

Mračni, erotični,
neodoljivi – posljednji
vampiri bore se
za sudbinu svijeta...

J.R. WARD
BRATSTVO
CRNOG BODEŽA
ZVIJER

znanje

J. R. WARD

BRATSTVO CRNOG BODEŽA

-20-

ZVIJER

Naslov izvornika

J.R.Ward
The Beast

ZA VAS TROJE.
TIME SAM SVE REKLA.
XXX

ZAHVALE

S neizmjernom zahvalnošću čitateljima Bratstva!

Velika hvala na svojoj podršci i napucima: Stevenu Axelrodu, Kari Welsh i Leslie Gelbman. Hvala i svima vama u New American Library – ove su knjige uistinu plod timskog rada.

S ljubavlju Teamu Waudu – ti znaš tko si. Ovo se bez tebe jednostavno ne bi moglo dogoditi.

Ništa od ovog ne bi bilo moguće bez: mog supruga punog ljubavi koji mi je i savjetnik i zaštitnik i vizionar; moje predivne majke koja mi je pružila toliko ljubavi da joj se vjerojatno nikad neću moći odužiti; moje obitelji (i one po krvi i one po posvojenju) te mojih najdražih prijatelja.

Kao ni bez mog literarnog asistenta, Naamaha. Čestitke na promociji!

Rječnik pojmova te vlastitih imena i naziva

ahstrux nohtrum (im.) Osobni čuvar s dozvolom za ubijanje kojem položaj dodjeljuje kralj.

Bratstvo crnog bodeža (vl. n.) Skupina iznimno uvježbanih vampirskih ratnika koji štite svoju vrstu od Degradacijskog društva. Zahvaljujući selektivnom rasplodu unutar vampirske vrste, braća su obdarena izrazitom tjelesnom i mentalnom snagom te sposobnošću brzog zacjeljivanja. Uglavnom nisu prava braća, a u Bratstvo se iniciraju na temelju nominacije postojećih članova. Po prirodi su agresivni, samostalni i tajnoviti, pa žive odvojeno od civila i rijetko kontaktiraju članove drugih klasa, osim kada se moraju hraniti. U svijetu vampira o njima se ispredaju legende te se prema njima gaji duboko poštovanje. Moguće ih je ubiti samo nanošenjem vrlo teške ozljede, npr. izravnim pucnjem ili ubodom u srce itd. Na početku dvadeset i prvog stoljeća Bratstvo čine šestorica braće: Wrath (Gnjev), Tohrment (Muka), Vishous (Opačina), Rhage (Bijes), Phury (Jarost) i Zsadist (Mučitelj).

Čuwardjeva (vl. ime) Mistična sila koja savjetuje kralja, a ujedno je i čuvarica vampirskih arhiva i dodjeliteljica povlastica. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći. Sposobna je za jedan stvaralački čin, koji je potrošila stvorivši vampire.

čuvarnik (im.) Kum ili kuma osobe.

degrad (im.) Obezdušen čovjek, član Degradacijskog društva, čiji su plijen vampiri, a cilj njihovo istrebljenje. *Degrade* se mora probosti kroz prsa da bi ih se ubilo, inače žive vječno. Ne jedu i ne piju te su impotentni. S vremenom im kosa, koža i šarenice izgube pigmentaciju te postaju plavokosi, blijedi i svjetlooki. Mirišu na dječji puder. U Društvo ih inicira Omega, a nakon inicijacije dobivaju keramičku posudu u koju im je nakon vađenja spremljeno srce.

Degradacijsko društvo (vl. n.) Red ubojica koje je okupio Omega radi istrebljivanja vampirske vrste.

dostojstvo (im.) Simbol časne smrti na starom jeziku.

dvobitka (im.) Sukob između dvojice mužjaka koji se natječu za pravo da postanu družbenik neke ženke.

ehros (im.) Odabranica posebno obučena za pružanje putenih užitaka.

exhile dhoble (im.) Zao ili proklet brat blizanac, onaj koji je rođen drugi.

glimera (im.) Društvena jezgra aristokracije, otprilike odgovara društvenoj eliti u regentskoj Engleskoj.

Grobnica (vl. n.) Sveta riznica Bratstva crnog bodeža. Koristi se kao obredno mjesto te kao spremište za posude sa srcima *degrada*. U Grobnici se obavljaju obredi kao što su inicijacije, sprovodi i disciplinski postupci protiv braće. Pristup je zabranjen svima osim članovima Bratstva, Čuwardjevi i kandidatima za inicijaciju.

helren (im.) Muški vampir združen sa ženkom. Mušnjaci se mogu združiti s više ženki.

hoditelj (im.) Osoba koja je umrla i vratila se iz Sjenosvijeta među žive. Prema takvim se osobama postupa s iznimnim poštovanjem te im se iskazuje počast zbog puta koji su prošle.

iskup (im.) Ritualni postupak obrane časti koji inicira strana koja je nanijela uvredu. Ako prihvati, uvrijeđena strana bira oružje i udara počinitelja, koji to dopušta ne braneći se.

kreposnica (im.) Djevica.

krvni rob (im.) Muški ili ženski vampir podčinjen radi ispunjavanja potreba nekog drugog vampira za krvlju. Običaj držanja krvnih robova uglavnom je napušten, iako nije zabranjen.

leelan (pridj.) Naziv od milja koji u prijevodu znači otprilike »najdraži/a« .

lewlhen (im.) Dar.

lheage (im.) Naziv poštovanja kojim se seksualno podčinjeni partner obraća dominantnom.

Lhenihan (vl. im.) Mitska zvijer poznata po izvanrednoj seksualnoj vještini. U suvremenom govoru odnosi se na mužjaka nadnaravne veličine i seksualne izdržljivosti.

mamen (im.) Majka. Koristi se i kao odrednica i kao naziv od milja.

nadgledatelj (im.) Skrbnik osobe. Postoje različite razine nadgledatelja, a najveću moć ima nadgledatelj osamljene ženke.

nala (im.) Naziv od milja koji znači voljen ili voljena.

obsvetiti (gl.) Čin smrtne odmazde koji najčešće izvršava mužjak.

Odabranice (im.) Vampirice uzgojene radi služenja Čuvarđjevi. Smatraju ih aristokracijom, iako su one same usmjerene na duhovno, a ne na svjetovno. Imaju malo ili nimalo kontakta s mužjacima, no po Čuvarđjevinu se nalogu mogu združivati s članovima Bratstva radi održavanja klase. Imaju moć predviđanja. Nekada su korištene za ispunjavanje potreba nezduženih članova Bratstva za krvlju, no braća su napustila tu praksu.

otprav (im.) Pojam koji se, najčešće u izrazu »stisnuti *otprav*«, odnosi na krivu procjenu koja u konačnici obično ugrozi rad stroja ili zakonito posjedovanje automobila te raznih drugih motornih vozila. Primjerice, *otprav* je kad netko slučajno ostavi ključ u autu koji bez nadzora preko noći ostavi parkiran ispred svoje kuće i time nepoznatim trećim osobama pruži priliku da ga ukradu i provozaju se.

okokop (im.) Alatka za mučenje kojom se vade oči.

Omega (vl. ime) Zlonamjerno, mistično biće koje želi iskorijeniti vampire zbog svoje netrpeljivosti prema Čuvarđjevi. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći, ali ne i moć stvaranja.

opsjena (im.) Prikrivanje stvarnog okoliša stvaranjem polja iluzije.

osamljenje (im.) Status koji kralj dodjeljuje aristokratskoj ženki na temelju zahtjeva ženkinе obitelji. Tim se činom ženka potpuno podvrgava svome *nadgledatelju*, obično najstarijem mužjaku u kući. *Nadgledatelj* time dobiva zakonsko pravo upravljati svim aspektima njezina života te po vlastitu nahođenju ograničavati sve njezine eventualne dodire s vanjskim svijetom.

pirokant (im.) Odnosi se na ključnu slabost osobe. Ta slabost može biti unutarnja, npr. ovisnost, ili vanjska, npr. voljena osoba.

potentat (im.) Odnosi se na izrazito potentnog mužjaka; otprilike »onaj koji je dostojan prodiranja u ženku« .

prijelaz (im.) Ključan trenutak u životu svakog vampira u kojem se on preobražava u odraslu osobu. Od tog trenutka nadalje vampiri moraju piti krv suprotnog spola da bi preživjeli te više ne podnose sunčevo svjetlo. Do prijelaza obično dolazi sredinom dvadesetih godina. Neki vampiri, naročito mužjaci, ne prežive prijelaz. Prije prijelaza vampiri su tjelesno slabi, nezainteresirani i neresponsivni glede seksa te se ne mogu dematerijalizirati.

princeps (im.) Najviša razina vampirske aristokracije, niža samo od razine članova Prve obitelji i Čuvarđjevinih Odabranica. Osoba se mora roditi s tom titulom, ne može je dobiti.

Prva obitelj (vl. n.) Vampirski kralj i kraljica te njihova eventualna djeca.

rahlman (im.) Spasitelj.

razdoblje potrebe (im.) Razdoblje u kojem je vampirica plodna. Obično traje dva dana, a prati ga snažna seksualna želja. Prvi se put pojavljuje otprilike pet godina nakon ženkinе prijelaza, a nakon toga jedanput u

deset godina. Svi mušjaci u nekoj mjeri reaguju ako se nađu u blizini ženke u potrebi. To razdoblje može biti opasno jer između suparničkih mužjaka izbijaju sukobi i borbe, naročito ako ženka nije združena.

simpat (im.) Podvrsta vampirske vrste čija su glavna obilježja, uz još neke specifičnosti, sposobnost i želja za manipulacijom tuđim osjećajima (radi razmjene energije). U vampirskoj su povijesti *simpati* oduvijek žrtve diskriminacije, a u nekim su ih razdobljima vampiri i progonili. Na rubu su izumiranja.

Sjenosvijet (vl. n.) Onozemaljska dimenzija u kojoj se mrtvi ponovno susreću s voljenim osobama te u kojoj provode vječnost.

slugan/ka (im.) Član služinske klase u svijetu vampira. Slugani imaju starinske, konzervativne tradicije vezane uz služenje sebi nadređenima te se pridržavaju službenog kodeksa odijevanja i ponašanja. Mogu izlaziti danju, no relativno brzo stare. Očekivani životni vijek iznosi otprilike pet stotina godina.

šelani (im.) Vampirica združena s mužjakom. Ženke obično ne uzimaju više družbenika jer su združeni mušjaci izrazito posesivni.

trahiner (im.) Izraz međusobnog uvažavanja među mušjacima, slobodan prijevod bi bio »ljubljeni prijatelj« .

vampir (im.) Član vrste koja se razlikuje od *Homo sapiens*. Vampiri moraju piti krv suprotnog spola da bi preživjeli. Ljudska ih krv može održati na životu, ali snaga koju iz nje dobiju kratkoga je vijeka. Nakon prijelaza, koji se događa sredinom dvadesetih godina, više ne mogu izlaziti tijekom dana i moraju se redovito hraniti iz vene. Vampiri ne mogu »zaraziti« ljude ugrizom ili prijenosom krvi, no u rijetkim se slučajevima mogu pariti s tom vrstom. Vampiri se mogu dematerijalizirati kad god poželeva, no moraju se smiriti i koncentrirati da bi to učinili te ne mogu sa sobom nositi ništa teško. Mogu izbrisati ljudska sjećanja pod uvjetom da je riječ o kratkoročnim sjećanjima. Neki vampiri mogu čitati misli. Očekivani životni vijek iznosi više od tisuću godina, u nekim slučajevima i dulje od toga.

vođ (im.) Moćna i utjecajna osoba.

Zlozemlja (vl. im.) *Pakao*

Prvo poglavlje

ŠKOLA ZA DJEVOJČICE BROWNSWICK
CALDWELL, NEW YORK

Koža ga je svrbjela.

Prebacujući težinu s jedne noge na drugu, Rhage se osjećao kao da mu krv u žilama lagano kuha, a mjehurići draškaju svaki vrazji centimetar s unutarnje strane kože. A to nije bilo ni pola priče. Mišićna su mu vlakna po cijelom tijelu nasumično otkazivala, prsti se grčili i trzali, koljena klecala, a ramena napinjala kao da se sprema svakog trena nešto odalamiti.

Po milijunti put otkako se materijalizirao na tu poziciju, pogledom je pretražio neurednu, zaraslu livadu pred sobom. U vrijeme dok je škola za djevojčice Brownswick još funkcionirala, polje pred njim nesumnjivo je bilo brežuljkasta tratina uredno košena i ljeti i zimi, očišćena od lišća u jesen, a zimi divno prekrivena snijegom baš kao iz dječjih slikovnica. Sad je to bio nogometni teren iz pakla, sav izbočen i zapetljan, s čvornatim grmovima koji su mogli nanijeti i više od estetske štete u predjelu prepona, mladicama koje su nalikovale neuglednom, deformiranom potomstvu nešto starijih javora i hrastova, i dugačkom smeđom jesenskom travom preko koje ste se mogli spotaknuti kao mala curica ako biste pokušali potrčati.

Jednako tako, zgrade od cigle, skloništa koja su nudila životni i radni prostor potomcima privilegirane elite, ružno su starjele bez redovitog održavanja: prozori su bili razbijeni, vrata istrunula, nakrivljeni kapci otvarali su se i zatvarali na hladnom vjetru kao da duhovi nisu mogli odlučiti žele li da ih se i vidi ili samo čuje.

Bio je to kampus iz *Društva mrtvih pjesnika*. S tim da su se svi spakirali i pokupili nakon što je film dovršen 1988., nakon čega nitko nikad apsolutno ništa nije taknuo.

No zgrade nisu bile prazne.

Kad je Rhage duboko udahnuo, poriv za povraćanjem napravio je nekoliko sklekova u donjem dijelu grla. Toliko se *degrada* skrivalo u napuštenim spavaonicama i učionicama da je bilo nemoguće izolirati individualne mirise iz smrada cjeline koji je tupio sinuse. Kriste, bilo je to kao da gurnete glavu u kantu s ribljim iznutricama i udahnete snažno kao da će svakog trena Zemlja ostati bez kisika.

S tim da je netko još dodao dječji puder glavama i ostalim otpacima jučerašnjih riba.

Kao šećer na kraju, zar ne?

Kad mu se koža opet naježila, naredio je svojoj prokletinji da se još ne pokazuje, ionako će ga, dovraga, pustiti s lanca što je prije moguće. Neće ni pokušavati zadržati vruga unutra – doduše, nije da mu je ikad pošlo za rukom stisnuti kočnicu – i premda puštanje zvijeri na slobodu nije uvijek bilo pametno, te će večeri poslužiti kao dobra ofenziva. S koliko se ono *degrada* Bratstvo Crnog Bodeža suočavalo? Pedeset? Sto pedeset?

Previše, čak i za njih. Stoga će im njegov maleni... poklon... od Čuvardjeve itekako dobro doći.

Radilo se o pravom pridruženom igraču njihove ekipe. Prije više od stoljeća, majka njihove vrste podarila mu je vlastiti *time out* sustav, program za modifikaciju ponašanja koji je bio tako tegoban, tako neugodan, tako pretjerano moćan da ga je čak uspio vratiti s ruba potpunog kretenizma. Zahvaljujući tom zčaju, u slučaju da ne upravlja razinom energije kako treba i kontrolira svoje emocije, nastupa pakao.

Doslovno.

Uglavnom, kako je prošlo stoljeće odmicalo, poprilično uspješno se brinuo za to da stvor ne jede njegove najbliže i najmilije, ili da ne završe na večernjim vijestima s naslovom *Jurski park oživio*. Međutim, imajući na umu ono s čim su on i njegova braća trenutačno bili suočeni, kao i izoliranost kampusa? Ako budu imali sreće, taj veliki gad s ljubicastim ljuskama, zubalom kao motornom pilom i neutaživom gladi dobit će svoju gozbu. No, htjeli su isključivo *degrade* na meniju.

Bez Braće umjesto savijače, molim. I bez ljudi umjesto grickalica ili deserta, hvala lijepa.

Ovog drugog su se držali više iz diskrecije nego istinske privrženosti. Vrag zna da ti štakori bez repova nikamo nisu išli bez dvije stvari: pet-šest evolucijski inferiornijih, noćnih, kretenskih prijatelja i

priljepaka, i vrazjih mobitela. Čovječe, YouTube je prava gnjavaža ako želite ratovanje s nemrtvima držati u tajnosti. Gotovo dvije tisuće godina, borbe vampira protiv Omegina Degradacijskog društva nisu se ticale nikoga osim sudionika rata, a činjenica da se ljudi nisu mogli držati svojih temeljnih sposobnosti uništavanja okoliša i govorenja ostalima što treba misliti i govoriti, bila je samo jedan od razloga zašto ih je mrzio.

Jebeni internet.

Mijenjajući kolosijek misli kako se ne bi prerano opustio, Rhage je zumirao muški lik koji se zavukao u skrovište otprilike šest metara od njega. Assail, sin koga god, bio je odjeven u pogrebnu crninu, njegovoj tamnoj kosi nalik Drakulinoj nije trebala kamuflaža, a njegovo grešno naočito lice bilo je toliko naborano od ubilačkog nagona da ste ga jednostavno morali poštovati. A učinio im je i uslugu – i napravio puni zaokret. Diler se doista dokazao Bratstvu, održavši obećanje da će prekinuti poslovne veze s Degradacijskim društvom i položiti kutiju s glavom vođe *degrada* pred Wrathove noge.

Kao i to da će odati lokaciju rupetine koju su koljači koristili kao svoj stožer.

I tako su svi skupa tu i završili, do jaja u grmlju, čekajući da im sinkronizirani satovi otkucaju 0:00.

Nije to bio bezvezan napad, pucanje naslijepo dok ne pogodiš neprijatelja. Nakon tko zna koliko noći – i dana, zahvaljujući Lassiteru, poznatom i kao prvoklasni šupak, koji je radio rekonstrukciju tijekom dnevnih sati – napad je bio primjereno koordiniran, pripremljen i spreman za provedbu. Svi su ratnici bili tu: Z. i Phury, Butch i V., Tohr i John Matthew, Qhuinn i Blay, kao i Assail i njegova dva bratića, Očnjak I. i II.

Koga briga kako se zovu sve dok se pojavljuju naoružani i s hrpom streljiva.

I medicinska ekipa Bratstva bila je u pripravnosti negdje u blizini, Mannyjeva mobilna kirurška ambulanta nalazila se na otprilike kilometar udaljenosti, a Jane i Ehlena čekale su u jednom od kombija u radijusu od tri kilometra.

Rhage je pogledao na sat. Šest minuta pa promjena.

Kad mu je lijevo oko počelo plesuckati, opsovao je. Kako će dovraga uspjeti zadržati tu poziciju toliko dugo?

Iskesivši očnjake, izdahnuo je kroz nos, izbacujući dva mlaza kondenziranog daha kojih se ni razjareni bik ne bi posramio.

Kriste, nije se mogao ni sjetiti kad je posljednji put bio tako nabrijan. A nije htio ni razmišljati zašto je tako. Zapravo, izbjegavao je cijelo to pitanje *zašto*, i to koliko *već*?

Pa, otkako su on i Mary ušli u tu čudnu krizu i otkako se počeo osjećati...

»Rhage.«

Netko je toliko tiho šapnuo njegovo ime, da se morao okrenuti jer nije bio siguran je li to njegova podsvijest odjednom odlučila porazgovarati s njim. Ne. Bio je to Vishous – a sudeći prema bratovom izrazu lica, Rhage bi radije pristao na to da je podvojena ličnost. Iz dijamantnih je očiju isijavalo loše svjetlo. A nisu pomagale ni tetovaže na sljepoočnicama.

Kozja je bradica bila neutralna – osim ako je niste sudili po stilu. U tom je slučaju tip bio prava parodija preparata za brži rast kose.

Rhage je odmahnuo glavom. »Zar ne bi trebao zauzeti položaj...«

»Vidio sam ovu noć.«

Ah, dovraga, ne, pomislio je Rhage. Ne, nećeš mi to sad raditi, brate.

Okrenuvši glavu, promrsio je: »Poštedi me vidovnjaštva, okej? Ili možda pokušavaš glumiti lika koji izgovara filmske najave...«

»Rhage.«

»... jer tu ti se smiješi budućnost. U svijetu... u kojem čovječanstvo mora... začepiti gubicu i gledati svoja posla...«

»Rhage.«

Budući da se više nije okrenuo, V. ga je zaobišao i zagledao se u njega, njegove vraški blijede oči bile su poput para nuklearnih bombi iz kojih samo što se nije digao oblak u obliku gljive. »Želim da odeš doma. Odmah.«

Rhage je zinuo. Zatvorio usta. Opet ih otvorio – podsjetivši samog sebe da se stiša. »Gle, nije baš

pravi trenutak za ta tvoja 0800 psiho sranja...«

Brat ga je brzo zgrabio za ruku i stisnuo je. »*Idi doma. Ne zajebavam te.*«

Ledeni užas prošao je Rhageu kroz vene i do kraja mu snizio tjelesnu temperaturu – pa ipak je opet samo odmahnuo glavom. »Odjebi, Vishous. *Ozbiljno.*«

Više ga nije naročito zanimalo testiranje magičnih moći Čuwardjeve. Nije...

»*Jebote, stradat ćeš večeras.*«

Kad mu je srce stalo, Rhage se zagledao u lice koje je poznavao toliko godina, prateći pogledom tetovaže, tanke usne, ravan rez crnih obrva... i blistavu inteligenciju koju je obično iskazivao kroz filter sarkastičnih dosjetki oštih poput mača samuraja.

»Tvoja mi je majka dala svoju riječ«, rekao je Rhage. Samo malo, je li to on ozbiljno pričao o tome da će odapeti? »Obećala mi je da će, kad ja umrem, Mary moći poći sa mnom u Sjenosvijet. Tvoja majka je rekla...«

»Fućkaš moju majku. *Idi doma.*«

Rhage je odvratio pogled jer je morao to učiniti. Ili to ili bi mu glava eksplodirala. »Ne napuštam Braću. To se neće dogoditi. Kao prvo, možda si u krivu.«

Baš, kad se zadnji put to dogodilo? U devetnaestom stoljeću? Osamnaestom? Nikad?

Prekinuo je V.-a. »Osim toga, neću bježati od Sjenosvijeta. Ako počnem tako razmišljati, gotov sam i s oružjem u ruci.« Dlanom mu je prekrpio cijelu kozju bradicu pa ga je brat prestao prekidati. »I kao treći odjeb? Ako se večeras ne budem borio, neću izdržati do kraja dana zatvoren u palači – a da moj ljubičasti prijatelj ne navrati na doručak, ručak i večeru, kužiš što ti govorim?«

Postojao je, doduše, i broj četiri. A četvrti je razlog... bio loš, tako loš da nije mogao razmišljati o njemu duže od djelića sekunde koliko je trebalo da mu uopće padne na pamet.

»Rhage...«

»Ništa me neće dokrajčiti. Mogu ja to...«

»Ne, ne možeš!« siktao je V.

»Okej, dobro«, procijedio je Rhage nagnuvši se kukovima prema njemu. »I, što ako umrem? Tvoja je majka blagoslovila moju Mary. Ako odem u Sjenosvijet, Mary će jednostavno doći tamo. Ne moram se brinuti oko toga da ćemo ona i ja ikad biti razdvojeni. Bit ćemo sasvim u redu. Koga briga ako odapnem?«

I V. se malo nagnuo prema njemu. »Misliš da će Bratstvu biti svejedno? Stvarno? Hvala, seronjo.«

Rhage je pogledao na sat. Još dvije minute.

I da je dvije tisuće godina, ista stvar.

»Osim toga, vjeruješ mojoj majci«, podsmjehnuo se V., »po tako važnom pitanju. Nikad nisam mislio da si naivan.«

»Uspjela je pretvoriti moj *alter ego* u jebenog T-Rexa! Itekako je vjerodostojna.«

Iznenada se oko njih oglasilo mnoštvo ptica u tami. Neupućenima bi to zvučalo kao obična hrpa noćnih sova koje vježbaju za nastup u glazbenoj komediji.

Dovraga, obojica su preglasno pričala.

»Kako god, V.«, šapnuo je. »Kad si tako vraški pametan, brini se za vlastiti život.«

Posljednja svjesna misao, prije nego mu je mozak upalio film *Zero Dark Thirty* i više ništa nije registrirao osim agresije, bila je misao o njegovoj Mary.

Sjetio se njihova posljednjeg trenutka nasamo.

Bio je to njegov ritual prije borbe s neprijateljem, mentalna srećonoša koju je trljao za sreću, a te ju je večeri zamišljao kako stoji pred zrcalom u njihovoj spavaćoj sobi, onim koje se nalazilo iznad visokog ormara na kojem su držali satove i ključeve, njezin nakit i njegove lizalice, svoje mobitele.

Popela se na vrške prstiju, nagnuta nad ormarićem, i pokušavala staviti biserne naušnice na uho, ali nikako nije mogla pogoditi rupicu. S glavom nakrivljenom u stranu, tamno smeđa kosa padala joj je preko ramena, od čega je poželio uroniti lice u netom oprane valove. Nije to bilo ni pola od onog što ga je tad impresioniralo. Ravna linija njezine vilice uhvatila je i zadržala svjetlost koja je dopirala iz kristalne zidne lampe, svilenom kremastom bluzom prekrila je grudi, uguravši rub u uzak struk, a duge su joj hlače sezale do niskih cipela. Nije nosila šminku. Ni parfem.

Bilo bi to kao da dotjerujete Mona Lisu ili prskate grm ruža osvježivačem zraka.

Postojalo je stotinu tisuća načina da nabroji sve fizičke attribute svoje družice, ali nije postojala ni jedna jedina rečenica, ne bi dostajala ni čitava knjiga, koja bi barem približno mogla dočarati njezino prisustvo.

Bila je sat na njegovom zapešću, pečena govedina kad je bio gladan, vrč limunade kad je bio žedan. Bila je i njegova kapelica i kor, planinski lanac za njegova lutanja, knjižnica za njegovu znatiželju, svako svitanje i suton koji su ikada postojali ili će tek doći. Sa samo jednim pogledom, samo jednim slogom riječi, imala je moć da promijeni njegovo raspoloženje, poletio bi i dok bi mu stopala još stajala čvrsto na zemlji. Jednim jedinim dodirrom mogla je obuzdati zmaja u njegovoj nutrini, natjerati ga da svrši i prije nego mu se digne. Bila je sva moć svemira skupljena u živućem stvorenju, čudo koje mu je dano unatoč činjenici da već dugo nije zaslužio ništa bolje od vlastitog prokletstva.

Mary Madonna Luče bila je djevica koju mu je najavio Vishous – a bila je i više nego dovoljna da ga pretvori u bogobojažna vampira.

Kad smo već kod toga...

Rhage je krenuo ne čekajući znak za pokret od svoje ekipe. Pojurivši naprijed preko polja, držao je oba pištolja ispred sebe, a vrhunsko, prvoklasno gorivo punilo mu je mišiće na nogama. I ne, nije morao slušati vrlo detaljne, frustrirane psovke kad je razotkrio njihov položaj i prerano započeo napad.

Naviknuo je na to da se dečki ljute na njega.

A s vlastitim se demonima mnogo teže nosio nego s Braćom.

SIGURNO MJESTO, MARYN URED

Kad je Mary Madonna Luče poklopila telefon, zadržala je ruku na glatkoj površini slušalice. Kao i velik dio opreme i namještaja u Sigurnom mjestu, i telefon je bio star deset godina, rabljeni uređaj AT&T iz nekog osiguravateljskog društva ili možda kakvog trgovca nekretninama koji je dobio promaknuće. Isto je vrijedilo za radni stol. Njezinu stolicu. Čak i tepih pod njezinim nogama. U jedinom vampirskom skloništu za žrtve obiteljskog nasilja i jedinom utočištu za ženke i njihovu djecu, svaki novčić koji je velikodušno dolazio iz Kraljevih sanduka potrošen je na pružanje podrške, liječenje i rehabilitaciju.

Žrtve su primali bez ikakve naknade. I mogle su ostati u velikoj, prostranoj kući koliko god je bilo potrebno.

Osoblje je, jasno, činilo najveći trošak... a uz vijesti kakve je upravo primila kroz taj starinski telefon, Mary je bila zbilja zahvalna što Marissa zna svoje prioritete.

»Odjebi, smrti«, prošaptala je. »Odjebi u skokovima.«

Stolica je zaškripala kad se naslonila pa se lecnula premda se odavno naviknula na njezine prigovore.

Gledajući u strop, preplavio ju je poriv da nešto učini, no prvo pravilo terapeuta bilo je kontroliranje vlastitih emocija. Nepromišljenost i mahnitost pacijentima nisu nimalo pomagali, a unijeti u ionako već stresnu situaciju još i vlastitu dramu, s profesionalnog je gledišta bilo krajnje neprihvatljivo.

Da je imala vremena, posjetila bi neku drugu socijalnu radnicu da malo porazgovara s njom, ponovno se usredotoči i sabere. Međutim, s obzirom na okolnosti, mogla si je priuštiti samo minutu dubokog disanja koje je patentirao Rhage.

Ne onog seksualne naravi.

Više je to bilo nalik disanju u jogi kad napuhnete pluća u tri odvojena udisaja, zadržite kisik, a onda ga ispustite skupa s napetošću u mišićima.

Ili barem pokušate ispustiti napetost.

Okej, ovo nije pomagalo.

Mary je ustala i u dva navrata pokušala doći k sebi: najprije je bolje utisnula svilenu bluzu i prstima prošla kroz kosu koja joj je polako izrastala, a onda je zamaskirala lice u privid brige i nježnosti, skrivajući uzrujanost zbog vlastite proživljene traume.

Kad je stupila na hodnik na drugom katu, miris topljene čokolade i šećera u prahu, maslaca i brašna, potvrdio je da je večer čokoladnih kolačića u punom jeku – na jedan suludi trenutak poželjela je rastvoriti hrpu prozora i pustiti da hladni zrak listopada protjera te mirise iz kuće.

Kontrast između tog kućnog ugođaja i bombe koju se spremala baciti, u najboljem se slučaju doimao

kao manjak poštovanja, u najgorem je bio samo još jedan dio cijele tragedije.

Objekt Sigurnog mjesta započeo je kao trokatnica s početka 20. stoljeća, s krovom i četiri zida, ljupka i otmjena koliko i kutija za kruh. Ono čega je imala u izobilju bile su spavaće sobe i kupaonice, funkcionalna kuhinja i dovoljno privatnosti kako ljudski svijet nikad ne bi naslutio da su vampiri zauzeli objekt u njihovoj neposrednoj blizini. Zatim je došlo do proširenja. Kad je umrla Tohrova Wellsie, a on u njezino ime izvršio donaciju, vampirski su građevinci otraga izgradili novo krilo, Wellesandra. Tako su sad imali i zajedničku prostoriju, dodatnu kuhinju dovoljno veliku da svi u njoj jedu, kao i dodatna četiri apartmana za nove ženke i njihovu mladunčad.

Marissa je vodila posao sa suosjećanjem u srcu i fantastičnom logistikom u glavi, a uz sedam savjetnica, uključujući Mary, obavljale su posao koji je bio neophodan i smislen.

Ali koji vam je također s vremena na vrijeme znao i slomiti srce.

Vrata potkrovlja nisu ispustila ni zvuka kad ih je Mary otvorila jer ih je sama podmazala koju večer prije. No stepenice su škrgutale cijelo vrijeme dok se penjala, trošne drvene grede poskakivale su i škripale iako je pazila da joj korak bude lagan.

Bilo je nemoguće ne osjećati se kao Kosac Smrtonoša.

Na proširenom dijelu na vrhu stubišta, žućkasto svjetlo iz staromodnih mjedenih lampi na stropu isticalo je crvene nijanse stogodišnjih nebojenih zidnih panela kao i pletenog tepiha koji je vodio niz uzak hodnik. Na udaljenom se kraju nalazio ovalni prozor, a rumena svjetlost koja je dopirala iz vanjskog sigurnosnog sustava iznad njega, ulazila je u hodnik i dijelila se na kvadratiće na koje je prozor bio podijeljen.

Od šest soba, pet je imalo otvorena vrata.

Otišla je do zatvorenih i pokucala. Kad se iznutra čulo slabašno »Da?«, malo ih je rastvorila i povirila unutra.

Malena djevojčica koja je sjedila na jednom od dva kreveta za jednu osobu, raspetljavala je čvorove u kosi svoje lutkice četkom kojoj je nedostajalo previše čekinja. Duga smeđa kosa bila joj je zavezana u konjski rep, a lagana haljina bila je rukom skrojena od plavog materijala, iznošena, ali čvrstih šavova. Cipele su joj bile pohabane, ali pomno svezane.

Doimala se jako malenom u tom prostoru koji i nije bio odveć velik.

Napuštena tuđom voljom.

»Bitty?« kazala je Mary.

Prošao je trenutak prije nego što su je svijetlo smeđe oči pogledale. »Nije dobro, zar ne?«

Mary je progutala knedlu. »Nije, dušice. Tvoja *mamen* nije dobro.«

»Vrijeme je da se pozdravim s njom?«

Trenutak poslije Mary je šapnula: »Da, bojim se da jest.«

Drugo poglavlje

Jel' ti to mene *zajebavaš?!*«

Kad se Hollywoodovo krupno tijelo s prokletom blesavom glavom odvojilo od njih i krenulo prema spavaonicama, Vishous je ozbiljno razmišljao o tome da krene za likom samo kako bi ga mogao dobro isprašiti. Ali neeeeee.

Ne možete uloviti metak nakon što je okidač već povučen.

Sve i da samo želite poštediti budalu groba.

V. je zazviždao kroz noć, premda su i ostali ratnici već vidjeli kretenovu stražnjicu kad je odmaglila svojim putem.

Članovi Bratstva i ostali mužjaci iskočili su iz svojih skrovišta iza stabala i okolnih nastambi, posloživši se u formaciju iza Rhagea, s uperenim pištoljima i spremnim bodežima. Urlici neprijatelja značili su da je napad primijećen gotovo istog trena i svi su bili tek na pola puta do cilja kad su *degradi* počeli militi kroz vrata kao pčele iz košnice.

Višestruki zajeb! *Pop pop!* Šuplji zvukovi orili su se dok je Rhage prazio oružje svuda naokolo, pogađajući koljače u facu, njegovi meci velikog kalibra izlazili su kroz stražnje dijelove njihovih lubanja, a nemrtvi su padali na hrpe i koprčali se rukama i nogama. Što je bilo super, premda nikako nije moglo potrajati jer su ga koljači namjeravali zatvoriti odostraga, izolirati i tako napraviti drugu crtu bojišnice za borbu protiv ostatka Braće.

Hvala vam, gospodine Preuranjeni Juriš, na vašem ubrzanom otpustu s dužnosti i nezavisnom projektu zbog kojeg se izjalovio plan na kojem su radili noćima.

Nastao je sveopći kaos koji je, za razliku od Rhageove navale, bio očekivan. Jednako kao što ste mogli znati da će svaka jedan na jedan borba naposljetku završiti na zemlji, mogli ste garantirati i da će i najbolje isplaniran napad nakon nekog vremena prerasti u lom i rusvaj. Ako imate sreće, te neizbježne situacije postat ćete svjesni tek nakon nekog vremena, kad je vaš neprijatelj već pretrpio gadnu štetu.

Ali ne i s Hollywoodom.

P.S. Ako vam netko kaže da ćete te večeri umrijeti, možda da ipak ne uletite glavom ravno u troznamenasti broj neprijatelja? Jebeni kreten.

»Pokušavao sam te spasiti!« urlao je V. usred borbe. Samo zato što je mogao, sad kad su ih otkrili.

Rhage je bio tako brzoplet. Budući da je to znao, V. je trebao prići tom idiotu još dok su bili u palači, ali previše su ga zaokupila vlastita sranja da bi se koncentrirao na viziju. Tek kad je stigao u napušteni kampus i trepnuo nekoliko puta... shvatio je, da, ovdje će se Rhageu to dogoditi. Večeras. Na tom polju.

Zadržati to za sebe bilo bi kao da ga je sam ustrijelio.

Naravno, izjava mu je prošla jebeno dobro.

»Jebi se, Hollywood!« vikao je. »Dolazim po tebe!«

Jer je namjeravao maknuti budaletinu s terena pa makar to bilo zadnje što će učiniti.

V. se suzdržavao od paljbe sve dok nije došao na tri metra od svoje prve mete – ili to ili bi riskirao da pogodi nekog od svoje Braće ili ostalih ratnika. *Degrad* kojeg je ustrijelio imao je tamnu kosu, tamne oči i agresivnost grizlija, masivan i zapjenjen. Jedan metak u desnu očnu jabučicu i gad je bio mrtav kao trava na tratini.

Nije ga namjeravao još izbosti kako bi ga vratio Omegi. Vishous je preskočio tijelo koje se još mrdalo, ali se više nije moglo pomaknuti, običan komad mesa, i krenuo na drugog. Identificirao je plavokosog koljača na manje od pet metara nalijevo, brzinski je provjerio periferni vid kako bi se uvjerio da se Bratstvo drži i da ih ne gaze. Zatim je, s rukavicom na ruci i prstom na okidaču, skinuo lika koji je izgledao kao Rod Steward osamdesetih.

Nastavio je prema broju tri pa sve do beskonačno. V. je gađao sve što je mogao sa sigurnošću razaznati, pazeći da ne nacilja i ustrijeli nekog svog a da i dalje bude učinkovit. Otprilike sto četrdeset metara dalje u toj video igrici, stigao je do skloništa i nove opasnosti: prva spavaonica koju su originalno

namjeravali napasti iz zasjede. Prokleta je soba bila kao šuplja školjka s hrpom mogućih skrovišta za koje bi samo budala pretpostavila da su prazna, pa si je pažljivo motrio leđa dok se povlačio uza zid ciglene zgrade, saginjući se ispod prozora i preskačući nisko grmlje.

Smrad *degrada*, mješavina slatkaste šećerne vune i trulog mesa, dopirao je odasvud i lebdio u hladnim naletima, postajući dijelom te ratne salate zajedno s odjecima pucnjeva i vikom neprijatelja. Ljutnja koju je osjećao u sebi tjerala ga je naprijed, nastojao je ostati usredotočen dok je istovremeno nastojao poskidati sve mete a da sam pritom ne nastrada.

Čim stigne do Rhagea, odalomit će vražjeg ljepotana ravno u gubicu.

Pod pretpostavkom da sudbina nije već zavila u crno tog kučkinog sina.

Dobra vijest? Sad kad više nije bilo *Vođe degrada*, reakcija Degradacijskog društva nije bila nimalo koordiniranija od napada Bratstva, a činjenica da je neprijatelj bio slabo naoružan i bijedno uvježban bila je dodatna prednost. Omjer je bio otprilike pet koljača na jedan pištolj i jedan sposoban ratnik na njih deset. S obzirom na njihovu brojku? Možda im je upravo to spasilo guzice.

Lijevo, *pop!* Desno, *pop!* Izmakni se. Baci se, otkotrljaj. Skoči gore, samo trči. Preko dva oborena koljača – hvala ti, Assaile, ti ludi kučkin sine – *pop!* točno ispred njega.

Čarolija je nastala otprilike pet minuta i pedeset tisuća godina od početka borbe. Bez upozorenja, odvojio se od vlastitog tijela, odlijepio od mesa koje se vraški trudilo i bilo strašno precizno, njegov je duh lebdio iznad adrenalina koji mu je žario u rukama i nogama, njegov je duh promatrao samog sebe kako prazni streljivo i juriša naprijed s pozicije iznad vlastitog desnog ramena.

Bio je u elementu, a obično bi ga to obuzelo više-manje čim bi se upustio u borbu. No s Rhageom pod kožom, dok ga ovaj gnjavi i mentalno provocira, sranje je zakasnilo na tulum.

Iz svoje udaljene pozicije prvi je primijetio kvaku 22.

Ponekad je ono protuintuitivno, vraški nevjerovatno, neuobičajeno, bilo jednako važno kao i sve ono što biste očekivali vidjeti u bitki.

Kao, na primjer, tri figure koje su trčale s boka, preko bojišta prema izlazu. Da, jasno, moglo se raditi o *degradima* koji su se usrali u gaće i dali petama vjetra – ali postojala je jedna kvaka. Omegina krv u njihovim tijelima bila je jebeni GPS, a kad biste takvom šefu morali reći da ste se usrali i pobjegli iz borbe, to bi vam nesumnjivo zajamčilo onu vrstu mučenja naspram koje i pakao izgleda kao ljenčarenje na kauču.

Prokletstvo, nije ih smio pustiti. Mogli bi zovnuti policiju i dodati još jedan sloj sjebanosti u cijelu tu ludnicu.

Pod pretpostavkom da to nisu već učinili.

Opsovavši, Vishous je krenuo za trojicom slobodoumnika, dematerijalizirajući se dalje naprijed, do mjesta prema kojem je trojac naoko krenuo. Kad je ponovno preuzeo oblik, shvatio je da se radi o jebenim ljudima čak i prije nego je ugledao tipa kako trči unatrag s nečim što je nesumnjivo nalikovalo na vražji konformistički Apple, podignut i s upaljenom kamerom.

Prezirao je sve s vražjom *i* Oznakom Macintosh.

V. mu je prepriječio put što J. J. Abrams naravno nije ni primijetio jer je, *balo*, bio previše zaokupljen snimanjem.

Vishous mu je podapeo nogu, a kad je čovjeka pobijedila gravitacija, telefon je poletio u zrak, V. ga je uhvatio i gurnuo u svoju kožnu jaknu.

U idućem koraku, nagazio mu je prsni koš i uperio pištolj u glavu. Gledajući njegovu preneraženost i slušajući nerazumljivo cviljenje, V. je morao upregnuti svu svoju samokontrolu da mu ne prereže grkljan, a onda navali kao Jason Voorhees na dvojac u bijegu. Ljudi su mu se davno već popeli na vrh glave. Imao je on pravoga posla, ali ne, opet je morao prašiti tureve tim štakorima bez repova kako se ostatak njihove vrste ne bi zabrinuo jer vampiri hodaju među njima.

»N-n-n-nemoj me o-o-ozlijediti«, uslijedilo je cmizdrenje. Kao i smrad mokraće kad se tip upišao u gaće.

»Koji si ti *jebeni* jadnik.«

Ponovno opsovavši, V. mu je ušao u glavu, provjerio je li kontaktirao policiju – odgovor je bio *ne* – prije nego je klinцу obrisao sjećanje na večer kad ga je sam pakao prekinuo dok je pušio travu sa svojim pajdašima.

»Imao si loš trip, budalo«, promrsio je V. »Loš trip. Sve je ovo samo jebeno loš trip. A sad lijepo otrči

mamici i tatici.«

Kao dobra mala isprogramirana igračka što je i bio, klinac je ustao i u svojim novim staromodnim *conversicama* otrčao za svojim prijateljima, s izrazom krajnje zbunjenosti na rumenom licu.

Vishous je još jednom skočio naprijed i presreo Stanlija i Olija. I, gle čuda, sama V.-ova prisutnost, činjenica da se od niotkuda materijalizirao, bila je dovoljna da nadjača njihovu paniku – dvojac se zaustavio kao da su psi na željeznom lancu koji je došao do kraja, okrenuli se na petama i izbljuvali po identičnim Buffalo Bills jaknama.

»Vi šupci ste uvijek na krivom mjestu u krivo vrijeme.«

Pogasivši im svjetla u glavama, pretražio ih je, ispraznio džepove i kratkoročno pamćenje – a onda ih ponovno natjerao u njihov kukavički bijeg, nadajući se da nijedan od njih nema još nedijagnosticiran srčani problem koji će se neočekivano javiti pod naporom i usmrtniti ga na licu mjesta.

S druge strane, V. je bio pravi gad, tako je to.

Nije bilo vremena za gubljenje. Uputio se natrag kako bi pokušao uloviti Rhagea, opet izvadio pištolje i potražio najučinkovitiji način da stigne do kućkinog sina. Šteta što je dematerijaliziranje u žarište borbe bilo zabranjeno, ali jebote, pištolji su bili upereni na koju god stranu da okreneš. Barem se prijeko potreban zaklon brzo pojavio, najprije kao niz javorovih stabala, a onda i u obliku zgrade koja je morala biti još jedna spavaonica.

Bacivši se leđima na hladne, tvrde cigle, uši su isključile zvuk teškog disanja koji je dopirao iz pluća. Najžešće se pucalo s lijeve strane, iznad i ispred njega, pa je brzo izbacio oba okvira iako su mu u jednom ostala tri metka, a u drugom dva. Kad se do kraja opskrbio, otrčao je prema udaljenom kutu zgrade i povirio...

Koljač je provirio kroz posljednji prozor ispod kojeg je čučnuo, a da okvir nije zaškripao, V. bi nastradao. Ne toliko zbog treninga koliko iz instinkta, zamahnuo je rukom prije nego je uopće bio svjestan da se miče i kažiprstom ispraznio kilu olova gadu u facu, oblaci crne krvi eksplodirali su kroz stražnji dio lubanje kao bočice s tintom kad padnu s velike visine.

Nažalost, nesvjesno stiskanje okidača automatskog oružja koje je koljač držao u ruci pustilo je hrpu metaka u zrak, a peckanje koje je V. osjetio na boku značilo je da je pogođen barem jednom. Bolje tamo nego na nekom drugom mjestu...

Drugi se koljač pojavio iza ugla, a V. ga je pogodio u grlo metkom iz pištolja u lijevoj ruci. Taj je izgledao kao da nije ni naoružan, ništa značajno nije palo na zaraslu travu kad se stvor uhvatio za prednji dio vrata ne bi li zadržao crnu bujicu.

Nije bilo vremena da pokupi oružje s njih – ili da ih izbode i pošalje natrag k Omega.

Dalje naprijed, Rhage je bio u nevolji.

U središtu kampusa, na dijelu koji je nalikovao gradskom trgu koji su okruživale zgrade odijeljene površinom od otprilike pet jutara, Rhage je bio u središtu pažnje okružen galerijom od barem dvadeset koljača koji su ga stiskali u krug.

»Isuse *Kriste*«, promrsio je V.

Nije bilo vremena za strategiju. Jasno. I nitko drugi nije dolazio upomoć Hollywoodu. Ostala su Braća i ratnici bili zauzeti svuda uokolo, borba se raširila na pet-šest manjih sukoba koji su se odvijali na različitim dijelovima kampusa.

Nije bilo nikog da priskoči u situaciji u kojem bi mu dobro došla barem tri do četiri pomoćnika.

Umjesto jednog koji je imao ranu na bedru i zamjerku veličine Kanade.

Dovraga, naviknuo je na to da je uvijek u pravu, ali ponekad je to bilo baš sranje.

Vishous je jurnuo naprijed i koncentrirao se na jednu stranu skupine, skidajući koljače i pokušavajući omogućiti Bratu prolaz za bijeg. Ali Rhage... jebeni Rhage.

On je nekako bio u elementu. Iako se matematika uopće nije poklapala, osim za jednadžbu kojoj je rješenje lijes, prokleti je gad bio ubojito divan dok je polako kružio, pucajući iz oružja na prvog koji bi mu prišao, ponovno puneći automatsko oružje a da ni okom ne trepne, stvarajući oko sebe prsten koprcajućih, nemrtvih tijela kao da je samo oko divljeg uragana.

Jedino što nije imao pod kontrolom? Njegovo naočito lice, lice za pamćenje, bilo je iskrivljeno u čudovišnu grimasu, ubojiti bijes u njemu nije bio ni približno obuzdan. Što bi još bilo donekle i prihvatljivo.

Da nije bilo činjenice da bi ipak trebao biti profesionalac.

Takva vrsta ubojite emocije bila je boljka amatera, nešto što vas zaslijepi umjesto da vas fokusira, nešto što vas oslabi umjesto da vas učini nepobjedivim.

Vishous je radio brzo koliko je mogao, gađao prsa, trbuhe, glave, sve dok smrad nije ispunio i taj otvoreni prostor, iako je iz suprotnog smjera puhao vjetar. Ali morao je nadoknaditi Rhageovo streljačko polje koje se stalno rotiralo, nastojeći se izmaknuti jer se nije nimalo pouzdavao u to da će Brat znati razlikovati mete.

To je bio taj jebeni problem ako ste u borbu ulazili nepromišljeno.

I tad je sve završilo.

Otprilike.

Čak i kad je dvadeset ili dvadeset pet *degrada* ležalo na tlu, Rhage se i dalje okretao oko osi i pucao, smrtonosni vrtuljak na kojem više nije ostao nijedan jahač na demonskim konjima, bio je preglup da shvati gdje mu se uopće nalazi prekidač.

»Rhage!« V. se osvrnuo oko sebe i dalje držeći pištolje u zraku, ali je prestao pucati. »Jebeni idiote! Prestani!«

Pop! Pop! Pop-pop!

Hollywoodova cijev nastavila je iskašljavati iskre svjetlosti iako više nije imao na koga pucati – osim na druge borce u daljini koji su igrom slučaja trenutačno bili izvan dometa.

Ali nije bilo zajamčeno da će tamo i ostati.

Vishous se primaknuo bliže, prelazeći preko oživljenih trupala na tlu, držeći se Rhageu s leđa dok se ovaj i dalje okretao.

»Rhage!«

Poriv da ga ustrijeli u dupe bio je toliko snažan da je spustio cijev pištolja u desnoj ruci do razine njegovih guzova. No bila je to samo fantazija. Dati Hollywoodu injekciju olova samo bi razjarilo zvijer, a V. se nalazio u dometu za brzinski zalogaj.

»Rhage!«

Nešto mora da se ipak probilo do Brata jer je beskorisna pucnjava usporila... zatim i prestala, a Rhage se opustio u neutralnom položaju teško dišući.

Bili su toliko izložena meta da su mogli jednako tako imati i neonske strelice iznad glava.

»Poludio si«, viknuo je V. »Jel' ti to mene zajebavaš s ovim sranjem...«

A onda se dogodilo.

U jednoj je sekundi zaobilazio Brata kako bi stao ispred njega... a u drugoj krajičkom oka ugledao jednog od nedovoljno mrtvih *degrada* kako podiže drhtavu ruku... na čijem je kraju bio pričvršćen pištolj. Kad je metak eksplodirao kroz cijev, V.-ov je mozak napravio računicu jednakom brzinom kojom je letio i komad olova.

Išao je ravno u Rhageova prsa.

Ravno u središte Rhageovih prsa – jer, halo, bila je to najveća meta pored jebelih vrata spavaonica na kampusu.

»Ne!« vrisnuo je V. skočivši na putanju metka.

Da, jer je puno bolje da on umre umjesto njega? Izgubili su u svakom slučaju.

Nije osjetio nalet boli kad je skočio u zrak, odzvanjanje metka koji mu je uletio u bok, u kuk, u drugo bedro.

Jer je prokletinja već našla drugi dom.

Rhage je zarežao i obje ruke okrenuo prema nebu, već patentirano, nekontrolirano stiskanje okidača pištolja u rukama praznilo je okvire s mecima: *Rang, bang, bang, bang!* u nebo, u nebesa, kao da psuje od boli.

A onda se Brat srušio.

Za razliku od Omeginih dečki, direktan pogodak poput tog oborio bi svakog vampira, čak i člana Bratstva. Nitko to nije mogao preživjeti, nitko.

Kad je V. ponovno vrisnuo, i sam je pao na tlo i ispraznio pištolj u koljača pogađajući ga isprve i s

dovoljno olova da se pretvori u jebeni zidni sef.

Nakon što je prijetnja neutralizirana, odvukao se do Brata, povlačeći se poput raka, oslanjajući se na pištolje i vrhove čizama. Za mušjaka koji nikad nije osjetio strah, zatekao se kako gleda ravno u ralje čistog užasa.

»Rhage!« rekao je. »Isuse jebeni Kriste – Rhage!«

Treće poglavlje

Haversova nova klinika nalazila se s druge strane rijeke, u središtu šume od nekih 160 hektara u kojoj nije bilo ničega osim stare seoske kuće i tri-četiri novoizgrađene kućice za ulaz u podzemne prostorije. Dok je Mary vozila posljednju dionicu dvadesetominutne vožnje u svom Volvu XC70, neprestano je bacala pogled u retrovizor prema Bitty. Djevojčica je sjedila na stražnjem sjedalu karavana i zurila u zatamnjeni prozor pored sebe kao da je televizor na kojem se prikazuje neka emisija koja ju je posve zaokupila.

Svaki put kad bi se Mary ponovno usredotočila na cestu pred sobom, jače bi stisnula volan. I papučicu gasa.

»Još malo pa smo stigle«, rekla je. Ponovno.

Rečenica koja bi trebala biti utješna, na Bitty uopće nije djelovala, a Mary je znala da njome samo pokušava utješiti samu sebe. Pomisao da možda neće stići na vrijeme do bolničke sobe predstavljala je hipotetski teret koji nikako nije mogla prestati vagati – i ta ju je nedaća pritiskala toliko da je jedva disala.

»Evo skretanja.«

Mary je upalila pokazivač smjera i skrenula udesno u ulicu s jednom trakom, neravnu i točno onakvu kakva njezinom unutarnjem nemiru nije trebala.

S druge strane, mogla je biti i na savršeno asfaltiranoj super autocesti, a srce bi joj i dalje poskakivalo u grudima.

Jedina klinika vampirske vrste bila je strateški pozicionirana tako da izmakne ljudskoj pažnji, ali i nemilosrdnom utjecaju sunca, a kad biste nekog dovodili, ili sami dolazili na liječenje, dodijelili bi vam jednu od nekoliko kontrolnih točki za ulaz. Kad je medicinska sestra nazvala s tužnim vijestima, Mary su rekli da odmah ode do seoske kuće i tamo parkira pa je to i učinila, zaustavljajući se između nekog kamiona koji je bio nov i Nissan sedana koji nije.

»Spremna?« upitala je preko retrovizora gaseći motor.

Budući da nije primila nikakav odgovor, izašla je iz automobila i otišla do Bittynih vrata. Djevojčicu kao da je iznenadilo što su stigle, a malene su ruke petljale po pojasu ne bi li ga otkopčale.

»Da ti pomognem?«

»Ne, hvala.«

Bitty je očigledno naumila sama izaći iz auta, iako joj je za to trebalo malo više vremena. A možda je odugovlačenje bilo i namjerno. Ono što će uslijediti nakon smrti bilo je gotovo prestrašno da bi o tome razmišljala. Bez obitelji. Bez novca. Bez obrazovanja.

Mary je pokazala na staju iza kuće. »Tamo idemo.«

Pet minuta poslije, prošle su nekoliko kontrolnih točki i spustile se dizalom, gdje su zakoračile u blještavo čistu dobro osvijetljenu recepciju i čekaonicu koja je mirisala baš kao i čekaonice u ljudskim bolnicama: imitacija limuna, parfem koji je ishlapio i blagi miris nečije večere.

Pavlov je imao pravo, pomislila je Mary prilazeći prijamnom pultu. Sve što je bilo potrebno bila je kombinacija antiseptika i ustajalog zraka u nosnicama i već je ležala na bolničkom krevetu, s cjevčicama koje su ulazile u nju i izlazile iz nje, lijekovi koji su pokušavali uništiti rak u njezinom krvotoku zbog čega se u najboljem slučaju osjećala kao da ima prehladu, a u najgorem kao da će na licu mjesta umrijeti.

Veselo razdoblje.

Kad je plavuša u uniformi podignula pogled s ekrana računala, Mary je rekla: »Bok, ja sam...«

»Onim putem«, ženka je hitro odgovorila. »Do dvostrukih vrata. Otključat ću vam ih. Pult za medicinske sestre je ravno ispred vas. Odmah će je uvesti.«

Mary nije čekala ni da joj zahvali. Zgrabivši Bitty za ruku, pojurila je preko ulaštenog, sjajnog poda i progurala se kroz metalna vrata čim je čula kako se brava oslobađa.

Iza udobnih naslonjača i iščitanih časopisa u čitaonici, klinika je bila kao i svaka draga, osoblje u kutama i tradicionalnim bijelim bolničkim uniformama hodalo je uokolo s kolicima, prijenosnim

računalima i stetoskopima.

»Ovamo«, netko ih je pozvao.

Sestra koja ih je zovnula imala je crnu kosu ošišanu na kratko, plave oči u skladu s kutom i lice nalik Palomi Picasso. »Odvest ću vas do nje.«

Mary je hodala iza Bitty, držeći je za rame dok su išle niz jedan hodnik, a zatim i niz drugi do dijela koji je očigledno bio jedinica za intenzivno liječenje. Klasične bolničke sobe nisu imale staklene zidove sa zastorima s unutrašnje strane. Oko njih nije bilo toliko medicinskog osoblja. Nisu imale tabele s podacima koje su iskakale iza pultova.

Kad se sestra zaustavila i otvorila jedna vrata, bipkanje na medicinskim aparatima bilo je užurbano, raznorazni mahniti zvukovi odavali su da se čak i računala brinu što se to događa s njihovim pacijentom.

Ženka je držala zastor odmaknutim. »Možete odmah unutra.«

Bitty je oklijevala pa se Mary sagnula prema njoj. »Neću te ostaviti.«

Opet je to Mary rekla više za sebe. Djevojčica ni u jednom trenutku nije naročito marila tko je od osoblja iz Sigurnog mjesta bio uz nju.

Budući da se Bitty nije pomaknula s mjesta, Mary je podignula pogled. Dvije su sestre provjeravale Annalyeine vitalne znakove, jedna na svakoj strani kreveta, a i Havers je bio tamo, ubrizgavao je nekakav lijek u cjevčicu infuzije spojenu na šokantno tanku ruku.

Na djelić sekunde taj se prizor duboko urezao u nju. Figura na krevetu imala je tamnu kosu koja se posve stanjila, sivu kožu, sklopljene oči i opuštene usne – i u tom prvom, beskonačnom trenutku dok je Mary promatrala ženu koja umire, nije mogla razlučiti gleda li vlastitu majku ili samu sebe na tom čistom bijelom jastuku.

Ne mogu ja to, pomislila je.

»Hajde, Bitty«, promuklo je rekla. »Idemo je uzeti za ruku. Sigurno bi željela znati da si tu.«

Kad je Mary uvela djevojčicu unutra, Havers i njegovo osoblje nestali su otraga, tiho se povukavši kao da su itekako dobro znali da više ništa ne mogu učiniti kako bi spriječili neizbježno i da je došlo vrijeme da se Bitty pozdravi.

Kod kreveta, Mary je i dalje držala ruku na Bittynom ramenu. »U redu je, možeš je dotaknuti. Ovdje.«

Mary se nagnula naprijed i dohvatila mekanu, hladnu ruku. »Zdravo, Annalye. Bitty te je došla vidjeti.«

Pogledavši u djevojčicu, kimnula joj je ne bi li je ohrabrila... ali Bitty se namrštila.

»Je li već mrtva?« šapnula je djevojčica.

Mary je jedva trepnula. »Ah, ne, dušice. Nije. I čuje te.«

»Kako?«

»Jednostavno te čuje. Hajde. Razgovaraj s njom. Znam da bi željela čuti tvoj glas.«

»Mamen?« rekla je Bitty.

»Uzmi je za ruku. U redu je.«

Kad se Mary malo pomaknula unatrag, Bitty je ispružila ruku... ali kad je uspostavila kontakt, opet se namrštila.

»Mamen?«

Istog trena oglasili su se alarmi, ponovo uspaničeni, oštri zvukovi rezali su krhku vezu između majke i kćeri, a medicinsko osoblje odmah je dojurilo do kreveta.

»Mamen!« Bitty ju je zgrabila objema rukama. »Mamen! Nemoj ići!«

Mary je bila prisiljena maknuti Bitty s puta kad je Havers počeo izvikivati naredbe. Djevojčica se odupirala njezinom stisku, ali onda se srušila, vrišteći, raširila ruke prema majci, zamršene kose.

Mary je držala maleno tijelo koje se naprezalo: »Bitty, o, Bože...«

Havers se popeo na krevet i počeo s masiranjem srca kad su primaknuli defibrilator.

»Moramo ići«, rekla je Mary povlačeći Bitty natrag prema vratima. »Pričekat ćemo vani...«

»Ubila sam je! Ubila sam je!«

Kad je Vishous doklizao do Rhagea, pao je na koljena i dohvatio Bratovu kožnu jaknu i košulju, rasparao je i raširio...

»O... jebote.«

Metak je ušao desno od središta prsa, točno tamo gdje je vampirsko srce sa šest komora kucalo u svom kavezu od kostiju. A dok je Rhage dahtao ne bi li došao do daha i pljucao krv, V. se panično osvrtao oko sebe. Borba je trajala svuda naokolo. Nigdje nije bilo zaklona. Vrijeme je... istjecalo.

Butch je dotrčao do njih, pognute glave, munjevitom brzinom, pucajući iz svoja dva pištolja svuda oko sebe, prazneći streljivo tolikom brzinom da su se svi koljači u njegovom dometu morali baciti na zemlju i sklupčati u položaj fetusa kako ih ne bi napunio olovom. Bivši policajac uklizao je nogama naprijed, oružje mu je još bilo visoko podignuto i aktivno, njegove noge kao u buldoga i cijeli torzo ukopali su se u gustu smeđu travu.

»Moramo ga pomaknuti«, rekao je svojim bostonskim naglaskom.

Rhage je širom rastvorio usta, a udah koji je uslijedio šuškao je kao kutija s kamenjem.

U normalnim okolnostima, V.-ov je mozak radio kao podmazan, bio je toliko inteligentan da se to doimalo njegovom karakteristikom koliko i darom, njegova je pamet definirala sve u njegovom životu. Bio je racionalan, logičan, ciničan kućkin sin koji nikad nije griješio.

Pa ipak je njegova siva tvar tu zakazala.

Godine liječničkih procjena i intervencija na terenu govorile su mu da će Brat umrijeti za minutu-dvije, pretpostavljajući da mu je srčani mišić rastrgan ili probušen te da iz jedne ili više komora krv curi u prsnu šupljinu.

Što bi moglo obustaviti srčanu funkciju kad se potrbušnica napuni krvlju i fatalno ugrozi krvni tlak.

Bila je to ona vrsta katastrofalne ozljede koja je zahtijevala hitnu kiruršku intervenciju – a čak i pod pretpostavkom da imate svu nužnu tehnologiju i opremu dostupnu u sterilnoj kliničkoj okolini, uspjeh nije zagarantiran.

»V.! Moramo ga pomaknuti...«

Meci su prozujali pored njih pa su se obojica bacila na tlo. Napravivši u glavi užasnu računicu, V.-ov je procesor došao do neospornog zaključka: Rhageov život ili njihov.

Jebote! Ja sam mu to napravio, pomislio je V.

Da nije rekao Bratu za viziju, Rhage ne bi prerano istrčao i imao bi veću kontrolu nad sobom u borbi...

Vishous je podigao cijev pištolja i skinuo tri koljača koja su im se približavala, dok se Butch okretao na tlu i radio isto samo u drugom smjeru.

»Rhage, ostani s nama«, gundao je V. izbacujući prazne okvire za streljivo i puneći jedan pištolj za drugim novom municijom. »Rhage, moraš... Sranje!«

Nova pucnjava. Pogođen je u vražju ruku.

Kad je potekla i njegova krv, ignorirao ju je, mozak se angažirao oko toga da pronade rješenje koje nije uključivalo Rhagea na jebenoj pogrebnoj lomači. Mogao je pozvati svoju Jane, jer ona ne može nastradati. Ali ne bi mogla izvesti otvorenu operaciju srca na takvom mjestu, za Boga miloga. Što ako...

Bljesak svjetlosti bio je toliko jak, toliko nenadan, da se zapitao tko dovraga sad trati vrijeme, bode koljače i šalje ih natrag Omega...

Na drugi bljesak svjetlosti okrenuo se i spustio pogled prema Rhageu. O... *sranje*. Dva snopa blistave svjetlosti izlazila su iz Bratovih očnih šupljina kao laseri prema nebu u paralelnim snopovima koji su mogli naciľjati i samo lice Mjeseca.

»Jeeeboteeee!«

Totalna promjena plana. Jebena tema večeri.

V. se odzvukao do Butcha i odlijepio ga s Rhagea. »Mići se!«

»Što radiš... Marijo sveta, majko Božja!«

Obojica su u čučnju otrčali dalje, pognutih glava, gazeći preko otvorenog polja i preskačući *degrade* koji su se još vrpeljili, mijenjajući pravac kretanja kako ne bi bili prelagane mete. Kad su stigli do najbliže napuštene zgrade s učionicama, jedan za drugim zašli su za ugao i stali u zaklon, V. sprijeda, Butch otraga.

Dok mu je u prsima još tutnjalo, V. se nagnuo i okrenuo. Vani na središtu čistine, promjena je

mrcvarila Rhageovo slomljeno tijelo, ruke i noge su mu se krivile dok mu se torzo trzao i okretao, zvijer se izvlačila iz njegova mesa, veliki zmaj oslobađao se iz DNK koji je s njim silom prilika dijelio.

Ako Rhage još nije umro, ovo će ga sigurno dokrajčiti.

Pa ipak, nije bilo načina da se transformacija zaustavi. Čuvardjeva je upisala tu kletvu u svaku stanicu Rhageova tijela, a kad je stvor izbijao van, bio je poput vlaka koji više nitko nije mogao usporiti ni zaustaviti.

Smrt će se pobrinuti za taj problem.

Rhageova smrt... sve će to zaustaviti.

V. je sklopio oči i zavrištao u sebi.

Sekundu poslije, otvorio je oči i pomislio, *nema jebene šanse*. Nema jebene šanse da dopusti da se to dogodi.

»Butch«, viknuo je. »Moram ići.«

»Što? Kamo ćeš...«

Bilo je to posljednje što je Vishous čuo prije nego što je ispario.

Četvrto poglavlje

Nikakva bol.

Rhage nije osjećao nikakvu bol od prostrijelne rane u prsima. To je bila prva naznaka da je sranje kritično. Rane koje su boljale obično nisu bile one od kojih biste ostali u šoku. Nikakav osjećaj? Vjerojatno je to bilo dobro, budući da ga je snaga udarca oborila s nogu, bio je pogođen u prsnu kost i trenutačno se nalazio u smrtnoj opasnosti. Trepći. Pokušaj disati. Trepći.

Krv u ustima, gusta u grlu... plima koja se dizala usprkos njegovim naporima da progura kisik u pluća. Sluh je bio oslabljen na prigušenu verziju, kao da se zavalio u kadu, a voda se podignula preko razine ušiju. Vid je dolazio i gubio se, noćno nebo iznad njega razotkrivalo se i opet mračilo kako se vid gubio i ponovno vraćao. Postajalo je sve teže i teže udisati, težina mu je pritiskala prsa i rasla, najprije se doimala kao torba, a onda kao ragbijaš... sad je već težila kao teretni vagon.

Brzo, sve se odvijalo veoma brzo.

Mary, pomislio je. *Mary?*

Mozak je sam izbacio ime njegove šelan – možda ga je čak i rekao naglas? – kao da ga je njegova družica nekako mogla čuti.

Mary!

Panika mu je preplavila krvotok i ulila se ravno u prsni koš – skupa s plazmom koja je nesumnjivo prštala na sve strane. Više nego na vlastitu smrt ili na bitku, pa čak i na sigurnost ostale Braće, mislio je na... o, Bože, samo da Čuvardjeva ispuni svoj dio dogovora.

Samo da ne završi sam u Sjenosvijetu.

Mary je trebalo biti omogućeno da napusti Zemlju skupa s njim. Trebalo joj je biti omogućeno da ga prati jednom kad se zaputi u Sjenosvijet. Bio je to dio dogovora koji je imao s Čuvardevom. On je prihvatio svoje prokletstvo, njegova je Mary preživjela leukemiju, a budući da je njegova družica ostala neplodna zbog liječenja raka, smjela je ostati s njim koliko god je to htjela.

Jebote, umrijet ćeš noćas.

Čim je čuo Vishousov glas u svojoj glavi, pred očima mu se pojavilo i Bratovo lice, i zamijenilo pogled na nebo. V.-ove su se usne pomicala, kozja bradica mu se micala amo-tamo dok je izgovarao neke riječi. Rhage ga je pokušao odgurnuti, ali mu ruke nisu slušale mozak.

Posljednje što mu je trebalo bilo je da još netko umre. Premda se, kao sin Čuvardjeve, V. vjerojatno najmanje od svih morao brinuti oko nečeg tako običnog kao što je otezanje papaka. Ali sad je i Butch, broj tri u tom trojcu, doklizao do njih i počeo brbljati. E, on pak nije imao ispričnicu za susret s Koscem...

Pucnjava. Obojica su počela pucati.

Ne! Naredio im je Rhage. Poručite Mary da je volim i ostavite me ovdje, dovraga, prije nego...

V. se sklupčao kao da je komad olova pronašao nešto njegovo.

A onda se dogodilo.

Miris Bratove krvi bio je okidač. Čim je oštar miris bakra dopro do Rhageova nosa, zvijer se probudila u svom kavezu od mesa i počela izlaziti, promjena je započela niz unutarnjih potresa koji su lomili kosti i kidali unutarnje organe, transformirajući ga u nešto sasvim drugačije.

Javila se bol.

Kao i osjećaj da je sav napor koji ulaže obično gubljenje jebenog vremena. Ako je doista umirao, zmaj je zauzimao svoje mjesto za tim prokletim stolom.

»Recite Mary da pođe sa mnom«, viknuo je Rhage kad je posve oslijepio. »Recite joj...«

Međutim, imao je osjećaj da su njegova Braća već otišla, i hvala Bogu na tome. Miris V.-ove krvi više se nije osjećao u zraku, a nikakav odgovor do njega nije dolazio.

Čak i dok se životna snaga iz njega povlačila, dao je sve od sebe da se prepusti dok je kidanje i paranje potresalo njegovo umiruće tijelo. Sve i da je imao još energije, borba protiv te navale bila bi

uzaludan trud i ništa ne bi olakšala. Pa ipak, dok su se njegov um i duša, njegove emocije i svijest, polako povlačili, bilo je jezivo što ne zna svladava li ga to smrt ili transformacija.

Kad ga je živčani sustav zvijeri u njemu posve preuzeo i kad je nestala sva bol, Rhage se povukao u nekakvo metafizičko plutanje, kao da ga je netko stavio u snježnu kuglu i odložio na policu vremenskog kontinuuma.

Samo što je u ovom slučaju konačno imao osjećaj da se otamo više neće vratiti.

Bilo je to smiješno. Ama baš svako biće koje je bilo svjesno vlastite smrtnosti, s vremena na vrijeme neizbježno bi se zapitalo kako i gdje će se dogoditi njegova propast, kako i zašto će umrijeti. I Rhagea se moglo okriviti za to morbidno lutanje misli, naročito u razdoblju prije nego što je upoznao Mary, kad nije imao ništa osim popisa vlastitih neuspjeha i slabosti da mu prave društvo tijekom maglovitih, pustih dnevnih sati.

U njegovom slučaju, ta su nesuvisla pitanja te večeri neočekivano dobila odgovor. Gdje – usred borilišta, pored napuštene škole za djevojčice. Kako – krvarenjem iz srca, kao rezultat prostrijelne rane. Zašto – obavljajući svoju dužnost. Kada – vjerojatno u idućih deset minuta ili otprilike toliko, možda i manje.

S obzirom na narav njegovog posla, ništa od toga nije bilo iznenađujuće. Okej, možda škola za djevojčice, ali to je sve.

Nedostajat će mu Braća. Isuse... to je boljelo i više nego sve to sa zvijeri. A i brinut će se za sve njih, kao i za budućnost Wrathova kraljevstva. Sranje, nedostajat će mu i to da gleda Nallu i Malog Wratha kako odrastaju. I rođenje Qhuinnovih blizanaca, živih i zdravih, ako Bog da. Hoće li ih sve moći vidjeti iz Sjenosvijeta?

Oh, a njegova Mary. Njegova prekrasna, dragocjena Mary.

Obuzeo ga je užas, ali bilo je teško držati se za njega dok je osjećao kako sve više i više slabi. Kako bi se smirio, govorio je samom sebi da Čuvarđeva ne laže. Da je Čuvarđeva svemoćna. Čuvarđeva je odredila ravnotežu koja je bila potrebna da bi se spasio Maryn život, a zatim im je dala čudesan dar kako bi izjednačila tu ravnotežu budući da njegova šelan nije mogla imati djece.

Bez djece, pomislio je osjetivši žalac boli. On i njegova Mary nikad neće imati djecu, ni u kakvom obliku.

Bilo je to tako tužno.

Čudno... Nije mislio da ih uopće želi, barem ne svjesno. Ali sad kad je znao da se to nikad neće dogoditi? Bio je krajnje utučen.

Barem ga njegova Mary nikad neće ostaviti.

Morao je vjerovati da će ga, jednom kad pristupi vratima Sjenosvijeta i nastavi dalje kroz njih prema čemu god da se nalazilo s druge strane, ona moći pronaći.

Inače je cijelu tu priču o smrti nemoguće podnijeti. Pomisao da možda umire i da više nikad neće vidjeti svoju voljenu? Da nikad više neće pomirisati njezinu kosu? Osjetiti njezin dodir? Reći joj što osjeća iako ona već zna koliko je voli?

Zbog svega je toga smrt bila takva tragedija, pomislio je. Bila je veliki razdvajač, ponekad je čak napadala bez upozorenja, podmukli lopov koji krade ljudima emotivnu valutu i ostavlja ih u bankrotu do kraja života...

Sranje, a što ako je Čuvarđeva pogriješila? Ili ako je lagala? Ili ako nije svemoćna?

Iznenada je njegova panika dobila novu snagu, a njegove su se misli počele komešati, zapinjući o udaljenost koja je u posljednje vrijeme razdvajala njega i njegovu šelan, udaljenost koju je uzimao zdravo za gotovo misleći da će je vrijeme i prostor ispraviti.

O, Bože... Mary, rekao je u glavi. *Mary! Volim te!*

Sranje. Trebao je porazgovarati s njom o svemu, duboko prokopati ne bi li prokljuvio u čemu je problem, popraviti odnos kako bi opet bili združene duše.

Problem je bio u tome, shvatio je s užasavanjem, da kad vam srce konačno prestane kucati u grudima, sve što ste željeli reći a niste, svi komadići u vama koji nedostaju a koje ste tek mislili nekome dati, svi neuspjesi koje ste gurnuli ispod tepiha pretvarajući se da imate previše posla... i to je prestajalo. Za korakom zaustavljenim na pola, nikad dovršenim, žali se kao ni za čim drugim u životu.

Samo što to možda nikad nećemo naučiti sve dok se sve ono što smo se ikad pitali o smrti ne obistini.

A sva pitanja koja smo si postavljali, kako i zašto, gdje i kada... postaju manje-više nevažna jednom kad napustite planet.

Gubili su tlo pod nogama, on i Mary.

U posljednje vrijeme... gubili su kontakt jedno s drugim.

Nije htio otići na takav način...

Bijela je svjetlost sve izbrisala, živog ga pojela, oduzela mu svijest.

Sjenosvijet je došao po njega. Mogao se samo pomoliti da će ga njegova Mary Madonna moći pronaći na drugoj strani.

Očajnički joj je htio još nešto reći.

Vishous se materijalizirao u dvorištu od bijelog mramora rastvorenom pod mliječnim nebom toliko prostranim i vedrim da čak ni fontana u njegovu središtu, ili stabla prepuna šarenih, raspjevanih zeba u kutu, nisu bacali nikakvu sjenu.

Sve su ptice redom zašutjele kad su naslutile njegovo raspoloženje.

»Majko!« Odjekivao je njegov glas, odbijajući se o zidove. »Gdje si, dovraga?«

Dok je hodao ravno naprijed, trag krvi koji je ostavljao za sobom bio je blistavo crvene boje, a kad se zaustavio pred vratima privatnih odaja Čuvardejeve, kapljice krvi blago su kapnule s njegovih laktova i nogu. Kad je pokucao i ponovno zazvao njeno ime, mrlje su ostale na bijelim vratima kao kad lak za nokte padne na pod.

»Fućkaš sve ovo.«

Zaletjevši se ramenom o vrata, provalio je u majčine odaje – samo kako bi se zaustavio na licu mjesta. Na povišenom krevetu, ispod plahti od bijelog satena, biće koje je stvorilo vampirsku vrstu, ali isto tako i rodilo njega i njegovu sestru, ležalo je u posvemašnjem miru i tišini. Međutim, ona nije imala tjelesni oblik. Bila je tek trodimenzionalna svjetlost koja je nekoć blještala kao svjetlosna bomba, a sad je bila staromodna uljana lampa sa zamračenim sjenilom.

»Moraš ga spasiti.« Kad je Vishous prešao preko golog mramornog poda, bio je tek donekle svjestan da se u sobi nije nalazilo ništa osim tog kreveta. Koga briga, uostalom. »Probudi se, jebote! Netko važan umire i ti ćeš to zaustaviti, dovraga.«

Da je imala tijelo, zgrabio bi je i prisilio da obrati pažnju na njega. Ali nije bilo ruku za koje ju je mogao povući van iz kreveta ili ramena koja bi mogao protresti.

Upravo se spremao ponovno zaurlati kad su riječi odjeknule kroz odaju kao da dolaze kroz *surround* zvučni sustav.

Što bude, bit će.

Kao da je time sve rekla. Kao da je idiot što uopće dolazi i gnjavi je. Kao da trati njezino vrijeme. »Zašto si nas stvorila ako te nije briga?«

Što te točno brine, njegova budućnost ili tvoja?

»O čemu, dovraga, pričaš?« Da, znao je da je ne bi smio ništa ispitivati, ali fućkaš to. »Što bi to trebalo značiti?«

Je li prijevod zbilja potreban?

Kad je V. stisnuo vilicu, podsjetio je samog sebe na to da se Rhage upravo pretvara u zvijer i umire zbog te inkarnacije tamo dolje na terenu. Natezanje s dragom mamicom u tom trenutku nije bilo od presudne važnosti.

»Samo ga spasi, u redu? Makni ga s bojnog polja tako da ga možemo operirati, a ja ću te ostaviti da truneš na miru.«

A kako će to riješiti njegovu sudbinu?

Okej, sad mu je bilo jasno zašto su ljudi koji su imali problema s majkama išli u emisije koje je Lassiter gledao. Svaki put kad bi se V. približio toj ženki, vratio bi se s ozbiljnim slučajem vanmaternične psihoze.

»Nastavit će disati, jebote, eto što će biti riješeno.«

Sudbina će se jednostavno poslužiti drugim sredstvima.

V. je zamislio Hollywooda kako se spotiče o tepih pored kade i fatalno stradava kod kuće. Ili se guši u purećem batku. Ili bogzna što bi već moglo dokrajčiti Brata.

»Onda je promijeni. Kad si tako jebeno svemoguća. Promijeni njegovu sudbinu, smjesta.«

Nastala je duga pauza pa se zapitao je li možda zaspala ili nešto slično – čovječe, kako ju je mrzio. Bila je prokleta kukavica, udaljila se od svijeta, osamila tu gore kao neki samotnjak koji se duri jer joj nitko ne liže dupe kako bi htjela.

Šmrc-šmrc.

U međuvremenu, jedan od njihovih najboljih ratnika, apsolutno ključan dio Kraljeve privatne straže, upravo će ispariti s planete. V. je bio zadnja osoba koja bi htjela da netko drugi riješi to sranje, ali morao je dati sve od sebe kako bi spasio Rhagea, a tko drugi bi mogao imati toliku moć?

»Važan je«, prasnuo je V. »Njegov je život važan.«

Tebi.

»Fućkaš to, ne radi se o meni. Važan je Kralju, Bratstvu, za ovaj rat. Ako ga izgubimo? Imamo problem.«

Zar ti ne pada na pamet da budeš iskren?

»Misliš da se brinem za njega i Mary? U redu. Dodat ću i to sranje – jer u ovom trenutku, ne izgledaš mi kao da bi mogla uopće ustati iz kreveta, a kamoli otpratiti biće koje si lišila smrtnosti do Sjenosvijeta onda kad ta ženka tako odluči.«

Jebote. Sad kad je to rekao naglas, zbilja se morao zapitati može li ta mlohava stvar na krevetu doista ispuniti obećanje koje je dala prije samo tri godine, a što se sad činilo tako davno.

Toliko se toga promijenilo.

Osim činjenice da je i dalje prezirao slabost svake vrste. I što je i dalje želio biti bilo gdje drugdje osim u majčinoj prisutnosti.

Ostavi me. Umaraš me.

»Umaram te. Da, jer imaš jebeno puno toga za raditi ovdje. Isuse Kriste.«

Dobro, tko šljivi nju. Smislit će nešto drugo. Mora smisliti... nešto.

Sranje, koje bi još rješenje moglo postojati?

Vishous se okrenuo prema vratima kroz koja je naprasito ušao. Sa svakim novim korakom očekivao je da će ga pozvati natrag, da će reći još nešto, probosti ga u prsa nečim gotovo jednako smrtonosnim kao i ono što je oborilo Rhagea. Budući da ona to nije učinila, a vrata su se već zatvarala za njim, umalo ga lupnuvši po stražnjici, pomislio je – trebao je jebeno znati.

Stalo joj je do njega koliko i do zadnjeg smeća.

Natrag u dvorištu, trag krvi koji je ostavio na mramornim pločama bio je nalik sudbini koju je slijedio cijeloga života, nazubljena i neuredna, dokaz boli koju najčešće nije priznavao. I da, želio je da kamen upije tu mrlju, kao da bi to moglo privući njezinu pažnju.

S tim na umu, zašto se ne bi jednostavno bacio na pod i podivljao kao da je u robnoj kući i cvili radi igračke?

Dok je tako stajao, tišina se doimala kao da je sama po sebi zvuk.

Što je istovremeno bilo i nelogično i točno onako kako se osjećao kad je shvatio koliko je tu gore uistinu tiho. Sve su Odabranice bile na Zemlji, učile o sebi, dijelile se u individue, odmicale se od svojih tradicionalnih uloga majčinih služavki. Isto je bilo i s ostatkom vrste koja je živjela u suvremenom svijetu gdje su se stari ciklusi obreda i običaja uglavnom ignorirali, a tradicija koju su nekoć poštovali sad je bila u opasnosti od zaborava.

Dobro, pomislio je. Ponadao se da je usamljena i da se osjeća kao da je više ne poštuju. I htio je da bude tako lijepo izolirana, da joj čak i njeni najbliži okrenu leđa.

Htio je da je boli.

Htio je da umre.

Pogledao je prema pticama koje joj je donio, a jato se sakrilo od njega, šušajući među stražnjim granama bijelog stabla, zbijajući se u hrpicu, kao da se sprema polomiti im vratove jednoj po jednoj.

Te su zebe bile znak pomirenja od sina kojeg zapravo nikad nisu ni željeli, ali koji se isto tako nije baš primjerenom ponašao. Majka im vjerojatno nije udijelila mnogo više od pogleda – i gle čuda, on se opet

odmaknuo od tog kratkotrajnog naleta pomirbene slabosti u obnovljeni osjećaj neprijateljstva. Kako i ne bi?

Čuvardjeva ih nije posjetila kad je Wrath umalo stradao. Nije pomogla Kralju da sačuva krunu. Beth je zamalo umrla pri porodu i morala se odreći svake mogućnosti da u budućnosti ima još djece kako bi preživjela. Za Boga miloga, Selena, jedna od Čuvardjevinih Odabranica, nedavno je umrla i slomila srce vraški dobrog mužjaka – i koji je bio njezin odgovor? Ništa.

Još prije toga? Wellsiena smrt. Racije.

Nakon toga? Qhuinn je preneražen od straha da će Layla umrijeti porađajući njegove blizance. A Rhageu je upravo umirao dolje u jeku borbe.

Treba li još što dodati?

Okrenuvši glavu, V. je pogledao u vrata koja su se zatvorila snagom njene volje. Bilo mu je drago da pati. I ne, nije joj vjerovao.

Kad se dematerijalizirao, vraćajući se na bojište, nije ni najmanje vjerovao u to da će biti poštena prema Rhageu i Mary. Riskirao je i izgubio odlazeći k majci, ali s njom nije ni moglo biti drugačije.

Čudo. Trebalo mu je jebeno čudo.

Peto poglavlje

Voda koja je tekla preko Marynih ruku bila je hladna, pa ipak joj je palila kožu – dokazujući da dva suprotna kraja termometra mogu postojati u isto vrijeme.

Umivaonik u ženskom toaletu za kojim je stajala bio je bijele boje, porculanski. Odvod je bio ulašten i srebrn. Ispred nje, u zrcalu dužine zida na kojem je stajalo odražavale su se tri kabine, a njihova su vrata boje breskve bila zatvorena, premda je samo jedna bila zauzeta.

»Sve u redu tamo unutra?« rekla je.

Bitty je potegnula vodu, premda nije koristila toalet.

Mary se usredotočila na vlastiti odraz u ogledalu. Da, izgledala je jednako loše kao što se i osjećala. Nekako su se u posljednjih trideset minuta tamne vrećice stvorile ispod njezinih očiju i urezale se tamo, a koža joj je bila blijeda poput pločica na kojima je stajala.

Nekako? Čisto sranje. Točno je znala kako.

Ubila sam je!

Mary je morala sklopiti oči i ponovno se sabrati. Kad ih je opet otvorila, pokušala se sjetiti što je radila. Ah, da. Na polici se nalazila mala hrpa papirnatih ručnika, preklopljenih i posloženih, a kad je krenula uzeti jedan, smočila je i sve ostale pa je pomislila kako je čudno da je Havers, koji je inače tako pomno pratio svoju ustanovu, dozvolio nešto tako nepraktično. Ah... u tom grmu leži zec. Automat s papirnatim ručnicima poreci vrata bio je pokvaren, donji je dio mlohavo visio.

Baš kao i ja, pomislila je. Prepuna naučenih lekcija i iskustava o tome kako pomoći drugima, ali posao ne obavljam kako treba.

Uzmi je za ruku. U redu je...

Ubila sam je!

»Bitty?« Budući da je to izrekla promuklim glasom, nakašljala se i ponovila. »Bitty.«

Kad je osušila ruke, okrenula se prema kabinama. »Bitty, ulazim u kabinu ako ne izađeš.«

Djevojčica je otvorila vrata u sredini i iz nekog je razloga Mary znala da nikad neće zaboraviti prizor te malene ruke koja je dohvatila kvaku, stisnula je i čvrsto držala dok je izlazila iz kabine.

Plakala je unutra. Sama samcata. A sad kad je djevojčica bila prisiljena pokazati lice, pokušavala je učiniti točno ono što je i Mary neprestano očajnički pokušavala.

Ponekad bi vam ostala samo ta pribranost, dostojanstvo kao jedino utočište, iluzija da je *sve u redu* vaš jedini izvor utjehe.

»Evo, daj da ja...« Kad je Mary napuknuo glas, otišla je natrag do papirnatih ručnika i smočila jedan nad umivaonikom koji je ranije koristila. »Ovo će ti pomoći.«

Polako prilazeći djevojčici, prinijela je hladnu, mekanu tkaninu njezinom rumenom licu i pritisnula ga na vruću, crvenu kožu. Dok ju je brisala, u mislima se ispričavala odrasloj ženki u koju će, ako bude sreće, Bitty jednog dana izrasti: *Žao mi je što sam te na to prisilila. Ne, nisi je ti ubila. Voljela bih da sam ti dopustila da to učiniš pod vlastitim uvjetima, na vlastiti način. Žao mi je. Ne, nisi je ti ubila. Žao mi je.*

Tako mi je žao.

Mary joj je malčice podigla bradu. »Bitty...«

»Što će sad s njom napraviti? Kamo ide?«

Bože, taj blijedo smeđi pogled bio je tako čvrst. »Odnijet će je u... pa, kremirat će je.«

»Što to znači?«

»Spalit će njezino tijelo u pepeo u pogrebnom ritualu.«

»Hoće li je to boljeti?«

Mary se opet nakašljala. »Ne, srce. Ništa neće osjetiti. Slobodna je – sad je u Sjenosvijetu i čeka te.«

Dobra stvar bila je ta što je Mary doista i znala da je taj dio istinit. Iako su je odgojili kao katolkinju,

vidjela je Čuvarđevu na svoje oči, stoga ne, nije nudila djevojčici lažne, premda suosjećajne, prazne riječi. Za vampire je doista postojalo nebo i zbilja su se tamo nalazili sa svojim najdražima.

Dovraga, vjerojatno je isto vrijedilo i za ljude, no budući da je u tom svijetu magija bila manje vidljiva, prosječnog je čovjeka bilo mnogo teže uvjeriti u vječno spasenje.

Mary je zgužvala papir i zakoračila unatrag. »Voljela bih da se sad vratimo u Sigurno mjesto, može? Ovdje više ništa ne možemo učiniti, a uskoro će zora.«

Zadnji dio rečenice rekla je iz navike, kako joj se učinilo. Budući da još nije prošla prijelaz, Bitty je mogla tolerirati sunčevu svjetlost u bilo kojim količinama. Prava je istina bila ta da je samo željela maknuti djevojčicu dalje od tolikih smrti u klinici.

»U redu?« Mary je upitala.

»Ne želim je ostaviti.«

U bilo kojim drugim okolnostima, Mary bi čučnula i nježno zagazila u rijeku koja će uskoro predstavljati Bittyn novi svijet. No strašna stvarnost bila je ta da više nije imala majku koju nije željela ostaviti i bilo je sasvim primjereno odvesti djevojčicu iz tog bolničkog okruženja u kojem se pacijente liječilo, ponekad i u strašnim uvjetima.

Ubila sam je.

Umjesto toga, Mary je rekla: »U redu, ostat ćemo koliko god želiš.«

Bitty je kimnula i otišla do vrata koja su vodila van na hodnik. Dok je stajala ispred zatvorenih vrata, njezina isprana haljina doimala se kao da će joj svakog trena skliznuti s mršavog tijela, njezin nezgrapno crni kaput bio je poput dekice kojom se omotala, smeđa kosa podignuta od elektriciteta koji se stvarao u dodiru s čvornatom tkaninom.

»Stvarno bih voljela...«

»Što?« šapnula je Mary.

»Voljela bih da se mogu vratiti u prošlost. Kad sam se večeras probudila.«

»I ja bih to voljela.«

Bitty je pogledala preko ramena. »Zašto se ne možemo vratiti? To je baš čudno. Mislim, sjećam se svega u vezi s njom. Kao... Kao da su moja sjećanja soba u koju bih mogla ušetati. Ili tako nešto.«

Mary se namrštila, pomislivši kako je izrekla nešto pretjerano zrelo za nekoga njezine dobi.

No prije nego je stigla odgovoriti, djevojčica je gurnula vrata i izašla, očigledno nezainteresirana za odgovor – a možda je to bilo i dobro. Što bi joj mogla na to odgovoriti?

Vani na hodniku, Mary je poželjela staviti dlan na to maleno rame, ali se suzdržala. Djevojka je bila toliko samostalna, kao knjiga usred knjižnice ili lutkica u nizu artikala, i bilo je teško pronaći dobar razlog za probijanje tih granica.

Naročito ako ste se, kao terapeut i profesionalac, ionako već osjećali uzdrmano.

»Kamo moramo ići?« Bitty je upitala kad je nekoliko medicinskih sestara protrčalo pored njih.

Mary se osvrnula oko sebe. I dalje su se nalazili u jedinici intenzivne njege, ali malo dalje od sobe u kojoj je preminula Bittyna majka. »Možemo zatražiti neku sobu da malo sjednemo.«

Djevojčica se zaustavila. »Ne možemo je opet vidjeti, zar ne?«

»Ne.«

»Onda bismo se valjda trebale vratiti.«

»Kako god ti hoćeš.«

Pet minuta poslije, sjedile su u Volvu i vozile se natrag u Sigurno mjesto. Kad ih je Mary prevezla preko mosta, još jednom je pogledala u retrovizor, provjeravajući kako je Bitty svakih pedesetak metara. U tišini, opet je u mislima prolazila iste isprike... za to što joj je davala loše savjete, što ju je stavila u poziciju u kojoj je samo još više patila. Ali sve to grizodušje bilo je sebično, potraga za osobnim iskupljenjem, koje je bilo potpuno nepravedno prema pacijentu, naročito jednom tako mladom.

Ova noćna mora »u sklopu posla« bila je nešto s čim će se Mary morati sama suočiti.

Ulaz na cestu 1-87 pojavio se čim su prešle na drugu stranu mosta, onu bliže gradu, a uputa iz navigacijskog uređaja u automobilu bučno se oglašila. Krenuvši prema sjeveru, Mary se držala ograničenja brzine pa ju je pretekao par osamnaestogodišnjaka koji su vozili sto trideset gdje je ograničenje bilo sto. S vremena na vrijeme, svjetla koja su označavala spajanje cesta blještala su iznad njih u ritmu koji ne bi dugo

potrajavao, a ono malo prometa što je bilo na cesti dodatno se prorijedilo kad su nastavili dalje.

Kad stignu na odredište, Mary je odlučila da će pokušati nahraniti djevojčicu. Bitty nije pojela Prvi obrok, stoga je sigurno pregladnjela. A onda možda ubaci neki film do zore, na nekom tihom mjestu. Trauma je bila još veoma svježa, i to ne samo zbog toga što je izgubila majku. Događaji kod Haversa vjerojatno su je samo podsjetili na sve ono što se dogodilo ranije – obiteljsko nasilje, spašavanje uslijed kojeg su Rhage, V. i Butch ubili oca kako bi spasili Bitty i njezinu mamu, otkriće da je majka nedavno opet zatrudnjela, gubitak djeteta, dugi mjeseci nakon toga tijekom kojih se Annalye nikad nije do kraja oporavila...

»Gospođice Luče?«

»Da?« O, Bože, molim te pitaj me nešto na što mogu normalno odgovoriti. »Da, Bitty?«

»Kamo idemo?«

Mary je pogledala u prometni znak kojem su se približavale. Na njemu je pisalo: Izlaz Glens Fails. »Oprosti? Idemo doma. Trebale bismo stići za petnaestak minuta.«

»Nisam mislila da je Sigurno mjesto tako daleko.«

»Što...?«

O, Bože.

Išla je prema proklesoj palači.

»Oh, Bitty, žao mi je«, Mary je odmahнула glavom. »Sigurno su mi se pomiješali izlazi. Ja...«

Što joj je bilo na pameti?

Pa, znala je odgovor na to pitanje – sve hipotetske situacije koje je vrtjela kroz glavu o tome što će raditi kad izađu iz automobila uključivale su mjesto na kojem je Mary živjela s Rhageom, Kraljem, Bratstvom, ratnicima i njihovim družicama.

Koji *vrag* joj je bio na pameti?

Mary se skinula s autoceste na izlazu broj 19, prošla kroz podvožnjak i opet se spojila u smjer prema jugu. Čovječe, večeras joj je baš išlo od ruke, zar ne?

Barem nije moglo biti gore.

Natrag u Školi za djevojčice Brownswick, Assail, sin Assailov, čuo je urlik čak i kroz pretjerano glasne zvukove bitke.

Usprkos kaosu pucnjeva, psovka i luđačkim sprintevima od jednog zaklona do drugog, grmljavina koja se prolomila preko napuštenog kampusa bila je nešto što je privuklo svačiju pažnju.

Kad se okrenuo, i dalje je držao prst na okidaču svoje automatske puške, ispaljujući metke ravno pred sebe u niz nemrtvih...

Na djelić sekunde prestao je pucati.

Njegov mozak jednostavno nije mogao procesuirati ono što su njegove oči dale naslutiti, a što se magično pojavilo jedva pedeset metara od njega. Bila je to... neka vrsta zmajskog stvorenja, s ljubičastim ljuskama, bodljikavim repom i razjapljenim raljama sa zubima kao T-Rex. Prehistorijsko čudovište bilo je visoko dobra dva kata, dugačko kao šleper i brzo kao krokodil dok je ganjalo sve što je bježalo od njega...

Slobodan pad.

Bez upozorenja, tijelo mu je poletjelo naprijed, a parajuća bol prostrujala mu je niz prednji dio potkoljenice i prerezala preko gležnja. Okrećući se u zraku, sletio je u neurednu travu licem prema nebu – a trenutak zatim, djelomično ranjeni koljač koji ga je dohvatio nožem bacio mu se na prsa, s oštricom nad ramenom i usnama stisnutim kao da reži dok je crna krv tekla svuda po Assailu.

Okej, zajebi to, stari.

Assail je zgrabio naramak i dalje kestenjaste kose, gurnuo cijev puške u rastvorenu gubicu i potegnulo okidač, raznoseći stražnji dio lubanje, onesposobivši tijelo tako da je palo na njega kao mrtva težina koja se i dalje koprcala. Odgurnuvši živo truplo sa sebe, skočio je na noge.

I našao se izravno u dometu zvijeri.

Bio je kriv taj njegov skok uvis, zmajevе su ga oči odmah detektirale i suzile se u tanke proreze. A onda, uz još jedan urlik, ubojica je krenuo na njega, tutnjajući po tlu, gazeći koljače svojim masivnim

stražnjim nogama, dok su prednje kandže bile iskrivljene i spremne za napad.

»Jebote!«

Assail je jurnuo naprijed, ne mareći više u kojem je smjeru uperio pištolj, nimalo zabrinut oko činjenice da je krenuo ravno u niz *degrada* koji su napredovali prema njemu. Dobra vijest? Zvijer se pobrinula za taj problemčić. Kao i on, i koljači su uputili pogled u nemilosrdno stvorenje koje je išlo prema njima i razbježali se kao lišće na jesenjem vjetru.

Naravno, ispred njega nije bilo ničeg što bi moglo poslužiti kao kakav-takav zaklon. Loša sreća je htjela da put kojim bi mogao pobjeći nije nudio ništa osim grmlja i šipražja, bez ikakve iole značajnije zaštite. Najbliža zgrada? Skoro dvjesto metara dalje. Najmanje.

Opsovavši, potrčao je još brže, naprežući mišiće nogu, želeći pojuriti još brže. Bila je to utrka koju je zvijer nesumnjivo trebala dobiti – neizbježna pobjeda u kojoj je korak od metar i pol pokušao nadmašiti par nogu koje su mogle prijeći skoro osam metara u samo jednom koraku. Sa svakom novom sekundom, udarci su postajali sve glasniji i bliži, sve dok Assail nije osjetio topao dah na leđima koji ga je grijao usprkos hladnoći.

Strah ga je obuzeo do kosti.

No nije bilo vremena da pokuša obuzdati paniku koja mu je preplavila um. Zaglušio ga je strašan urlik, silina tog zvuka bila je toliko velika da ga je pogurala naprijed, uz zapah smrdljivog zraka koji ga je popratio. Sranje, jedina šansa koju je imao...

Ugriz je došao odmah nakon strašnog urlika, čeljusti su škljocnule toliko blizu stražnjem dijelu Assailova vrata da se sav sklupčao iako mu je to usporilo korak. No bilo je prekasno da se spasi. U zrak. Poletio je u zrak, iščupan iz zemlje u pola koraka – ali zašto više nije osjećao bol?

Da ga je zvijer dohvatila za ramena ili za torzo, sigurno bi ga bol preplavila – ali, samo malo, uhvatila ga je za jaknu. Stvorenje ga je uhvatilo za kožnu jaknu, ne za meso, osjetio je stezanje na prsnim mišićima i podizanje za pazuha, noge su mu lamatale u zraku, pištolj ispaljivao metke dok je stiskao šake. Ispod njega, krajolik se iskrivio kao da je na klackalici, *degradi* u bijegu, ratnici u borbi, zaraslo grmlje i stabla okretali su se oko njega dok se on sav treskao.

Jebeni stvor će ga baciti u zrak i proždrijeti. Ova budalaština s ljuljanjem amo-tamo bila je samo smekšavanje mesa.

Prokletstvo, bio je vampir ravan pilećem krilcu.

Nije bilo vremena. Ispustio je pištolj i potražio vrh zatvarača kod grla. Zbog treskanja je ta sićušna meta bila brza poput miša, skliska kao mramor, igla u plastu sijena koju su tražile njegove drhtave ruke i klizavi, znojni prsti.

Ali stisak zvijeri malo mu je olakšao zadatak.

Sa zubima zakvačenim za stražnji dio jakne, koža nije mogla podnijeti njegovu težinu pa se oslobodio, ispao iz čeljusti, a tvrdo mu je tlo pojurilo ususret. Sklupčavši se kako ne bi nešto slomio, sletio je kao svežanj.

Ravno na rame.

Lom mu je odjeknuo kroz cijelo tijelo, postao je bespomoćan kao zanemareno dijete, izgubio je dah, vid mu se pomutio. Ali nije bilo vremena, ne ako je želio preživjeti. Okrenuvši se...

Pop! Pop! Pop! Pop! Pop... BUUUM!

Njegovi su se bratići pojavili iz mraka, trčeći kao da ih netko goni, premda to nije bio slučaj. Ehric je podignuo dvije automatske puške i pucao... A Evale je na ramenu imao golemu sačmaricu. Odatle se čulo *BUM!*

Njegovo je oružje zapravo i bila sačmarica, veliko vatreno oružje preostalo iz vremena britanske kolonizacije Indije. Evale, taj agresivni gad, kao da se odavno zblizio s tom stvari na onaj neprirodan, Gollumov način.

Hvala sudbini za nezdrave opsesije.

Meci od 40 mm nisu nimalo usporili zvijer, odbijali su se o ljubičaste ljske kao da je netko bacao zrnca graška na motorno vozilo. Ali je hrpa olova iz sačmarice ipak izmamila bolan urlik i grčenje.

Bila je to Assailova jedina prilika za bijeg.

Sklopivši oči, koncentrirao se, koncentrirao, koncentrirao...

Nije se dematerijalizirao. Previše adrenalina uz previše kokaina i previše boli u ramenu da bi mu

uspjelo.

A zvijer je smjesta opet krenula u napad, koncentrirajući se na Assaila i zmajski ga opsovavši strašnim urlikom...

Velika puška oglasila se po drugi put i pogodila stvora u prsa.

»Bježi!« viknuo je Ehric dok je punio četrdeseticu, spremnici su ispadali iz drški njegovih malenih pištolja. »Diži se!«

Assail se poslužio zdravom rukom kako bi se odgurnuo od tla, a i noge su se pokrenule zadivljujućom odlučnošću. Pridržavajući ozlijeđenu ruku uz prsa, vukao je snažno koliko je mogao, ostaci jakne lepršali su na vjetru, želudac mu se okretao, srce lupalo.

BUUUM!

Bilo kamo, bilo kamo – morao je pobjeći kamo god, samo da je izvan dometa – i to brzo. Šteta što ga tijelo nije slušalo. Čak i dok mu je mozak vapio za brzinom, mogao je samo tumarati poput zombija.

Netko ga je uhvatio odostraga, podignuo ga s tla kao da ga samo želi zgrabiti i odvući, a što se uskoro pretvorilo u nošenje preko ramena. Dok je visio tako naglavačke, povratio je od agonije, u očima su mu eksplodirale zvjezdice kad se želudac na silu ispraznio. Dobra vijest je bila ta što nije ništa jeo posljednjih dvanaest do petnaest sati pa nije previše uneredio nogavicu svog bratića.

Htio mu je pomoći. Htio je sam od sebe visjeti. Htio je...

Grmlje mu je šibalo lice pa je zaškiljio kako bi zaštitio oči. Krv je počela teći i puniti mu nos. Rame ga je sve više i više boljelo. Pritisak u glavi postao je nepodnošljiv, podsjećao ga je na prenapuhane gume, vrećice natrane s previše stvari, vodene balone koji bi prasnuli i čiji bi se sadržaj svukuda prosuo.

Hvala Bogu na bratićima. Nikad ga nisu napuštali.

Mora se sjetiti da ih nečim nagradi.

Odvajeno zdanje kao da je kaskalo prema njima umjesto obrnuto, a s Assailova preokrenutog gledišta doimalo se kao da visi sa zemlje, a ne da je nasadeno na nju. Cigla. Čak i uz sve to drmusanje i tamu i promjenu u koracima, mogao je primijetiti da je baraka bila sagrađena od cigle.

Mogao se samo nadati da će biti čvrste konstrukcije.

Bratić je srušio vrata, a zrak unutra bio je ustajao i vlažan. Bez upozorenja, bacio je Assaila kao da je smeće, što je i bio, pa je sletio na pod lagano odskočivši, od čega mu je ponovno došlo da povrati.

Vrata su se zalupila, nakon čega je čuo samo bratićevo teško disanje. I vlastito.

Ugledao je kratak bljesak narančastog svjetla.

Kroz maglu boli, Assail se namrštio – a zatim ustuknuo. Lice koje je osvijetlio plamen i tip koji je palio rukom smotanu cigaretu nije bio nijedan od njegovih bratića.

»Koliko teško si ozlijeđen?« pitao je Vishous, član Bratstva Crnog Bodeža, dok je ispuhivao dim.

»To si bio ti?«

»Izgledam li ti kao Djed Božićnjak?«

»Ne bih te očekivao za spasitelja.« Assail je napravio grimasu i obrisao usta rukavom jakne. »I žao mi je zbog hlača.«

V. je spustio pogled prema sebi. »Imaš nešto protiv crne kože?«

»Povratio sam po stražnjem dijelu...«

»Sranje!«

»Pa, mogu se očistiti...«

»Ne, seronjo, dolazi po nas.« V. je kimnuo prema zamagljenom prozoru. »Kvragu.«

Doista, vani u daljini, gromoglasno tutnjanje zmajevih koraka opet se oglasilo, oluja je postajala sve jača i išla je u njihovom smjeru.

Assail je mlatarao po podu tražeći mjesto gdje bi se skrio. Ormar. Kupaonicu. Podrum. Ništa. U unutrašnjosti nije bilo ničega osim dvije potporne grede od poda do stropa i barem desetljeće stare trule daske. Hvala Čuvardjevi da se radilo o čvrstim ciglama koje će vjerojatnije bolje podnijeti...

Krov se podigao i raspao u jednom potezu, krhotine su padale kao kiša, crijepovi su padali na pod kao da kućica obznanjuje vlastitu propast rundom aplauza. Svježi noćni zrak raščistio je miris ustajalosti, ali daleko od toga da je to bilo ikakvo olakšanje s obzirom na to što mu je omogućilo ulaz.

Zvijer očigledno nije bila vegetarijanac. A nije se brinula ni za unos vlakana, ispljunula je stari drveni krov u stranu, sagnula se i rastvorila čeljusti ispustivši zvučnu eksploziju.

Nisu imali kamo pobjeći. Stvorenje je stajalo iznad kućice, spremno da navali na ono što se ispostavilo kao ručak. Nigdje zaklona. Nikakve prikladne obrane kojom bi se mogli poslužiti.

»Idi«, Assail je rekao Bratu kad su se velike reptilove oči suzile, a iz njuške izašao zrak vruć i smrdljiv kao kontejner usred ljeta. »Daj mi svoje oružje. Odvratit ću mu pažnju.«

»Neću te ostaviti.«

»Ja nisam jedan od tvoje Braće.«

»Ti si nam odao ovu lokaciju. Donio si nam glavu *Vode degrada*. Neću te ostaviti, budalo.«

»Kakav kavalir. Kakvi komplimenti. Molim te, prestani.«

Kad je zvijer još jednom riknula i zbacila glavu kao da bi se htjela poigrati njima prije nego ih konzumira, Assail se sjetio dilanja droge... ovisnosti o kokainu...

Ljudske žene u koju se zaljubio i koju je morao pustiti jer se nije mogla nositi s njegovim životnim stilom, a on je bio previše zaglavio da bi prestao, čak i za nju.

Odmahnuo je glavom gledajući u Brata. »Ne, nisam vrijedan spašavanja. Bježi odavde.«

Šesto poglavlje

Pileća juha Campbell's.

Dok je Mary stajala nagnuta nad štednjakom u prvotnoj kuhinji Sigurnog mjesta, miješala je juhu žlicom od nehrđajućeg čelika i promatrala napuhane zvjezdice tjestenine kako kruže s kockicama bijelog mesa i komadićima mrkve. Bila je to najmanja zdjela koju su imali u kući. Juha je bila žute boje, a slatkasti miris podsjećao ju je na bezazlene bolesti koje je preboljela kao dijete... prehlade, gripe, upale grla.

Lakše stvari od raka.

Ili multiple skleroze od koje je umrla njezina majka.

Zdjelica u koju je sipala juhu bila je kremaste boje s koncentričnim krugovima uz rub. Izvadila je čistu žlicu iz ladice i zaobišla radnu plohu odlazeći do velikog, grubo tesanog stola.

»Evo, Bitty«, rekla je. »A donijet ću ti i kreker.«

Kao da je ta tragedija bila nešto što možete preboljeti za dvadeset četiri sata pod uvjetom da ste dobro hidratizirani.

Pa, barem se ništa nije moglo izjaloviti s jednostavnim obrokom poput tog. A čim ga Bitty pojede, Mary će otići pronaći nekog od osoblja da pripazi na djevojčicu – nakon čega će se i sama otići malo posavjetovati.

Kad se vratila iz smočnice s kutijom kreker, Bitty je tek kušala jelo pa je Mary sjela s druge strane stola kako joj ne bi stvarala pritisak.

Plastična ambalaža odbijala je suradnju pa ju je Mary rasparala, prosipajući kreker i sol svuda po drvenoj plohi. »Kvrugu.«

Pojela je jedan kreker. A zatim shvatila da već neko vrijeme nije ništa jela i da je i sama gladna...

»Moj će ujak doći po mene.«

Mary se zaustavila u pola zalogaja. »Što si rekla?«

»Moj ujak.« Bitty nije podigla pogled, samo je nastavila žlicom miješati vrelu juhu. »Doći će po mene. Odvest će me kući.«

Mary je nastavila sa žvakanjem, ali usta su joj bila poput miješalice za cement koja pokušava usitniti šljunak. »Stvarno?«

»Da.«

Mary je pažljivo pokupila razbacane kreker i rasporedila ih u grupice po četiri. »Nisam znala da imaš ujaka.«

»Imam.«

»Gdje živi?«

»Nije u Caldwellu.« Bitty je još jednom zagrabila i stavila žlicu u usta. »Ali zna kako doći ovamo. Svi znaju gdje je Caldwell.«

»To je brat tvoje *mamen*?«

»Da.«

Mary je sklopila oči. Annalye nikad nije spominjala nikakvu rodbinu. Nije ih zabilježila u papirima niti navela najbližu rodbinu. A ženka je bila svjesna da joj se stanje pogoršava – stoga, da je negdje imala brata, zasigurno bi rekla nekome za njega te bi završio u njezinom spisu.

»Hoćeš li da ga ja pokušam kontaktirati umjesto tebe?« pitala je Mary. »Znaš li gdje živi?«

»Ne.« Bitty se zagledala u juhu. »Ali doći će po mene. To obitelj radi. To sam pročitala u onoj knjizi.«

Mary se kroz maglu sjećala neke dječje knjige o različitim vrstama obitelji: biološkoj, posvojenoj, bake i djedovi, donatori sperme, jajašaca, medicinski potpomognuta oplodnja... Poanta je bila u tome da, bez obzira kako nastala ili kako izgledala, u svakom od tih slučajeva radilo se o zajednici okruženoj mnoštvom ljubavi.

»Bitty.«

»Da?«

Maryn je mobitel počeo vibrirati u džepu kaputa koji još nije skinula – mamilo ju je da pusti pozivatelja da ostavi poruku u govornoj pošti. Ali s obzirom na aktivnosti Bratstva te večeri i onu veliku borbu?

Kad je izvadila mobitel i vidjela tko je zove, pomislila je – *o, Bože*. »Butch? Halo?«

Nešto je ometalo vezu. Vjetar? Glasovi?

»Halo?« ponovila je glasnije.

»... dolazi po tebe.«

»Što?« ustala je sa stolice. »Što govoriš?«

»Fritz«, viknuo je Brat. »Dolazi po tebe! Trebamo te ovdje!«

Opsovala je. »Koliko loše?«

»Izvan kontrole.«

»Sranje«, izdahnula je. »Sama ću doći. Da uštedimo na vremenu.«

Čuo se niz prasaka, nešto psovki, a zatim i neki iskrivljen zvuk, kao da je Butch u trku. »... poslati lokaciju. Požuri!«

Kad je veza prekinuta, spustila je pogled prema djevojčici i pokušala prikriti paniku koju je osjećala. »Bitty, jako mi je žao. Moram ići.«

Svijetlo smeđe oči podigle su se prema njezinima. »Što ne valja?«

»Ništa. Samo... Pozvat ću Rhym. Sjest će tu s tobom pa biste mogle pojesti i desert?«

»U redu sam. Idem se gore spakirati pa da budem spremna za ujaka.«

Mary je odmahнула glavom. »Bitty, prije nego to učiniš, možda bismo ga ti i ja najprije trebale pokušati pronaći?«

»U redu je. On zna za mene.«

Stabiliziranje daha. Iz niza razloga. »Navratit ću kasnije da vidim kako si.«

»Hvala na juhi.«

Kad je djevojčica nastavila jesti, kao da više nije marila tko je oko nje – po običaju. S pulsirajućom glavoboljom Mary je žurno otišla potražiti nadzornicu koja je odrađivala duplu smjenu u kući jer je jedna od socijalnih radnica bila na porodiljnom dopustu. Nakon što je objasnila Rhym sve što se dogodilo, Mary je izjurila iz kuće i uletjela u Volvo.

Nekadašnja škola za djevojčice Brownswick bila je udaljena otprilike deset minuta vožnje. Ona je stigla za sedam, jurcajući sporednim cestama, krivudajući kroz naselja u predgrađu, jurišajući kroz žuta svjetla i pored znakova za obavezno zaustavljanje. Karavan nije bio građen za takvu vrstu tjelovježbe, a kockasto, teško vozilo zanosilo se amo-tamo, no ona nije marila. Sveca mu, imala je osjećaj kao da joj je trebala čitava vječnost prije nego što je stigla do vanjskog ruba zapuštenog kampusa.

Izvadila je mobitel, popustila gas i otišla u poruke.

Čitajući naglas, izgovorila je: »Zaobiđi glavna vrata... idi okolo... sranje!«

Nešto je iskočilo na cestu, neka se figura vucarala kao krpena lutka i spotaknula točno ispred njezinog auta. Nagazivši na kočnicu, udarila je čovjeka – ne, bio je to koljač. Krv koja je poprskala vjetrobansko staklo bila je crna kao tinta, a stvorenje je opet ustalo iako mu je jedna noga izgledala slomljeno.

Srce joj je lupalo, teško je progutala i opet nagazila na gas u strahu da će za njim doći još koljača, no još se više bojala onog što se događalo s Rhageom. Ponovno provjerivši mobitel, pratila je upute prema stražnjem dijelu škole, do jednosmjerne ulice koja ju je odvela do nekog neurednog dijela zdanja.

Upravo kad se zapitala kamo bi dovraga odavde trebala poći, dobila je odgovor na svoje pitanje. U daljini, preko puta livade, stajala je zvijer među napuštenim zgradama kao neko stvorenje iz SF filma. Dovoljno visoka da dosegne krovove, dovoljno velika da su i spavaonice pored nje izgledale minijaturno, opaka kao tigar kojeg zadirkuju slasnim obrokom, zvijer je izgledala spremna za napad.

Zubima je otkinula krov neke kolibice.

Nije se ni trudila ugasiti motor.

Mary se zaustavila, izbacila iz brzine i iskočila van. U kutku uma, bila je svjesna da zvuci *bap-bap-*

bap u pozadini znače da meci lete na sve strane, ali neće se sad oko toga zabrinjavati. Oko čega *jest* paničarila?

Okolo osobe koja se nalazila u toj zgradi, tko god bila.

Dok je trčala prema zmaju, stavila je dva prsta u usta i snažno zazviždala.

Zvižduk je bio visok, glasan kao vrisak – i nije imao apsolutno nikakav utjecaj dok su ispljunute krhotine cigli padale sa strane.

Urlik koji je uslijedio bio je nešto što je itekako dobro poznavala. Zvijer je bila spremna za svoj *Happy Meal*, a cijelo to prebacivanje greda bio je njezin način da se dočepa onoga što je unutra.

Mary se spotaknula o nešto – o, Bože, bio je to *degrad* bez ruke – i samo nastavila dalje, ponovno zazvižđavši. I treći put...

Zvijer se skamenila, bokovi su joj se podizali i spuštali s udisajima, ljubičaste ljske svjetlucale u tami kao da je neki električni izvor svjetla osvjetljava iznutra.

Na četvrti je zvižduk okrenula glavu.

Usporivši korak, Mary je stavila dlanove oko usta. »Dođi ovamo! Hajde, dečko!«

Kao da zvijer nije bila ništa više nego najveći pas na svijetu.

Zmaj je ispuhnuo zrak, a zatim i izdahnuo kroz nosnice, zvuk je bio nešto između prduckanja balona na napuhavanje i polijetanja zrakoplova.

»Dođi ovamo!« rekla je. »Pusti to na miru. Nije tvoje.«

Zvijer je vratila pogled na preostala četiri zida od cigle, a dok je režala, crna joj se usna podignula preko oštih zubi od kojih bi se posramila i velika bijela psina. No poput njemačkog ovčara kad ga gazda pozove, Rhageovo prokletstvo zaboravilo je na dekonstrukciju kolibe i krenulo prema njoj.

Dok se zmaj približavao kroz korov i kupinu, svojom je golemom težinom toliko tresao do da je Mary morala raširiti ruke kako bi održala ravnotežu.

No, ma koliko se to činilo nemogućim, stvorenje joj se smiješilo, njegovo strašno lice preobrazila je radost da ni sama ne bi u to povjerovala da nije tome posvjedočila svaki put kad je bila u blizini čudovišta.

Podigavši ruku, pozdravila je tu veliku, spuštenu glavu nježnim riječima hvale, polazući dlan na njezin okruglasti obraz, puštajući da udahne njezin miris i čuje njen glas. Perifernim je vidom ugledala dva lika kako istrčavaju iz uništene kolibe – odnosno jednu osobu koja je mogla hodati pa je brzo trčala i drugu koja se oslanjala na njezino snažno rame, očigledno ozlijeđena.

Nije se usudila pogledati bolje u njih kako bi vidjela o kome se radi. Najbolja prilika koju su imali za bijeg bio je njezin susret sa zvijeri – što je bilo čudno. Ma koliko to stvorenje bilo ružno, ma kako zastrašujuće i smrtonosno... osjećala je kako joj stara ljubav grije čitavo tijelo. Njezin je Rhage bio tu negdje unutra, zarobljen pod slojevima mišića i ljski, treća svijest u tom krugu, ali i više od toga, obožavala je i tu zvijer...

Pucnjevi su se čuli s desne strane, instinktivno je povikala i sagnula se kako bi zaštitila glavu.

Zvijer je odatle preuzela stvar, krenula prema napadačima istovremeno repom obuhvativši Mary i stisnuvši je uz svoj bok. Zatim su krenuli u potjeru. Vožnja je bila gruba, kao na mehaničkom biku koji povremeno ostane bez struje, pa se grčevito držala za jednu od velikih bodlji.

Hvala Bogu na tim koščatim izbočinama. Jer ono što je uslijedilo uključivalo je prilično mnogo drmusanja i vike.

Najprije su se začuli krici. Užasni krici iz noćnih mora da bi najradije pokrila uši kako ih ne bi slušala – samo što se nije usudila pustiti zvijer i riskirati da padne...

Hop pa preko.

Koljač, iz kojeg se cijedilo kao iz sita, preletio je preko leđa zvijeri, a crna je krv poprskala Mary kao smrdljiva kiša. Stvor je pao sav polomljen – a onaj koji je krenuo za njim, drugi *degrad* kojeg je zvijer također prebacila preko ramena, pao je na prvog kao kameni blok.

Oh... gle. Nema glavu. Gdje li je samo...

Nešto što je bilo otprilike okruglo, s licem na jednoj strani i pramenom plave kose na drugoj, preletjelo je kao košarkaška lopta preko visoke trave koju su izravnale zmajevе goleme stražnje noge... šape... kandže... što god.

Zvijer ju je držala tik uza se tijekom cijele urnebesne vožnje. Toliko o hranjivom obroku. Za njim su

ruke i noge, još poneka glava – rijetko kad torzo, jer očito je to bio najukusniji dio – prekrile tlo. Srećom, nitko nije nalikovao članovima Bratstva, ali Bože, koji smrad. Morat će inhalirati sinuse mjesec dana nakon toga.

Upravo kad je počela gubiti pojam o vremenu, u trenutku kad više nije bila sigurna može li se uopće još držati, zvijer je usporila i zaustavila se. Velika se glava okrenula ulijevo pa udesno. Cijelo tijelo se okrenulo. Pretražujući teren.

Na krajoliku oko njih kao da se ništa više nije micalo, nije bilo ničeg osim nepokretnih, oronulih zgrada, drveća bez lišća i tamnih sjena koje se nisu pomicala, kamo god da pogleda. Braća su zasigurno i dalje bila u kampusu, nema šanse da bi otišli bez Rhagea. Ali nema sumnje da su promatrali velikog zmaja iz nekog dobrog zaklona. A što se koljača tiče? Ostatak neprijatelja mora da je ili pobjegao ili je onesposobljen ili pojeden.

Izgleda da je veliki napad završio...

Dragi Bože, kakvo je krvoproliće ostalo za njima. Kako će sve to počistiti? Na tlu se koprcalo barem stotinu *degrada*, doduše, u dijelovima.

Mary je dlanom potapšala debeli korijen repa. »Hvala ti što si me zaštitio. Sad me možeš spustiti.«

Zvijer nije bila tako sigurna pa je nastavila pretraživati bojište, mišići na ramenima su joj se trzali, goleme butine bile su napete i spremne skočiti. Oblaci vrućeg daha izlazili su iz nosnica i svijetlili na hladnom noćnom zraku kao dio mađioničarske predstave.

»U redu je«, rekla je mazeći joj ljske.

Smiješno, pomislila bi da će biti grube, ali bile su glatke i elastične, fino isprepleteni slojevi koji su se pomicali kako se i zmaj pomicao, i svjetlucali u svim bojama duge na ljubičastoj podlozi.

»Zbilja, u redu je.«

Trenutak potom, zmajev bodljikavi stisak je popustio, a ona je stupila na tlo. Namjestivši kaput i odjeću, osvrnula se oko sebe.

Zatim je stavila ruke na bokove i zagledala se poviše sebe. »Okej, mrcino, odlično si to odradio. Hvala ti. Ponosim se tobom.« Kad je zvijer frknula i spustila glavu, pomazila ju je po njušci. »No sad je vrijeme da krenemo. Hoćeš li dati Rhageu da se vrati?«

Zvijer je zbacila veliku glavu, crna krv *degrada* koje je proždrla curila joj je poput nafte po vratu i prsima. Dvapat škljocnuvši čeljustima, sjekutići i očnjaci kucnuli su jedni o druge kao dva terenca kad se frontalno sudare. Urlik koji je uslijedio bio je urlik protesta.

»U redu je«, promrmljala je pored njegovih nogu. »Volim te.«

Zvijer je spustila njušku i ispuhнула vlažan zrak.

I samo tako, njezino se tijelo stropoštalo, kao dvorac od pijeska na udaru vala, kao figurica od voska rastopljena u lokvicu. Na njezinom se mjestu pojavio Rhage, licem okrenut prema tlu, njegova velika istetovirana leđa bila su zaobljena, gole noge uvučene ispod tijela kao da ga boli trbuh.

»Rhage«, rekla je čučnuvši pored njega. »Vratio si se, ljubavi moja.«

Budući da nije dobila nikakav odgovor od njega, čak ni stenjanje zbog mučnine, namrštila se. »Rhage...?«

Kad je položila dlan na njegovo rame, istetovirana slika zmaja na njegovoj koži je oživjela, pomičući se tako da je glavom stala ispod njenog dlana.

»Rhage?« ponovila je.

Zašto se ne pomiče? Obično bi bio dezorijentiran i trpio bol, ali uvijek bi se okrenuo prema njoj, baš kao ta tetovaža, slijepo prateći njezin glas, njezin dodir, kontakt.

»Rhage.«

Posegnuvši prema njegovoj nadlaktici, svu je snagu upregnula u to da ga okrene na leđa.

»Oh... Bože...!«

Prsa su mu bila crvena od krvi. Usred svih crnih mrlja od onoga što je zvijer konzumirala, nalazila se itekako stvarna, veoma strašna lokva krvi koja se širila iz središta njegovih grudi.

»Upomoć!« vrisnula je kroz prazan krajolik. »Upomoć!«

Braća su već pristizala iz svih smjerova, izlazila iz svojih zaklona, trčala preko bojišta prepunog osakaćenih koljača. A tik iza njih, kao svjetionik dobronamjernog boga, dolazila je i Mannyjeva mobilna

operacijska sala – koja je jurila prema njima kao da je dobar doktor svom snagom nagazio na gas.

Mary je pogledom tražila Vishousa u toj gomili zbog njegovog iskustva hitne pomoći. »Moraš mu pomoći!«

Crvena je mrlja... bila nasred Rhageovih prsa.

Njezin je helren imao snažno srce, ali ne i neprobojno.

Što se dogodilo?

Sedmo poglavlje

Vishous je prvi stigao do Rhagea kad je brat izronio iz zmajeva tijela – a situacija se iz prijašnje loše pretvorila u sadašnju još goru. Tip se nije micao, nije reagirao čak ni na riječi svoje šelan. Bio je siv kao granitni kamen s grobova, okupan crvenom krvlju.

A to je bio samo vrh ledenjaka. Pravi problem je bio taj što je u prsnoj šupljini vjerojatno bilo još više krvi.

»Pomozite mi!« rekla je Mary dlanovima pokrivajući ranu i pritišćući je kao da pokušava spriječiti krvarenje. »Pomози mu, oh, Bože, V.!...«

Nasreću, ambulanta su kola zakočila, a Jane je došla skupa s Mannyjem, nakon što se prebacila k njemu iz vlastitog vozila. Čim su kirurzi otvorili prednja vrata kombija, oboje liječnika potrčalo je k njima noseći velike crne torbe s medicinskom opremom.

»Tu su«, rekao je V. Premda dvojac nije mogao bogzna što učiniti. »Je li ustrijeljen? Mislim da je ustrijeljen... O, Bože...«

»Znam, dođi ovamo. Da ga pogle...«

Mary je odmahнула glavom ne dopuštajući da je maknu odatle. »Umire...«

»Daj im malo prostora da rade. Hajde.«

Prokletstvo, to je bila njegova krivica. Da mu nije rekao... ali jebiga. Vizija je bila takva kakva je bila, i prikazala je točno ono što se sad nalazilo pred njima: Rhage na leđima, gol, njegova krv posvuda, V. drži Mary dok se otima i plače.

»Jedna prostrijelna rana«, rekao je V. »Moguće kardijalno krvarenje, tamponada srca i pleuralni izljev.«

Bože, da je barem mogao prekriti Maryne uši dok je to govorio, ali kao da ona nije već znala što se događa?

Liječnici nisu tratali ni trenutka, provjeravajući vitalne znakove kad je Ehlena iskočila iz stražnjeg dijela kola i donijela nosila.

Vishous je ulovio pogled svoje družice dok je Jane slušala otkucaje Rhageova srca, a kad je odmahнула glavom, nije mu trebala nijedna dodatna riječ da shvati kako su se sve njegove pretpostavke obistinile.

Sranje.

»Što rade?« Mary je govorila pored njega. »Što će učiniti?«

V. ju je sve čvršće grlio dok mu je mrmljala na rame, glave okrenute prema svom helrenu. »Pomoći će mu, zar ne? Sredit će ga... zar ne?«

Jane i Manny su počeli razgovarati u medicinskim kraticama, a kad je Vishous pohvatao bit onoga o čemu su pričali, nakratko je sklopio oči. Kad ih je opet otvorio, Manny je stajao Rhageu s boka i uguravao cijev kako bi isisao tekućinu oko pluća, a Jane je vršila perikardiocentezu iglom dugačkom koliko i njezina ruka. Obično bi se taj postupak provodio uz pomoć ultrazvuka, ali nije imala izbora osim da to učini naslijepo ubadajući između petog ili šestog rebra iznad srca.

Ako pogriješi mjesto? Ako ode preduboko?

Mary mu se otimala u rukama. »Što to rade...«

»Srce mu je stalo«, Manny je viknuo.

»Rhage!«

Ehlena je stajala tik do njih s defibrilatorom u rukama, ali od kakve je on bio pomoći u slučaju obilnog krvarenja? Kvragu, čak i ako cijev u prsima i igla odrade svoj posao, ni jedno ni drugo ne može zaliječiti traumu srca. Jedina šansa da preživi bila je da mu ugrade premosnicu kako bi Jane mogla odraditi svoje i zakrpati kakvu god porezotinu ili rupu je trebalo zakrpati u prostoru bez krvi i puno pomicanja.

Iznenada se sve prebacilo u usporeni snimak kad je Rhage otvorio oči, udahnuo... i okrenuo lice

prema Mary.

Njegove blijede usne počele su se micati.

Mary se otrgnula iz V.-ova zagrljaja, a on ju je pustio da ode k njemu. Za Boga miloga, to bi mogla biti njezina posljednja prilika za komunikaciju sa svojim helrenom. Da se pomiri s njim. Da dogovore susret na drugoj strani.

Vishous se namrštio kad mu se slika vlastite vražje majke kako leži na onom krevetu pojavila u mislima.

Bolje ti je da ispuniš svoje obećanje, uputio je misao nebesima. Bolje ti je da stisneš zube i pobrineš se za ovo dvoje.

Mary je pala na koljena pored Rhageove glave i položila uho na njegova usta. Ona vjerojatno nije ni primijetila da se medicinsko osoblje odmaknulo, ali Vishous je znao što to znači i znao je da nije dobro. Otkucaji srca koje su tako pomno motrili nisu postali nimalo stabilniji. Krvni tlak nije postao nimalo jači. Krvarenje se nije samo od sebe zaustavilo. A cijev i igla nisu se ni približili cilju.

V. je pogledao u Butcha, a kad mu je policajac uzvratio pogled kroz cijelu tu dramu oko njih, V. je pomislio kako su njih trojica s vremenom formirali prilično čvrstu vezu. Trojac, tako su ih zvali. Spojeni k'o priljepci, dosadni k'o uš, kako bi rekao Tohr.

V. se osvrnuo oko sebe. Ostala Braća formirala su krug oko njih, zaštitnu barijeru, zabrinuti za Rhagea i Mary. Ali nijedan od ratnika nije sklonio oružje, s vremena na vrijeme odjeknuo bi pokoji pucanj kad bi uočili koljača čije je truplo bilo previše živahno.

Kad je Mary počela nježno i očajnički govoriti, Vishous je opet opsovao jer mu je odjednom sinulo – premda će ovo dvoje naposljetku ipak biti skupa, svi oni izgubit će Rhagea – i Mary. Dovraga, nije mogao zamisliti palaču bez njih.

To sranje nije trebalo tako završiti.

Briši to iz zapisnika, pomislio je, kad se sjetio svoje vizije. Nije htio da tako završi.

V. je pogledao u svoju družicu, a kad je Jane samo odmahнула glavom, krv mu se sledila u žilama.

Isuse Kriste, *ne*.

Odjednom mu se u glavi pojavio prizor – Rhage pored stola za stolni nogomet u Jazbini. U tom trenutku Brat nije igrao, stajao je sa strane i žvakao neku vrstu *burrito* iz Taco Bella. Zapravo su mu obje ruke bile uposlene jedenjem – u drugoj je držao tortilju. Odgrizajući najprije jedno pa drugo, kučkin sin je konzumirao otprilike četiri tisuće kalorija, što zbog sladoleda od mente s komadićima čokolade koji je maznuo iz hladnjaka i polovice čokoladne torte koju je pojeo za desert prije nego je došao iz glavnog krila kuće.

Hej, V., rekao je Brat u jednom trenutku. Hoćeš li ikad obrijati taj ružni otirač za noge s gubice? Ili ćeš i dalje izgledati kao javni primjer što ne bi trebalo raditi s britvicom?

Jebeno iritantno.

Ali dao bi i zadnje jaje da mu se vrati barem djelić toga. Pa makar i samo da se pozdrave.

No vrijeme je previše ograničeno: ma koliko ga proveli s osobom koju volite, kad dođe kraj, nikad nije ni približno dovoljno.

»Volim te«, procijedila je Mary. »*Volim te...*«

Dok mu je odmicala plavu kosu s čela, koža mu je bila tako hladna i neobično suha. Njegove krvave usne su se pomicale, ali nije imao dovoljno zraka u plućima da bi progovorio – oh, Bože, bile su sive... usne su mu postajale...

Mary je podignula pogled prema Mannyju. Doktorici Jane. Ehleni. A onda je srela i poglede Bratstva. Johna Matthewa. Blaya i Qhuinna.

Posljednji koga je pogledala bio je Vishous... I užasnula se ugledavši udaljeno svjetlo u njegovim očima.

Odustali su. Svi oni. Nitko nije žurio da je makne s puta kako bi intubirali njezinog helrena ili opet pokrenuli otkucaje srca ili mu rastvorili prsni koš i napravili što god je trebalo napraviti kako bi popravili ono što ne valja.

Rhage se sav izvio, stenjući, iskašljavajući još krvi. A kad se počeo gušiti, naučila je novu definiciju

užasa.

»Pronaći ću te«, rekla mu je. »Na drugoj strani. Rhage! Čuješ li me? Pronaći ću te na drugoj strani!«

Dahtanje i hroptanje, bol na licu, agonija svih oko njih... Sve je postalo tako kristalno jasno da joj je peklo oči i uši, trajno joj žigošući mozak. Začudo, pomislila je na Bitty i njezinu majku, kao i sve ono što se dogodilo u klinici.

Sranje, ako napusti planet... Što će biti s djevojčicom? Tko će se brinuti za to siroče kao ona sada?

»Rhage...« Mary ga je povlačila za ramena. »Rhage! Ne! Čekaj, ostani ovdje...«

Kasnije će pokušati razlučiti zašto je sinaptička veza nastala baš tad kad je nastala. Pitat će se kako se uopće svega toga dosjetila... Oblijevat će je hladan znoj zbog onog što se moglo dogoditi potom – i onog što se *ne* bi dogodilo – da se udar munje nije u tom trenutku pojavio niotkuda.

Ponekad je bliski promašaj gotovo jednako traumatičan kao i pogodak.

Ali sve je to uslijedilo kasnije.

U trenutku smrti njenog ljubljenog, točno u onom trenutku kad je osjetila da je njegovo tijelo otišlo na put u Sjenosvijet... iznenada, bez razloga kojeg bi se mogla dosjetiti, viknula je: »Okrenite ga na bok. Učinite to!«

Sama ga je počela potezati, ali to je nikamo nije dovelo – bio je pretežak, a ona nije mogla dobro zahvatiti njegov masivni torzo.

Podigavši pogled, dala je znak Bratstvu. »Pomozite mi! Kvragu, pomozite mi!«

V. i Butch spustili su se do nje i okrenuli Rhagea na desni bok. Nadvivši se nad svojim družbenikom, Mary je ustuknula na trenutak. Svijetle boje tetovaže zmaja su izbljedile, kao da je sjaj crteža bio barometar Rhageova zdravlja. Ponovno se usredotočivši, položila je dlanove na lik zvijeri – a kako li je samo mrzila njezinu tromu reakciju.

»Pođi sa mnom«, hitro je rekla. »Želim da pođeš sa mnom.«

Kakva ludost, pomislila je dok je dlanovima polako prelazila preko Rhageova torza – ali nešto ju je vuklo dalje, neka vrsta volje koja joj se nije doimala kao njezina vlastita. Međutim, nije se protivila, slika zvijeri pratila je njezin dodir. Kako čudno. Tek kad je dospjela do rebara shvatila je što čini.

Ludost, opet je pomislila. Potpuna ludorija.

Nije da je zvijer stažirala na odjelu hitne pomoći, a kamoli na kardiokirurgiji.

Međutim, nije se zaustavljala.

»Pomozi mi«, promuklo joj je govorila. »Molim te... Smisli nešto, pomoz mi, spasi ga... Spasi sebe tako što ćeš spasiti njega...«

Jednostavno nije mogla pustiti Rhagea. Nije joj bilo važno što se u posljednjih nekoliko trenutaka otvorio kozmički izlaz za njih dvoje, da se zbog onoga što joj je Čuvarđeva podarila nisu morali brinuti oko razdvojenosti. Pokušat će ga spasiti.

Radeći skupa s njom, Braća su opet poglela Rhagea na leđa, a Maryne suze kapale su na gola prsa njezinog družbenika dok je pomicala dlanove na varljivo malenu rupu, jedva tri centimetra desno od prsne kosti.

Bože, činilo joj se kao da bi rana trebala biti veličine groba.

»Samo to sredi... nekako, molim te... *molim te...*«

Tetovaža se smjestila tamo gdje je stala njezina ruka.

»Sredi to...«

Vrijeme se toliko usporilo da je puzalo, a ona je kroz suzne oči promatrala Rhageova prsa, čekajući čudo. Dok su minute prolazile, a njezino emotivno stanje prelazilo iz uspaničenog u napeto, i više nego depresivno, osjećaji toliko golemi da su se doimali dvaput većima od same galaksije, sjetila se kako je Rhage opisao sate koje je proveo pored njezinog kreveta u onoj ljudskoj bolnici: znajući da će ona umrijeti, ne mogavši ništa promijeniti, izgubljen iako je znao adresu na kojoj se nalazilo njegovo fizičko tijelo.

Kao da gravitacija nije utjecala na mene, rekao je tada, pa ipak me istovremeno gazila. A onda bi ti sklopila oči i moje bi srce stalo. Jedina misao mi je bila da ćeš u jednom trenutku u budućnosti izgledati tako zauvijek. Jedino što sam sa sigurnošću znao bilo je da nikad više neću biti isti, i to ne na dobar način... Jer ćeš mi nedostajati više nego što će mi biti stalo do ičega drugog u životu.

A onda je Čuvarđeva sve to promijenila.

Pa ipak, Mary je sad bila tu... i borila se za njegov život.

Odgovor na pitanje *zašto* – kad bi se doista koncentrirala na njega – činio se pogrešnim, sasvim pogrešnim, no ona nije namjeravala stati.

Isprva nije registrirala širenje topline usred svih tih emocija. Toliko joj je toga bilo na umu, a promjena temperature bila je veoma suptilna. No, toplinu je uskoro bilo nemoguće ignorirati.

Trepćući, namrštila se i pogledala u svoje dlanove.

Nije ih se usudila odmaknuti kako bi vidjela što se događa ispod. »Rhage? Rhage? Jesi li s nama?«

Vrućina je uskoro postala toliko intenzivna da joj je strujala uz ruke i grijala zrak koji je udisala kad bi se nagnula nad njega. A onda je osjetila udarce, kao da se zvijer okreće...

Bez upozorenja, Rhage je zinuo, divovski udahnuo i podigao torzo s tla, bacivši je na stražnjicu. Kad su joj ruke poletjele, tetovaža se pokazala...

Crtež zmaja izgubio je obrise, boje su se ispremišale, premda su se i dalje mogle razaznati, nalik onim starim crtežima na platnu koje je crtala kao mala.

Svi su uzdahnuli, nakon čega je uslijedilo par ozbiljnih psovki, a onda i niz *aleluja* s bostonskim naglaskom.

»Mary?« Rhage je zbunjeno protisnuo.

»Rhage!«

No prije nego ga je uspjela dohvatiti, počeo je grčevito kašljati, zabacujući glavu naprijed, stišćući napuhnuti trbuh, zijevajući.

»Što ne valja s njim?« rekla je Mary posežući prema njemu premda zapravo nije mogla učiniti ništa kako bi mu pomogla. Dovraga, medicinsko je osoblje izgledalo jednako zbunjeno, a oni su bili ti s titulama iza imena...

Rhage je iskašljao vražji metak.

Točno u njezin dlan.

Nakon posljednjeg, velikog nadimanja, nešto je izletjelo iz njegovih usta, a ona je refleksno uhvatila nazubljeni komad olova – nakon čega je Rhage iznenada počeo udisati duboko i lagano kao da ga ništa nikad nije ni mučilo.

Okrećući metak u dlanu, počela se smijati.

Nije si mogla pomoći.

Držeći sluzavu stvar palcem i kažiprstom, podignula ju je prema Bratstvu, doktorima i ratnicima – Rhage je i dalje bio slijep. A onda je zajašila raširene noge svog družbenika i uzela mu lice među svoje dlanove.

»Mary?« rekao je.

»Ovdje sam.« Odmaknula mu je kosu s lica. »Kao i ti.«

Odjednom se još više smirio, a osmijeh mu se pojavio na usnama. »Mary moja?«

»Da... Ovdje sam.«

A onda, dragi Gospode, toliko se rasplakala da je oslijepila baš kao i on. No nije bilo važno. Zvijer je nekako odradila sve i...

»Mary, ja...«

»Znam, znam.« Poljubila ga je. »Volim te.«

»I ja tebe, ali moram povratiti.«

To rekavši, nježno ju je odmaknuo s prve crte bojišnice, okrenuo se u stranu i povratio po Vishousovima čizmama.

Osmo poglavlje

Bio je to vraški način za vratiti se iz mrtvih.

Dok je Rhage povraćao svuda uokolo, mozak mu je bio kao kajgana...

Okej, možda nije pametno spominjati jaja, ni u kakvom obliku.

Druga runda trbušne evakuacije potresala mu je tijelo, iskrivljujući ga od glave do pete, a dok je njegov želudac vodio glavnu riječ, čuo je V.-ov suhi glas iznad glave.

»Nije moja noć«, mrmljao je Brat. »Definitivno nije moja noć što se tiče riganja.«

Ha? pomislio je Rhage prije nego se olakšao. Sve do čega mu je bilo stalo, osim činjenice da je napokon mogao normalno disati i govoriti, bila je njegova Mary. Ispruživši ruku, potražio je novi kontakt s njom – a ona je istog trena dohvatila njegov dlan, stisnula ga, držala ga, istovremeno ga smirujući i dajući mu energiju.

Čim je kontakt uspostavljen, zbunjenost se počela rasipati.

Ne, to nije bilo sasvim točno. Nije imao pojma kako je uspio prijeći s praga Sjenosvijeta, suočen s izborom koji ga je zapanjio premda je bio svjestan da umire... do toga da okrene leđa vlastitom tijeku i začuje Maryn savršen glas jasno kao dan, bez smetnji uzrokovanih strahom i boli.

Ništa od tog jada nije nestalo, ali više nije mario. Sve dok je njegova Mary s njim? Sva je ostala sranja mogao...

»Ozlijeđeni?« provalio je. »Itko ozlijeđen?«

Je li zvijer...

»Svi su dobro«, odgovorila je.

»Žao mi je što mi je muka.« Bože, zamračenje vida nakon tuluma bilo je strašno, ali radije bi i to trpio svaki Božji dan nego bio mrtav i pokopan, kako bi ljudi to rekli. »Žao mi je...«

»Rhage, moramo te preseliti u ambulanta kola. I ne, neću te ostaviti, Jane će ti samo provjeriti vitalne znakove, a onda se moramo skloniti odavde. Nije sigurno.«

Ah, da. Nalazili su se u kampusu, na bojištu, bili su lake mete...

Uz eksploziju sjećanja, sve mu se vratilo. Rasprava s V.-om... istrčavanje u bitku... Metak kroz srce.

Slobodnom je rukom dotaknuo prsa, nespretno tražeći rupu, opipavajući krv... premda mu je torzo bio ljepljiv i mokar, nije mogao pronaći nikakvu vidljivu ranu.

Samo neobičan komadić kože u sredini koji kao da je žario toplinom prigušene vatre.

A onda se pojavio svrbež. Počeo je u dijelu iznad srca, pa se pomaknuo dalje, preko rebara prema boku, škakljao ga iznad ruke, sve dok se nije smjestio na sredini leđa.

Bila je to zvijer, vraćala se na svoje mjesto. Ali zašto?

Da, najbolje to smjestiti u ladicu s hrpom ostalih neodgovorenih pitanja.

»Mary«, rekao je slijepo. »Mary...?«

»U redu je, hajdemo svi skupa odavde, a kad budemo na sigurnom, sve ću ti objasniti, ili ću ti barem reći ono što znam.«

U idućih sat vremena, njegova je šelan ispunila svoje obećanje, a kad je uostalom ikog iznevjerila? Bila je uz njega svaki centimetar puta, otkako su ga podignuli na nosila i uputili se kvrgavim putem do Mannyjevih kola... tijekom nespretno evakuacije sa zaraslog kampusa, a onda i tijekom ugodne vožnje asfaltiranim cestama do autoceste... do zaustavljanja pred vratima sa sustavom osiguranja radi zaštite sportskih dvorana Bratstva... sve dok nisu konačno stigli i odnijeli ga u sobu za oporavak u klinici.

Putovanje ga je iscrpilo – s druge strane, veći dio puta proveo je rigajući dijelove *degrada* i gušeći se u njihovoj crnoj krvi odvratnog okusa. Smiješno, obično bi pregrmio to razdoblje nakon bitke sav ljut, spremno čekajući da prođe. Večeras? Bio je jebeno zahvalan što je živ da nije ni mario što je pokupio najgoru moguću želučanu virozu/trovanje hranom/morsku bolest na svijetu.

Umrijet ćeš večeras, jebote!

Kvragu, Vishous je uvijek bio u pravu. Samo što je Rhage nekako pobijedio proročanstvo i vratio se iz Sjenosvijeta. Iz nekog razloga, nekim čudom, vratio se – i nije mislio da je to zato što mu je Čuvarđeva učinila uslugu. Ona mu je već osigurala dobitak na životnom lotu kad je spasila njegovu Mary, a osim toga, posljednjih nekoliko godina, Majka njihove vrste javljala se jednako rijetko kao i blentavi stari rođak kojeg biste ionako najradije izbjegavali, hvala lijepa.

Onda, je li Brat bio u krivu? Kratak odgovor na to pitanje bio je *da*, s obzirom na to da je Rhage trenutačno ležao na bolničkom krevetu, a ne na nekom oblaku na nebu.

Ali zašto?

»Evo«, rekla je njegova Mary. »Imam ono što ti treba.«

Istinито na sve moguće načine, pomislio je okrećući glavu prema zvuku njezinog glasa. Kad su mu mjehurići poškakljali nos, sav je protrnuo od olakšanja.

Blup blup, tsss tsss, to, stari.

»Hvala ti«, promrsio je jer se bojao da će opet početi povraćati ako pokuša razgovijetno razgovarati.

Ispio je sav sadržaj iz čaše i potonuo natrag na jastuk – a onda se iz nekog glupog razloga rasplakao kad je čuo kako Mary odlaže praznu čašu i osjetio težinu njezinog tijela kad je sjela na madrac.

»Vidio sam Sjenosvijet«, rekao je tiho.

»Jesi li?« kao da je zadrhtala, krevet je prenosio jedva osjetno drhtanje s mjesta na kojem je sjedila. »Baš je strašno to čuti. Kako izgleda?«

Namrštio se. »Bijelo. Sve je bilo bijelo, ali nije bilo izvora svjetlosti. Bilo je čudno.«

»Pronašla bih te, znaš.« Duboko je udahnula. »Da se nisi vratio, ja bih... Ne znam kako, ali pronašla bih te.«

Njegov izdah kao da je trajao cijeli životni vijek. »Bože, trebalo mi je da to čujem.«

»Zar si sumnjao?«

»Ne. Pa, pitao sam se je li moguće. Mora da si se i ti pitala isto, inače se ne bi toliko trudila da me spasiš.«

Nastao je trenutak tišine. »Da«, šapnula je. »Stvarno sam te htjela spasiti.«

»Drago mi je da je upalilo.« Zbilja mu je bilo drago. Iskreno. »Ja, ah...«

»Znaš da te jako volim, Rhage.«

»Zašto to zvuči kao ispovijed?« Na silu se nasmijao. »Samo se šalim.«

»Zbilja mrzim smrt.«

Okej, nešto se zbivalo. I to ne samo s njim. Zvučala je čudno... poraženo, kako se ne bi trebala osjećati ženka koja je upravo spasila dupe svog helrena iz ralja smrti.

Doslovno.

Rhage je nespretno tražio njezine dlanove, a kad ih je primio, osjetio je da drhte. »Što se još noćas dogodilo? I nemoj reći ništa. Mogu osjetiti tvoje emocije.«

Ali nije ih mogao nanjušiti. Previše mu je *degrada* bilo u nosu i probavnom traktu. Najbolje i ne spominjati gastroezofagealni refluks.

»Ti si važniji od toga.« Pomaknula se prema gore i poljubila ga u usta. »Ništa nije važnije od tebe.«

Gdje si? Zapitao se. Moja Mary... Kamo si otišla?

»Bože, kako sam umoran«, rekao je u tišinu koja se prostrla između njih.

»Hoćeš da te ostavim pa da odspavaš?«

»Ne.« Rhage joj je stisnuo dlanove osjećajući se kao da je pokušava privezati za sebe. »Nikad.«

U tišini bolničke sobe, Mary se zatekla kako promatra Rhageovo lice kao da pokušava ponovno upamtiti obrise za koje je itekako dobro znala da su joj već urezani u mozak. S druge strane, uopće nije razmišljala o toj grešnoj ljepoti. Tražila je hrabrost u vlastitoj nutrini. Ili nešto.

Pomislili biste da će se, s obzirom na svoje zanimanje, bolje snalaziti u takvim situacijama.

Reci mu, pomislila je. Reci mu za Bitty i njezinu majku, činjenicu da si zajebala na poslu i da se osjećaš kao neuspjeh.

Problem je bio u tome što se cijelo to ispovjedničko brbljanje doimalo tako sebičnim s obzirom na to da je on bio umro prije svega sat vremena. Kao da dotrčite do nekog tko je upravo preživio tešku prometnu nesreću da mu ispričate kako je i vaša noć bila loša jer ste dobili kaznu za prebrzu vožnju, plus vam se probušila guma.

»Definitivno bih došla i pronašla te nekako.« Kad je ponovila riječi koje je već rekla, znala je da je zakucala čavao – jer se doista i osjećala kao da nešto mora priznati. »Stvarno. Bih.«

Super, sad je i *njoj* bila muka u želucu.

Ali, Bože, kako bi mu ikad mogla reći da se svom snagom borila da ga spasi ne radi njih i njihove veze, čak ne ni radi Braće i tragedije koju bi njegova smrt predstavljala cijelom domaćinstvu, nego radi nekog sasvim stotog? Iako bi taj netko i njegovi problemi također mogli predstavljati plemeniti cilj? Iako je ta treća osoba bila dijete koje je upravo postalo siročić na ovom svijetu?

Doimalo se to poput izdaje njih i njihova zajedničkog života. Kad jednom pronađete pravu ljubav, kad dobijete taj dar, ne donosite odluke o pitanju života i smrti na temelju neke treće osobe i njezinih problema. Osim ako se ne radi o vašem djetetu, naravno, a sam Bog zna da ona i Rhage nikad, *nikad* neće imati djecu.

Okej, ups. To boli.

»Što boli?« pitao je Rhage.

»Sori. Ništa. Žao mi je. Duga noć, to je sve.«

»Poznat mi je taj osjećaj.« Pustio je njezine dlanove i raširio svoje goleme ruke, mišići su mu se isticali na koži i bacali tamne sjene. »Dođi, lezi. Daj da se osjetim kao mužjak, a ne kao komad mesa, želim te zagrliti.«

»Ne moraš dvaput pitati.«

Legavši pored njega na krevetu, položila je glavu na njegova prsa, točno iznad prsne kosti, i duboko udahnula. Kad se mračni miris njihova združivanja pojavio u zraku, sklopila je oči i pokušala otpustiti sve kaotične optužbe preko kojih se spoticala i padala u svojoj glavi, cirkuske klaunove koji joj više uopće nisu bili zabavni.

Srećom, kontakt s Rhageovom kožom, toplina njegovog tijela, njegova vitalna prisutnost bila je kao Valium bez nuspojava. Napetost u njoj polako je popuštala, a oni gadovi s gumenim nosevima, lošim perikama i glupastim cipeletinama nestali su u pozadini.

Nema sumnje da će se vratiti. Ali trenutačno se neće oko toga brinuti.

»Opet kuca tako snažno«, promrsila je. »Volim zvuk tvoga srca.«

Voljela je i ujednačeno dizanje i spuštanje njegovih snažnih grudi.

I gle čuda... Pogled na tu glatku kožu koja je prekrivala brojne, snažne mišiće nije bio nimalo loš.

»Tako si velik«, rekla je ispruživši ruku koja nije ni dosegala preko njegovog torza.

Hihot koji se prolomio kroz njega bio je malo nategnut. Ali ga je popratio riječima: »Da? Reci mi koliko sam velik.«

»Jako, jako si velik.«

»Samo moja prsa? Ili misliš i na... druga mjesta?«

Dobro je poznavala taj duboki, otegnuti glas... bila je itekako svjesna kamo su odlutale njegove misli – i doista, kad je spustila pogled još niže niz njegovo dekom pokriveno tijelo, svaki njegov centimetar očigledno je i dalje normalno funkcionirao, usprkos iskustvu bliske smrti.

Naročito određenih trideset centimetara. Manje-više.

Oči su joj odlutale prema vratima, poželjela je da su zaključana. Oko njih je bila hrpa medicinskog osoblja – okej, samo troje. Ali ako tražite malo privatnosti, i troje je previše.

Kad je Rhage izbacio kukove, ona izdajnička izbočina ispod plahte dobila je nježan dodir zbog čega se morao ugristi za donju usnu, a Mary je osjetila kako i njezino tijelo reagira naletom topline. Bože, kako je mrzila čudnu udaljenost koja se pojavila među njima, tu jedva vidljivu pukotinu koju je već neko vrijeme osjećala. Nekako, premda se njihova ljubav nije smanjila, kao da su izgubili kontakt jedno s drugim... unatoč činjenici da su redovito jedno drugom izjavljivali ljubav, spavali u istom krevetu i nisu zamišljali da su s nekim drugim.

Doduše, ako malo bolje razmisli, kad su posljednji put imali slobodnu noć, ijedno od njih? Rhage je bio toliko zauzet ratom i napadima na Wrathu i njegovo prijestolje, a otkako su Bitty i njezina majka došle

u Sigurno mjesto, Maryne poslovne brige nisu je napuštale ni nakon radnog vremena. Dovraga, zabrinutost za Bitty i Annalye mučila ju je čak i dok je spavala.

Zapravo, sad je već skoro svaki dan sanjala tu malu djevojčicu.

Predugo, pomislila je Mary. Prošlo je previše vremena otkako su se ona i Rhage koncentrirali jedno na drugo kako treba.

Dakle, da, premda je to bio flaster koji će samo privremeno pokrpati rupu, unatoč javnom prostoru u kojem su se nalazili i zanemarujući činjenicu da je Rhage maločas bio mrtav... Mary je provukla ruku ispod plahte i polako je spustila niz mišićavi trbuh svog helrena.

Rhage je siktao i stenjao, ponovno podižući zdjelicu, ispruživši ruke tako da se objema uhvatio za prečke kreveta. »Mary... Želim te...«

»Sa zadovoljstvom.«

Njegova je erekcija bila debela i dugačka, a dok je kružila po njoj, baršunasti dodir i zvukovi koje je proizvodio u dubini grla, način na koji se njegov miris združivanja pojačao, sve je to bilo točno ono zbližavanje kakvo im je trebalo. Sad su samo njih dvoje bili važni, sve je drugo bilo nepoželjno, i njezin posao, i njegov, njezine brige, njegov stres. U tom je smislu seks bio kao najbolja metla na svijetu, uklanjao je prašinu i smeće svakodnevnog života koje je umrtvilo njihovo spajanje, ostavljajući njihovu ljubav blistavo čistom.

»Popni se na mene«, zatražio je Rhage. »Skini se i zajaši me.«

Mary je pogledala u aparate koji su se nalazili svuda oko kreveta i poželjela opsovati. Blicanje na ekranima. »A što je s aparatima? Već su se uzбудili.«

»Paaaaaa, to je zato što sam se i ja jako uzbudio.«

»Ali ako se previše ubrzaju...«

Kao naručen, monitor srca počeo je pištati. Taman kad je Mary izvukla ruku ispod pokrivača, Ehlena je utrčala u sobu.

»U redu je«, Rhage je rekao sestri s osmijehom na licu. »U redu sam, vjeruj mi.«

»Samo da provjerim...« No, Ehlena se ipak zaustavila. I nasmiješila. »Oh.«

»Da. Oh.« Rhage je zbilja imao snagu volje da legne natrag poput lava koji čeka svoj objed. Čak je i namignuo Mary. »Onda, misliš da bi me mogla nakratko iskopčati?«

Ehlena se zahihotala i odmahnula glavom dok je resetirala uređaj. »Nema šanse. Ne dok ti se stanje malo ne stabilizira.«

Rhage se nagnuo prema Mary i prišapnuo joj: »Ja bih radije da me *ti* stabiliziraš. To meni treba.«

Sestra se uputila prema vratima. »Dolje sam u sali ako me zatrebate. Upravo se spremamo za operaciju.«

Rhage se namrštio. »Koga operirate?«

»Bilo je nekoliko ozljeda. Ništa strašno, ne brini se. Vas dvoje budite dobri, okej?«

»Hvala, Ehlena.« Mary je mahnula ženki. »Najbolja si.«

Kad su se vrata zatvorila, Rhage je stišao glas. »Iskopčaj me.«

»Što?«

»Ili ćeš ti to učiniti ili ću ja, ali trebam te, *odmah*.«

Budući da se Mary nije ni pomaknula, Rhage je počeo slijepo tapkati po aparatima, lupajući po računalu na stoliću koje je izgledalo skuplje od nečije kuće.

»Rhage!« Mary se počela smijati dok ga je uzimala za ruke i micala ih. »Daj...«

Iduće što se dogodilo, podignuo ju je uvis i smjestio na svoje kukove, točno na erekciju. I da, čim su aparati registrirali njezinu težinu, bip-bip-bipkanje se opet ubrzalo.

»Možeš me opet spojiti čim završimo«, obavijestio ju je. »I premda je to žrtva, ako si zainteresirana samo za diranje, strpjet ću se dok te kasnije ne budem imao. Ali već sam jednom bio blizu smrti večeras, nemoj da tvoj helren umre od želje.«

Mary se morala nasmijati. »Lud si.«

»A ti bi me mogla dodatno izluditi? Molim te?«

Odmahivala je glavom iako je on nije mogao vidjeti. »Ti jednostavno ne prihvaćaš ne kao odgovor,

zar ne?«

»Kad si ti u pitanju?« Rhage se uozbiljio, njegove morski plave oči slijepo su je promatrale, njegovo prekrasno lice se namrgodilo. »Ti si moja snaga i slabost, Mary moja. Onda, što kažeš? Želiš li mi uljepšati cijelu ovu noć? Samo da te podsjetim... ranije sam ti umro na rukama.«

Mary je prasnula u smijeh, a kad se nagnula prema njemu, spustila je glavu na njegov vrat. »Toliko te volim.«

»Aaaa, to volim čuti.« Veliki dlanovi milovali su joj leđa. »Dakle, što ćemo, Mary moja?«

Deveto poglavlje

Promatranje iz sjene nije bilo uobičajeno za Xcora, ničijeg sina.

Kao bezakoniti deformirani ratnik i vođa odmetničke ekipe sociopata, bio je naviknutiji na akciju. Ako je moguće, sa svojom kosom. Ili nožem. Pištoljem. Šakama. Očnjacima.

Možda nije bio Bloodletterov potomak, kako je nekoć vjerovao, ali ga je ipak odgojio najokrutniji od ratnika – a brutalne lekcije koje je dobio u ratničkom kampu od ruke u bodljikavoj rukavici, itekako dobro je upamtio.

Napadni prije nego te napadnu, bilo je prvo i najvažnije pravilo. I ostalo je njegov osnovni operativni princip.

No, bilo je slučajeva kad je bila potrebna određena neutralna akcija, ma koliko se unutarnji poriv tome protivio. Stoga, dok je stajao zaklonjen iza zapaljenog kostura nekog automobila u najgorem dijelu caldwellskog podzemlja, silom se obuzdavao. Nešto dalje, stojeći malo izvan snopova prljavog svjetla koje je bacale trideset godina stare ulične svjetiljke, tri su *degrada* izmjenjivala predmete, dva ruksaka za jednu torbu.

S obzirom na to što je u posljednje vrijeme viđao na ulicama, bio je siguran da se u jednoj torbi nalazila lova, a u drugoj roba s crnog tržišta koja se mogla ušmrkati ili ubrizgati.

Udahnuvši, identificirao je mirise i katalogizirao ih. Trojac je tek trebao izbljedjeti, njihova tamna kosa i obrve značili su da su tek nedavno regrutirani u Degradacijsko društvo – zbilja, samo su na to i nailazili u Novom svijetu. Još otkako su on i njegova Banda kopiladi prešli ocean doputovavši iz Staroga kraja, jedini neprijatelj na kojeg su nailazili bili su ovi svježje unovačeni, uglavnom inferiorni tipovi.

Prilično žalosno. No ondje gdje se oskudijevalo kvalitetom, kvantiteta bi to obilno nadoknadila.

A sami koljači našli su se u novom poslovnom projektu, zar ne? Međutim, ovaj stanoviti trojac neće dalje napredovati u svojim pokušajima dilanja. Čim obave svoju malu razmjenu dobara, on će ih zaklati...

Oglasila su se tri različita zvona mobitela, sva tri prigušena, čujna samo zato što je Xcorovo osjetilo sluha bilo izoštreno. Zatim se sve brzo odigralo. Nakon što su svi redom provjerili poruku koja im je očigledno stigla, samo na trenutak su se nešto prepirali, da bi se zatim ugurali u kockasto vozilo čija je svjetlucava srebrna vanjska površina bila puna naljepnica sa slikama *tacosa* i *pizze*.

Budući da je bio nepismen, nije mogao pročitati natpis.

No kao ratnik, proklet bio ako dopusti da mu mete umaknu.

Kad je vozilo protutnjalo pored njega, Xcor je sklopio oči i materijalizirao se na krov, pronašavši mjesto na kojem će se smjestiti zahvaljujući udubljenom dijelu iza neke vrste ispušnog ventila. Nije mu ni padalo na pamet da zove pojačanje. Kamo god da su se *degradi* uputili i s kime god da su se sastajali, ako ga nadvladaju, moći će uteći a da nitko i ne sazna da je bio tu.

Kako se ispostavilo, nije mogao biti više u pravu.

Činjenica da je vozač nastavio dalje u smjeru rijeke Hudson nije ga nimalo iznenadila. S obzirom na robu koju su raznosili, dalo se pretpostaviti da će doći do nekakvog konflikta, oružanog ili ne, te da će biti potrebno pojačanje ispod mostova – ili je to možda imalo nekakve veze s Bratstvom. Ali jao, ona užegla betonska džungla nije bila njihova destinacija. Uskoro su prošli kroz rampu i nastavili niz autocestu sve većom brzinom zbog čega se morao sklupčati i zaštititi tijelo od naleta vjetra, rukama se uhvativši za donji dio ispušne cijevi i čvrsto se za nju držeći.

Vožnja je bila naporna, ne toliko zbog neravnog terena koliko zbog oštre hladnoće i brzine. No, nedugo zatim, stigli su do izlaza i usporili dovoljno da podigne glavu i identificira niz stambenih zdanja u predgrađu sjeverno od centra grada.

Nisu se dugo zadržali u naseljenom dijelu. Uskoro se ukazao seoski krajolik.

Ne, bila je to neka vrsta parkirališta.

Ne... bilo je to nešto drugo.

Kad su napokon skrenuli ulijevo prema nekakvom imanju, više nije mogao razaznati gdje se nalaze.

Mnogo praznog, zaraslog terena... mnogo napuštenih zgrada. Škola? Tako je, zaključio je.

Ali to mjesto više nije bilo namijenjeno ljudima.

U zraku je bio toliko intenzivan smrad *degrada* da mu je tijelo odmah reagiralo, adrenalin je skočio, instinkti proradili, spremni za borbu...

Prvi od osakaćenih koljača pokazali su se rašireni po gustom zaraslom grmlju, a kako je vozilo napredovalo naprijed, sve više njih se pokazivalo.

Sklopivši oči, smirio se i dematerijalizirao na ravni krov petokatnice blizu mjesta gdje se kombi naposljetku zaustavio. Pažljivo koračajući preko polomljenih grana i hrpa trulog lišća koje je plutalo u hladnim lokvama vode, Xcor se primicao rubu. Pravi razmjer onog što je vjerojatno bio masovni napad na Degradacijsko društvo ocrtavao se u krvoproliću koje se protezalo preko hektara u središtu kampusa. Veliki komadi ugažene trave i drveća bili su prekriveni dijelovima dijela, polumrtvim, poluživim koljačima i pravom plimom crne, uljaste krvi Omegae.

Kao vjeran prikaz Zlozemlje.

»Bratstvo«, rekao je u vjetar.

Bilo je to jedino objašnjenje. I dok je razmišljao o strategiji koju su primijenili, bio je ljubomoran što je baš njima bio dodijeljen dar te bitke. Da je barem darovan njemu i njegovim ratnicima...

Xcor se hitro okrenuo.

Nešto se pomicalo na krovu iza njega. Govorilo. Psovalo.

U tami, u potpunoj tišini, izvukao je čeličnu oštricu iz korica na prsima i sagnuo se. Koračajući prema naprijed na hladnim naletima vjetra, pratio je zvukove koje mu je donosio vjetar i njušio zrak. Radilo se o čovjeku.

»... snimke! Ne! Kažem ti, neko sranje!«

Xcor se nadvio iznad tog bijednog štakora bez repa i ostao neprimijećen dok je čovjek govorio u mobitel.

»Gore sam na krovu, ulovio sam to sranje na videu! Ne, Chooch, T. J. i Soz su otišli, ali ja sam se popeo ovdje gore – bio je to zmaj – što? Ne, Jo, LSD me pustio još jutros, ne! Da je običan *flashback*, ne bih ga stavio na YouTube!«

Xcor je podignuo nož iznad njegova ramena.

»Ne! Ozbiljan sam...«

Čovjek je zašutio kad ga je Xcor udario u potiljak drškom oružja. A kad je tijelo omlohavilo i potonulo u stranu, Xcor je dohvatio mobitel i prislonio ga na uho.

Ženski glas je govorio: »Dougie? Dougie! Što se dogodilo?«

Xcor je prekinuo vezu, stavio mobitel u jaknu i nagnuo se nad rubom krova. Tri *degrada* s kojima je došao nisu se puno odmakla od kombija za dostavu hrane. Kao da su bili zapanjeni onim što se nalazilo oko njih, ne znajući ni kako reagirati na toliki gubitak.

Najbolje da se pobrine za njih prije nego odu.

Zakoračivši preko muškarca u nesvijesti, skočio je sa zgrade, dematerijalizirajući se dok je padao i ponovno preuzimajući oblik na tlu, da se ne bi stropoštao i ubio pri skoku.

Koljači su ga ugledali, a to je bilo točno ono što je i htio.

Bit će veći izazov srediti ih.

Kad je trojac požurio natrag prema kombiju, doletio je do najsprijeg među njima, zamahnuo rukom, zario mu nož u prsa i poslao natrag Omegae uz sjajnu svjetlost i – *pop!* Zatim je skočio naprijed i dohvatio drugog za ramena, poremetio mu ravnotežu i prezeo mu grkljan prije nego ga je odbacio sa strane. Trećeg je ščepao za kosu taman u trenutku kad je htio sjesti na vozačevo mjesto i zatvoriti se u kombi.

»Ne može, stari«, rezao je dok ga je dizao uvis. »Svi za jednog, jedan za sve.«

Degrad je sletio ravno na leđa, a prije nego je stigao odgovoriti, Xcor mu je čizmom pritisnuo lice, od čega su mu se oči pretvorile u dvije lokve.

Xcor se osvrnuo preko ramena. Nije bilo nalik Bratstvu da ostavi takav nered naočigled ljudima. Premda je kampus bio napušten, uskoro bi mladi *homo sapiensi* mogli upasti na to neuredno imanje. Baš kao i onaj na krovu.

Nešto mora da se dogodilo tijekom borbe. Teška ozljeda, možda, koja je onemogućila čišćenje, barem

za neko vrijeme...

Xcor ništa nije naslutio. Ništa nije čuo.

U jednom je trenutku bio posve svjestan okoline.

U drugom, netko ili nešto napravio je njemu točno ono što je i on napravio onom čovjeku na krovu.

Nije imao vremena niti za zadnju misao, koliko je udarac u glavu bio odlučan.

Vishous je polako spustio ruku gledajući u krupnog mušjaka koji se upravo onesvijestio pored njegovih čizama.

Zatim je istog trena opet podignuo pištolj objema rukama i osvrnuo se oko sebe držeći ga u zraku.

»Gdje ste, dečki, ha?« rekao je u bradu. »Ha, gadovi? Gdje ste?«

Nema šanse da je Xcor, vođa Bande kopiladi, došao ovamo sam. Nema jebene šanse.

V. jednostavno nije bio te sreće.

No, ništa mu nije prilazilo. Nitko nije krenuo u protunapad. Nitko nije istrčao iz zgrade ili iza stabla s uperenim pištoljem, pucajući. Vidio je samo dijelove tijela i torza koljača po podu, hladan zrak šibao mu je lice, oko njega posvemašnja tišina.

Zvižduk s lijeve strane odao mu je Butchevu poziciju. A onda se začuo i drugi, zdesna. Treći odozgo.

V. je također zazviždao na što su Braća dotrčala k njemu.

Netremice je promatrao Tohra, a čim je ratnik bio u dometu, V. je uperio pištolj ravno u njegova prsa odjevena u kožnu jaknu. »Stani. Točno tu.«

Tohr se zaustavio. Podignuo dlanove. »Kojeg vraga radiš?«

»Butch, prevrni ga«, protisnuo je V. kroza zube kimajući prema vampiru koji mu je ležao kod nogu.

Čim je Tohr vidio o kome se radi, spustio je ruke i iskesio očnjake.

»Jek ti sad jasno?« promrsio je V. »Znam da je tvoje pravo da ga ubiješ, ali ne smiješ. Jesmo li se razumjeli? Nećeš ga ubiti ovdje, je li tako?«

Tohrment je režao. »To ne odlučuješ ti, V. Jebi se, taj gad je moj...«

»Upucat ću te. Jesmo li se razumjeli? Stani gdje jesi.«

Brat očigledno nije bio ni svjestan da je zakoračio naprijed. No Butch i svi ostali odmah su to primijetili pa je policajac oprezno prišao Tohru.

»Možeš ga ti ubiti«, rekao je Butch. »Ali najprije ga vodimo sa sobom. Porazgovarat ćemo s gadom, prikupiti informacije, a onda je tvoj, Tohr. Nitko drugi ga neće dokrajčiti osim tebe.«

Phury je kimnuo. »V. je u pravu. Ako ga sad ubiješ, nećemo ga moći ispitati. Razmišljaj logično, Tohr.«

Vishous se osvrnuo oko sebe. Njih četvorica su se vratila u kampus namjeravajući izbosti što je više moguće *degrada* i počistiti koliko su mogli – no ovo malo otkriće promijenilo je njihove neposredne ciljeve.

»Butch, voziš ga natrag u svom Hummeru. Odmah.« V. je odmahnuo glavom prema Tohru. »I ne, ne ideš s njim kao pojačanje.«

»Uopće me nisi shvatio«, Tohr je mračno rekao.

»Jesam li? Jesi li svjestan da držiš bodež u ruci? Ne?« Kad je Brat iznenađeno spustio pogled, V. je odmahnuo glavom. »Nemoj misliti da sam arogantan. Ostaješ s nama, Tohr. Murjak će to riješiti.«

»Zovem Qhuinna i Blaya ovamo«, rekao je Butch vadeći mobitel. »Želim ih uza se.«

»I zato te volim«, promrsio je V. ne skidajući pogled s Tohra.

Brat još nije sklonio bodež. I to je bilo okej. Čim Xcora maknu s puta, V. će se pobrinuti za to da Tohr dobro iskoristi svoj ubilački instinkt.

Trenutak potom, Blay i Qhuinn materijalizirali su se pored njih i obojica su opsovala kad su ugledali ružno lice s ožiljkom na onesviještenom tijelu koje je slijepo zurilo uvis.

Butch mu je na brzinu stavio lisičine, a onda su on i Qhuinn podignuli gada za ruke i noge, i odnijeli ga kao vreću krumpira prema blindiranom, crnom Hummeru parkiranom iza jedne od učionica. Opaki stroj zapravo je bio Qhuinnova druga verzija terenca nakon što je prvi ukraden prošle zime.

V. nije pomaknuo ni mišić dok se nije uvjerio da je prokletinja maknuta s imanja maksimalnom brzinom.

»Nije da ti ne vjerujem«, rekao je Tohru. »Samo što...«

Vishous je ušutio. I opet se ukočio.

»Što je to?« pitao je Phury.

V. nije imao pojma. A to nije bilo dobro. Jedino što je sa sigurnošću znao bilo je da se krajolik neočekivano promijenio na suptilan ali neporeciv način, titravi se val širio preko zaklanih trupala kao da je nekakva sjena prelazila preko kampusa.

»Sranje«, prosiktao je Vishous. »Dolazi Omega!«

Deseto poglavlje

Ljepota je bila u ušima promatrača.

Dok je Rhage pomicao dlanove uz Maryna bedra, možda i jest bio slijep, ali je točno znao koliko je lijepa njegova šelana dok sjedi na njegovim bokovima i pridržava se dlanovima koje je položila na njegove prsne mišiće.

»Dakle, što ćemo?« pitao ju je podižući zdjelicu.

Dok je njegova erekcija dodirivala njezinu srž, čak i preko prekrivača i hlača koje je imala na sebi, promuklo mu je odgovorila:

»Kako bih ti ikad«, šapnula je, »mogla reći ne?«

Bože, te riječi... Štoviše, njezin glas. Podsjetile su ga na prvu noć kad ju je sreo. Bilo je to ovdje dolje u sportskom centru, odmah nakon što se zvijer pojavila. I tad je bio slijep, hodao je niz hodnik u želji da malo trenira kako bi odagnao misli od dosadnog oporavka. Ona je došla s Johnom Matthewom i Bellom, kao prevoditeljica nijemom djetetu koje je komuniciralo znakovnim jezikom.

Čim mu se obratila, njezin glas vezao ga je za nju jednako kao i da je svaki slog bio čelična karika okova. Od tog je trenutka znao da će je imati.

U to vrijeme, naravno, nije planirao da će ona postati ljubav njegovog života. No združivanje je imalo drugačije planove, i hvala Bogu na tome.

Hvala Bogu i na tome što je i ona htjela njega.

»Dođi ovamo, moja Mary...«

Pomaknula se u stranu. »Ali spajam te čim završimo.«

Rhage se toliko široko osmjehnuo da su mu se čak i prednji zubi izdužili. »Ja se slažem... Čekaj, što? Kamo ideš?«

Usprkos njegovom protivljenju, Mary se nije zaustavila, najprije je skroz sišla s njega, a onda ga iskopčala.

»Moramo ovo odraditi barem djelomično diskretno.« Monitor je prestao pištati. »I ozbiljno ti kažem da ćemo ga kasnije opet uključiti.«

Okrenuvši se na bok, slijepo je posegnuo prema njoj, uzevši je oko struka i povukavši prema sebi. »Dođi ovamo...«

Sve su misli isparile kad je osjetio njezinu ruku na prekrivaču... točno iznad uda.

Zvuk koji je ispustio bio je dijelom *mmmm* i dijelom stenjanje. Njezin dodir, čak i preko prekrivača, bio je dovoljan da mu ubrza otkucaje srca, zakuha krv, zagrije mu kožu toliko da ga je ugodno škakljala.

Bio je na milimetar od orgazma.

Madrac bolničkog kreveta se nakrivio kad se ispružila pored njega, a njezin se dlan pomicao ispod plahta i putovao sve niže i niže. Raširivši noge kako bi joj omogućio pristup koji je tražila, nagnuo je glavu unatrag i izvio kralježnicu prema nebesima dok je ona dlanom obuhvaćala njegovu erekciju. Izvikujući njezino ime, osjetio je kako se i zvijer budi, zmaj je jahao na valu užitka skupa s njim, ali i dalje obuzdan.

Kao da se napokon naučio pristojnosti.

»Moja Mary...« A onda je uzdahnuo. »O, da.«

Počela ga je milovati nježno i polako, bilo je neobično kako je utjecala na njega. Od seksa se osjećao tako moćnim, tako muževnim, tako jebeno napaljenim da se pitao kako je njegovo tijelo uopće uspijevalo obuzdati strašne erotske urlike... pa ipak je gospodarila njima i svim njegovim reakcijama, imala je potpunu kontrolu, dominirala njime tako da se pred njom osjećao sasvim slab.

I to mu je bilo strašno seksi.

»Tako si lijep«, rekla je dubokim glasom. »Oh, pogledaj se samo, Rhage...«

Sviđala mu se pomisao da ga promatra, da gleda što mu radi, da uživa u tome kako ga je stisnula – doslovno. A ako on nju već nije mogao dirati, ako je već morao biti dobar dečko i držati ruke k sebi, barem

je ona mogla uživati u tome što on pada na koljena pred njom, saznanju da je jedina na svijetu koja to može učiniti.

Naposljetku, unatoč svoj udaljenosti koja se u posljednje vrijeme pojavila među njima, za njega se ništa nije promijenilo. Mary je bila jedina ženka koju je želio, jedina koju je vidio, mirisao, koju je s nestrpljenjem iščekivao.

Ovo je bilo dobro za njih. Ta napeta seksualna iskra trenutno im je bila jako važna.

Naročito kad je uhvatila ritam pumpanja i stiskanja. Brže. Sve brže. Sve dok nije dahtao, sve dok se slatka bol iščekivanja nije prolomila kroz njegovo tijelo, dok mu se u glavi nije zavrtjelo.

Više nije bio umoran. Niti malo.

»Mary.« Napinjao se na krevetu, podizao uvis, stiskao madrac s jedne strane i prečku kreveta s druge. »Mary, čekaj...«

»Što je?«

Kad se zaustavila, odmahnuo je glavom. »Ne, samo nastavi. Samo želim da učiniš nešto za mene.«

»Što to?« rekla je ponovno pomičući dlan gore... pa dolje... pa gore...

Koji vrag je... ah, da.

»Dođi ovamo, priđi bliže.« Kad ga je poslušala, nešto joj je šapnuo na uho.

I sam se nasmijao kad je čuo njezin smijeh. »Ozbiljno«, rekla je. »To želiš?«

»Da.« Ponovno je izvio tijelo uvis, podižući bokove tako da se sam pomicao u njezinoj ruci. »Molim te? Preklinjat ću ako želiš... Obožavam kad te preklinjem za nešto.«

Mary se pomaknula poviše na bolničkom krevetu i ponovno se usredotočila na njega kako treba. Zatim se primaknula njegovom uhu... i savršeno razgovijetno rekla: »Antiestablišmentarizam.«

Glasno opsovavši, Rhage je toliko snažno svršio da je ugledao zvijezde, erekcija mu se otimala u njezinoj ruci, prljao je sve ispod prekrivača. A cijelo to vrijeme mislio je samo na to koliko voli svoju ženku.

Koliko je jako, jako voli.

* * *

Dvoja vrata niže od Rhageova lingvističkog orgazma, Layla je sjedila na vlastitom bolničkom krevetu, velika kugla crvenog prediva s jedne strane i najduži šal u povijesti svijeta, koji je visio do poda, s druge strane. A između? Trbuh koji je postajao toliko velik zbog blizanaca koje je nosila i zbog čega se osjećala kao da je netko presavinuo madrac i zavezao ga za njezin torzo.

No nije bila u poziciji da se žali. Oba su blizanca bila zdrava, i sve dok je ostajala u krevetu, znala je da im pruža najbolju šansu za preživljavanje. Osim toga, Qhuinn, njihov otac, i njegov ljubljani Blay nemilosrdno su je razmazili kao da bi obojica najradije mirovala umjesto nje.

Bili su divni mužjaci.

Kad je stigla do kraja još jednog reda, osmjehnula se kad se sjetila kako joj je Blay predložio da nešto isplete jer je to navodno pomoglo njegovoj majci, Lyric, dok je morala mirovati s njim. To se ispostavilo kao dobar savjet – bilo je nečeg neobično smirujućeg u sudaranju igala, kao i u mekanom pletivu među prstima i vidnom napretku koji se mogao mjeriti. Međutim, sad ga je već morala ili podijeliti u nekoliko dijelova ili pokloniti žirafi.

Naposljetku, maratonsko gledanje *Kućanica*, a da pritom ne radi nešto drugo, nešto produktivno, bilo je krajnje neizdrživo. Bez obzira na to što je Lassiter tvrdio suprotno.

Emisija *Terapija za parove* doktorice Jenn? E to je već bila druga priča – iako, doduše, nije naučila ništa važno što bi se ticalo njezine veze. Jer nije imala mužjaka kojeg bi nazvala svojim.

Ne, imala je nezdravu opsesiju koja je neslavno propala. Što je bilo dobro – iako je gubitak onoga što nikad nije ni smjela poželjeti prouzročilo nezamislivu i neopravdanu bol.

Na kraju krajeva, ne smijete se zaljubiti u neprijatelja. I to ne samo zato što ste Odabranica.

Razlog je bio taj što su Xcor i njegova Banda kopiladi objavili rat Wrathu i Bratstvu.

Zato je...

»Prestani«, promrmljala je kad je sklopila oči i prestala plesti. »Samo... *prestani*.«

Doista, činilo joj se kao da ne može podnijeti više ni trenutka griznje savjesti i saznanja da je izdala one koji su joj bili najdraži.

A kuda su i mogle krenuti njezine misli? Da, lagali su joj, a zatim je i prisilili... no naposljetku je njezino srce krenulo putem kojim nije smjelo.

I unatoč svemu, nikad se više nije vratilo.

Kad je ponovno čula neki zvuk s hodnika, pogledala je prema vratima i natjerala samu sebe da je to na trenutak zaokupi. Te je večeri bilo prilično aktivno u klinici – glasovi, koraci, otvaranje i zatvaranje vrata – pa ipak se nekako zbog svega toga osjećala još izoliranijom, umjesto obrnuto. S druge strane, dok je sve bilo tiho, manje toga ju je podsjećalo na sve što joj je nedostajalo.

Svejedno ne bi htjela biti nigdje drugdje.

Položivši dlan na okrugli trbuh, pomislila je – da, njezin je život u posljednje vrijeme bio više orijentiran prema unutra nego prema van – i svaki put kad bi postala napeta, samo bi se morala sjetiti svega što riskira.

Možda nikad neće imati ljubav kao što su je imali Qhuinn i Blay, ali barem će mladunčad biti njezina i ona njihova.

To će morati biti dovoljno za ovaj život, i hoće. Jedva je čekala da ih primi u ruke, da se brine za njih, da ih gleda kako rastu.

Pod pretpostavkom da preživi porod. Da ga svi oni prežive.

Kad se na mobitelu oglasio tihi alarm, poskočila je i pokušala ga stišati. »Je li već vrijeme?«

Da, bilo je. Njezina sloboda je stigla. Trideset minuta da se rastegne, prošetala, malo odluta.

Unutar sportskog centra, naravno.

Poguravši pletivo na dno igle, ubola ju je u klupko, rastegnula ruke i noge, nožne prste, prste na rukama. Zatim je pomaknula noge s kreveta i oslonila se na njih. Zahtjevna trudnoća i prisilna neaktivnost prouzročili su određenu slabost mišića, koja se nije dala izliječiti ma koliko je Qhuinn i Blay hranili – stoga je naučila biti oprezna svaki put kad bi ustajala.

Prva je postaja bila zahod, nešto što je smjela slobodno koristiti, a što je uvijek odgađala. Nije bilo potrebe za tuširanjem budući da je to obavila prije dvanaest sati kad je imala pola sata slobode kretanja.

Ne, ova je tura isključivo istraživačka.

Što li se zbiva vani?

Dok je hodala prema vratima, zagladila je kosu koja je očigledno rasla brzo kao i šal, plavi valovi sad su joj sezali i preko bokova, pa je pomislila kako će ih u jednom trenutku ipak morati ošišati. Flanel spavaćica bila je jednako duga i lepršava, čak je nalikovala šatoru s cvjetnim uzorkom, a papuče su šuš kale dok je hodala po golom podu. Leđa su je već boljela, jednu je ruku ispružila kako bi se pridržala, osjećajući se kao da je stotinama godina starija nego što je uistinu bila.

Otvarajući vrata...

Istog je trena zakoračila unatrag.

Tako da je stražnjicom udarila o njih.

Preko puta stajala su dva mužjaka, visoka i ponosna, s identičnim izrazima napetosti na licima.

Pod >identičnim< je mislila potpuno jednakim.

Bili su blizanci.

Kad su je ugledali, oba su ustuknula kao da su ugledali duha.

»Pazi se«, čulo se opako režanje.

Layla je okrenula glavu prema glasu koji ju je upozorio. »Zsadist?«

Brat s ožiljkom na licu došao je do nje i cijelim tijelom, skupa s oružjem, stao između nje i dva stranca, premda nijedan od njih nije napravio nikakav agresivan pokret u njezinom pravcu. Nimalo iznenađujuće, vrlo uspješno ih je blokirao. Zsadistov torzo i ramena bili su toliko široki da ih više nije mogla ni vidjeti – a to mu je očigledno i bila namjera.

»Vratite se unutra k njemu«, viknuo je Zsadist. »Prije nego vas ja tamo vratim.«

Nije bilo rasprave i odjednom su dva nepoznata mirisa nestala kao da su zbilja otišli s hodnika.

»Nisu mi ništa napravili«, rekla je. »Zapravo, mislim da bi i sami zbrisali da sam samo rekla Bu!«

Z. je pogledao preko ramena. »Mislim da bi se trebala vratiti u svoju sobu.«

»Ali dopušteno mi je protegnuti noge dvaput u toku noći!«

Brat ju je nježno, ali odlučno, uzeo za lakat i poveo natrag kroz vrata njezine sobe, sve do kreveta. »U ovom trenutku ne. Javit ću ti kad to bude moguće. Imamo neke neočekivane posjetitelje, a s nekim poput tebe ne želim riskirati.«

»Tko su oni?«

»Nitko oko koga bi se morala brinuti. A i neće dugo ostati.« Z. ju je smjestio natrag na krevet. »Da ti donesem hrane?«

Layla je izdahnula. »Ne, hvala.«

»Nešto za popiti onda?«

»Ne treba. Ali hvala.«

Nakon dubokog naklona, Brat je otišao, a ona je napola očekivala da će iz daljine čuti kako pištoljem mlati onaj dvojac samo zato što su je pogledali. Tako je to funkcioniralo. Kao trudna ženka, bila je nešto najdragocjenije na planetu, ne samo ocu svoje mladunčadi, već i svakom pojedinom članu Bratstva.

Kao da ste živjeli s desetero starije, stroge, pretjerano zaštitničke braće.

Ili Braće, u njihovu slučaju.

U normalnim okolnostima možda bi se usprotivila čak i Zsadistu. Ali nije prepoznala ona dva krupna mužjaka, a sam Bog zna da je već upala u dovoljnu nevolju što se družila s ratnicima koje nije poznavala. Morali su biti vojnici. Bili su krupne građe i snažni, i imali su korice za oružje na sebi.

Doduše, prazne.

Dakle, nisu bili neprijatelji, zaključila je. Inače ne bi smjeli ni ući u centar. Ali nisu im baš ni vjerovali.

Nepozvana, slika Xcorova grubog lica pojavila joj se u mislima – a žalac boli koji je prošao kroz nju bio je tako jak da se i mladunčad u njezinom truhu pomaknula kao da su ga i oni osjetili.

»Prestani«, šapnula je samoj sebi.

Posegnuvši za daljinskim upravljačem, uključila je veliki ekran preko puta. U redu. Ostatak će tu dok stranci ne odu. Onda će izaći i malo sjesti s Qhinnovim bratom, Luchasom, koji se oporavljao dvije sobe dalje i koji kao da se veselio njezinim redovitim posjetima. Onda će možda malo pročaskati s doktoricom Jane za njezinim stolom, ili će se možda Blay i Qhinn vratiti iz smjene pa će je otpratiti u šetnju do učionica.

Tko god ti vojnici bili, sumnjala je da bi Bratstvo dopustilo da ostanu duže nego je potrebno. Sudeći prema Zsadistovoj reakciji, ako ni po čemu drugom.

Kao i oružju koje su im očigledno oduzeli.

Jedanaesto poglavlje

Nije bilo vremena. Jednostavno nije bilo jebenog vremena.

Kad je val zla ispunio zrak, Vishous je skinuo olovnu rukavicu i podignuo blistavi dlan. Sklopivši oči i koncentriravši se – budući da mu je život, kao i život dvojice njegove Braće, o tome ovisio – odaslao je niz valova i impulsa, no *opsjena* koju je stvorio bila je tek maleni dio na cjelokupnom prostoru kampusa, djelić koji je mjerio ne više od pet centimetara ispred njegovog lica i pet centimetara iza Phuryjeva i Thorova tijela. Hvala Bogu da je Hummer već napustio imanje.

»Ne mičite se«, naredio je V. dok se oko njih formirala valovita barijera u duginim bojama, nalik mjehuriću koji djeca rade od sapunice.

Nije imao pojma hoće li to upaliti, ali moralo je, dovraga – atmosfera je već poprimila mračnu slutnju čiste zlobe. Kvragu, čak i s *opsjenom*, koža ga je trncima upozoravala da mora *bježaaaaaati!*

A onda se pojavio i sam Omega, otprilike sto četrdeset metara dalje.

Toliko o antiklimaksu. Na površini tamna, prozirna figura sa savršeno bijelim plaštom izgledala je zastrašujuće koliko i živi šahovski pješak u šahu. No to je bila samo vizualna procjena. Iznutra, svaka stanica koja je sačinjavala njegovo tijelo, svaki neuron u njegovom mozgu, sve emocije koje je ikad osjetio ili će ih tek osjetiti u budućnosti počele su vrištati jednako kao i da mu prijete strašna smrtna opasnost.

Iza njega se začulo tiho mrmljanje pa se V. osvrnuo preko ramena. Phury se molio na Starom jeziku.

»Ššš«, šapnuo je Vishous.

Phury je smjesta prestao govoriti, ali usne su mu se i dalje pomicale, nastavio je s molitvom. Tad se V. sjetio svoje majke koja besposličari tamo gore pa ga je mamilo da kaže tipu da se ne mora ni truditi s molitvom. Kako god. Nema potrebe da ga liši njegove iluzije.

Osim toga, ako *opsjena* ne upali? Njih trojica i sve njihove postojeće i nepostojeće molitve ionako će biti izbrisane s planeta.

Omega se polako okrenuo, pregledavajući svoje »mrtve«, a V. se toliko ukočio da je postojala opasnost da se sruši kao stup.

Doduše, pogled zlotvora nije se zaustavio na mjestu gdje su on i njegova Braća stajali, što je značilo da je *opsjena* djelovala – vjerojatno dijelom i zato što je brat Čuvarđeve bio zaokupljen uništenjem koje je pretrpjelo njegovo Društvo.

Sranje, to mi je ujak, V. je mračno pomislio.

A onda je Omega počeo lebdjeti, leteći iznad ugažene, crnom krvlju natopljene tratine na isti način na koji je lebdjela i V.-ova majka.

Počela je kiša, hladne kapi padale su na V.-ovu kosu i na nos, na ramena, gornje dijelove dlanova. Iako mu je voda škakljala kožu, nije se pomaknuo kako bi se obrisao ili nekamo sklonio – iskreno, bilo bi mu draže da ga to nije podsjetilo koliko je krhka njihova optička varka. Čak ju je i kiša probila!

Kvragu, i raširene novine iznad glave bile bi bolji kišobran.

Jebote.

S vremena na vrijeme, Omega bi se zaustavio i sagnuo kako bi dohvatio ruku, nogu ili glavu. Bacao bi ih natrag na tlo, kao da traži nešto određeno. A onda se bez upozorenja zaustavio.

Duboki jauk odjeknuo je preko kampusa, zvuk je lelujao među napuštenim, oronulim zgradama bez odjeka.

Zatim je Omega ispružio dlanove.

Vrtlog vjetra udario je V.-a u leđa i prilijepio mu kosu za lice i oči, usisavajući i jaknu, sve dok koža nije počela lamatati pa ju je morao bolje stisnuti oko sebe.

Izenada, ostaci masakra, svi komadi tijela koljača i sve lokve krvi, stopile su se u viskoznu sjenu koja se pretvorila u plimni val koji je krenuo prema svom gospodar, svom domu, svojoj srži.

Omega je sve to upio, ponovno prisvojivši dio sebe koji je dao svojim vojnicima tijekom inicijacije,

sve dok bojište nije bilo čisto kao prije napada, sve dok nije ostala samo ugažena trava i polomljeno drveće kao potvrda onoga što su zvijer i Bratstvo učinili.

Kad je sve završilo, Omega je stao nasred školskog trga i uzastopce se okretao oko sebe kao da provjerava je li dobro obavio posao. A onda, brzo kao što je i došlo, biće je nestalo, jedva vidljiv bljesak bio je sve što je ostalo za njim – a čak je i to nestalo sekundu poslije.

»Čekajte«, prosiktao je V. »Moramo čekati.«

Nije htio samo tako povjerovati da je Omega zbilja otišao. Problem je bio u tome što se zora približavala... i, da, ako ih *opsjena* nije mogla zaštititi od kiše, sasvim sigurno neće moći ni od sunčeve svjetlosti.

No ipak si mogu dopustiti da još malo pričekaju. Za svaki slučaj.

Bolje biti oprezan nego otkriven. Osim toga, trebao mu je trenutak da mu se jedini testis koji mu je ostao vrati na svoje mjesto.

Jebote.

Dvanaesto poglavlje

Mislim da ovo nije potrebno.«

Natrag u sportskom centru Bratstva, Assail je spustio pogled prema tamnokosom čovjeku koji mu je krpao porezotinu na listu iglom i koncem. Kako čovjek ništa nije odgovorio niti je usporio posao, Assail je preokrenuo očima.

»Rekao sam...«

»Da, da.« Tip je još jednom gurnuo iglu kroz kožu i povukao sve dok crni konac nije bio napet. »Bio si savršeno jasan. Jedino što ću ti odgovoriti jest da zlatni stafilokok ne mari za to jesi li vampir ili čovjek, a ostaviti ranu od petnaest centimetara otvorenom, definicija je gluposti.«

»Brzo zarastam.«

»Ne toliko brzo, stari. I možeš li se prestati trzati? Imam osjećaj kao da krpam zlatnu ribicu u vodi.«

Zapravo, nije mogao. Njegovi su ekstremiteti trenutačno imali vlastite ideje na pameti, a kad je provjerio vrijeme na zidnom satu i izračunao koliko mu je još ostalo do zore, još se više počeo tresti...

Vrata su se širom rastvorila, a njegovi su rođaci ušli u sobu.

»Mislio sam da ne želite gledati«, promrsio je Assail. Istina, Ehrlic, onaj s lijeve strane, namjerno je odvrtao pogled od šivanja.

Ma koliko iskusan bio kao ubojica, mužjaku bi se želudac stisnuo od tih bolničkih stvari, kontradiktornost koja bi vas inače mogla i nasmejati, premda u tom konkretnom trenutku nije bila smiješna.

Štoviše, Assail nije bio raspoložen ni za kakvu vrstu neozbiljnosti. On nije pristao na to da ga dovedu na posjed Bratstva i liječe ga. Htio se vratiti u svoju kuću pored rijeke Hudson i počestati mjesto koje ga je već luđački svrbjelo.

»Kad smo gotovi?« pitao je.

»Nakon ovog ću napraviti rendgen ramena.«

»Nema potrebe.«

»Gdje si studirao medicinu?«

Assail je opsovao i legao natrag na pokretni krevet. Bolnički luster iznad njega, sa sjajnim svjetlima i mikroskopskim vratom, bio je kao iz SF filmova. Sklopivši oči, bilo je nemoguće ne sjetiti se one večeri kad je bio tu s Marisol, netom nakon što ju je oslobodio od Benloisea... Zajedno su prošli kroz brojna osigurana vrata, spustili se u podzemlje, ušli u ovaj sjajan objekt.

Pokušao je usmjeriti misli u drugom pravcu. Mjesto prema kojem su se uputile bilo mu je prebolno.

»Morat ću otići prije zore«, rekao je. »I želim da nam se naše oružje, telefoni i ostale osobne potrepštine što prije vrate.«

Doktor nije odgovorio sve dok nije zakrpao posljednji šav i napravio maleni čvor u dnu Assailova gležnja. »Bi li mogao reći svojim dečkima da ponovno izađu na minutu?«

»Zašto?«

Ehrlic je odgovorio. »Zsadist želi da budemo unutra. A ja se ne želim prepirati s Bratom jer sam nenaoružan i želim da mi dotok krvi u glavi ostane kakav jest.«

Doktor je sjeo na stolicu na kotačice i po prvi je put Assail pročitao uvezeni natpis na njegovoj bijeloj kuti: Dr. Manuel Manello, šef kirurgije. Vijenac i ime bolnice nalazili su se ispod crnih ukošenih slova.

»Braća su te dovela iz ljudske bolnice za večeras?« pitao je Assail. »Kako je to moguće?«

Dr. Manello je spustio pogled prema svom imenu. »Stara uniforma. A i stare navike teško umiru, zar ne?«

Kad je čovjek pogledao Assaila u oči, Assail se namrštio. »Što misliš pod time?«

»Dopuštaš li mi da otvoreno govorim pred ovom dvojicom?«

»Oni su od moje krvi.«

»To znači da?«

»Vi ljudi ste baš čudni.«

»I možeš prestati s tim superiornim tonom, seronjo. Vjenčan sam za nekog od tvoje vrste, okej? I oprosti što sam mislio da ne želiš da te prozovem zbog ovisnosti o drogi pred galerijom, bili oni tvoj rod ili ne.«

Assail je rastvorio usta. Zatvorio ih. Opet ih otvorio. »Ne znam o čemu pričaš.«

»Zbilja?« Čovjek je skinuo svijetlo plave rukavice i oslonio se laktovima o koljena, naginjući se prema njemu. »Vrpoljiš mi se na stolu kao da te muči osip. Oblijeva te hladan znoj i to ne zato što trpiš bol. Zjenice su ti raširene. I prilično sam siguran da bi, kad bih ti vratio kaput, prvo što bi napravio otišao u kupaonicu i konzumirao ostatak kokaina koji se nalazi u bočici koju sam izvadio iz unutrašnjeg džepa na prsima. Kako mi ide? Dobro ti čitam misli? Ili ćeš mi opet lagati kao pravi kučkin sin?«

»Nisam ovisnik.«

»Aha. Naravno da nisi.«

Kad je čovjek ustao, Assail je i sam bio zaokupljen ignoriranjem – nema šanse da će pogledati u svoje bratiće. Ionako je osjećao njihove poglede na sebi, hvala lijepa.

Barem nijedan od njih nije ništa rekao.

»Slušaj, to nije moj problem.« Dr. Manello je prišao radnom stolu na kojem se nalazilo računalo, nekoliko kemijskih olovaka i tabela. Sagnuvši se, nešto je zapisao i otkinuo prvi list, presavijajući ga na pola. »Evo ti moj broj. Kad dosegneš dno, nazovi me, pomoći ćemo ti oko odvikavanja. U međuvremenu, budi svjestan da dugotrajno konzumiranje kokaina vodi do hrpe zabavnih nuspojava kao što su napadi panike, paranoja pa čak i kronična psihoza. Već si počeo gubiti na kilaži, a kao što sam rekao, muči te i gadan svrbež. Osim toga, nos ti cijelo vrijeme curi pa sam prilično siguran da imaš i devijaciju nosnog septuma.«

Assail je promatrao koš za smeće pitajući se kako su sve one maramice tamo završile. Sigurno to nije bilo zbog... *hmm*. U ruci je imao zgužvanu maramicu koje nije bio ni svjestan.

»Nisam ovisnik.«

»Onda uzmi ovo i zatim baci.« Čovjek mu je pružio papir. »Zapali ga. Smotaj ga i iskoristi kad idući put budeš šmrkao. Kako reko, nije me briga.«

Kad je Assail prihvatio ono što mu je bilo ponuđeno, doktor se okrenuo kao da je već zaboravio na cijeli razgovor. »Onda, što ćemo s rendgenom? A Braća će ti reći kad smiješ otići. Odlazak nije dobrovoljan, siguran sam da si toga svjestan.«

Assail je dramatično zgužvao papir i bacio ga u koš s maramicama. »Da«, suho je odvratio. »Prilično sam svjestan koliko je sve ovo *dobrovoljno*.«

Vishous je odvezao kombi za dostavu hrane natrag do imanja brzinom munje.

Vozilo nije bilo građeno za velike brzine, a njegove užasne komande podsjećale su ga na stari avion koji pokušava uzletjeti s neasfaltirane piste – sve je vibriralo, toliko da biste se mogli zakleti da će se sve raspasti u molekule ako samo jednom kihnete. No, držao je nogu na gasu – što ste obično i radili ako ste imali, *mmmm*, otprilike dvadeset pet minuta pravog mraka i barem šezdeset kilometara za prevaliti. A niste namjeravali ostaviti moguće dokaze klanja negdje uz cestu.

Pa ipak, ako dođe do najgoreg, i on i Tohr, za koga je V. inzistirao da ide natrag s njim, mogli su se zaustaviti i u nanosekundi dematerijalizirati na stepenice ispred palače Bratstva. Butch je upravo poslao poruku kojom ih je obavijestio da je uspješno stigao do sportskog centra s Xcorom. Stoga se nitko više nije morao brinuti oko toga da će Tohr realizirati neku svoju pametnu ideju koja je uključivala krvoproliće i vreću s truplom tog kopileta.

Barem ne u idućih deset minuta.

»Spasio si nam život kad se Omega pojavio.«

Vishous je pogledao u stranu. Tohrment je sjedio u tišini na suvozačevu mjestu još otkako su se odvezli iz kampusa dvadesetak minuta nakon što je Omega nestao.

»I nisam namjeravao ubiti Xcora.«

»Jesi li stvarno u to siguran?«

Kako Tohr ništa više nije rekao, V. je pomislio, *daaaaa*, sigurno nisi namjeravao srediti gada.

»Nije da te ne kužim«, promrsio je V. kad je padina na autocesti pomogla da brzina kretanja kombija dosegne brzinu od sto deset kilometara na sat. »Svi ga želimo mrtvog.«

»Izveo sam traheotomiju na Wrathu. Dok je umirao u mom naručju nakon što ga je jebeni Xcor ustrijelio.«

»Pa, to i činjenica da je Lassiter vozio«, V. je suho rekao. »To bi me jednako izbezumilo.«

»Ozbiljan sam, V.«

»Znam.«

»Gdje ćemo ga smjestiti?«

V. je odmahnuo glavom. »Ovisi o tome koliko će dugo gad biti u nesvijesti.«

»On je moj zadatak, Vishous.«

»Vidjet ćemo, brate. Vidjet ćemo.«

Drugim riječima, nema jebene šanse. Agresija mu je curila iz pora, iako se Tohr svojski pretvarao da je smiren, i time mu definitivno osigurala crveno svjetlo.

Kad su utihnuli, V. je gurnuo ruku u unutrašnjost svoje kožne jakne i izvadio smotanu cigaretu. Upalivši je crvenim Bic upaljačem, ispuhnuo je dim i malčice rastvorio prozor da ne udavi brata.

Ubilački poriv na stranu, Tohr je postavio vraški dobro pitanje – kamo će, dovraga, smjestiti zatvorenika? U sportskom je centru bilo mnoštvo soba za ispitivanje – problem je bio u tome što su sve bile više-manje opremljene samo stolom i stolicom, bile su to sobe koje su se koristile za razgovor s, primjerice, Mary, Johnom Matthewom ili Bellom kad su tek došli na imanje.

Nisu bile luksuzne, ali bile su civilizirane.

Ništa namijenjeno mučenju.

Barem ne još.

Nasreću, zahvaljujući svom ljubavnom životu, imao je dovoljno remena, kopči, lanaca i šiljaka. I da, vjerojatno će mu trebati i nešto od krupnije opreme.

»Ja ću se pobrinuti za to«, rekao je.

»Što? Za Xcora?«

»Da. Ja ću to srediti.«

Tohr je tiho opsovao kao da je ljubomoran. No onda je samo slegnuo ramenima. »Dobro. Opasan je – kao da imamo serijskog ubojicu u kući. Trebat će nam zbilja čvrste zakovice.«

Zakovice nisu ni pola priče, pomislio je V. Ni blizu.

Trinaesto poglavlje

Kad se Mary probudila, nije imala pojma koliko je sati.

Podižući glavu s Rhageovih golih prsa, osvrnula se oko sebe i iznenadila kad je shvatila da su oboje zaspali s upaljenim svjetlima u sobi za oporavak.

Kvragu, nije uključila aparate. Nakon Rhageova orgazmičkog interludija, nikako ju nije htio pustiti pa je zasigurno i sama zaspala na njegovom toplom, mišićavom tijelu. Ehlena je očigledno shvatila o čemu je riječ – monitori su bili sklonjeni.

I da, njezin je helren i dalje bio itekako živ, prsa su mu se ravnomjerno podizala i spuštala, taj divan zvuk *ba-bam, ba-bam, ba-bam* kucanja njegovog srca bio je prava potvrda njegovog zdravlja.

Sklapajući oči, lecnula se kad se prisjetila rane od metka, krvi koju je iskašljavao, onog užasnog...

»Hej, ljepotice.«

Kad je progovorio, podignula je glavu. Njegove napola sklopljene, plave, najplavije oči bile su tako hipnotizirajuće da je poželjela zauvijek gledati u njih.

»Hej«, šapnula je.

Pomaknuvši ruku, pomazila ga je po obrazu, osjećajući pod prstima kako mu raste plava brada. »Morao bi se obrijati.«

»Da?«

»Zapravo si seksi ovako.«

»Onda ću baciti sve britvice. Brzo, pomози mi da odem do naše kupaonice pa da to odmah riješim.«

Zahihotala se, a potom uozbiljila. »Kako tvoj vid?«

»Koji vid?«

»I dalje ne vidiš?«

Čulo se nešto kao *hrrmm*. »Kao da je to bitno? Ti si tu i sasvim dobro te čujem. A i osjećam te.« Rhageov veliki, široki dlan mazio joj je rame. »Hej, imam ideju. Idemo gore do naših odaja, a nakon što otkažemo moju pretplatu u Klubu brijača, možemo se baciti u *jacuzzi*. Nakon kupke i pol, uvući ćemo se u krevet i vidjeti što će se dalje zbiti. Dugujem ti barem jednu dobru vožnju, sjećaš se – a tu su i kamate. Oooo, tolike kamate, moram ti dosta toga nadoknaditi.«

Mary se kratko nasmijala.

»Što je«, namrštio se. »Što ne valja?«

Odgurnuvši se od njega, leđa su joj pucketala dok se protezala. Odmaknula je kosu s lica. Namjestila kragnu košulje tako da je ne guši.

»Tako loše, ha.«

Bolno jauknuvši, dohvatio je dugme za podizanje kreveta i malo povisio madrac kako bi mogao normalnije sjediti.

»Razgovaraj sa mnom.«

Dok se pomicala prema donjem rubu kreveta i pokušavala pronaći prave riječi, Rhage je blago ustuknuo. »Hej... Zar ti... Zašto plačeš?«

»Isuse, plačem li?« Kratko dodirnuvši dlanom obraze, osjetila je da su mokri. »Opa. Da, oprosti zbog toga.«

»Što se događa? Moram li ubiti nešto zbog tebe?«

Bio je to instinktivni odgovor združenog mužjaka ako bi nešto mučilo njegovu šelan, a prije nego si je uspjela pomoći, šapnula je: »Smrt se zapravo već dogodila.«

»Ha?«

Iz nekog razloga, ponovno se sjetila one noći prije više od dvije godine kad su Rhage, V. i Butch otišli i ubili nasilnog helrena kako bi spasili Bitty i Annalye.

»Bitty na je mama sinoć umrla.«

»Ooo, *sranje*.« Rhage se samostalno uspravio, kao da je napola već odlučio iskočiti iz kreveta premda nigdje nije morao ići, nije ju imao od čega braniti. »Zašto mi dovruga nisi rekla?«

»Bio si zauzet umiranjem u to vrijeme...«

»Trebala si mi reći. Isuse, a ja sam te natjerao da mi ga...«

»Prestani. To mi se sviđjelo. Trebalo nam je to.«

Kad je njegovo privlačno lice postalo nepodnošljivo napeto, i kad je prekrizio ruke na prsima kao da se ljuti na samoga sebe, pridignula se i poljubila ga u usta. »Hvala ti.«

»Na čemu?«

»Što je i tebi stalo do nje.«

»Naravno da mi je stalo. Kako mogu pomoći?«

Mary je opet sjela i rekla: »Nedostajao si mi.«

Rhage je mahao rukom kroz zrak između njih kao da je želi dotaknuti pa je stavila svoje lice među njegove dlanove, puštajući ga da joj dodiruje obraze i vilicu, obje strane vrata.

»I ti si meni nedostajala«, rekao je dubokim glasom. »U zadnje smo vrijeme... živjeli paralelne živote. Ne odvojene, ali paralelne.«

»Žao mi je. Znam. Bila sam zaokupljena svime što se događalo u Sigurnom mjestu, a to zbilja nije pošteno...«

»Prestani. Nikad mi se ne moraš ispričavati zato što voliš svoj posao ili želiš dati cijelu sebe u to što radiš. Ja sam *zadnja* osoba kojoj to treba pojašnjavati. Divna si u tome, nevjerojatna osoba koja pomaže svima...«

Mary je spustila pogled, premda tehnički nije morala izbjegavati ničiji. »Ne uvijek. Bože, ne uvijek.«

»Reci mi. Mary, ne želim ispasti zahtjevan... ali zbilja moraš razgovarati sa mnom.«

Kad se sjetila svega što se dogodilo, oči su joj se opet napunile suzama. »Ja, ah... Primila sam poziv dok sam sjedila u uredu da situacija nije baš najbolja s Annalye pa sam odvela Bitty k Haversu. Zbilja sam mislila... Pa, kad je moja mama umrla, bila sam s njom, i to mi je bilo jako važno, naročito poslije, znaš? Hoću reći, kad pomislim na nju, kad mi nedostaje... Pronalazim određenu utjehu u saznanju da nije bila sama kad je umrla. U činjenici da je... da je ona bila sa mnom na početku mog života i da sam ja bila s njom na kraju njezinog.« Mary je drhtavo uzdahnula. »Mislim, Bitty je mlada... pred njom je toliko godina u kojima će se morati nositi sa svim tim, znaš? A ono što je meni bilo važno, kao odrasloj osobi, činilo mi se da će biti važno i njoj, kasnije. Uglavnom... Nisam htjela da se to dogodi.«

»Što to?«

Mary je prekrila lice dlanovima kad joj je sjećanje prerezalo svijest poput noža. »Kad je Bitty... O, Bože, kad je Bitty uzela mamu za ruku, ženka je umrla točno u tom trenutku. Bitty je pomislila da je ona kriva. Bilo je... *strasno*. To uopće nisam željela, ni za jednu ni za drugu.«

Ubila sam je! Ubila sam je!

»Možda ju je njezina *mamen* čekala.«

Mary je obrisala oči i poraženo spustila ruke. »To si i ja govorim. Nije da baš pomaže...«

»Mary, kad su me upucali na onom polju, dok sam umirao, samo sam čekao da mi ti dođeš. To je bilo jedino za što sam se držao. Kad nekoga voliš, a odlaziš, čekaš da ta osoba dođe – to uzima mnogo energije, mnogo koncentracije. Kažem ti, Mary, čekao sam te jer sam se želio u miru pozdraviti s tobom, ali jedva sam se držao – i iako smo mi imali sreće i ti si mi spasila život, činjenica je da sam produžio svoju patnju samo kako bih doživio taj trenutak s tobom.«

»O, Bože, ozbiljno... Kad sam vidjela koliko patiš, bio je to jedan od najgorih trenutaka u mom životu...«

Kao da ju je namjerno htio vratiti natrag na temu, Rhage ju je prekinuo. »Moraš to reći Bitty, okej? Reci joj da je njezina majka umrla baš u tom trenutku zato što je Bittyn glas bio sve što je trebala čuti prije odlaska u Sjenosvijet. Morala je znati da je njezina kćer u redu prije nego ode – kunem ti se, Mary, ako si rekla makar i jednu jedinu riječ u toj sobi, Annalye je znala da si tamo s njezinim mladunčecom. A to je značilo da će Bitty biti na sigurnom. Annalye je otišla jer je znala da je u redu otići.«

»Nisam razmišljala o tome na taj način«, promrsila je Mary. »Tako si dobro to obrazložio. Kad bih joj

barem ti to mogao reći.«

»Možda bih i mogao. Kvragu, samo reci kad, i stižem.«

Dok je Rhage gledao u nju, doimao se kao da je netremice promatra iako ništa nije vidio – zapravo, Mary je bila prilično sigurna da u tom trenutku za njega nije postojalo ništa osim nje i njezinih problema. Ako k tome dodate njegovu nevjerojatnu muževnu ljepotu, seksualni nagon i veliko srce?

»Kako sam zaboga ja završila s tobom?« šapnula je. »Dobila sam zgoditak na lutriji.«

Njezin je helren posegnuo rukom prema njoj i primaknuo je bliže k sebi, uguravši je ispod svoje brade. »A, ne, Mary. Obrnuto. Vjeruj mi.«

Kad je Rhage osjetio kako napetost u tijelu njegove šelan popušta, polako joj je počeo kružiti dlanom po ledima... i ponovno osjetio mučninu.

Ali ne zbog svega onoga sa zvijeri.

»Znam da nam ostaje još dvanaest sati do mraka«, rekla je, »ali voljela bih večeras otići na posao. Samo nakratko, i samo ako se ti...«

»O, Bože, da. Bitty te treba.« Pitao se je li ostao koji lijek za smirenje želuca. »Dobro sam.«

»Jesi li siguran?«

Ne. Nimalo. »Dovraga, da, koliko sam se već puta ovako oporavljao? Ležat ću tu i sve skupa prespavati.« Naime, ako bude u nesvijesti, neće se ovako osjećati, zar ne? »Zapravo, kad malo bolje promislim, ne trebam ti ja da popričam s Bitty. Tvoji su načini puno bolji.«

»Nekoć sam u to vjerovala.«

»Ne.« Spustio je pogled prema mjestu odakle je dopirao njezin glas i hitro uzeo jedan njezin dlan u svoj. »Mary, ne smiješ se toliko kritizirati. Slušaj, i ti ideš u rat, na svoj način, a najgore što vojnik može učiniti jest da mu ponestane samopouzdanja prije nego krene u bitku. Nećeš uvijek izaći kao pobjednik, ali svejedno moraš započeti, svaki put, sa saznanjem da je sve u redu s tvojim treningom i instinktima. Ni u čemu nisi pogriješila. Nisi namjerno povrijedila Bitty. Definitivno nisi kriva što je njezina *mamen* odabrala baš taj trenutak da prijede u Sjenosvijet – zapravo, postoji mnogo dokaza da je ženka otišla baš zato što je osjetila da je njezino mlado u dobrim rukama. Moraš vjerovati u sve to, inače ćeš zapeti u nekoj neutralnoj zoni koja nikome neće pomoći.«

»Gospode, uvijek si u pravu.«

Ma. Ni blizu. Ali nije baš da bi u tom trenutku valjalo spominjati vlastite pogreške, dok se ona suočavala sa stvarnim problemima, oko te malene djevojčice? Možda je i bio sebična pizda, ali nije bio baš *toliko* ghip.

Kvragu, nije mogao vjerovati kroz što je sve njegova šelan morala proći radi njega... Ne bi mogao živjeti sa sobom znajući da je praktički natjerao Mary da ga sinoć gleda kako umire i to bez ikakvog jebenog razloga.

Sve zato što nije poslušao Vishousa.

Zapravo, ne, predomislio se. Bilo je još gore. Zapravo je čuo svaku riječ koju mu je Brat rekao i svejedno jurnuo u bitku, sasvim svjestan što ga čeka na bojištu, ako je ovaj imao pravo.

Ako to nije definicija suicidalnog ponašanja, onda...

A to je značilo da je...

Jebote.

Dok je Rhageu glava počela naticati od stvarnosti koja mu je tek sad dolazila do glave, Mary je i dalje polagano i promišljeno pričala o svemu što će učiniti za malenu djevojčicu, o konzultacijama s osobljem, a onda i o nekakvom ujaku negdje... Rhage je samo pustio da njezine riječi krenu jednosmjernom ulicom.

Istini za volju, bio je beskrajno zahvalan na tome što se osjećala bolje i povezanije s njim. To je bilo važno. Nažalost, opet se nekako udaljio od nje, njegova je nutrina otplovila nekud daleko iako je njegovo tijelo ostalo na mjestu.

Koji vrag nije bio u redu s njim? Imao je sve što je htio u životu, a u tom konkretnom trenutku ona se nalazila u njegovom naručju. Bio je nadomak smrti i preživio je to. Imao je toliko razloga za život, za borbu, za ljubav.

Onda zašto bi učinio takvo što? Zašto bi istrčao ravno u zajamčeni lijes? I zašto se vratila ta udaljenost između njih?

Pa, postojalo je jedno objašnjenje. Nešto što je sve skupa povezivalo velikom, debelom, psihotičnom vrpcom.

Često se pitao je li lud. Ono, stvarno lud.

Emocije su mu uvijek bile tako ekstremne, skakale su od manije do ljutnje, toliko da se ponekad brinuo da će jednog dana odletjeti s te ljuljačke i nikad se više neće vratiti zdravom razumu. Možda se to konačno dogodilo. A ako jest? Posljednje što je Mary trebalo nakon onoga što se sinoć dogodilo bilo je to da čuje da je on klinički lud.

Jer, dovraga, zašto bi se inače osjećao tako čudno u vlastitoj koži?

Prokletstvo, kao da je dobio na lutriji i netom nakon toga saznao da je alergičan na novac, ili tako nešto.

»Rhage?«

Stresao se. »Oprosti, što?«

»Da ti donesem malo hrane?«

»Ne. Još sam sit.« Opet ju je ušuškao uza se. »Ali dobro bi mi došlo još ovoga.«

Mary se privila tik uz njega, prebacivši mu ruku preko ramena, dokle god je sezala. »Dogovoreno.«

Sinoć sam se pokušao ubiti, rekao joj je u glavi. I nemam pojma zašto.

Da. Sad je službeno.

Prolupao je.

Četrnaesto poglavlje

Ovdje je.«

Jo Early lagano je maknula nogu s papučice gasa svog oronulog Volkswagena. »Da, znam gdje je, Dougie.«

»Točno tu...«

»Znam.«

Nije bilo razloga da upali pokazivač smjera. U sedam ujutro, oko njih nije bilo drugih automobila, nikog nije bilo briga dok je prolazila kroz nakrivljena vrata s kojih se skidala boja i ulazila u nekadašnju školu koju je prije milijun godina pohađala njezina majka.

Vau. Škola za djevojčice Brownswick vidjela je i boljih dana.

Njezina majka *definitivno* ne bi bila zadovoljna ovakvim uređenjem okoliša. Ili manjkom istog.

S druge strane, ta bi žena poludjela i kad bi vidjela jedan jedini maslačak na svojoj livadi od dva hektara.

Vozeći niz asfaltiranu cestu punu rupa, Jo je zaobilazila one koje su bile dovoljno velike da u njih upadne njezin mali Golf, i izbjegavala grane koje su popadale na tlo, od kojih su neke već bile toliko stare da su praktički istrunule.

»Bože, kako me boli glava.«

Okrenula se prema svom cimeru. Dougie Keefer bio je kao Shaggy iz crtica *Scooby Doo*, samo bez brbljave doge. I da, s razlogom su ga prozvali Napušenko.

»Rekla sam ti da odeš u ambulantu kod doktora. Kad si se sinoć ovdje onesvijestio...«

»Opalili su me po glavi!«

»... vjerojatno si dobio potres mozga.«

Doduše, bilo kakve neurološke nalaze bilo bi teško protumačiti jer je i inače vidio duplo. A tupost i trnci za njega su bili životni odabir.

Dougie je lomio prste jedan po jedan. »Bit ću okej.«

»Onda se prestani žaliti. Osim toga, pola problema je u tome što se upravo trijezniš. To se zove mamurluk.«

Dok su ulazili sve dublje u kampus, polako su se pojavljivale i zgrade, a ona ih je zamišljala s čistim, nerazbijenim prozorima, svježe obojene i s vratima koja nisu visjela pod čudnim kutevima. Definitivno je mogla zamisliti svoju majku na tom mjestu, s njezinim kombinacijama pulovera i biserima, kako ganja titulu sponzoruše iako se radilo o srednjoj školi, a ne o koledžu.

Na stranu običaji dvadeset prvog stoljeća, u slučaju njezine majke vrijeme se zamrznilo u pedesetima prošlog stoljeća. Žena je čak nosila i usklađene cipele i torbice kako bi to dokazala.

A ljudi su se pitali zašto se Jo odselila.

»Nisi spremna za ovo, Jo. Kažem ti.«

»Kako god. Moram se vratiti na posao.«

»Pamet će ti stati.«

»Aha.«

Dougie se okrenuo prema njoj, pojas mu se urezao u prsa. »Vidjela si video.«

»Ne znam ni što sam gledala. Bio je mrak, a prije nego se nastaviš prepirati sa mnom, samo se sjeti prvog travnja ove godine.«

»Okej, kao prvo, sad je listopad.« Hihotanje koje je uslijedilo bilo je tako nalik njemu. »I da, bila je dobra fora.«

»Meni nije.«

Dougie je zaključio da bi moglo biti zabavno posuditi njezin auto na jedan dan, a zatim joj slati

fotošopirane slike auta omotanog oko stabla. Kako je uspio zadržati koncentraciju dovoljno dugo da kreira tu optičku iluziju, ostala je tajna – no izgledalo je toliko stvarno da je čak nazvala osiguravajuće društvo.

A doživjela je i slom živaca u zahodu na poslu pitajući se kako će dovraga pokriti iznos koji je dugovala osiguranju.

Zato nije bilo dobro zanemarivati svoje bogate roditelje. Udarac od nepredviđenih petsto dolara mogao bi vam otežati kupovinu hrane.

Namrštivši se, nagnula se bliže volanu. »Što je... oh, *sranje*.«

Nagazivši kočnicu, zaustavila se ispred golemog stabla koje je palo preko puta. Brzinski je pogledala na sat i opsovala. Iako je vrijeme istjecalo, nije namjeravala pokrenuti pogon na sva četiri kotača i riskirati zvanje vučne službe da je izvuku odatle.

»Ako ćemo dalje, morat ćemo pješački.«

»Zaobiđi ga.«

»Pa da zapnem u blatu? Sinoć je padala kiša.« Ugasila je motor i izvukla ključ. »Hajde. Ako mi već želiš pokazati, bolje ti je da kreneš. Inače okrećem auto.«

Dougie se i dalje žalio kad su krenuli pješice, prelazeći preko oborenog stabla javora i nastavljaajući niz cestu. Jutro je bilo strašno hladno i to iznenađujuće – jedno od onih jutara kad vam je drago da ste slučajno ponijeli jaknu i krivo što ste ostavili kapu i rukavice kod kuće misleći da je *tek listopad*.

»Sad znam zašto ne ustajem prije podne«, promrmljao je Dougie.

Jo je podignula pogled prema golim granama iznad sebe. Nerado je bila pesimist, ali morala se pitati hoće li koji od tih gadova pasti ravno na nju i ubiti je. »Zašto sam dopustila da me nagovoriš na ovo?«

Prebacio joj je ruku preko ramena. »Jer me *voooliš*.«

»Ne.« Laktom ga je udarila u rebra. »To definitivno nije razlog.«

Pa ipak je pomalo i bio. Upoznala je Dougieja i njegovu ekipu napušenjaka preko nekog poznanika, i oni su je primili onda kad joj je očajnički trebao krov nad glavom. Dogovor je trebao biti privremeno korištenje kauča, no onda se pojavila slobodna soba u njihovom stanu i godinu dana poslije, u srednjim dvadesetima, opet je živjela u nekoj vrsti studentskog doma. S hrpom neposlušnih dječaka. Za koje je ona naoko bila odgovorna.

»Približavamo se.« Stavio je ruke na glavu kao da je upravo puknula. A i nije bila daleko od toga. »Kad ti kažem, dijelovi tijela posvuda, a tek *smrad*. Gore nego u našem hladnjaku. Mislim, govorimo o truplima, Jo. O mrtvacima! Samo što su se micali! A onda i ono...«

»Halucinacija zmaja. Rekao si mi.«

»Vidjela si snimke!«

»Nisam baš tako glupa«, rekla je odmahujući glavom. »Prevari me jednom, sram te bilo. Prevari me dvaput...«

»Jo. Bilo je stvarno. Bilo je jebeno stvarno – vidio sam čudovište i...«

Dok je Dougie opet recitirao hrpu nemogućih stvari, Jo se koncentrirala na uzbrdicu pred njima. »Da, da, već si mi rekao. Za razliku od tebe, moje kratkoročno pamćenje još funkcioniра.«

»Chooch, T. J. i Soz su to isto vidjeli.«

»Jesi siguran u to? Jer kad sam im jutros poslala poruku, rekli su mi da su imali loš trip. To je sve.«

»Oni su idioti.«

Kad su stigli do uzbrdice, nasmijala se i zaključila da je možda i previše napredovala. Možda se nije uklapala u uštogljeno društvo za koje su se njezini roditelji toliko zalijepili, ali po istom principu, ni druženje s hrpom napušenih probisvijeta nije bilo za nju.

Svejedno, bili su strašno zabavni. Većinu vremena.

Osim toga, ruku na srce, nije imala pojma gdje pripada.

»Vidjet ćeš«, obznanio je Dougie trčeći prema vrhu uzbrdice. »Samo pogledaj!«

Jo mu se pridružila i odmahнула glavom pomislivši *okej, pa što*, gledajući u livadu podno njih. »Što bih točno trebala gledati? Stabla, zgrade ili travu?«

Dougie je spustio ruke. »Ne, ne, ovo nije kako treba. Ne...«

»Mislim da si napokon spržio mozak, Dougie. No to se i događa kad konzumiraš dvanaest LSD-ja u

roku od šest sati. Barem ti se ovog puta *činilo* stvarnim, za razliku od onog zagrljaja auta i stabla koji si meni priredio.«

Da, nije bilo apsolutno ničeg neobičnog ispred njih na terenu koji je vjerojatno bio srce kampusa. Nikakva trupla. Nikakvi dijelovi tijela. I nikakav smrad. Ništa osim napuštenih zgrada, još hladnog vjetra i još ničeg neobičnog.

»Ne, ne, ne...«

Kad je Dougie otrčao dolje, pustila ga je da ode, ostala je na mjestu i pokušala zamisliti kako je izgledao kampus dok je još bio u funkciji. Bilo je teško zamisliti da je njezina majka pohađala nastavu u tim zgradama. Da je u njima spavala. Da je u jednoj od njih prvi put zaplesala s njezinim ocem.

Smiješno, prošlost kakva je nekoć bila doimala se jednako nedostupnom kao i sadašnjost s tim ljudima koji su je posvojili. Njih troje jednostavno nikad nisu kliknuli, i premda je ponekad bilo teško biti samostalan, svejedno joj je laknulo kad se odrekla svih onih napornih pokušaja da odglumi odnos koji nikad nije postojao.

»Jo! Dođi ovamo!«

Kad je stavila ruku na uho pretvarajući se da ga ne čuje, Dougie je dotrčao natrag do nje s mesijanskim oduševljenjem propovjednika. Zgrabivši je za ruku, povukao ju je nizbrdo dok mu je vojnička jakna lepršala na vjetru.

»Vidi kako je ovdje sve ugaženo? Vidiš?«

Pustila ga je da je odvuče do zbilja izgaženog dijela livade. No hrpa horizontalno položenih dugačkih vlati trave i neuredno grmlje teško da su nalikovali sceni iz horrorca Wesa Cravena. Osim toga, to definitivno nije bilo nalik na video koji ju je Dougie tjerao da gleda iznova i iznova.

Nije bila sigurna kako sve to objasniti. Jedino što je sa sigurnošću znala? Neće razbijati glavu pokušavajući to dokučiti.

»Vidjela si što sam objavio!« rekao je Dougie. »A netko mi je uzeo mobitel zato što ne žele da to itko vidi!«

»Vjerojatno si ga samo izgubio...«

»Bio sam gore.« Pokazao je na najvišu zgradu od cigle. »Točno tamo! Otamo sam sve snimio!«

»Hej, Dougie, bez uvrede, ali moram na posao...«

»Jo, jebeno sam ozbiljan.« Okrenuo se u krug. »Dobro, objasni mi ovo. Zašto je sve ovo izgaženo? Ha?«

»Što se mene tiče, ti i tvoja tri cimera trčali ste uokolo goli. Zapravo, nemojmo o tome ni hipotetski razmišljati.«

Dougie ju je ozbiljno pogledao. »Onda odakle mi video? Ha?«

»Ne znam, Dougie. Iskreno, toliko je mutan da ne znam ni što sam vidjela.«

Dala mu je još malo vremena da se poigrava mogućim odgovorima, a onda je bilo dosta. »Gle, stvarno mi je žao, ali ja idem. Možeš se vratiti sa mnom ili potražiti prijevoz preko Ubera. Ti odluči. Samo malo. Nemaš mobitel. Znači, morat ćeš hodati?«

Kad se okrenula, rekao je iznenađujuće zrelim glasom: »Ozbiljan sam, Jo. Dogodilo se. Briga me što njih trojica kažu. Znam kad sam ušlagiran i kad nisam.«

Kad se Jo zaustavila i pogledala iza sebe, njegovo je lice opet ispunila nada.

»Bi li ti smetalo kad bih te ostavila na autobusnoj stanici kod Jeffersona? Mislim da nemam dovoljno vremena da te vratim skroz do doma.«

Dougie je podigao ruke u zrak. »Ma daaaaaj, Jo, samo da ti još pokažem...«

»Autobusna stanica, dakle«, rekla je. »I podsjeti me na ovo idući put kad uzmeš trip. Želim biti spremna.«

Petnaesto poglavlje

Nešto kasnije, Mary se probudila nakon dugog, dobrog odmora... i osmjehnula svom čvrsto usnulom mužjaku. Rhage se ugasio kao svjećica, oči su mu bile sklopljene, jedna plava obrva se trzala, vilicu je stiskao kao da možda sanja da je usred neke rasprave ili partije biljara. Disanje mu je bilo duboko i ravnomjerno i, da, hrkao je. Ali ne kao pila. Ili kao kad Mustang daje puni gas dok čeka zeleno svjetlo. Nije bilo ni blizu Butchevim zvukovima ranjenog jazavca – e to je bilo nešto što ste morali čuti da biste vjerovali.

Ne, zvukovi koje je njezin mužjak ispuštao bili su više nalik aparatu za kavu upravo u trenutku dok zakuhava, zvuk koji lagano grglja u umirujućem ritmu uz koji je mogla spavati. Osim ako bi htjela ili ostati budna i oslušivati ga ako bi bila preuzbuđena. Kad malo bolje razmisli, njegovo je hrkanje vjerojatno bilo najtiši zvuk koji je proizvodio, s obzirom na to koliko su mu koraci bili teški, a smijeh glasan, kao i na to koliko je običavao govoriti, naročito onda dok je gnjavio ostatak Braće.

Sve te neobičnosti bile su samo dio onoga što je toliko voljela kod njega.

Uvijek je bio tako živ. Tako strašno živ.

Hvala Bogu.

Htjela se protegnuti pa se polako pomaknula uz njegovo tijelo kako ga ne bi probudila i pogledala na sat na suprotnom zidu bolničke sobe. Sedam poslijepodne. Sunce je već zašlo.

Sudeći prema tome koliko je bio umoran, vjerojatno će spavati još četiri ili pet sati. Možda bi bilo bolje da se odmah zaputi i vrati se kad se on probudi.

»Idem malo do Sigurnog mjesta«, blago je rekla. »Ti ostani s njim. Kaži mu da ću se uskoro vratiti ili da me može nazvati.«

Obraćala se zvijeri, naravno, odnosila se prema tom golemom zmaju koji je lomio sve pred sobom kao prema nekoj vrsti osobne tajnice. No, funkcioniralo je. Ako bi morala ostaviti Rhagea dok ovaj još spava, uvijek bi rekla zvijeri kamo ide i kad će se vratiti. Na taj način, Rhage se ne bi budio okupan hladnim znojem od straha da je oteta. Ubijena. Ili da se poskliznula i pala u kupaonici, onesvijestila i iskrvarila na mramornom podu.

Da, združeni mužjaci znali su izvoditi maaaaalčice pretjerane zaključke.

Mary se pažljivo izvlačila iz Rhageova zagrljaja, no zaustavila se na pola puta. Promatrajući njegova savršena, potpuno netaknuta prsa, prstima je prešla preko mjesta na kojem se ranije nalazila rana od metka.

»Nisam ti zahvalila«, šapnula je. »Spasio si ga. Dugujem ti... puno.«

Istog trena Rhageovi su se kapci podignuli, ali ne zato što se probudio. Oči su mu bile obične bijele kugle, a svjetlost koja je odavala da je zvijer svjesna što se zbiva, fokusirala se na nju.

Osmjehnula se i pomazila lice svog dragog, znajući da i zmaj osjeća njezin dodir. »Hvala ti. Dobar si ti dečko.«

Tiša i malo naklonjenija verzija frktanja kojom bi joj zvijer uvijek odgovarala, odjekivala je niz Rhageovo grlo.

»A sad i ti spavaj, okej? I ti se moraš odmoriti. Sinoć je bilo naporno.«

Još malo frktanja... i kapci su se počeli spuštati. Zvijer se borila protiv navale sna poput šteneta, no naposljetku je izgubila bitku, hrkanje se vratilo, oboje su se ponovno našli u zemlji snova, ma kakva ona bila.

Sagnuvši se, poljubila je svog družbenika u čelo i zagladila mu kosu. Zatim je otišla do kupaonice i zatvorila vrata za sobom.

Čim je ugledala stol pored umivaonika, osmjehnula se. Netko je – ma, koga ona zavarava, to mora da je bio Fritz – ostavio kompletnu presvlaku za oboje. Kao i četkice za zube, britvicu i pjenu za brijanje, šampon i regenerator za kosu.

»Fritz, tvoje drugo ime je Pažljivi.«

A kakav je to bio tuš! S vremena na vrijeme se zapitala hoće li zvukovi ili mirisi probuditi Rhagea, no

dok se brisala, odškrinula je vrata i otkrila da, osim što se licem okrenuo prema kupaonici, i dalje čvrsto spava.

Dok je sušila kosu, zapitala se gdje li je Volvo završio. Nakon bitke, ovamo se dovezla u ambulantom kolima, ali zasigurno ga je netko dovezao natrag?

Pa, uvijek se može nečim drugim odvesti do Sigurnog mjesta.

Petnaest minuta poslije, odšuljala se do vrata. Nakon što je dugo promatrala Rhagea, otvorila je vrata i...

»Oh, Bože!« vrisnula je ustuknuvši.

Posljednje što je očekivala bilo je da će ugledati cjelokupno Bratstvo pred vratima sobe svog helrena.

S druge strane, mogla je i znati. Svi su bili tu, V. i Butch, Phury i Z., Blay i Quinn... Tohr i John Matthew... čak i Wrath i Rehvenge. Kao da je stajala ispred ragbijaške momčadi... sastavljene od profesionalnih hrvača... u punoj opremi.

Okej, to nije ni približno opisalo količinu mužjaka u hodniku.

»Hej, dečki«, rekla je tiho povlačeći kvaku i pazeći da su vrata dobro zatvorena. »Trenutačno spava, ali mislim da mu neće smetati ako ga probudite.«

»Nismo došli radi njega«, Wrath je tiho rekao.

Mary je podignula obrve gledajući u Kralja. »Oh.«

Isuse, zar je učinila nešto loše? Bilo je teško procijeniti buduću da je Wrath, s tim svojim čuperkom na čelu i tamnim naočalama, uvijek izgledao ljutito.

Tip nije imao blago ljutit izraz lica već izraz koji je govorio: ubit ću nekoga i spaliti mu kuću.

Jedva progutavši, promucala je: »Ja, ah...«

»Hvala ti, Mary«, rekao je Kralj zakoračivši naprijed sa svojim psom vodičem, Georgeom. »Hvala ti što si našem Bratu spasila život.«

Na trenutak je ostala zabezegnuta, a onda ju je Kralj povukao u snažan, čvrst zagrljaj.

Kad se Wrath odmaknuo, nešto joj je ostalo naslonjeno na ramenu.

Mač? »Samo malo, što je ovo?« Opet je ustuknula. »Je li ovo... O, moj Bože...«

Oružje je bilo sačinjeno od ukrašenog zlata, od drške do korica, a svuda po njemu blistali su dragulji, bijeli i crveni. U skladu s tim, rubinsko crvena lenta bila je urešena dragim kamenjem i metalima. Izgledalo je staro. Staro... i dragocjeno.

»Wrath, ne mogu ovo prihvatiti... Ovo je previše...«

»Svojim si činom zadužila Kralja«, obznanio je. »Spasivši život članu moje privatne straže, zaslužuješ visoko kraljevsko priznanje i imaš pravo tražiti od mene da ti se odužim činom jednako vrijednim bilo kad u budućnosti.«

Uzastopce je odmahivala glavom. »Ovo nije potrebno. Zaista. Nije.«

Izenada se osjetila loše. Užasno. Zato što nije spasila Rhagea zbog tih divnih mužjaka koji su ga toliko voljeli. Nije ga spasila ni zbog sebe.

Bože, zašto... Zašto je čak i taj trenutak morao biti uništen cijelom tom dramom s Bitty?

Mary je počela micati mač sa sebe. »Zbilja, ne mogu...«

Jedan po jedan, Braća su joj prilazila, snažno je grleći, držeći je čvrsto sve dok joj se kraljeznica nije iskrivila, a rebra više nisu imala kamo. Neki su joj nešto govorili na uho, izgovarali riječi koje su odjekivale kroz nju ne samo zbog njihova odabira već i zbog poštovanja i naklonosti u tim dubokim glasovima. Drugi su se samo nakašljavali, onako kako to mužjaci obično rade kad žele ostati snažni i sabrani suočeni s velikim emocijama. A bio je tu i John Matthew, onaj s kojim je krenula na to ludo putovanje, onaj koji je sve to započeo telefonskim pozivom dok je volontirala na liniji za suicidalne slučajeve.

Vishous je bio predzadnji od Braće koji joj je prišao, a dok ju je držao, osjetila je miris duhana. Skupa s kožom. I barutom. »Tvoji smo dužnici«, kratko je rekao. »Zauvijek.«

Brišući oči, još jednom je odmahnila glavom. »Previše mi toga pripisujete.«

»Ni blizu«, rekao je brišući joj obraz rukom u rukavici. Dok ju je gledao, njegove dijamantne oči i grubo lice s tetovažama nikad joj se nisu doimali nježnijima. »Znala si što treba napraviti...«

»Ali nisam, V. Zbilja nemam pojma kako mi je to uopće palo na pamet.«

Na trenutak se namrštio. Zatim je slegnuo ramenima. »Pa, nije ni važno. Vratila si nam našeg Brata. I premda je pravi gnjavator, život ne bi bio isti bez njega.«

»Kao ni bez tebe«, dodao je Zsadist.

Z. je bio zadnji koji joj je prišao, a kad je širom rastvorio ruke, iz nekog su joj razloga u oči upale tetovaže koje je imao oko vrata i zapešća.

Zagrljaj mu je bio ukočen. Čudan. Očigledno mu je bilo teško jer je bokove držao daleko od nje. No oči su mu bile žute, ne crne, a kad je zakoračio unatrag, položio joj je ruku na rame.

Ožiljak koji se pružao niz greben njegovog nosa pa okolo do obraza pomaknuo se u stranu kad joj se blago osmjehnuo. »Ide ti spašavanje života.«

Znala je točno na što misli, na sve one sastanke koje su njih dvoje imali pored bojlera u podrumu, dok joj je pričao o strašnom zlostavljanju koje je pretrpio od svoje Gospodarice, dok ga je slušala i komentirala samo onda kad bi zašutio na duže vrijeme ili pogledao u nju kao da je ona splav za spašavanje, a on se utapa u moru prevelikog srama, boli i tuge.

»Ponekad poželim da sam i bolja«, rekla je sjetivši se Bitty.

»Nemoguće.«

Kad je Z. stupio natrag pored svoje Braće, Mary je zagladila kosu. Obrisala oči. Duboko udahnula. Premda su kroz nju prolazile razne emocije, bilo je zaista dobro biti okružen osobama koje su voljele Rhagea onoliko koliko ga je i ona voljela.

Znala je da je to istina i nije nimalo sumnjala.

»Pa«, nakašljala se. »Hvala vam svima. Ali, iskreno...«

Kad su je svi redom pogledali, morala je osjetiti zahvalnost na činjenici da im se sviđa.

Nasmijala se. »Okej, okej, zadržat ću ga, hoću.«

Braća su počela brbljati među sobom, poneki su se čak i tapšali po leđima kao da su ponosni na to što su učinili za nju.

Mahnuvši im još jednom za kraj, natjerala se da krene dalje prema ulazu u podzemni tunel... sa svojim novim mačem.

Čovječe, kako li je težak, pomislila je bolje ga namještajući na ramenu.

Gotovo jednako težak kao i teret na srcu.

* * *

Dok je Mary hodala niz hodnik u smjeru ureda, Vishous je izvadio smotanu cigaru i gurnuo je među prednje zube. Kad ju je zapalio, namrštio se, razmišljajući o onome što mu je rekla.

»Dakle, Xcor nije pri svijesti«, promrmljao je Wrath.

Okrećući se prema Kralju, V. je ispuhnuo dim i promijenio brzinu u glavi. »Ne još. Provjerio sam ga prije otprilike pola sata.«

»Gdje ste ga smjestili?«

»U streljanu.« V. je pogledao u Tohra, koji ih nije mogao čuti. »I mijenjamo se na straži. Zadovoljan sam kako smo ga svezali...«

»Zbilja koristiš ta sranja za seks?«

Kao jedno, cijelo se Bratstvo okrenulo prema osobi koja ih je prekinula. Lassiter, pali anđeo, pojavio se niotkuda, izgledajući malo manje napadno nego inače, njegova plavo-crna kosa bila je skupljena u pletenicu koja mu je sezala do stražnjice, crna koža prekrivala mu je zločeste dijelove, zlatni kolutovi visjeli s ušiju, a narukvice na zapešćima i *piercing* na bradavicama svjetlucali su pod fluorescentnim stropnim svjetlima. Ili je to bilo zbog njegove vražje nebeske prirode.

Ma ne...

»Koji vrag se dogodio tvojoj prokleskoj košulji?« odgovorio je V. »I zašto nisi na dužnosti?«

Prokletstvo, trebao je znati da ne smije staviti tog idiota na stražu. Ali barem je Payne ostala u streljani, V. nije morao ni ići provjeriti da bi to znao. Njegova je sestra bila ona vrsta ratnika kojoj ne samo da bi povjerio vlastiti život i živote svoje Braće i družice, nego koja bi se pobrinula da zatvorenik ne smije

ni kihnuti bez prethodnog dopuštenja.

»Prolio sam nešto po njoj.«

»Što? Nije valjda da *jedeš* tamo?«

»Ne. Naravno da ne.« Lassiter se odvuкао do mjesta na kojem su držali prljavo rublje. »Okej, okej. Dobro. Prolio sam šejk od jagode, samo sam došao po novu košulju i odmah idem natrag. Opusti se.«

V. je povukao dim. Ili to ili bi ga zadavio. »Jagoda? Stvarno?«

»Tko te šljivi, Vishous.«

Anđeo se osmjehnuo i poslao mu poljubac preko ramena, ali barem ga nije uhvatio za jaja.

»Smijem li ga ubiti?« tiho je pitao Wratha. »Molim te. Samo jednom. Ili možda dvaput.«

»Stani u red.«

V. se ponovno usredotočio. »Kako rekoh, Xcor ne ide nikamo.«

»Želim otkriti gdje se kopilad skriva«, naredio je Wrath. »I dovesti i ostale ovamo. Sigurno pretpostavljaju da smo ga zarobili. Ja bih, da sam na njihovom mjestu. Nema tijela? Nitko nije vidio ubojstvo? Najsigurnije bi bilo pretpostaviti da je njihov vođa postao ratni zarobljenik i smjesta pobjeći iz skrovišta.«

»Slažem se. Ali nikad ne znaš što se sve može saznati ako pritisneš na pravo mjesto.«

»Držite Tohra što dalje od njega.«

»Primljeno na znanje.«

V. je opet pogledao Tohra. Brat je stajao otraga i gledao niz hodnik prema streljani. Bilo je čudno uopće pomisliti da ga moraju obuzdati ili budno motriti, no tako je kako je.

Ponekad bi emocije savladale čak i najrazumnije ratnike.

Osim njega, naravno.

On je tvrd k'o kamen.

»Uglavnom, Assail je dvije sobe niže«, rekao je V. »Ako si spreman porazgovarati s njim.«

»Odvedi me tamo, V.«

Obično bi to bila Tohrova dužnost, no sad mu je pristupio V. i lagano ga pogurnuo naprijed, ostavljajući Braću da sjednu i namjeste se kako žele dok čekaju da se Rhage probudi.

Kad su se malo odmaknuli, Kralj je tiho rekao: »Onda, što znaš o Rhageu i njegovoj maloju preuranjenoj predstavi?« V. je opsovao, na što je Wrath odmahnuo glavom. »Kaži mi. I nemoj se pretvarati da ništa ne znaš. Ti si zadnji s njim razgovarao.«

Vishousu je palo na pamet da još ništa ne otkrije, ali naposljetku, nikome nije bilo u interesu da laže Wrathu. »Predvidio sam njegovu smrt pa sam ga pokušao nagovoriti da napusti bitku. Nije htio i... to je bilo to.«

»Samo je izletio. Znajući da će umrijeti.«

»Da.«

»Prokletstvo.« Nakon što je Wrath još koji put grdno opsovao, promijenio je temu na nešto veselije. »Čuo sam da ste imali posjetitelja. Kad ste se vratili u kampus.«

»Omegu.« Čovječe, nije volio ni izgovarati to ime. Ali kao da mu se sviđalo pričati o Rhageovoj želji za smrću? »Da, brat moje majke pobrinuo se za čišćenje. Ako mu propadne posao kao izvora sveg zla na svijetu, čeka ga karijera domara.«

»Problemi?«

»Nije ni znao da smo tamo.«

»Hvala kurcu.« Wrath se osvrnuo oko sebe iako ništa nije vidio. »Jesi li u posljednje vrijeme razgovarao sa svojom majkom?«

»Ne. A-a. Nisam.«

»Zatražio sam razgovor s njom. Nije mi odgovorila.«

»Ne mogu ti pomoći. Sori.«

»Idem gore nenajavljen ako treba.«

V. se zaustavio pred vratima Assailove bolničke sobe, ali nije ih otvorio. »Što točno želiš od nje?«

»Želim znati je li još tamo.« Wrathovo okrutno, aristokratsko lice se stisnulo. »Napad na koljače je jedno, ali trebat će nam pomoćnik s pravim moćima ako se namjeravamo suprotstaviti Omega, ne zavaravam se oko toga. Upravo smo sredili devedeset posto onoga što ima na Zemlji. Odgovorit će na to, a njegov nam se odgovor neće svidjeti, ma kakav bio.«

»Jebo me«, promrsio je V.

»Jebo *nas*, brate.«

»Da. I to isto.« V. je uvukao još jedan dim kako bi se pribrao. »Čuj, ako želiš da popričam s njom...«

»Nadajmo se da neće biti potrebno.«

Oboje se tome nadamo, stari, pomislio je V.

Prije nego su ga problemi s mamicom učinili još mrzovoljnijim nego inače, pokucao je na vrata. »Odjeven si, smrade?« Ušao je u sobu ne čekajući dopuštenje. »Kako ide, seronje?«

Tako dakle, pomislio je kad je ugledao Assaila kako sjedi prekrivenih nogu na bolničkom krevetu. Previše detoksikacije?

Mužjak se znojio kao da je pile u pećnici, ali je istovremeno drhtao kao da mu je donji dio tijela u ledenoj kupki. Ispod oba oka imao je krugove boje motornog ulja i neprestano je dlanovima dodirivao lice i podlaktice, skidajući nekakve niti ili dlačice koje nisu postojale.

»Č-č-čemu dugujem ovu č-č-čast?«

Wrathove su se nosnice širile dok je njušio zrak. »Nešto gadno te muči, ha?«

»M-m-molim?«

»Čuo si me.«

V. je bacio pogled na blizance u kutu sobe i zatekao ih kako stoje uspravno i nepomično kao par topova. A bili su i jednako tako topli i nježni.

Kad je već kod toga, nisu mu smetali.

»Š-š-što mogu učiniti za vas?« Assail je pitao između trzaja.

»Želim ti zahvaliti što si sinoć radio s nama«, Kralj je polako rekao. »Čujem da su ti zašili rane.«

»D-d-da...«

»Za Boga miloga«, Wrath je pogledao u V.-a. »Hoćeš li nabaviti ovom jadniku njegovu drogu? Ne mogu ni razgovarati s njim ako tako vapi za tim svojim porokom. Kao da tjeram epileptičara da se koncentrira usred napadaja.«

»Ovo tražiš?« V. je podignuo bočicu punu praha i ljuljuškao je amo-tamo kao zidni sat. »Mmm?«

Bilo je otužno kako su se jadniku oči odmah prilijepile za bočicu i raširile. Ali V. je znao kako je to kad toliko žudiš za tom vatrom koju zapravo ne želiš, kako naposljetku misliš samo na to, kako kopniš ako to nemaš.

Hvala Bogu na Jane. Da nije bilo nje, on bi još koračao tom ulicom izjedenosti i praznine.

»Čak ni ne poriče koliko mu treba«, promrsio je V. prilazeći krevetu.

Kvragu, kad je jadnik posegnuo za bočicom, Assailu su se ruke toliko tresle da ju nije mogao ni prihvatiti.

»Dopusti meni, smrade.«

Skidajući crni čep, V. je prevrnuo malenu smeđu bočicu i napravio crtu na unutrašnjoj strani vlastite podlaktice.

Assail je ušmrkao to sranje kao usisavač, polovicu kroz jednu nosnicu, polovicu kroz drugu. Zatim se bacio na bolnički krevet kao da mu je noga polomljena, a kokain je konačno počeo djelovati. Da, s medicinskog stajališta, bilo je strašno što je tog kućkinog sina stimulans poput kokaina zapravo spuštao.

Toliko o ovisnostima. Nisu imale smisla.

»A sad, da pokušamo ponovno«, promrsio je V. polizavši gorak sadržaj s ruke. Čak i nije bilo loše.

Assail je protrljao lice i opustio ruke na bokovima. »Što?«

Wrath se nasmijao bez imalo topline, pokazujući velike ocnjake. »Želim znati kakvi su ti poslovni planovi.«

»Zašto bi to tebe zanimalo?« Assailov je glas bio tanašan, kao da je premoren. »Ili si zaključio da diktatura, a ne demokracija, više odgovara tvojoj osobnosti...«

»Pripazi na ton«, prasnuo je V.

Wrath je nastavio kao da ga nisu prekinuli. »Tvoja je prošlost u najboljem slučaju upitna. Usprkos najnovijem trendu lojalnosti, kao da si uvijek graničio s mojim neprijateljima, bila to Banda kopiladi ili Degradacijsko društvo. Posljednje što sam čuo, preprodavao si drogu, što je neizvedivo bez ekipe ili dvije, ma koliko tvoji pristaše bili sposobni. Stoga želim znati gdje ćeš sad potražiti posrednike budući da su svi koljači s kojima si dosad surađivao napustili posao.«

Assail je zagladio crnu kosu s čela i držao je na mjestu kao da će mu to pomoći da mu mozak profunkcionira.

V. se pripremio za žešće sranje.

No onda je mužjak progovorio iznenađujuće ravnodušnim glasom: »Ne znam. Iskreno... Ne znam što ću učiniti.«

»Govoriš istinu«, Wrath je nakrivio glavu, izdišući. »A kao tvoj Kralj, imam prijedlog za tebe.«

»Ili zapovijed«, promrsio je Assail.

»Shvati to kako hoćeš.« Wrathove su obrve nestale iza rubova njegovih naočala. »Imaj na umu da te mogu ubiti ili pustiti odavde iz čistog hira.«

»Zakon zabranjuje ubojstvo.«

»Ponekad.« Kralj se opet osmjehnuo i pokazao ocnjake. »U svakom slučaju, želim da mi pomogneš, a ti ćeš na to pristati. Ovako ili onako.«

Šesnaesto poglavlje

Na otprilike pola puta do Sigurnog mjesta, Mary je zaključila da će morati ugraditi novo koljeno.

Kad se skinula s autoceste Northway, stisnula je zube i nagazila tvrdu papučicu spojke muževa starog, renoviranog, savršenog ljubičastog GTO-a, njegovog ponosa i radosti. Druge najveće ljubavi nakon nje. Najvrjednije stvari koju je posjedovao otkako joj je darovao svoj sat Rolex President.

Njegov sportski automobil počeo je ispuštati zvukove nalik kašljanju, a onda i niz dubokih malih eksplozija da bi potom zaškripao visokim tonom dok je mijenjala brzine.

»Treća? Treća... Ta mi treba, ne, druga? Definitivno ne prva.«

Naučila je tu lekciju na teži način kad se zaustavila u dnu brežuljka na kojem se nalazila palača i umalo izbila sve zube o volan trznuvši se i poskočivši.

»O, mali moj, kako mi nedostaješ...«

Kad je ranije izašla iz palače, primijetila je da karavan nije parkiran u dvorištu zajedno s ostalim automobilima Braće. No umjesto traćenja vremena i vraćanja u sportski centar po njega, zgrabila je Rhageove ključeve misleći – koliko teško može biti odvesti se njegovim autom do grada? Znala je kako rukovati mjenjačem.

Sve će biti u redu.

Međutim, nije mislila da će stiskanje spojke biti kao da pokušava nogom razbiti zid od cigle pri svakom mijenjanju brzine. Niti da su brzine tako fino kalibrirane da će, ako ne da gas u točno određeno vrijeme, svi konji pod haubom podivljati.

Dobra vijest? Borba s mjenjačem odagnala joj je misli od tjeskobe zbog Bitty dok se vozila prema Sigurnom mjestu.

Osim toga, Fritz je bio jednako dobar mehaničar koliko i batler.

Kad je napokon stigla do kuće, parkirala je na prilazu, izašla i nakratko teturala kroz mrak, zamahujući lijevom nogom sve dok nešto u njoj nije kvrcnulo i više se nije osjećala kao jednonogi plamenac.

Opsovavši, zaobišla je auto i otišla do vrata garaže, upisala šifru i kliznula unutra. Kad su se svjetla na senzor upalila, podignula je ruku kako bi zaštitila oči, ali više se nije morala brinuti da će o nešto zapeti. Dva parkirna mjesta bila su prazna, unutra su se nalazile samo kosilice i stare mrlje od motornog ulja. Tri stepenice vodile su do vrata kuhinje, gdje je opet upisala šifru i pričekala da se lokoti počnu otvarati. Okrenula se i pokazala lice detektoru za prepoznavanje.

Par trenutaka poslije, nalazila se u predsoblju, skidala kaput i vješala ga skupa s torbicom na niz kukica koje su se nalazile iznad police za cipele. Otraga, u novoj je kuhinji vrvjelo od posla, na štednjaku su se pripremali tornjevi palačinaka, na radnim stolovima rezuckalo se voće, a na velikom su stolu bili postavljeni tanjuri i zdjelice.

»Mary!«

»Hej, Mary!«

»Bok, gospođice Luče!«

Duboko udahnuvši, pozdravila ih je i krenula prema njima da ih zagrlj, stavi ruku na koje rame, zagrlj cure, muškima da pet. Na dužnosti su bile tri radnice pa im se otišla javiti.

»Gdje je Rhym?« pitala je.

»Na katu s Bitty«, tiho je rekla kovrčava cura.

»Idem odmah gore.«

»Mogu li kako pomoći?«

»Sigurno, ali poslije«, Mary je odmahнула glavom. »Grozno mi je zbog ovog što joj se događa.«

»Svima nam je grozno.«

Odlazeći u prednji dio kuće, zaobišla je podnožje stepenica i počela se penjati dvije po dvije. Nije ni

zastala da provjeri je li Marissa tu.

S obzirom na opseg napada, voditeljica Sigurnog mjesta vjerojatno je uzela malo slobodnog vremena kako bi bila sa svojim helrenom.

Združivanje s članovima Bratstva nije bilo za one slaba srca.

Gore na trećem katu, zatekla je Rhym kako spava na podstavljenoj stolici koju je dovukla pored Bittynih vrata. Kad su podne grede zaškrupale, druga socijalna radnica se promeškola.

»O, hej«, rekla je ženka uspravivši se i protrljavši oči. »Koliko je sati?«

Rhym je Mary uvijek pomalo podsjećala na samu sebe. Bila je onaj tip ženke koju vjerojatno ne biste prvu primijetili u prostoriji, ali koja bi uvijek bila tu kad vam zatreba. Bila je prilično visoka, pomalo mršava. Nikad se nije šminkala. Obično bi vezala kosu. Nikad nije ni spomenula nekog mužjaka.

Njezin je posao bio njezin život.

»Šest i trideset«, Mary je promatrala zatvorena vrata. »Kako je prošao dan?«

Rhym je samo odmahнула glavom. »Ni o čemu nije htjela pričati. Samo je spakirala odjeću u kovčeg, uzela svoju lutkicu i svog starog tigra, i sjela na rub kreveta. Naposljetku sam izašla ovdje na hodnik jer sam mislila da ostaje budna samo zato što sam ja unutra s njom.«

»Mislim da ću proviriti unutra da vidim što se zbiva.«

»Molim te.« Rhym je protegnula ruke i rastegnula leđa. »Ako se slažeš, otišla bih doma malo ubiti oko.«

»Apsolutno. Odavde ja preuzimam. Hvala ti što si pazila na nju.«

»Je li dovoljno mračno da odmah krenem?«

Mary je pogledala u prozore koji su još bili zatvoreni. »Mislim da...« Kao po zapovijedi, čelične rolete koje su štitile unutrašnjost od sunčeve svjetlosti počele su se dizati. »Da.«

Rhym je ustala i provukla prste kroz kestenjasto-plavu kosu. »Ako ti išta zatreba, ili ako njoj išta zatreba, samo nazovi i vraćam se. Ona je posebna djevojčica, samo bih... samo želim pomoći.«

»Slažem se. Hvala još jednom.«

Kad se druga ženka uputila niz stepenice, Mary je opet progovorila. »Jedno pitanje.«

»Da?«

Mary se zagledala u okrugli prozor na udaljenom kraju hodnika pokušavajući pronaći prave riječi. »Je li... Mislim, nije spominjala majku? Ili ono što se dogodilo u klinici?«

Nešto tipa – *terapeutkinja me natjerala da se osjećam kao da sam ubila svoju mamu.*

»Ništa. Jedino što je spomenula bilo je da odlazi što je prije moguće. Nisam imala srca reći joj da nema kamo otići. Činilo se preokrutnim. Preuranjenim.«

»Znači, spomenula je ujaka.«

Rhym se namrštila. »Ujaka? Ne, ništa takvo nije spomenula. Ima ujaka?«

Mary je opet pogledala u zatvorena vrata. »Tranzicijski objekt.«

»Ah.« Socijalna je radnica tiho opsovala. »Čekaju je dugačke noći i dani. Dugi tjedni i mjeseci. Ali svi ćemo biti uz nju. Bit će ona dobro ako je samo uspijemo izvući iz ovoga u jednom komadu.«

»Da. Istina.«

Mahnuvši, ženka se uputila niz stepenice, a Mary je pričekala da zvuci koraka sasvim nestanu u slučaju da Bitty samo drijema.

Nagnuvši se prema vratima, naslonila je uho na hladne ploče. Kako ništa nije čula, tiho je pokucala, a zatim ih i otvorila.

Malena ružičasto-bijela lampa na stolicu u kutu bacala je svjetlo u inače mračnoj sobi, a Bittyn sićušni lik bio je okupan blagom svjetlošću. Djevojčica je ležala na boku, okrenuta prema zidu, nakon što je u jednom trenutku očigledno utonula u dubok san. Bila je u istoj odjeći kao i prije, i zbilja je spakirala svoj stari kovčeg – kao i majčin. Dva komada prtljage, jedan manji i boje mrlje od trave, drugi veći i narančast, stajali su jedan pored drugog u dnu kreveta.

Lutkica i četka bili su na podu ispred kovčega, skupa s plišanim tigrićem.

Položivši ruke na bokove, Mary je spustila pogled. Iz nekog razloga, tišina u sobi, njezino skromno uređenje i gotovo izlizani zastori i prekrivači, tanak tepih i neusklađen namještaj, dirnuli su je kao da ju je

netko fizički udario.

Ta ogoljenost, manjak osobnosti, manjak... obitelji, kad već ne može pronaći bolju riječ, natjerali su je da poželi pojačati grijanje. Kao da bi dodatna toplina iz stropnih cijevi mogla pretvoriti taj prostor u pravu malu sobu za djevojčice.

Ali hej, probleme koji su ih tek čekali neće moći riješiti samo dobrim ventilacijskim sustavom i grijanjem.

Šuljajući se na prstima do kreveta u kojem je nekoć spavala Bittyna mama, dohvatila je ručno izrađeni prekrivač s madraca i odnijela ga do djevojčice. Mary ju je pomno njime pokrila ne prekidajući san koji joj je bio prijeko potreban.

Zatim je samo stajala nad njom.

Razmišljajući o vlastitoj prošlosti. Kad se ispostavilo da ima rak, jasno se sjećala kako joj je kroz glavu prolazila misao: što je dosta, dosta je. Njezina je majka umrla mlada i na užasan način, u strašnim bolovima. A onda su i njoj dijagnosticirali leukemiju pa je morala proći iznimno nezabavnu godinu pokušavajući potjerati bolest u remisiju. Sve se to doimalo strašno nepoštenim.

Kao da je majčino teško razdoblje nekako trebalo kvalificirati Mary za izuzeće od dodatnih tragedija.

A sad, dok je promatrala malenu djevojčicu, bila je krajnje srdita.

Da, vraški dobro je znala da je život težak. Tu je lekciju dobro naučila. Ali barem je imala djetinjstvo puno tradicionalnih, lijepih stvari kojih se rado prisjećate jednom kad ostarite. Da, i njezin je otac prerano umro, ali ona i majka zajedno su provele tolike Božice i rođendane, kraj vrtića, kraj osnovne i srednje škole. Jele su puricu za Dan zahvalnosti i kupovale novu odjeću svake godine, i odspavale toliko ugodnih noći u kojima je jedina briga zbog koje bi eventualno bdjela bila ta hoće li dobiti prolaznu ocjenu, ili u majčinom slučaju, hoće li imati dovoljno novca za dva tjedna ljetovanja na jezeru George ili samo za jedan.

Bitty nije imala ništa od toga.

Ni ona ni Annalye nikad nisu pričale o konkretnim stvarima, ali nije bilo teško zaključiti kakvo su nasilje pretrpjele. Za Boga miloga, Bitty su morali ugraditi čeličnu šipku u nogu.

I gdje ih je sve to dovelo?

Malena je djevojčica ostala sama.

Da je sudbina imala imalo grižnje savjesti, Annalye ne bi umrla. Ali barem se Sigurno mjesto pojavilo u pravi čas. Pomisao da utočišta nije bilo onda kad ga je Bitty najviše trebala?

Samo od toga Mary bi već pozlilo u trbuhu.

* * *

Rhage se naprasito probudio, kao da mu se pored glave oglasio alarm. Trznuvši se uvis s bolničkog kreveta, panično se osvrnuo oko sebe.

No onda je, brzinom kojom se i pojavila, panika nestala, saznanje da je Mary otišla u Sigurno mjesto smirilo ga je kao da mu je to šapnula na uho. A pretpostavio je i da jest. Već neko vrijeme koristio je zvijer kao neku vrstu oglasne ploče onda dok nije bio pri svijesti.

Funkcioniralo je, a i niste se morali brinuti oko toga imate li kemijsku olovku pri ruci.

No i dalje mu je nedostajala. I dalje se brinuo za svoje mentalno zdravlje. Ali ta malena djevojčica...

Prebacivši noge sa strane, nekoliko je puta trepnuo i da, nakon tjelovježbe kopcima, i dalje je bio slijep. Kako god. Osjećao se snažno i staloženo – fizički – i sve dok ide polako, bez problema će stići do tuša.

Dvadeset minuta poslije, izašao je iz kupaonice gol golcat i mirisan kao ruža. Čudo što malo sapuna i šampona mogu napraviti od tipa. I dobro pranje zubi. Iduća stanica? Hrana. Nakon pojavljivanja zvijeri, a zatim i onog čišćenja, bio je ne toliko gladan koliko prazan – a najbolje što je mogao učiniti bilo je ubaciti malo ugljikohidrata bez vlakana u želudac.

Dvanaest francuza. Četiri paketa peciva. Tri kilograma tjestenine.

Takve stvari.

Zakoračivši u hodnik, pitao se koliko će mu dugo trebati da nađe put do...

»Konačno...«

»Zar nisi mogao prebaciti ručnik preko...«

»Fritz ti je donio odjeću...«

»Vratio si se, seronjo...«

Sva su Braća bila tamo, njihovi mirisi i glasovi, njihovi osmijesi olakšanja, njihove psovke i pošalice, bili su točno ono što mu je doktor propisao. A dok su ga grlili i pljeskali po goljoj guzici, morao je suzdržati emocije.

Ionako je već bio gol.

Bože, usred sveg tog ujeeedinjenja i olaaaakšanja, bilo je nemoguće ne osjetiti novi nalet srama zbog svoje sebičnosti i onoga kroz što su Mary i sva njegova Braća morali proći zbog njega.

A onda se V.-ov glas pojavio točno pred njim.

»Dobro si?« Brat je pitao hrapavim glasom. »Opet se osjećaš normalno?«

»Da. Opet funkcioniram, osim vida.« *Ali mi je i žao. I bojim se.* »Znaš, samo sam malo umoran...«
Rastrgan!

Udarac u bradu pojavio se niotkuda i toliko ga je žestoko opalio da mu je glava poletjela unatrag i umalo otpala s kralježnice.

»Koji kurac!« prasnuo je Rhage trljajući vilicu. »Što...«

»To ti je zato što me nisi slušao.«

Bam!

Novi je udarac došao iz suprotnog smjera, što je bilo dobro, da otekline bude ravnomjerna kako mu lice ne bi izgledalo baš skroz sjebano.

»A to ti je zato što si izletio prerano i sjebao nam strategiju.«

Kad je Rhage po drugi put podignuo ruke, objema je dohvatio vilicu. Jer je postojala mogućnost da mu donji dio lubanje otpadne.

Dobra stvar bila je ta što su mu ti udarci malo povratili vid, sljepilo se povuklo dovoljno da razazna makar mutne obrise tijela i odjeće svoje Braće.

»Mogli smo lijepo fofričati o tome«, žalio se Rhage. »Sufer, sad i frfljam.«

»Što je u tome zabavno?« V. ga je zgrabio i snažno zagrlio. »A sad, da to više *nikad* nisi napravio.«

Rhage je pričekao da ostali počnu postavljati pitanja. Budući da se nitko nije oglasio, pretpostavio je da im je V. već ispričao o svojoj viziji. Osim ako... pa, svi su vidjeli da je istrčao na teren prerano, a takvo je sranje bilo dovoljno da ga požele premlatiti.

»Saf vidim«, rekao je.

»Možeš mi poslije zahvaliti za to.«

U tom je trenutku krenuo razgovor, što ga je podsjetilo na Xcora kojeg su držali u pritvoru.

»Je li Thor već ubio smrada?« pitao je.

»Ne«, čulo se iz svih smjerova.

Zatim su mu ispričali kako se pojavio Omega i počistio kampus, i kako je V.-ova *opsjena* spasila stvar.

»Ofrafit ću smjenu«, rekao je Rhage. »Mislim na čuvanje tog smrafa.«

»Poslije«, V. je ispuhnuo malo turskog dima. »Najprije oni skroz zdravi. A onda ti.«

S tim riječima, skupina se razišla, neki su se uputili u palaču, drugi u teretanu. Rhage je krenuo s onima koji su se uputili niz tunel prema glavnom dijelu kuće, no kad su Braća krenula u svoje spavaće sobe, on je otišao kroz blagovaonicu do kuhinje.

Bože, kako je želio da je njegova Mary s njim.

Barem slugana nije bilo uokolo. Prvi obrok nije bio poslužen zbog velikog broja ozljeda tijekom napada i cijele drame koja je uslijedila nakon toga. Kućno osoblje nesumnjivo je uživalo u rijetkom i zasluženom odmoru prije nego nastave s čišćenjem i ostalim zadacima, a njemu je laknulo što nitko ne skače oko njega.

Međutim, dok je lutao po Fritzovu svetištu, osjećao se kao da mu mora ostaviti nekakav darak ili nešto kako se batler ne bi na njega naljutio. S tim na umu, odlučio je da neće kuhati. Uzet će što god da su imali već spremno i prestati razmišljati kao da su pećnica ili smočnica njegove.

Već su ga dvaput odalamili, a noć je još bila mlada.

No, najprije odjeća. Bio je previše slijep dolje u kupaonici da bi vidio išta što su za njega ostavili, pa je otišao u prostoriju za pranje odjeće iza smočnice i svojim poluvidom i dobrim osjetom dodira locirao par laganih crnih hlača i majicu od trenirke s logotipom *Američke horor priče*. Zatim je došlo vrijeme da se ozbiljno pozabavi kalorijama.

Pokupivši sve zalihe kruha, ispraznio je vrećice s pecivima i kiselim tijestom na radni stol, no onda je pomislio – *fućkaš to*. Posegnuo je ispod ladice, cijelu je izvadio i odnio ravno do velikog hrastovog stola. Drugi korak je bio da se vrati do hladnjaka, uzme pola kilograma neslanog maslaca i paket kremastog sira, zgrabi toster, povlačeći ga prema sebi sve dok kabel nije odustao od držanja za zid.

S nazubljenim nožem i daskom za rezanje, skupa s lončićem za kavu, zdjelicom sa šećerom i malenim tetrapakom polumasnog mlijeka, bio je spreman za akciju. Dok je kava curila kroz filter, bacio se na rezanje i pripremio pravi brežuljak kriški s maslacem. Poredao je peciva kako bi ih zagrijao u tosteru i zatim ubacio u kljun.

Vjerojatno je trebao uzeti tanjur. I barem još jedan nož, no velika će oštrica biti dobra za mazanje.

Kad je kava bila spremna, maknuo je lončić s postolja, ubacio cijelu zdjelicu šećera unutra i koliko god mlijeka da je stalo. Otpio je probni gutljaj.

Savršeno.

Vratio je lončić na postolje i počeo sistematski obrađivati peciva – jer, hej, to je bilo otprilike ono što su pripremali za Prvi obrok. Nakon toga je slijedilo kiselo tijesto, najbliže ručku što se nudilo. Za desert će morati pojesti kolač od oraha i kave. Ili dva.

Dok je žvakao, zubi kao da su mu se malo klimali zahvaljujući golim šakama V. Mayweathera, ali ništa strašno. S vremena na vrijeme, sve bi zalio gutljajem kave direktno iz lončića.

Nakon otprilike dvije tisuće kalorija, konačno mu je došlo do glave koliko je usamljen.

S druge strane, u sobi su mogla biti i sva njegova Braća, a on bi se svejedno jednako osjećao.

Još gore, imao je osjećaj da čak ni Maryno prisustvo ne bi moglo ukloniti osjećaj izoliranosti u njemu.

Dok je tako sjedio, puneći želudac, ali ne mogavši učiniti ništa po pitanju praznine koja ga je doista mučila, pomislio je kako bi bilo mnogo lakše kad bi znao što ga točno muči...

Negdje u daljini, u blagovaonici, odjeknuo je neki zvuk.

Koji se približavao.

Užurbani koraci, kao da netko trči.

Koji vrag, pomislio je ustajući sa stolice.

Sedamnaesto poglavlje

Štošta treba računati ako ste o nečemu ovisni.

Kad je Assail sjeo za radni stol u svojoj staklenoj palači, otvorio je dugačku, tanku ladicu koja se nalazila točno iznad njegovih bedara i izvadio tri bočice identične onoj koju je brat Vishous ispraznio na vlastitu podlakticu u podzemnim prostorijama Bratstva.

Matematika, matematika, matematika... uglavnom množenje. Tipa, s obzirom na količinu kokaina koju je trenutačno posjedovao, koliko će dugo moći odolijevati žudnji? Četrnaest sati? Petnaest?

Otvorio je jedan od malenih smeđih spremnika i istresao bijeli prah na kožnu podlogu za pisanje. Koristeći se American Express karticom, napravio je nekoliko linija, nagnuo se nad njih i obavio posao. Zatim se opet zavalio u stolicu i ušmrkao sve kako treba.

Istini za volju, mrzio je taj osjećaj curenja niz grlo. Peckanje u sinusima. Gorak okus u ustima. Više od ičega prezirao je činjenicu da ga to više nije ni pucalo. Osjetio bi privremeno dizanje na tom užasnom vrtuljku na kojem se nalazio, a spomenuti bi predah neizbježno bio popraćen strmoglavim padom – potom, ako se ne bi odmah pobrinuo za sebe, žudnja bi ga opet nepopustljivo stisnula i grebla iznutra.

Pogledavši u preostale dvije bočice, bilo mu je teško povjerovati da je postao rob navike. Posrtanje i padanje istovremeno su činili i djelić sekunde i usporeni snimak. U početku je to radio samo kako bi bio budan, no ono što je počelo kao praktična navika, sad je nad njim imalo moć koliko i gospodar nad slugom u Starome kraju.

Sudbino, zbilja to nije namjeravao.

Štošta on nije namjeravao u posljednje vrijeme.

Ispruživši ruku, laganim je dodirom upalio prijenosno računalo, ulogirao se koristeći se jednom rukom iako je lozinka uključivala i velika slova, i ušao, kroz kodirane kanale, u svoj inozemni račun. Glavni, koji se nalazio u Ženevi.

Imao ih je još nekoliko.

Toliko znamenki i zareza prije decimalne točke punog iznosa. Promatrajući taj niz, razmišljao je o tome koliko je novca jednoj osobi zbilja potrebno – čak i pod pretpostavkom da će kao vampir proživjeti deset ljudskih života, ako ne i više.

Pod uvjetom da ga njegova mala navika ne pogurne malko ranije u Sjenosvijet.

Ili u njegovom slučaju, u Zlozemlju.

Svakako je imao dovoljno, po svim praktičnim standardima, čak i nakon najnovije međunarodne financijske krize... Zar se zbilja onda morao i dalje baviti dilanjem droge? S druge strane, brzinom kojom je šmrkao, bio je u opasnosti da samom sebi postane najbolja mušterija.

Treba mi tvoja pomoć s glimerom.

Razmišljajući o Wrathovu prijedlogu, morao se zapitati kako je ono što je Kralj od njega tražio bilo bolje ili gore od zarađivanja na ljudima i njihovoj potrebi za kemijskim pojačivačima. Taj Kraljev pothvat bio bi nekakva razbibriga, sigurno. A ako ne namjerava preprodavati drogu, nekako će morati provesti noćne sati.

Inače će poludjeti.

Ponajviše od nostalgije za onom svojom ženkom. Koja zapravo nikad nije ni bila njegova.

»Marisol«, šapnuo je u prazan prostor.

Zašto je, dovraga, nikad nije fotografirao? Dok je bila tu, baš u toj kući, dok ju je štitiio vlastitim životom, zašto nije uzeo mobitel, okrenuo ga prema njoj i napravio snimak? Jedan trenutak u vremenu, djelić sekunde, samo to je bilo potrebno. Ali ne, on to nije učinio, i sad eto ga ovdje, na samom rubu udaljenosti koja ih je dijelila, bez ičeg njezinog osim onog što mu je bilo u sjećanju.

Kao da je umrla. Samo što se i dalje nalazila na Zemlji.

Zapravo, bila je dolje na Floridi, gdje je ocean zapljuskivao slatki pijesak, a noći bile nježne i tajnovite čak i u jebenom listopadu.

Točno je znao gdje se nalazi i gdje živi, jer ju je pratio dotamo. Pobrinuo se da ona i njezina baka sretno stignu do svoje destinacije. Žudio je za njom iz sjenke na najjadniji mogući način.

No poštovao je njezinu želju. Pustio ju je. Oslobodio ju je od samoga sebe i njegova ilegalnog načina života u kojem su oboje nekoć sudjelovali.

Provalnici i dileri mogli su skupa živjeti.

Ljudska žena koja je željela ostati na pravoj strani zakona i vampir koji dila i konzumira drogu nisu.

Jauknuvši, pokrio je lice dlanovima i prizvao je u sjećanje.

Da, o da, sjećao se njezine tamne kose i vitkog tijela, njezine kože i tamnih očiju, i to sasvim jasno. No kako je vrijeme odmicalo, bojao se da će najprije zaboraviti neke nijanse, a onda i sve više, sve važnije detalje.

A gubitak toga bio bi polagana smrt iako bi i dalje disao.

»Dosta«, promrmljao je spuštajući ruke i naslanjajući se na naslon stolice.

Ponovno se usredotočivši na sebe, sjetio se Kraljeva prijedloga. To bi svakako bilo nešto drugačije. Ali imao je dovoljno novca. Imao je dovoljno vremena. A pronaći drugu mrežu posrednika u dilanju kako bi izbacili njegov proizvod na ulice Caldwellella i Manhattana, iznenada se učinilo kao zahtjevan zadatak.

Osim toga... nakon što se borio rame uz rame s Bratstvom? Osjetio je poštovanje prema tim mužjacima. Kao i prema njihovom vođi.

Bio je to potpuni preokret inače zakletog libertarijanca, kao da ateist odjednom razmišlja o postojanju Boga nakon iskustva bliske smrti.

Uostalom, Vishousu je dugovao svoj život, u to je bio siguran. Ma koliko bezvrijedna bila njegova egzistencija, ne bi sjedio na toj stolici, u toj staklenoj kući na rijeci Hudson, i krijepio svoju ovisnost o kokainu, da ga Brat nije prebacio preko ramena i otrčao kao lud.

Dvaput.

O, ta zvijer. Da ju nije vidio, ne bi povjerovao da postoji.

Assail je odgurnuo stolicu nogom kako bi provirio kroz prozore koji su gledali na rijeku. Tiha zvonjava dopirala je iz kutka sobe u kojem se nalazio antikni francuski sat. Odostraga, iz stražnjeg dijela kuće, čuo je bratiće kako se kreću po kuhinji.

Kad je odlučio dohvatiti mobitel, morao je samo posegnuti u džep svoje rasparane kožne jakne. Zaboravio je skinuti potrganu odjeću sa sebe iako je te hladne noći u listopadu u njegovoj kući bilo prilično toplo.

S druge strane, sve što mu je bilo na pameti kad se vratio kući, bilo je da se zatvori u svoju privatnu odaju kako bi mogao nadoknaditi propušteno vrijeme sa svojim malenim problemom.

Nije mogao potezati linije ispred bratića. Ne da je namjeravao mijenjati svoje ponašanje radi ikoga.

Pronašavši određeni kontakt u imeniku, nećkao se prije nego je uspostavio poziv. Dok mu je palac lebdio nad ekranom, bio je itekako svjestan činjenice da će, ako to zbilja učini, postati ono što je oduvijek prezirao.

Kraljev podanik.

Još preciznije... *tudi* podanik.

Uz neobičan osjećaj strepnje, predao se porivu i prislonio uređaj na uho, oslušujući prva zvona. Na kraju je odlučio predati se Wrathu na raspolaganje iz jednostavnog razloga što mu se to činilo kao jedino dobro što je mogao učiniti sa sobom.

Jedino ispravno.

Pozitivno.

Osjećao se kao da je konačno kucnuo čas. A možda je napokon i postupio onako kako bi Marisol željela jer je to bio jedini način na koji joj je u tom trenutku mogao biti bliže.

Gotovo je s dilanjem.

Iako bi ono što se spremao učiniti moglo ispasti jednako opasno. Tako da mu barem neće biti dosadno.

»Zdravo, draga«, rekao je kad je ženka odgovorila na poziv. »Da, trebao bih se nahraniti, hvala ti. Noćas bi bilo dobro, da. A i nedostajala si mi. Zaista, mnogo.« Pustio ju je da malo priča i nasjeda na njegovu laž. »Zapravo, u tvojoj glavnoj kući, molim te. Ne, koliba nije prikladna za mužjaka kao što sam

ja. Bio sam spreman pristati na to zbog tvog helrena, ali sad kad je u krevetu, mislim da više ne mogu to prihvatiti. Zasiurno shvaćаш.»

Nastala je duga pauza, ali znao je da će popustiti. »Hvala ti, *nala*«, rekao je hladnim glasom. »Vidimo se uskoro. Da, odjeni nešto crveno. Bez gaćica. To je sve.«

Poklopio je slušalicu jer se radilo o ženki kojoj je trebalo malo strogoće kako bi je zarobio i zadržao njezinu pažnju. Prelagano? Prešarmantno? Izgubila bi zanimanje, a to se nije smjelo dogoditi dok ne dobije od nje ono što mu treba.

Idući kojeg je nazvao bio je Brat Vishous. Kad se mužjak javio, Assail je rekao jednu jedinu riječ prije nego što je opet poklopio.

»Pristajem.«

»Naaaaravno, ostat ću dokasno. Nije problem. Nije da imam pametnijeg posla.«

Dok je Jo Early sjedila za svojim pultom, ostatak ureda agencije za nekretnine bio je prazan, nije bilo ničega osim zaostalog mirisa kolonjske vode i neobično depresivne glazbe u pozadini da joj prave društvo. Dobro, to i vražji grmovi fikusa sa strane.

Lišće im je ispadalo kao da se neprestano linjaju, a njezin opsesivno-kompulzivni poremećaj ne bi joj dao da se smiri sve dok pod nije bio čist. S druge strane, nije morala raditi trbušnjake u teretani.

Da ide u nju.

Pogledavši na mobitel, odmahнула je glavom. Sedam sati.

Plan, odnosno »usluga« koju je radila svom šefu, bio je taj da ostane u uredu sve dok on ne donese tri potpisana ugovora kako bi ih ona mogla skenirati i poslati elektronskom poštom njihovim brokerima. Zašto on sam nije mogao skenirati te papire i pretvoriti ih u PDF-ove, ostala je misterija.

Okej, možda je i ona bila dio problema.

Ne da je to s ponosom priznavala.

Pogledavši preko ruba pulta, koncentrirala se na vrata sa zamagljenim staklom koja su se otvarala prema unutra. Ured je bio smješten u otmjenom trgovačkom centru koji je imao frizerski salon u kojem je šišanje koštalo i po stotinu dolara – i to samo za muškarce, butik u čijem se izlogu nalazilo jedva dva komada oskudne odjeće, trgovina staklom i porculanom koja je svjetlucala čak i za tmurnog dana, i na kraju centra, draguljarnica koja se strašno sviđala bogato udanim ženama Caldwellella.

Sudeći po prsatoj klijenteli trgovine.

»Hajde, Bryant. Daaaj...«

Doduše, kamo je morala ići? Natrag kući Dougieju i raspravama o krugovima u žitu? E to je bila prava zabava.

Dok je zvonio telefon negdje u ostalim uredima, upalila je kompjuter i zagledala se u Bryantov kalendar. Upisivala je njegove sastanke u Outlook kad bi joj poslao poruku ili je nazvao da joj to prenese. Pravila je raspored važnih sastanaka vezano uz nekretnine, ali i servisiranje njegova BMW-a i posjete čovjeka koji je održavao njegov bazen u novoj kući. Podsjećala ga je da nazove svoju majku na njezin rođendan i naručivala bukete cvijeća za žene s kojima je izlazio.

Cijelo se vrijeme pitajući što bi mislio kad bi znao tko su joj roditelji.

Tom se malom tajnom tješila kad bi ponedjeljkom ujutro došao u ured i šapnuo joj da je izašao s nekom razvedenom ženom u petak, osobnom trenericom u subotu, a zatim i na ručak s nekom trećom u nedjelju.

Njezin pravi identitet bio je štit koji je koristila protiv njega. U ratu kojeg on nije bio ni svjestan.

Zatvorivši raspored njegova ispunjenog života, zagledala se u logo na ekranu. Bryantovo prezime, Drumm, bilo je u drugom redu, budući da je firmu pokrenuo njegov otac. Kad je on umro, prije gotovo dvije godine, Bryant je uskočio u njegove cipele, kao i u njegov vrhunski ured, onako kako je radio i sve ostalo – s osmijehom na licu i hrpom šarma. Hej, nije to bila ni tako loša strategija. Kažite što hoćete o životnom stilu tog plejboja, ali s nekretninama se zbilja dobro snalazio.

Zvijezda Caldwellella, njujorški milijunaš.

»Hajde, Bryant... gdje si?«

Nakon što je ponovno bacila pogled na svoj već dvaput pospremljen stol, provjerila je i pod ispod desnog fikusa, dohvatila list i bacila ga, sjela natrag na stolicu.

Koga briga, upalila je YouTube.

Dougie je objavio onu glupu snimku na svom kanalu, vrhunskoj lokaciji s ukupno dvadeset devet pretplatnika, od kojih je barem četvero bio sam Dougie s različitim profila, a dvojica su bili nekakvi *spameri* s niskim standardima. Kad je pritisnula strelicu kako bi opet pogledala filmić od četrdeset dvije sekunde, pojačala je i zvučnike. Zvuk je bio skroz amaterski, kombinacija preglasnog šuškanja kad je njezin cimer uspravio iPhone, i udaljenog, ne baš tihog urlanja.

Okej, u redu, definitivno je izgledalo kao da je na toj livadi oživjelo nešto iz Jurassica. I da, na tlu je bilo svega i svačega, ali tko zna što je to bilo. Video je bio snimljen kamerom na mobitelu, a možda kroz te leće neuredna tratina tako obično i izgleda.

Još je nekoliko puta pustila video, a zatim se naslonila.

Imao je pet komentara. Tri su bila od Dougieja i njegovih cimera. Jedan je bio od tipa koji je uvjeravao da možete zaraditi 1750 dolara na mjesec radeći od kuće! Posljednji se sastojao od... samo četiri riječi koje baš i nisu imale smisla.

vamp9120 sranje opet ispočetka

A ostavio ga je netko s nadimkom: ghstrydrll.

Namrštivši se, potražila je i pronašla kanal vamp9120. Opa! Okej. Tri tisuće pretplatnika i oko stotinu videa. Pustivši jednog...

Grohotom se nasmijala.

Tip koji je govorio u kameru izgledao je kao LEGO verzija Drakule, sa strelicom na sredini čela i još oštrijim očnjacima, dlakama na licu koje su izgledale kao da su nacrtane a ne izbrijane i, mogla se zakleti, okovratnikom nalik onima kakve je nosio Elvis. Koža mu je bila previše blijeda, kosa pretamna, crvene usne kao našminkane. A tek glas. Dijelom propovjednički, dijelom neoviktorijanski, skoro kao Bram Stoker.

»... stvorenja noći...«

Samo malo, zar to nije citat odnekud?

»... progone ulice Caldwellella...«

Nešto kao *Živi mrtvaci* sjeverno od New Yorka? Tko sumnja, fino ga zaskoči.

»... traže žrtve...«

Okeeej, idemo dalje. Listajući niže, nasumice je odabrala drugi video. I da, imitacija Vlada opet se našla pred kamerom, a ovog mu je puta pogled bio uistinu mračan.

»... postoje! Vampiri postoje...«

Pitala se je li mu i propovjedaonica presvučena crnom presvlakom – okej, opa! To je trebala biti šala, no kad se kamera malo odmaknula, zbilja je izgledalo kao da se naslanja na nešto što je prekriveno crnim baršunom.

Prekidajući njegovo blebetanje, otišla je do idućeg videa i samoj sebi rekla da je to zadnji, dosta je dosta. »O, hej, Vlad, opet ti.«

»... svjedočanstvo o susretu s vampirima.« Vlad se okrenuo prema nekom tipu koji je sjedio pored njega na sklopivoj plastičnoj stolici. Koja je ful pridonosila ambijentu. »Julio? Reci mojim obožavateljima što ti se dogodilo prije dvije večeri.«

Da sadržaj bude raznolikiji, Julio je bio pravi antivampir, što zbog Tupac marame preko čela, Isusa oko vrata i tetovaža na grlu.

Ali njegove oči... bile su izbuljene i pomahnitale, kao Vladove, i još gore.

»Bio sam u centru, znaš, s dečkima, tamo smo...«

Priča je započela kao ništa naročito, obično druženje s ekipom, naganjanje neprijatelja po ulici. No onda je ipak skrenula u smjeru Drakule, kad je tip počeo opisivati kako je naletio na napušteni restoran odakle su stvari postale čudne.

Pod pretpostavkom da ste mu vjerovali.

»... tip me bacio na šank i bio je sav onako«, Julio je odglumio siktanje i grebanje, »a zubi su mu bili skroz...«

»Kao moji«, ubacio se Vlad.

»... samo što su njegovi bili pravi.« Okej, Vladu se to očito nije sviđjelo, ali Julio je bio u elementu. »I imao je sjebano lice, gornja usna mu je bila skroz sjebana. Htio me ubiti. Imao je...«

Jo je odgledala cijeli intervju, čak i onaj dio kad je Vlad praktički izgurao Julia s puta, kao da mu je već bilo dosta konkurencije.

Ponovno se naslonivši, zapitala se dokle će ići s time. I na to pitanje dobila odgovor kad je posjetila internetsku stranicu novina *Caldwell Courier Journal* i malo istražila dobrog starog Julia. Ha. Tko bi rekao. Prošlog je prosinca objavljen članak o bandama u centru grada – a Julio je bio glavni lik. Bila je tu čak i slika njega kako gleda kroz stražnji prozor policijskog automobila, oči su mu bile jednako razrogačene, vilica jednako razjapljena, kao da je očajnički želio nešto poručiti fotografu.

Ali ni riječi o vampirima.

Vrativši stranicu natrag gore, ispostavilo se da joj je ime autora članka poznato.

Zapravo, prije otprilike šest mjeseci Bryant je tom tipu i njegovoj ženi sredio kuću. Ako je dobro povezala.

Brzo je pretražila popis klijenata i, da, pogodila je...

»Tako mi je žao što kasnim!«

Bryant Drumm utrčao je kroz staklena vrata, ali nije izgledao razbarušeno. Njegova je tamna kosa bila savršeno počešljana, jakna njegova sivo-plavog odijela zakopčana, a papiri u rukama podijeljeni u tri snopa.

Dakle, nije baš trčao. Išao je svojim korakom iako je ona tu trunula.

Laktovima se naslonio na pult, nagnuo i nabacio sebi svojstven osmijeh. »Jo, kako da ti se odužim?«

Ispružila je ruku. »Daj mi to. I pusti me da odem kući.«

Bryant joj je stavio papire u dlan, ali onda ih nije htio pustiti kad ih je pokušala uzeti. »Što bih ja bez tebe?«

Dok ju je tako promatrao, koncentrirao se samo na nju – kao da ništa drugo na svijetu nije postojalo, kao da ga je istovremeno zarobila i očarala. A nekome tko roditeljima nije mnogo značio, koga su biološki roditelji dali na posvajanje, tko se osjećao izgubljenom u svijetu... to je bilo dovoljno da padne.

Na neki tužan način o kojem nije htjela puno mozgati, živjela je za te sitne trenutke. Radi njih je ostajala dokasno. Gurala je dalje nadajući se da će se opet dogoditi...

Zazvonio mu je mobitel. Nastavio ju je promatrati dok se javljao. »Halo? O, hej.«

Jo je skrenula pogled, a kad je ponovno povukla ugovore, pustio ih je. Poznavala je taj ton glasa. Bila je to jedna od njegovih žena.

»Možemo se sad naći«, mrmljao je. »Gdje? Mm-hmm. Ne, već sam večerao... Ali desert može. Jedva čekam.«

Kad je završio poziv, ona se već bila okrenula u stranu i uključila skener.

»Hvala još jednom, Jo. Vidimo se sutra?«

Jo se nije ni potrudila pogledati preko ramena gurajući papire jedan po jedan. »Bit ću ovdje.«

»Hej.«

»Što je?«

»Jo.« Kad ga je pogledala, nakrivio je glavu u stranu i zaškiljio. »Trebala bi češće nositi crveno. Stoji ti uz kosu.«

»Hvala.«

Vrativši se skeniranju, slušala je kako odlazi, vrata koja su se šaptom zatvorila. Trenutak potom, začulo se glasno paljenje motora i on je nestao.

Znajući da je ostala sasvim sama, podignula je glavu i pogledala u odraz na staklenim vratima. Svjetlost stropnih lampi odozgo je obasjavala njezinu kosu tako da su se crveno-smeđi tonovi isticali na crno-sivom prostoru oko nje.

Iz nekog razloga, taj prazan ured... njezin prazan život... kao da su vrištali iz sveg glasa.

Osamnaesto poglavlje

Bilješke u dosjeima klijenata u Sigurnom mjestu i dalje su se pisale rukom.

Dijelom zbog troška, računala i mreže, kao i pouzdana pohrana, bili su skupi, a kako je osoblje bilo prioritet, sredstva za ulaganje u tehnologiju nisu bila ključna. Drugi razlog bio je taj što je Marissa, njihova neustrašiva voditeljica, bila staromodna i nije voljela da se važni podaci čuvaju u nečemu što ona ne može držati u rukama.

Naposljetku, ako imate skoro četristo godina, tehnološka revolucija u posljednja tri desetljeća bila je samo točkica na vašem radaru.

Možda će tek za sto godina šefica malo više vjerovati tipovima kao što je Bili Gates.

A bilo je to i nekako dražesno, smatrala je Mary. Nekako humanije, promatrati različite rukopise, različite tinte, različite načine na koje bi netko nekad nešto krivo napisao. Bio je to vizualni ekvivalent razgovora, svatko bi u zapisu ostavio nešto sebi svojstveno, unikatno – za razliku od unosa uvijek istih, provjerenih, natipkanih riječi.

Međutim, to je donekle otežavalo traženje neke određene bilješke ili napomene. S druge strane, iščitavanje svega od početka moglo bi vam pomoći da primijetite nešto što vam je možda ranije promaknulo.

Primjerice, ujak.

Kako na upisnom listu nije bilo nikakvog spomena bilo kakvog rođaka, Mary je nastavila s iščitavanjem svakog papira iz Annalyena dosjea, od kojih je mnoge sama ispisala. I baš kao što joj je i ostalo u sjećanju, svi su odlomci bili kratki i praktički beskorisni.

Nije samo Bitty bila šutljiva.

Niti jednom nije bio spomenut brat ili netko od roditelja. A ženka nije spominjala ni svog mrtvog družbenika, kao ni nasilje koje su ona i Bitty doživjele. Što ne znači da ono nije bilo evidentirano. Medicinske zabilješke za njih dvije isprintane su i dodane otraga u spis.

Nakon što je sve ponovno pročitala, Mary se morala nasloniti i protrljati oči. Poput mnogih žrtava koje su strahovale za vlastite živote, Bittyn *mamen* samo je jednom zatražila liječničku pomoć, kad je njezino mlado bilo toliko ozlijeđeno da nije moglo ozdraviti prirodnim putem. Rendgen je ispričao ostatak tužne priče i pokazao godine slomljenih kostiju koje su s vremenom zarasle. U oba slučaja.

Sklopivši dosje, uzela je Bittyn. Njezin je bio tanji budući da su medicinski nalazi bili spojeni s majčinim, a i dala im je mnogo manje materijala za zabilježiti. Redovito je dolazila na razgovor, kao i na terapiju crtanjem, kreativnim zadacima ili glazbom. Ali ni odatle nisu izvukli bogzna što.

Na neki način, svi su samo čekali neizbježno...

»Gospođice Luče?«

Mary je skočila sa stolice, raširila ruke i pljesnula njima o podložak za pisanje na stolu. »Bitty! Nisam te čula.«

Djevojčica je stajala ispred otvorenih vrata, njezin sćušan lik izgledao je još manji između dva dovratnika. Te je večeri njezina smeđa kosa bila raspuštena i kovrčava, a nosila je drugu haljinu, ovog puta žutu.

Mary je osjetila neodoljiv poriv da prebaci pullover preko nje.

»Gospođice Luče?«

Stresavši se, Mary je rekla: »Oprosti, što?«

»Pitala sam se je li već došao moj ujak.«

»Ah, ne. Nije.« Mary se nakašljala. »Čuj, bi li došla ovamo na trenutak? I zatvori vrata, molim te.«

Bitty je napravila kako joj je rečeno, zatvorila je vrata za sobom i prišla stolu.

»Ovo je tvoj dosje, srce«, Mary je dotaknula spis. »Tvoj i mamin. Upravo sam ih još jednom prelistala. Nisam... Ne vidim ništa o tvom ujaku. Nitko ga ne spominje. Ne kažem da ne postoji, samo...«

»Moja *mamen* ga je kontaktirala. Tako da dolazi po mene.«

Kvragu, pomislila je Mary. Toliko o pažljivom pristupu.

»Kako je tvoja majka to učinila?« upitala je. »Je li mu pisala? Nazvala ga? Možeš li mi reći kako je došla do njega? Možda bih mu se i ja mogla tako javiti.«

»Ne znam kako. Ali jest.«

»Kako se zove? Sjećaš li se?«

»Zove se...« Bitty je spustila pogled na stol. I spise. »Zove se...«

Bilo je fizički bolno promatrati djevojčicu kako se pokušava sjetiti vjerojatno izmišljenog imena. Ali Mary joj je dala vremena, uzaludno se nadajući da će se pojaviti neko čarobno rješenje, neki brat koji zbilja postoji i živi u ovom svijetu, i koji će prema Bitty biti dobar onoliko koliko ona to zaslužuje...

»Ruhn. Zove se Ruhn.«

Mary je na trenutak sklopila oči. Nije si mogla pomoći. Ruhn je bilo veoma slično Rhym, naravno. Samo malčice drugačije od imena nadzornice, dovoljno slično da se njime posluži mladi um u potrazi za spasenjem iz užasne situacije.

Morala je ostati profesionalka.

»Okej, dobro, reći ću ti što ću učiniti.« Mary je dohvatila telefon. »Ako se slažeš, objavit *tupost* o njemu u zatvorenoj grupi na Facebooku. Možda ga netko uspije kontaktirati umjesto nas.«

Bitty je blago kimnula. »Jesmo li gotove?«

Mary se opet malo nakašljala. »Još nešto. Pepeo tvoje *mamen*... uskoro ćemo ga moći uzeti. Mislila sam, ako želiš, da napravimo malu ceremoniju ovdje u kući? Znam da su je svi ovdje jako voljeli, a svi volimo i tebe...«

»Htjela bih pričekati. Dok moj ujak ne dođe. Onda ćemo on i ja to napraviti.«

»U redu. A bi li htjela otići sa mnom po pepeo? Želim biti sigurna da imaš...«

»Ne. Želim ovdje čekati. Svog ujaka.«

Sranje. »U redu.«

»Jesmo li sad gotove?«

»Da.«

Kad se malena djevojčica okrenula, Mary je rekla: »Bitty.«

»Da?« Bitty se okrenula. »Što je?«

»Možeš razgovarati sa mnom, znaš. O bilo čemu. U bilo koje doba dana ili noći. Tu sam za tebe, a ako ne želiš razgovarati sa mnom, i drugi su tu da ti pomognu. Neću se naljutiti. Jedino do čega mi je stalo jest da dobiješ podršku koja ti treba.«

Bitty se na trenutak zagledala u pod. »Okej. Mogu li sad ići?«

»Jako mi je žao zbog toga kako se... zbog onog što se sinoć dogodilo u klinici. Savjetujem ti da s nekim popričaš o tome, a ako to ne budem ja...«

»Razgovor neće vratiti moju *mamen*, gospođice Luče.« Glas joj je bio tako ozbiljan da se činilo kao da je morao doći iz usta odrasle osobe. »Razgovor neće ništa promijeniti.«

»Hoće. Vjeruj mi.«

»Može li vratiti vrijeme? Ne vjerujem.«

»Ne, ali može ti pomoći da se prilagodiš novoj stvarnosti.« Bože, zar je zbilja tako razgovarala s devetogodišnjakinjom? »Moraš izbaciti tugu...«

»Idem sad. Bit ću gore u potkrovlju. Molim vas da mi javite kad dođe moj ujak.«

To rekavši, djevojčica je izašla i tiho zatvorila vrata za sobom. Mary je naslonila glavu na dlanove, osluškujući korake kako se penju uz stepenice sve do trećeg kata.

»Prokletstvo«, prošaptala je.

Kad je Rhage ustao od kuhinjskog stola, nije se bojao da je ono što je jurilo kroz blagovaonicu prema njemu bio neprijatelj. Više se brinuo da je netko od članova domaćinstva u nevolji.

Jer se istovremeno čuo još jedan zvuk, osim tih koraka.

Pláč djeteta.

Prije nego je uopće stigao na pola puta do pokretnih vrata, Beth, Kraljica, uletjela je u prostoriju, njezin maleni sin klizio joj je iz jedne ruke kao vreća krumpira, a slobodnu je ruku držala u zraku krvareći po sebi.

»Sranje!« rekao je Rhage posrćući bosonog na putu do sudopera. »Što se dogodilo?«

Vid mu nije bio oštar kao obično, ali vidio je hrpu nečeg crvenog na prednjem dijelu njezine košulje. A i mogao je namirisati krv.

»Možeš li ga uzeti?« pokušala je nadglasati plač Malog Wratha. »Molim te, samo ga primi.«

Iiiii tako je završio s Wrathovim prvorođenim i jedinim sinom u naručju, držeći ga kao da je eksplozivna naprava s fitiljem koji samo što nije dogorio.

»Aah...« rekao je dok ga je malac nogama udarao u lice i plakao mu ravno u facu. »Mmm... Želiš do klinike s tim?«

To rekavši, nije bio siguran je li mislio na porezotinu ili na dijete.

Odmaknuvši rasplakanu vreću Wrathove DNK sa strane, pokušao je vidjeti što se dogodilo – je li porezala prst? Dlan? Zapešće?

»Bila sam glupa«, mrmrljala je i puhala. »Bila sam vani na terasi, odvela sam ga da vidi Mjesec jer mu se sviđa, i nisam gledala kamo idem. Nagazila sam na mokro lišće i *tras!* Noge su se izmaknule ispod mene. Držala sam ga u naručju i nisam htjela pasti na njega. Ispružila sam vražju ruku, pala na napuknutu kamenu ploču i porezala se. Sranje...«

Rhage se lecnuo zapitavši se koliko će dugo trajati zvonjava u ušima nakon što ona odvede dijete. »Što... ah...«

»Hej, možeš li ostati s njim na minutu? Doktorica Jane je u Jazbini, upravo mi je poslala poruku. Otrčat ću do nje da mi ovo pogleda. Vraćam se za dvije sekunde.«

Rhage je zinuo i skamenio se kao da mu je netko uperio pištolj u glavu. »Ah, naravno. Jasno. Nema frke.« *Molim te, samo da ne ubijem Wrathovo dijete. Samo da ne ubijem Wrathovo dijete. O Bože, o Bože, o Bože.* »Bit ćemo mi dobro. Dat ću mu malo kave...«

»Ne.« Beth je zatvorila pipu i omotala ruku ručnikom. »Nikakva hrana, nikakvo piće. *Odmah se vraćam.*«

Ženka je otrčala dalje, izletjevši iz kuhinje pa kroz blagovaonicu – a dok je ona sprintala kao Usain Bolt, morao se zapitati radi li to zbog ozlijeđene ruke... ili zato što je ostavila dijete s potpunim nesposobnjakovićem.

Mali je Wrath sad zbilja plakao, kao da je skužio da je njegova *mamen* otišla, a prijašnji je plač bio samo zagrijavanje.

Rhage je sklopio oči i krenuo natrag prema svojoj stolici. No nakon samo dva koraka, sjetio se kako se Beth spotaknula i pala, i zamislio samog sebe kako pada na malog i radi od njega palačinku. Mrvicu po mrvicu, pomicao se polako, pete pa prsti, kao da balansira s kristalnom vazom na tjemenu. Čim se primaknuo stolici, parkirao se na nju i podignuo klinca na njegove majušne nožice. Maleni Wrath još nije bio dovoljno snažan da pridržava vlastito tijelo, iako mu je vrisak bio pravi *rock 'n roll*.

»Tvoja *mamen* će se vratiti.« Molim te, najdraža Čuwardjevo, daj da se ta ženka vrati prije nego potpuno oglušim. »Da. Odmaaah se vraća.«

Rhage je pogledao njegova vrlo zdrava pluća i pomolio se da netko, bilo tko, dotrči do njih.

Kad mu taj pasivni optimizam nije pomogao, koncentrirao se na njegovo crveno lišće.

»Druže, dokazao si svoje. Vjeruj mi. Čujem te itekako dobro.«

Okej, ako je definicija ludila da sve ponavljate unedogled...

Okrećući dječaćića, Rhage je smjestio Malenog Wratha u pregib ruke kao što je vidio da to rade Wrath i Beth...

Kvragu, malog je to samo još više raspalilo. Ako je to uopće moguće.

Idući položaj? Mmm...

Rhage je položio Malenog Wratha na prsa tako da mu je beba gledala preko ramena, a onda je dlanom potapšao njegova iznenađujuće čvrsta leđa. Opet. I opet. I opet...

Baš kao što je Wrath to činio.

I gle čuda. Upalilo je.

Otpribliže četiri minute i trideset sedam sekundi kasnije – premda Rhage nije brojao – Maleni Wrath se kašljucajući zaustavio, kao da je proizvodnja suza bila gotova za taj dan. Zatim je malac drhtavo izdahnuo i sav omlohavio.

Nešto kasnije, Rhage se zapitao bi li sve bilo u redu da je klinac tu stao. Možda da nije išao dalje... ili da možda nije opet počeo plakati? Možda bi to spasilo Rhagea.

Problem je bio u tome što je, svega nekoliko trenutaka kasnije, Maleni Wrath prebacio svoju debeljuškastu ručicu oko Rhageova vrata, uhvatio se za njegovu potkošulju i stisnuo je, privijajući se uz njega, tražeći utočište, pronalazeći ga... Malac se oslanjao na njega, krajnje bespomoćan u svijetu.

Iznenada, Rhage ga je prestao maziti, ukočio se na mjestu premda je nespretno sjedio na stolici. S jasnoćom koja ga je razorila, konačno je osjetio mlado koje je držao na sebi, od topline njegova živog tijela, do elastične snage njegova stiska, podizanja i spuštanja njegovih malenih prsa. Udisao mu je točno pored uha, i nježno izdisao, a kad je Maleni Wrath pomaknuo glavu, nježna, svilenkasta kosa pošakljala mu je vrat.

Ovo je budućnost, pomislio je Rhage... Ovo sudbina odmara na njemu.

Na kraju krajeva, Maleni je Wrath imao oči koje će posvjedočiti događajima i dugo nakon što Rhagea više ne bude. Njegov će um donositi odluke koje Rhage neće moći ni pojmiti. A tijelo koje je bilo krhko kad se tek rodilo, i očvrsnulo dok je sazrijevalo, borit će se, poštovati ih i štititi, baš kao što je to činio njegov otac i otac njegova oca... i svi raniji očevi u njegovoj krvnoj lozi.

U ovom je dječaku živio Wrath. I živjet će u njegovom mladom. I u ostalima koji poteknu od njih.

Štoviše, Beth mu ga je podarila. Dijelili su to. *Napravili* su to.

Odjednom je Rhage shvatio da ne može disati.

Devetnaesto poglavlje

Naasha ga nije ostavila da čeka.

Čim su Assaila uveli u ženski dnevni boravak u vili njezinog helrena, dio zida prekrivenog svilom boje breskve se odmaknuo, a Naasha ušla kroz tajna vrata.

»Dobra večer«, rekla je pozirajući. »Odjenula sam crveno, kako si i tražio.«

Kažite što hoćete o njezinom skromnom porijeklu i udaji za bogataša, ali bila je predivna ženka, s dugom, bujnom crnom kosom i omjerom grudi, struka i stražnjice kao Marilyn Monroe. U haljini s dubokim dekolteom, vitkog tijela u cipelama Loubotin, bila je erotski san svakog mužjaka.

Pa ipak, čak ni tako dotjerana i u izazovnim pozama, nije bila ni do koljena njegovoj Marisol, jednako kao što cvijet iz staklenika nije bio ni približno privlačan kao nešto što je raslo neukročeno i neočekivano u divljini.

Doduše, njezin je miris prostrujao kroz njega kao i kokain koji je ušmrkao prije nego je došao, a njegovo se tijelo probudilo iako su mu emocije i duša i dalje bile mrtve hladne. Gorka istina bila je ta da mu je trebala krv vampirice – a biološki imperativ u tom je trenutku bio važniji od ičega.

Premda bi je u drugačijim okolnostima najradije odgodio za drugi put.

»Sviđa li ti se?« rekla je podižući ruke i polako se okrećući oko svoje osi.

Kako i priliči, osmjehnuo se i pokazao očnjake. »Izgledat će još bolje kad je skinješ.«

»Dođi ovamo«, naredio joj je.

Naasha mu je polako prišla, ali ne do kraja, zastajući pored žutog, francuskog divana koji je imao više jastuka nego prostora za sjedenje.

»Dođi ti k meni.«

Assail je odmahnuo glavom. »Ne.«

Odmah se nadurila, napućila usne crvene kao i haljina na njoj. »Prešao si cijeli grad kako bi došao do mene. Sigurno možeš prijeći još dva metra.«

»Neću prijeći preko ove sobe.«

Kad je namjestio ravnodušan izraz lica, koji nije morao ni odglumiti, ona se još više uzбудila. »Nemaš nimalo poštovanja. Trebala bih te izbaciti.«

»Ako ti se ovo doima kao manjak poštovanja, onda još ništa nisi vidjela. I vrlo rado ću otići.«

»Imam ljubavnika, znaš.«

»Zaista?« nakrivio je glavu. »Čestitam.«

»Tako da sam prilično dobro zbrinuta. Usprkos slabostima mog najdražeg.«

»Pa, onda ću te napustiti...«

»Ne«, brzo je zaobišla divan, primičući mu se sve dok mu nije stajala toliko blizu da je mogao vidjeti pore na njezinom glatkom licu. »Nemoj ići.«

Teatralno joj je promotrio lice. Zatim je ispružio ruku i pogladio joj kosu.

»Na koljena.« Prije nego je stigla išta odgovoriti, pokazao je prema stopalima. »Na koljena. Odmah.«

»Zaboravila sam koliko si zahtjevan...«

»Ne trati moje vrijeme.«

Kad je ponovno osjetio miris njezinog uzbuđenja, znao je da će kleknuti na Aubussonov tepih, a kad je položila ruku na njegova prsa kako bi održala ravnotežu, odgurnuo je njezinu ruku sa sebe, praktički je prisilivši da se nespretno spusti na pod.

»Dobra cura.« Zglobovima prstiju pomazio joj je obraz. Zatim ju je ščepao za kosu i nagnuo glavu unatrag. »Otvori usta.«

Razmaknula je usne i počela dahtati, miris njezinog uzbuđenja divljao mu je u sinusima, lice joj je bilo rumeno od vrućine, a grudi su joj se podizale ispod uske haljine. Slobodnom je rukom otkopčao

zatvarač na svojim finim hlačama od kepera i izbacio nabrekli ud.

Dodirujući se, zarežao je: »Bi li mi još malo pričala o svom ljubavniku?«

Njezine napola sklopljene oči zablistale su erotskim sjajem. »Tako je snažan...«

Assail joj ga je gurnuo među usne i zaustavio je u daljnjoj priči. Zatim ju je, držeći je za kosu, ševio u usta dok je ona stenjala, dodirivala grudi i stiskala ih, koljena je širila koliko je mogla kao da ju je uzeo odozdo. Ili istovremeno i dolje.

Dok ju je tako grubo uzimao, nije to radio iz mržnje. Nije čak ni da mu se nije sviđala, trebao bi imati barem nekakvo mišljenje o njoj da bi to mogao osjećati.

Ono što je mrzio bila je činjenica da ona nije bila ženka koju je htio. A što je više razmišljao o toj stvarnosti, toj nepremostivoj udaljenosti, tom gubitku...

Izvukavši se iz Naashinih usta, poveo ju je prema divanu, na koljenima, koristeći se njezinom kosom kao povodcem. A njoj se to sviđalo. Pratila ga je i više nego poslušno, daščući, sva rumena, spremna za seks. Što je bilo prikladno, zar ne?

Naročito kad ju je nagnuo preko prekrasnog francuskog divana, podignuo usku haljinu i ušao u nju odostraga.

Smjesta je svršila, drhteći i trzajući se pod njim. A kad joj je ponovno povukao glavu unatrag, zazvala je njegovo ime.

»Ššš«, protisnuo je kroza zube. »Ne bih volio da nas tvoj dragi čuje. Ili tvoj novi dečko.«

Stenjala je izgovarajući hrpu besmislica, toliko zanesena ševom da joj je mozak očigledno otišao na odmor. Na neki čudan način, zavidio je njezinom erotskom iskustvu. Za njega to nije bilo ništa osim izražavanja najnižih pobuda, fizička vježba s nagradom u obliku užitka i krvi.

Nije osjećao ništa od vrhunskog užitka koji je nju očigledno obuzeo. No barem je mogao iskoristiti njezinu slabost – u Wrathovu korist.

Iskesivši očnjake, okomio se na jednu stranu njezinog vrata, ugrizavši snažno dok ju je ševio, sisao je i pio od nje. Okus joj je bio.... dobar. Osjećaj kako ga dolje stiše i pušta bio je... dobar. A snaga koju će mu dati bila mu je krajnje potrebna.

Preko puta, na valovitom staklu starinskog zrcala, ugledao je prizor sebe kako je ševi.

Doista, izgledao je mrtvo kako se i osjećao. No svejedno je posegnuo u unutarnji džep kaputa kako bi uzeo mobitel.

Vishous je prolazio pokraj teretane i sportske dvorane kad mu se oglasio mobitel, zahvaljujući bežičnom internetu u sportskom centru. Izvadivši ga iz džepa na stražnjici, upisao je lozinku i nasmijao se kad je vidio poruku.

Fotografija od Assaila. Iza tamnokose ženke koju je ševio odostraga nad divanom. Poruka ispod slike bila je kratka i jasna: *Unutra sam.*

Bravo, V. mu je odgovorio. Uživaj u vožnji.

»I donesi nam malo tog sranja«, rekao je vraćajući mobitel u džep.

Mužjakova ovisnost predstavljala je potencijalni problem, ali činilo se da je Wrath donio dobru odluku vezano uz tog kućkinog sina. Assail je dobro izgledao, imao je love i bio je pravi gad iz dobre loze. Bio je savršen špijun kojeg će ubaciti u glimeru.

No pitanje je bilo što će točno saznati. I koliko će dugo biti dobar dečko i igrati po pravilima.

Ako samo počne razmišljati svojom glavom i djelovati u skladu s tim, V. će mu prerezati grkljan i rastvoriti ga šire od vrata garaže. No dok ne dođe do toga, Assail je definitivno spadao u kategoriju *Koristan, smije i dalje disati.*

Kad je Vishous stigao do ulaza u streljanu, sagnuo se i dohvatio crnu sportsku torbu koju je prije nekoliko sati ostavio pokraj vrata. Ulazeći u niski prostor s ustajalim zrakom, kratko je pozdravio.

»Kako ide?« rekao je zaobilazeći kabinu za pucanje i nastavljajući dalje prema betonskom dijelu s metama.

Blay je ustao sa stolice na rasklapanje na kojoj je sjedio, rastegnulo ruke preko glave i dlanovima dotaknuo strop. »Bez promjene.«

»Ali dvaput sam ga pobijedio na kartama«, ubacio se Lassiter.

»Zato što varaš.«

Vishous je pogledao anđela i odmahnuo glavom. »Što ti radiš ovdje? I čemu ležaljka?«

»Lumbalna potpora...«

U tom trenutku, komad mesa koji su čuvali se trznuo, a V. je morao odati priznanje tom plavokosom seronji koji se ranije namjestio kao da se sunča. Lassiter je skočio s ležaljke brže nego što je trepnuo, uperivši pištolj u Xcorova prsa kao da je spreman probušiti mu srce.

»Polako, kauboju«, rekao je V. »Nekontrolirano trzanje mišića.«

Anđeo kao da ga nije ni čuo, ili možda nije mario za to da mu drugi govore kad će stiskati okidač a kad ne, čak i ako se radilo o obrazovanom liječniku.

Teško je bilo išta mu zamjeriti. Kao i ne primijetiti da Lassiter očigledno ni u kojem trenutku nije napuštao Xcora, kao da nikom drugom osim sebi ne bi povjerio taj zadatak.

Dovraga, sve dokle anđeo nije otvarao usta, i pod uvjetom da V. nije razmišljao o trzavicama u prošlosti, gotovo da biste mogli i zaboraviti koliko ga žarko želite odalapati.

Prilazeći zatvoreniku, Vishous je napravio vizualnu procjenu. Kad su doveli gada ovamo, V. ga je zavezao za drveni stol licem prema gore i raširenih nogu, pričvrstivši mu zapešća lisičinama od nehrđajućeg čelika, jednako kao i gležnjeve i debeli vrat – i gle čuda, bio je točno tamo gdje ga je i ostavio. Boja je mogla proći. Oči sklopljene. Rana na potiljku više nije krvarila, već je i zarasla.

»Trebati pomoć?« pitao je Blay.

»Ne, mogu sam.«

Otvarajući torbu, V. je svojom opremom provjerio otkucaje srca, tlak, temperaturu i oksigenaciju. Najviše ga je brinuo mogući hematoma na mjestu gdje ga je odalapati pištoljem, kao i eventualne komplikacije koje su uključivale razne stvari, od nezgodnih do katastrofalnih. No, osim ako ga ne pomakne ili ne donese strašno tešku i skupu medicinsku opremu, nema šanse da to provjeri.

Neke su ga sumnje ipak mučile. Bilo je sasvim moguće da je potres mozga prouzročio ishemični moždani udar zbog krvnog ugruška koji je blokirao put.

Koja jebena sreća. Zarobe neprijatelja, a gadu rikne mozak.

Kad je V. sklonio svoje igračke i unio bilješke u digitalni dosje na mobitelu, zakoračio je unatrag i zagledao se u ružno lice tog mužjaka.

Budući da nije mogao provesti određene testove, morao se osloniti na vlastitu procjenu, a ponekad, čak i uz najbolju opremu, ništa nije moglo nadmašiti zaključke vizualne procjene iskusnog liječnika.

Zaškiljivši, pratio je svaki udah, svaki izdah... trzanje obrva i mirnoću kapaka... nasumično pomicanje prstiju... grčenje bedara.

Moždani udar. Definitivno moždani udar. Nije bilo nikakvog pomicanja s lijeve strane.

Probudi se, jebote, pomislio je V. *Da te fino namlatim i vratim na spavanje.*

»Prokletstvo.«

»Što ne valja?« pitao je Blay.

Ako mu se stanje uskoro ne promijeni, morat će odlučiti hoće li zadržati Xcora ili baciti njegovo tijelo u smeće.

»Jesi dobro?«

V. se okrenuo prema Blayu. »Molim?«

»Oko ti ima napadaj.«

Vishous je trljao oko sve dok trzanje nije prestalo. A onda se zapitao, s obzirom na sve što se događalo, hoće li on biti idući na redu za moždani udar.

»Javi mi ako mu se vrati svijest.«

»Hoću«, rekao je Lassiter. »A javit ću ti i kad mi zatreba još jedan šejk od jagode.«

»Nisam ti ja batler«, V. je prebacio sportsku torbu preko ramena i krenuo prema vratima. »A ako mi opet pošalješ pusu? Ugurat ću uređaj za magnetsku rezonancu u tebe, umjesto obrnuto.«

»A što ako te uštipnem za guzu?« doviknuo je anđeo.

»Pokušaj i saznat ćeš da je besmrtnost, baš kao i vrijeme, relativan pojam.«

»Znaš da me voliš!«

Vishous je odmahivao glavom izlazeći na hodnik. Lassiter je bio kao prehlada, zarazan i dosadan, i niste mu se naročito radovali.

Pa ipak mu je bilo drago što je taj kučkin sin bio tamo. Iako je Xcor bio običan komad namještaja.

Dvadeseto poglavlje

Beth Randall, združena za slijepog Kralja, Wratha, sina Wrathova, oca Wrathova, kraljica svih vampira, uputila se natrag prema ulaznim vratima Jazbine iako joj je doktorica Jane i dalje stavljala zavoj na netom zašivenu ruku.

»Super! Hvala...«

V.-ova družica trčala je za njom, obje su zaobilazile sportske torbe... i napuhanu lutku kojoj je zbilja očajnički trebala odjeća.

»Moraš stati, ozbiljno ti kažem!«

»Bit ću dobro...«

»Beth!« Jane je petljala oko role s bijelim zavojem i počela se smijati. »Ne mogu naći kraj...«

»Ja ću...«

»Čemu žurba?«

Beth se zaustavila. »Ostavila sam Malog Wratha s Rhageom u kuhinji.«

Doktorica Jane je trepnula. »O, Bože... *Idi!*«

Beth je odmah bila izgurana iz Jazbine skupa sa zavojem, koji je sama nastavila previjati trčeći preko dvorišta, odgrizavši kraj zubima i zalijepivši ga preko bijele gaze omotane oko donjeg dijela dlana. Preskočivši jednim korakom sve stepenice koje su vodile do velikih ulaznih vrata, rastvorila je ulaz u predsoblje i stavila lice pred kameru.

»Daaaaj... *otvori se*«, mrmljala je prebacujući težinu s jedne noge na drugu.

Rhage neće nađiti djetetu. Barem ne namjerno. Ali, dovraga, već je doživljavala vizije dadilje Annie Potts u filmu *Istjerivači duhova*, kako hrani dijete pizzom.

Kad se brava napokon otključala iznutra, uletjela je u predsoblje i projurila pored spremačice koja joj je otvorila vrata.

»Moja Kraljice!« rekla je sluganka naklonivši se.

»Oh, Isuse, oprosti, žao mi je! Hvala ti!«

Nije imala pojma za što se točno ispričava dok je jurila kroz praznu blagovaonicu i otvarala vrata...

Beth se naprašite zaustavila.

Rhage je sjedio za stolom, a Maleni Wrath bio mu je naslonjen na rame, ugniježđen blizu njegova vrata, velika ruka mazila je djetesce zaštitnički poput svakog drugog roditelja. Brat je gledao ravno ispred sebe, preko dopola pojedene hrpe ugljikohidrata i skoro ispijenog vrča kave.

Suze su mu se cijedile niz lice.

»Rhage?« Beth je tiho rekla. »Što nije u redu?«

Odloživši rolu zavoj na stol, prišla im je, a kako je on nije ni pozdravio, položila mu je dlan na rame. Svejedno nije odgovorio.

Ponovila je malo glasnije. »Rhage...«

Poskočio je i iznenađeno je pogledao. »O, hej. Kako tvoja ruka?«

Mužjak kao da nije bio svjestan svojih emocija. Iz nekog strašno tužnog razloga, doimalo se prikladnim što je okružen tim kaosom od hrane, otvorene vrećice s pecivima i kruhom razbacane po grubo tesanom, drvenom stolu, komadi maslaca i kremastog sira, kao i prljavi ubrusi, bili su svuda oko njega.

U tom tihom trenutku, i sam je bio u neredu nalik onom oko njega.

Kleknuvši, dotaknula mu je ruku. »Rhage, dragi, što se događa?«

»Ništa.« Osmijeh koji se pojavio na njegovom lijepom licu bio je prazan. »Smirio sam ga da ne plače.«

»Da, jesi. Hvala ti.«

Rhage je kimnuo. A onda i odmahnuo glavom. »Evo, da ti ga sad vratim.«

»U redu je«, šapnula je. »Drži ga koliko god želiš. Zbilja ti vjeruje, nikad nisam vidjela da ga je tako umirio itko osim Wratha i mene.«

»Ja, ah... Gladio sam ga po leđima. Znaš. Kao što vi radite.« Rhage se nakašljao. »Promatrao sam vas skupa. Tebe i Wratha.«

Nastavio je tupo promatrati praznu kuhinju.

»Ne na ljigav način«, dodao je.

»Naravno da ne.«

»Ali sam...« Jedva je progutao. »Plačem. Zar ne?«

»Da.« Ispruživši ruku, dohvatila je papirnati ubrus sa stalka. »Evo.«

Uspravivši se, obrisala je obraze ispod njegovih plavih očiju i sjetila se prvog puta kad ga je srela. Bilo je to u staroj kući njezinog oca, Dariusa. Rhage si je šivao rane nad jednim od umivaonika u kupaonici, iglom i koncem krpao vlastitu kožu kao od šale.

Ovo nije ništa. Tek kad počneš vlastita crijeva koristiti kao remen, moraš početi gledati s vedrije strane.

Ili nešto slično.

A onda se sjetila i nečeg poslije, kad se zvijer pojavila i kad je morao prileći u očevu sobu u podzemlju ne bi li se oporavio. Dala mu je tablete protiv bolova, tješeći ga u sljepoći i nelagodi koliko je god znala i umjela.

Kako daleko su dogurali.

»Možeš li mi reći što nije u redu?«

Promatrala je kako dlanom kruži po leđima Malenog Wratha.

»Ništa.« Raširio je usne kao da se opet pokušava nasmijati. »Samo sam uživao u mirnim trenucima s tvojim čudesnim sinom. Prava si sretnica. Ti i Wrath ste baš sretnici.«

»Da, jesmo.«

Umalo je umrla porađajući Malenog Wratha, a kako bi joj spasili život, morali su joj izvaditi maternicu. Više nije mogla imati biološke djece, što je bilo razočaravajuće, naravno. No svaki put kad bi pogledala u lice svoga sina, bila je tako zahvalna na njemu da se činjenica da više neće dobiti na toj lutriji više nije doimala kao tako strašan gubitak.

Ali Rhage i Mary? Oni neće dobiti ni priliku da pokušaju. A to je očigledno mučilo Rhagea.

»Morao bih ti ga vratiti«, Brat je ponovio.

Beth je progutala knedlu. »Bez žurbe, uzmi si vremena.«

* * *

Natrag u Sigurnom mjestu, Mary je upravo objavila *post* na Facebooku vezano uz Bittyna hipotetskog ujaka kad se začulo kucanje na vratima.

Možda je to bila djevojčica, pa bi ponovno mogle pokušati porazgovarati. Ali vjerojatno nije...

»Naprijed«, rekla je Mary. »O, hej! Marissa, kako si?«

Butcheva družica izgledala je prelijepo kao i uvijek, njezina plava kosa bila je raspuštena i savršeno valovita na vitkim ramenima kao da su je naučili poslušnosti i nije joj padalo na pamet podivljati. Odjevena u pulover od crnog kašmira i uske crne hlače, po mnogočemu je bila ženska verzija Rhagea – previše fizički savršena da bi zbilja postojala. A kao i kod Rhagea, vanjština nije bila ni upola ljupka kao nutrina.

S osmijehom za *Vogue*, Marissa je sjela na škripavu stolicu s druge strane stola. »Dobro sam. Još važnije, kako si ti?«

Mary se naslonila, prekrizila ruke preko prsa i pomislila, *ah, znači, ovo nije društveni posjet.*

»Pretpostavljam da si čula«, promrsila je.

»Da.«

»Kunem ti se, Marissa, nisam imala pojma da će ispasti tako loše.«

»Naravno da nisi. Tko bi to pomislio?«

»Pa, dokle god si ti svjesna da ja nisam htjela da to tako ispadne...«

Marissa se namrštila. »Oprosti, što?«

»Kad smo Bitty i ja išle posjetiti njezinu majku...«

»Stani, stani.« Marissa je podignula dlanove. »Što? Ne, ja pričam o Rhageu i kako su ga upucali na bojištu. I kako si mu ti spasila život pred ostalom Braćom.«

Mary je podignula obrve. »Ah, to.«

»Da... to.« Marissi se u očima pojavio neobičan pogled. »Znaš, iskreno, nisam sigurna zašto si uopće došla večeras. Mislila sam da ćeš ostati doma s njim.«

»Oh, pa, da. Ali s obzirom na sve što se događa s Bitty, kako ne bih došla? Osim toga, provela sam čitav dan s Rhageom, pazeći da je sve u redu. Dok je još spavao dolje u klinici, htjela sam doći vidjeti kako je curica. Bože... Od pomisli da sam joj dodatno otežala situaciju osjećam se užasno. Hoću reći, sigurno znaš što se dogodilo.«

»Misliš, kod Haversa? Da, znam. I razumijem zašto si uzrujana. Ali zbilja mislim da si trebala ostati s Rhageom.«

Mary je ležerno odmahнула rukom. »Dobro sam. On je dobro...«

»I mislim da bi sad trebala poći doma.«

Iznenada užasnuta, Mary se uspravila. »Samo malo, nećeš me valjda otpustiti zbog ovoga s Bitty?«

»O, Bože, ne! Zezaš me? Ti si najbolja terapeutkinja koju imamo!« Marissa je odmahнула glavom. »Ne bi mi palo na pamet da ti govorim kako da radiš svoj posao. Ali sasvim je jasno da su iza tebe duga dvadeset četiri sata i koliko god ti htjela biti ovdje zbog djevojčice, na dužnosti, bit ćeš mnogo učinkovitija ako se malo odmoriš.«

»Pa, to je olakšanje«, naslonila se. »To što neću dobiti otkaz, mislim.«

»Zar ne želiš biti s Rhageom?«

»Naravno da želim. Samo sam veoma zabrinuta za Bitty. U kriznom je razdoblju, znaš? Gubitak majke nije samo tragedija zbog koje je ostala siročić, to je također veliki okidač za sve drugo. Samo želim... Zbilja se želim uvjeriti da je dobro.«

»Doista si posvećena svom poslu, znaš to?«

»Stalno spominje nekakvog ujaka.« Kad se Marissa opet namrštila, Mary je otvorila Annalyein dosje i prolistala par stranica. »Da, znam. Dosad nisam čula ništa o tome da ima ujaka. Pročešljala sam sve što imamo o njima i nigdje se ne spominje nikakav član obitelji. Upravo sam objavila *post* u zatvorenoj grupi na Facebooku da vidim možemo li ga možda tim putem pronaći.« Mary je odmahivala glavom čitajući bilješku koju je unijela Rhym. »Dio mene pita se mogu li dobiti ispis poziva pa da vidim koga se odavde zvalo i tko nas je zvao u posljednjih mjesec dana. Možda tu bude nekakav trag. Nikakva pošta nam nije vraćena. A koliko ja znam, Bittyna mamen nikad nije koristila elektronsku poštu.«

Nakon tišine koja je uslijedila, Mary je podignula pogled i primijetila da njezina šefica zuri u nju s nedokučivim izrazom lica.

»Što?« rekla je Mary.

Marissa se nakašljala. »Divim se tvojoj predanosti. Ali mislim da bi bilo najbolje da uzmeš ostatak noći slobodno. Malo distance za bolju koncentraciju. Bitty će i sutra biti ovdje, a ti možeš nastaviti biti njezina glavna terapeutkinja.«

»Samo želim popraviti situaciju.«

»Znam i ne krivim te zbog toga. Ali ne mogu si pomoći a da ne pomislim što bi se dogodilo da sam se ja pojavila na poslu noć nakon što mi je Butch umalo umro u naručju. Natjerala bi me da odem doma. Ma što se događalo pod ovim krovom.«

Mary je zinula kako bi to zanijekala. A onda je zatvorila usta kad je Marissa podignula obrvu.

Kao da je šefica znala da je već dobila raspravu, Marissa je ustala i blago se osmjehnula. »Oduvijek si bila predana svom poslu. Ali važno je da Sigurno mjesto ne preuzme cijeli tvoj život.«

»Da. Naravno. U pravu si.«

»Vidimo se doma, malo kasnije.«

»Apsolutno.«

Kad je Marissa otišla, Mary je namjeravala postupiti kako joj je bilo rečeno... no bilo je teško otići. Čak i nakon što je uzela torbu i kaput i poslala poruku Rhym da se vrati na posao, ako joj nije teško, opet je

pronašla razlog da odgodi odlazak do Rhageova automobila. Najprije je navodno morala prosljediti radne zadatke i obveze drugim članovima osoblja, zatim je dugo stajala u dnu stepenica koje su vodile u potkrovlje, razmišljajući o tome bi li trebala reći Bitty da odlazi ili ne.

Naposljetku, Mary je odlučila da je neće gnjaviti i spustila se na prvi kat. Napravila je još jednu pauzu pored ulaznih vrata, ali ta nije dugo potrajala.

Kad je napokon izašla iz zgrade, duboko je udahнула i omirisala jesen u zraku.

Dok je ulazila u auto, zaustavila se i podignula pogled. U Bittynoj je sobi gorjelo svjetlo, bilo je nemoguće ne zamisliti djevojčicu kako s onim svojim spakiranim kovčezima čeka da je nepostojeći ujak posjeti i odvede daleko od stvarnosti koja će je pratiti do kraja života.

Put do doma doimao se beskonačnim, no naposljetku je parkirala automobil u dvorištu između Qhuinnova Hummera i Mannyjeva Porschea 911 Turbo.

Promatrajući visoku sivu kamenu palaču, s vodorigama zaštitarima, kako ih je Lassiter nazivao, nebrojenim prozorima i kosim krovom, pitala se što bi Bitty mislila o tom mjestu i zaključila da bi ga se djevojčica vjerojatno na početku preplašila. No koliko se god zastrašujuće palača doimala izvana, osobe unutra činile su je ugodnom i toplom kao da su u kakvoj kolibici.

Preko oblutaka pa pored fontane koju su već ispraznili za zimu. Uz kamene stepenice. U predvorje, gdje je stala licem pred sigurnosnu kameru i pričekala.

Beth je širom rastvorila vrata, s Malenim Wrathom oslonjenim o bok. »O, hej... Baš sam te htjela nazvati.«

»Hej, malecki.« Mary je pomazila dječačica po obrazu i osmjehnula mu se, a kako i ne bi? Bio je naramak slatkoće, apsolutni šarmer. »Nešto vam je trebalo?«

Zakoračila je u veliko predsoblje, kako se Maleni Wrath ne bi prehladio, i zaustavila se kad je vidjela izraz na Bethinu licu. »Sve u redu?«

»Pa, ah... Rhage je upravo otišao gore.«

»O? Sigurno se već osjeća bolje.«

»Mislim da bi trebala popričati s njim.«

Nešto u Kraljičinom glasu nije bilo kako treba. »Nešto nije u redu?«

Ženka se usredotočila na svoje mlado, gladeći mu tamnu kosu. »Samo mislim da bi trebala biti malo s njim.«

»Što se dogodilo?« Kad je Beth praktički ponovila malo drugačiju verziju onog što je već rekla, Mary se namrštila. »Zašto me ne želiš pogledati u oči?«

Bethine su se oči napokon okrenule prema njoj i tamo se zadržale. »Samo mi se čini... uzrujanim. I mislim da si mu potrebna. To je sve.«

»Okej. U redu. Hvala.«

Mary je prešla preko mozaika na podu i trkom se popela uz stepenice. Kad je stigla do njihove spavaće sobe, otvorila je vrata i osjetila nalet ledenog zraka.

»Rhage?« Obgrlivši se rukama, sva je potrnela. »Rhage? Zašto su prozori rastvoreni?«

Nastojeći se ne uspaničiti, prešla je preko sobe i zatvorila prozor lijevo od njihova velikog kreveta. Zatim je otišla zatvoriti i drugi. »Rhage?«

»Tu sam.«

Hvala Bogu, barem je odgovorio.

Prateći njegov glas, otišla je do kupaonice i zatekla ga kako sjedi nasred mramorne prostorije, s koljenima privučenim uz prsa, obgrljenih listova, glave pognute i nakrivljene u stranu. Na sebi je imao trenirku, krupan kao i obično, premda se sav nekako uvukao u sebe.

»Rhage!« požurila je prema njemu i čučnula. »Što ne valja? Da zovem doktoricu Jane?«

»Ne.«

Opsovavši, odmaknula mu je kosu s lica. »Boli li te nešto?«

Budući da joj nije ni odgovorio ni podignuo pogled, zaobišla ga je kako bi mu vidjela lice okrenuto u stranu. Kapci su mu bili spuštjeni, a pogled neusredotočen.

Izgledao je kao da je upravo primio jako loše vijesti.

»Je li netko ozlijeđen?« Netko od Braće? Layla? Ali Beth bi joj to rekla, zar ne? »Rhage, razgovaraj sa mnom. Plašiš me.«

Podižući glavu, protrljao je lice, doimajući se kao da mu je tek sad došlo do glave da je ona tu. »Hej. Mislio sam da si na poslu?«

»Vratila sam se kući.« I to s dobrim razlogom. Što da je ostala tamo, a on... Isuse, Marissa je bila potpuno u pravu. »Rhage, što se događa? Stani malo, netko te udario?«

Vilica mu je izgledala natečeno, a crno-plave masnice ocrtavale su se čak i na njegovoj tamnoj koži.

»Rhage«, rekla je malo ozbiljnije. »Koji vrag se dogodio? Tko te udario?«

»Vishous. Dvapat. Odnosno, po jedanput sa svake strane.«

Ustuknuvši, opsovala je. »Dragi Bože, zašto?«

Pogledom je pratio njezino lice, a onda je podignuo ruku i nježno je dodirnuo. »Ne ljuti se. Zaslužio sam to, a i vratio mi je vid ranije nego što se obično vraća.«

»I dalje mi nisi odgovorio na pitanje.« Nastojala je održati glas ravnodušnim. »Posvađali ste se?«

Rhage joj je palcem pomazio donju usnu. »Sviđa mi se kako me ljubiš.«

»Oko čega ste se posvađali?«

»I sviđa mi se tvoje tijelo.« Spustio je ruke na njezina ramena, a zatim i na ključnu kost. »Tako si lijepa, Mary.«

»Gle, hvala na komplimentima, ali moram znati što se događa«, rekla je položivši dlanove preko njegovih. »Očigledno si uzrujan oko nečega.«

»Hoćeš li mi dopustiti da te poljubim?«

Dok ju je promatrao, doimao se nekako očajnim, na način koji nije shvaćala. A zbog boli koju je u njemu naslutila, Mary se nagnula bliže.

»Da«, šapnula je. »Uvijek.«

Rhage je nakrivio glavu u stranu, a za razliku od uobičajenog strastvenog poljupca, ovog su mu puta usne bile mekane, nježno su je dodirivale, zadržavale se dulje. Kad joj se puls ubrzao, gotovo je poželjela da nije tako – nije željela da joj seks odvрати pažnju... No kako ju je on nastavljao maziti po usnama, kaos u njezinom umu pretvorio se u naelektrizirani osjećaj iščekivanja, njegov opojan miris, njegovo prekrasno tijelo, njegova muževna snaga istisnuli su sve što ju je mučilo.

»Moja Mary«, zastenjao je lickajući je. »Svaki put s tobom... idemo ispočetka. Nikad nije isto, svaki je poljubac bolji od prethodnog poljupca... od prethodnog dodira.«

Ruke su mu odlutale niže pa je osjetila njihovu težinu na svojim grudima. A onda joj je polako skinuo jaknu, potegnulo je s njezinih ruku, dok nije osjetila da je u svilenom košulji i čipkastom grudnjaku i postala svjesna vlastite kože ispod sve te odjeće.

No onda je jedan dio nje progovorio. Savjest, možda? Naime, osjećala se kao da ga je iznevjerila otišavši onda kad mu je bila potrebna.

»Zašto su prozori bili otvoreni?« ponovno je upitala.

Ali on kao da je nije ni čuo.

»Volim...« Glas mu je napuknuo pa se morao nakašljati. »Volim tvoje tijelo, Mary.«

Kao da je lagana kao perce, podignuo ju je s tvrdog mramornog poda i položio na bok, na krzneni tepih ispred *jacuzzi*a. Opustivši se na toj mekoći, promatrala je kako mu oči putuju niz njezino grlo prema grudima... i još niže, do bokova i nogu.

»Moja Mary.«

»Zašto zvučiš tako tužno?« tiho je rekla.

Ništa joj nije odgovorio, osjetila je trenutak istinskog straha. No onda joj je počeo otkopčavati košulju, sasvim polako, ne rastvarajući je čak ni kad je izvukao krajeve utisnute u hlače. Sjeo je i uzeo svilu među prste, a zatim razotkrio njezino tijelo pred svojim vrelim pogledom u toplini kupaonice.

Primaknuo se i kleknuo nad njezina bedra. »Volim tvoje grudi.«

Sagnuvši se, ljubio ju je posred grudi. Uz rub grudnjaka. Vrh bradavice. Neočekivano otpuštanje blagog pritiska značilo je da je otkopčao prednju kopčicu grudnjaka, a onda je i zračna struja očešala njezinu голу kožu kad je maknuo grudnjak sa strane.

Proveo je... cijelu vječnost... milujući joj grudi, gladeći ih, palčevima dodirujući napete bradavice. Sve dok nije pomislila da će poludjeti. A onda ih je počeo sisati, najprije jednu, zatim drugu. Nije se mogla sjetiti kad joj se posljednji put tako posvetio, premda je uvijek bio pažljiv. Njezin je helren funkcionirao na drugačijoj frekvenciji, što je značilo da je davao cijelog sebe, cijelo vrijeme.

Ali ne i te večeri.

Poljupcima se spuštao do trbuha, otkopčavajući joj tanak remen, kopču i zatvarač na hlačama. Kad je podignula bokove, skinuo joj je hlače i bacio ih tko zna gdje, a ona je ostala samo u kremastom, svilenom donjem rublju.

Vratio se na njezin trbuh, raširio dlanove i objema je rukama uhvatio za zdjelicu.

Ostao je tako dugo, palčevima joj milujući donji dio trbuha.

»Rhage?« rekla je promuklim glasom. »Što mi to ne želiš reći?«

Dvadeset prvo poglavlje

Kad je Rhage kleknuo iznad svoje Mary, bio je sasvim svjestan da ona izgovara njegovo ime, ali istovremeno i previše izgubljen u galami svojih misli da bi joj odgovorio.

Spuštajući pogled prema trbuhu svoje šelan, zamišljao ga je kako raste baš kao i Laylin, kako njezino tijelo čuva njihovo mlado sve dok njihov sin ili kći ne budu mogli samostalno disati. U toj maštariji, i njegovo mlado i Mary prethodno su bili savršeno zdravi, kao i tijekom i nakon poroda: blistala je svih osamnaest mjeseci – ili su ljudske ženke bile trudne devet mjeseci? – a porod je bio kratak i bezbolan. Kad je sve završilo, uzeo je nju i njihovo stvorenje u svoje naručje s namjerom da ih voli do kraja svog života.

Možda će njihov dječčić imati plave oči i plavu kosu na njega, ali i čudesan karakter i inteligenciju svoje *mamen*. Ili će možda njihova malena djevojčica imati Marynu smeđu kosu i njegove plave oči i biti svojeglava.

Bez obzira na kombinaciju izgleda i naravi, zamišljao je njih troje kako sjedaju zajedno za Prvi obrok i Posljednji obrok i sve užine između njih. Zamišljao je kako ponekad preuzima brigu za mlado kako bi se Mary malo odmorila, baš kao što su Z. i Wrath činili za svoje šelan i hranili svoje bebe mlijekom na bočicu. Ili kako kasnije stavlja malene zalogaje sa svog tanjura u malena dragocjena usta baš kao što je Z. sad činio s Nallom.

U tom čudesnom sanjarenju proći će godine, bit će ispada bijesa kad napuni tri, i prve ozbiljne misli i pitanja s pet godina. U desetoj će se već sprijateljiti, a u petnaestoj, ne daj Bože, već i voziti. Nizat će se ljudski blagdani i vampirski festivali... nakon čega će uslijediti prijelaz koji će isprepadati i njega i Mary – no zato što je to bila samo fantazija, njegovo će mlado i to preživjeti i izaći još jače. Nakon toga? Prvo slomljeno srce. A možda i princ na bijelom konju.

Koji će, u slučaju da on i Mary dobiju kćer, biti jebeni eunuh.

Ili zato što ga je Čuvarđjeva takvog napravila... ili zato što se Rhage sam pobrinuo za taj problemčić.

A onda, mnogo vremena poslije... unuci.

Besmrtnost na Zemlji.

I sve to samo zato što su se on i Mary toliko voljeli. Sve zato što je ona jedne noći, prije mnogo, mnogo godina, došla u sportski centar s Johnom Matthewom i Bellom, dok je on još bio slijep i pogubljen, i obratila mu se.

»Rhage?«

Stresavši se, nisko se sagnuo i položio usne na njezin trbuh. »Volim te.«

Kvragu, nadao se da je taj promukli glas protumačila kao uzbuđen.

Brzim pokretima, skinuo joj je gaćice i razmaknuo bedra. Kad je prinio usne njezinom spolovilu, začuo je kako je zastenjala njegovo ime – i nastavio je lizati i sisati sa samo jednim na umu. Voljet će je čak i ako mu ne podari mlado. Obožavat će je koliko god jedan združeni mužjak može obožavati svoju ženku. Pazit će na nju, grliti je, biti joj najbolji prijatelj, ljubavnik, najčvršći bedem.

Ali u njemu će ipak ostati jedna mala praznina.

Malena tamna rupa u srcu zbog onoga što je moglo biti. Onoga za što je vjerovao da mu nije ni važno... ali što će mu ipak zauvijek nedostajati.

Podižući ruku, mazio joj je grudi dok mu je ona svršavala na usnama.

Nije trebao željeti mlado. Nikad nije ni razmišljao o tome... Čak je vjerovao da je dobro što ima Mary za družicu jer tako nikad neće doživjeti ono što su Wrath i Z. doživjeli. Što je Qhuinn upravo doživljavao.

Što je i Tohr iskusio.

Zapravo, doimalo se pogrešnim žudjeti upravo za onim što ne samo da bi ubilo njegovu ženku da je normalnog zdravlja i da može zanijeti, već što bi ih oboje osudilo na propast: da njegova Mary nije bila neplodna, Čuvarđjeva im ne bi dopustila da ostanu zajedno i ne bi joj spasila život onda kad je oboljela od raka. Osim što bi Rhageu ostalo njegovo prokletstvo, V.-ova majka bi se potrudila za to da se njih dvoje nikad više ne susretnu.

Na kraju krajeva, ravnoteža se mora održati.

Podižući glavu, skinuo je sa sebe majicu na *Američku horor priču* i donji dio odjeće, i pomaknuo se kako bi je zajahao – bio je pažljiv dok je namještao svoj čvrsti ud u nju. Nježnim kružnim pokretima, ušao je u nju, a njezin poznati stisak, ta skliska toplina, natjerali su mu suze na oči dok je zamišljao, samo taj jedini put, da to rade ne kako bi se spojili... već kako bi začeli mlado.

No onda je samom sebi rekao da prestane.

Dosta razmišljanja. Dosta žaljenja za nečim što bi ih ionako uništilo.

Nikad više neće razmišljati o tome.

Nikad, ama baš nikad joj neće reći ništa o svemu tome. Nije da se dobrovoljno javila za rak ili kemoterapiju ili neplodnost. Ništa od toga nije sama tražila, bila je nedužna po tom pitanju koliko i svi drugi.

Stoga joj nikad neće reći koliko ga sve to čini tužnim.

Ali da, to je bila ta tjeskoba koju je osjećao u sebi. To je bila ta udaljenost među njima. To je bio uzrok njegove nervoze. Već jako dugo vremena promatrao je Braću s njihovim potomcima, promatrao bliskost njihovih obitelji, zavidio im na onome što su imali – i sve to skupa zakopavao u sebi sve dok se emocije nisu neočekivano pojavile s Malenim Wrathom u kuhinji.

Kao čir koji se gnjio sve dok nije puknuo.

Rhage je rekao samom sebi da bi mu zapravo trebalo laknuti jer nije ni lud ni maničan ni mentalno nestabilan. Stoviše, sad kad je shvatio o čemu se radi, mogao je to ostaviti iza njih.

Odgurnuti u stražnji kutak uma i zatvoriti vrata.

Sve će se opet vratiti u normalno stanje.

Sve će biti u redu, dovraga.

* * *

Bio je sjajan, kao i uvijek.

Dok se Mary izvijala ispod Rhagea koji je prodirao u nju, nije se zavaravala – znala je da je seks samo privremeno odvlačenje pažnje od nečega što ga je vjerojatno strašno mučilo. Ali ponekad ste drugoj osobi trebali pružiti prostor koji je trebala... ili u ovom slučaju, seks.

Jer, dragi Bože, osjetila je da mu je to važno na neki drugačiji način nego inače. Njezin je helren uvijek osjećao seksualnu želju za njom, ali ovo se doimalo... Pa, kao prvo, njegovi snažni kukovi mogli su je odgurnuti preko cijelog poda kupaonice, no ovog su se puta nježno pomicali prema njoj. Osim toga, kao da se nije toliko suzdržavao koliko pridržavao za nju, rukama je odozdo obgrlio njezin torzo tako da ju je praktički podignuo s tepiha, a njegovo je tijelo nosilo njezino u ljuljajućem ritmu koji je još više naglašavao njegovo gorko obuzdavanje.

»Volim te«, rekao joj je na uho.

»I ja tebe volim.«

Glas joj je puknuo od novog orgazma, poskočila je uvis toliko da je grudima udarila o njegova prsa. Bože, bio je tako prekrasan dok se pomicao na njoj, ritam penetracije širio je pulsiranje u njezinom spolovilu sve dok u cijelom svemiru nije postojalo više ništa osim njega, sve dok i prošlost i budućnost nisu nestale, sve dok se zbrka u njezinom umu i njezinom srcu nije do kraja rastočila.

Iz nekog razloga, stišavanje tih zanovijetajućih glasova, povlačenje neprekidne brige, nestajanje destruktivnih noćnih preispitivanja oko toga obavlja li dobro svoj posao – a ponekad i čvrsto uvjerenje da ga ne radi dobro – natjeralo joj je suze na oči.

Na stranu briga oko Rhagea, nije ni znala koliko je ranjena. Koliko je težak taj teret postao. Koliko se brinula, neprekidno.

»Žao mi je«, protisnula je.

Istog trena, Rhage se ukočio. »Što?«

Pogled mu je bio neobično užasnut kad se pomaknuo i pogledao u nju. A ona se osmjehnula brišući suze s lica.

»Samo sam... jako zahvalna što te imam«, šapnula je.

Rhage kao da se stresao. »Ja... pa, i ja to osjećam.«

»Finale? U meni?« Izvijala je tijelo. »Želim osjetiti kako svršavaš.«

Rhage je spustio glavu na njezin vrat i opet se počeo pomicati. »O, Bože, Mary... Mary...«

Dva pokreta kasnije i već je svršavao, njegovo čudesno tijelo se napinjalo, njegova erekcija ulazila duboko u nju i tako potaknula još jedan orgazam.

Nije prestao. Još dugo. Što je i inače bila sposobnost vampira. Samo je nastavio svršavati, ispunjavajući je toliko da ju je skoro preplavio – pa ipak je nastavljao dalje sve dok se njihovi orgazmi nisu praktički spojili i postali jedno, pulsirali zajedno.

Kad je bio gotov, umirio se i omlohavio, no onda je prebacio težinu na laktove kako bi ona mogla disati.

Bože, kako je bio velik.

Donekle se već i naviknula na njegovu veličinu, no kad je otvorila oči, vidjela je samo dio njegovog ramena. Pogled na sve ostalo blokiralo je njegovo tijelo.

Gladeći mu bicepse, tiho je izustila: »Hoćeš li mi, molim te, reći što nije u redu?«

Rhage se malčice odmaknuo unatrag kako bi je mogao pogledati u oči.

»Izgledaš veoma tužno.« Prstom je pratila njegove obrve. Tužnu sjenu na njegovim savršenim usnama. Masnice na njegovoj vilici. »Uvijek je bolje ako popričaš s nekim.«

Nakon duge pauze, otvorio je usta...

Bam! Bam! Bam!

Vani u spavaćoj sobi, netko od Braće lupao je na vrata, a zvuk nije bio nimalo prigušen.

Rhage se okrenuo i viknuo: »Da?«

V.-ov glas dopro je do kupaonice. »Imamo sastanak. Sad.«

»Primljeno na znanje. Stižem.«

Rhage se okrenuo i poljubio je. »Bolje da krenem.«

Brzo je ustao s nje i nije podizao pogled dok joj je pomagao da ustane s tepiha i ode do tuša.

»Rado bih bio unutra s tobom«, rekao je puštajući vrelu vodu.

Ne, pomislila je, budući da je nije htio pogledati. Zapravo to ne želiš.

»Rhage, znam da moraš ići. Ali plašiš me.«

Kad ju je smjestio pod tuš, uzeo je njezino lice među svoje dlanove i zagledao joj se ravno u oči. »Nemaš se oko čega brinuti. Ni sad ni ikad – barem ne oko mene. Voljet ću te do beskraj a i natrag, i sve dok je to tako, ništa drugo nije važno.«

Mary je duboko udahнула. »Dobro. U redu.«

»Vraćam se odmah nakon sastanka. Možemo donijeti nešto hrane. Pogledati neki film. Znaš, tako nešto... kako vi ljudi to zovete?«

Mary se osmjehnula. »Čilanje uz TV.«

»Tako je. Čilat ćemo uz TV.«

Poljubio ju je iako si je zbog toga smočio lice, a onda se povukao i zatvorio staklena vrata. Nabacio je trenirku na sebe i izašao bos.

Promatrala ga je kako odlazi. I pomislila kako je nevjerojatno da vas netko može tako utješiti... i istovremeno pogoršati situaciju.

Koji vrag se s njim događa?

Kad se otuširala, obrisala se, raščesljala mokru kosu i obukla hlače za jogu i veliki crni pulover od kašmira koji joj je sezao skoro do koljena. Kupila ga je za Rhagea na početku lanjske zime, čak je odabrala i njegovu omiljenu neboju nakon uzastopnih pokušaja da unese dašak promjene u njegovu garderobu. No on ga nije mogao baš često nositi jer mu je uvijek bilo prevruće u njemu.

Svejedno, pulover je mirisao na njega.

Stoga kad je izašla iz njihove sobe, osjećala se kao da je s njom – a čovječe, to joj je te večeri baš trebalo.

Zastajući ispred Kraljeva ureda, osluškivala je duboke muške glasove s druge strane zatvorenih vrata.

Dolje u predvorju, čula je slugane kako razgovaraju. Laštenje poda. Zveckanje kristala kao da su i lampe skinuli sa zida i prali ih u sudoperu.

Ne proizvodeći ni zvuka, krenula je niz gusto tkan crveno-zlatni tepih prema hodniku s kipovima. No nije se uputila niz taj hodnik s grčko-rimskim remek-djelima u mramoru i mnoštvom spavaćih soba. Ne, krenula je prema katu iznad njega.

Vrata trećeg kata palače nisu bila zaključana, ali nisu bila ni otvorena, pa se donekle osjećala kao da ulazi gdje ne smije dok je otvarala vrata stubišta i počinjala se penjati. Na vrhu, preko puta Trezove i iAmove sobe, nalazila su se zaključana čelična vrata odaje Prve obitelji, a kad je pozvonila na zvonice, licem se okrenula prema sigurnosnoj kameri.

Nekoliko trenutaka poslije, začuo se niz zvukova dok se brava otključavala, nakon čega su se teška vrata rastvorila. Beth je bila na drugom kraju sobe, Maleni Wrath na njezinom boku, kosa ispletana u platenicu na ramenu, stare plave traperice i svijetlo plava majica slika i prilika kućnog ugođaja. No ono što nije bilo nimalo kućno? Nevjerojatno blistanje dragog kamenja ugrađenog u sve zidove oko njih.

Mary nikad prije nije posjetila njihove privatne odaje. Malo tko jest, osim Fritza, koji je inzistirao na tome da čisti taj prostor. No Mary je ipak načula da je cijeli apartman bio krcat draguljima iz riznice iz Staroga kraja – što je očigledno bila istina.

»Hej ti«, Kraljica se osmjehnula iako joj je Maleni Wrath dohvatio pramen kose preko uha i povukao ga. »Jaoo. Može neka druga vježbica za bicepse, malecki?«

Dok je Beth rastvarala njegovu majušnu debeljuškastu šaku, Mary je rekla ozbiljnim glasom: »Moraš mi reći što se to dogodilo s Rhageom. I nemoj se pretvarati da ne znaš o čemu se radi.«

Beth je nakratko sklopila oči. »Mary, nije na meni...«

»Da je obrnuto, i ti bi htjela znati. A ja bih ti rekla, ako bi me pitala, jer to rade članovi iste obitelji. Naročito ako netko pati.«

Kraljica je tiho opsovala. Zatim se odmaknula u stranu i kimnula prema blistavom apartmanu. »Uđimo ovamo. Razgovarat ćemo nasamo.«

Dvadeset drugo poglavlje

Obično bi Rhage nešto premetao po ustima tijekom sastanaka s Kraljem. Lizalice su mu bile omiljene, ali ako njih nije bilo, smazao bi paketić bombona Starburst ili keksa s čokoladom – one starinske, u plavoj vrećici, hrskave, ne mekane, bez lješnjaka. No, želudac mu nije bio još spreman za to – i to ne samo zbog zvijeri.

No, barem mu se vid dodatno izoštrio nakon V.-ova udarca.

Kad su se rolete spustile, smjestio se u kut pokraj dvostrukih vrata dok su se ostala Braća smjestila na svoja uobičajena mjesta u toj prostoriji: Butch i V. na jednom od duguljastih francuskih divana, u praktički istom položaju, s gležnjem preko koljena, Z. se naslonio na zid zauzevši najbolju moguću obrambenu poziciju s Phuryjem tik do sebe, dok su se John, Blay i Qhuinn okupili pored vatre. Rehvenge se nalazio ispred Wrathova ukrašenog stola kao vođa simpata i jedan od Kraljevih najbližih savjetnika, a Tohr je sjedio pored Wrathove desne ruke zahvaljujući svojem položaju vođe Bratstva i prvog poručnika po svim pitanjima.

Lassitera nije bilo pa je Rhage pretpostavio da pali anđeo negdje gleda TV. A Payne, koja je počela dolaziti na te sastanke, vjerojatno je motrila Xcora.

Jer je i sam dragi Bog znao da se ta ženka znala pobrinuti za sebe i srediti bilo kojeg mužjaka na planetu.

Kao i obično, Wrath je bio centar svega, sjedio je na ukrašenom tronu na kojem je sjedio i njegov otac, njegove crne naočale skenirale su sobu premda je bio slijep, a ruka mu se odmarala na kockastoj glavi njegovog zlatnog retrivera.

Međutim, tog je jutra Qhuinn bio zadužen za govor.

»... dvoje u klinici, Layla i moj brat. Nijedno od njih neće se moći obraniti ako se on oslobodi, a doktorica Jane, Manny i Ehlena su zdravstveni djelatnici, ne ratnici.«

»Uz sve dužno poštovanje, Xcor je pomno promatran«, rekao je Butch. »Dvadeset četiri sata na dan.«

»Da Marissa nosi tvoje mlado, bi li ti to bilo dovoljno?«

Policajac je zinuo. Zatim zatvorio usta i kimnuo. »Da. Potpuno si u pravu.«

Qhuinn je prekrizio ruke preko prsa. »Osobno, nije me briga čuva li ga Hannibal Lecter, ne želim ga ni blizu te klinike.«

Kad je Brat utihnulo, Wrath je upitao: »Kakvo je trenutačno Xcorovo stanje?«

Vishous je pogladio kozju bradicu. »Još je u komi. Vitalni znakovi nisu naročito snažni, ali su stabilni. Nema pokreta na desnoj strani. Mislim da je doživio moždani.«

»Ali nisi siguran?«

»Ne dok ga ne odvučem do Haversa i napravim CT. Ali ne želim ga prebacivati preko cijelog grada samo kako bih zaključio ono u što sam već prilično siguran – i da, i Jane i Manny slažu se s mojom dijagnozom.«

»Imaš neku pretpostavku koliko bi koma mogla potrajati?«

»Ne. Mogao bi se probuditi u ovom trenutku. Ili tek za mjesec dana. Ili trajno vegetirati. Nema načina da to otkrijemo. A ako se probudi? Ovisno o jačini udara, možda mu je mozak oštećen. Možda će biti fizički sjeban. Ili potpuno normalan. Ili negdje između ta dva ekstrema.«

»Prokletstvo«, promrsio je Tohr.

Wrath se sagnuo u stranu i podignuo Georgea s poda te ga smjestio u svoje krilo. Kad je oblak žutog krzna poletio u zrak, Kralj je izvadio jednu dlaku iz usta prije nego je progovorio.

»Qhuinn ima pravo. Ne možemo ga tamo držati, naročito stoga što nam uskoro dolaze novi vježbenici. Kao prvo, vama će trebati streljana, idioti, ali što je još važnije, nipošto ne želimo da netko od tih malih smradova bude pronađen mrtav na kraju sata zato što se naša glavna nagrada probudila i pobjegla iz kaveza. Pitanje je, kamo ćemo s njim? Želim da nam bude blizu tako da istog trena možemo pozvati pojačanje, ali moramo ga maknuti s ovog posjeda.«

Nastala je diskusija, koju Rhage i nije baš pomno pratio. Istini za volju, ma koliko važno bilo sve to oko Xcora, najveći dio njegova mozga još je bio tamo u kupaonici s Mary dok se prisjećao koliko je lijepo bilo imati je ispod sebe, koliko su zanosni bili njezini uzdasi i koliko je volio biti u njoj.

Ništa neće nestati između njih, niti po pitanju njihovog seksualnog života, ako ne budu imali mlado. Ništa.

Zaista.

»... kopiladi sigurno traži po cijelom gradu«, netko je rekao. »Traže tijelo ili trag paljevine.«

Vishous se ubacio. »Uzeo sam mu dva mobitela. Jedan je imao klasičnu lozinku pa sam upao unutra bez problema, ali nije bilo ničega osim detalja oko dilažnja droge, a svi znamo da je s tim gotovo. Drugi mi je crknuo u ruci čim sam probio lozinku, pa pretpostavljam da je to bio Xcorov – kopilad očigledno prakticira osnovne mjere sigurnosti.«

»Hoćeš li moći svejedno uključiti mobitel?« pitao je Wrath.

»Ovisi koliko je toga sprženo, to tek moram procijeniti. Možda budem mogao izvući neke podatke, ali moglo bi potrajati.«

»Banda kopiladi neće mirovati dok ne pronađu Xcora«, netko je promrsio.

Tohr je zarežao. »Onda mi dopustite da im predam njegovo truplo.«

»Ne još, Brate.« Wrath je pogledao u lika. »Znaš to i sam.«

»Ali ako mu je mozak spaljen, nemamo ga što ispitivati...«

Wrath ga je nadglasao. »Želim da svi budete u gradu iduće tri noći. Xcorov nestanak izvući će kopilad iz skrovišta. Imamo jednog od njih. Želim ih sve.«

»A morali bismo i dalje rješavati koljače«, netko je promrsio. »Samo zato što smo sinoć pobijedili, ne znači da je rat završio.«

»Omega će napraviti još«, složio se Wrath. »Vraški sigurno.«

Butch je progovorio. »Doduše, što se tiče *degrada*... Smatram da smo se usredotočili na simptom, a ne na samu bolest. Moramo skinuti Omegu. Hoću reći, to je proročanstvo o uništenju, zar ne? Ja bih trebao biti taj koji će to učiniti, ali jednostavno nisam mogao progutati sve one bogalje na kampusu. Nema jebene šanse.«

V. je stisnuo svog najboljeg prijatelja za rame. »Činiš dovoljno.«

»Očigledno ne – koliko je već prošlo vremena? Njihov broj jest manji, ali svejedno je hrpa njih navalila na nas u tom kampusu.«

»Moja majka je tako jebeno beskorisna«, pojavao se V. i zapalio cigaretu. »Već se stoljećima borimo protiv Degradacijskog društva. Čak i uz proročanstvo, nisam vidio nikakvu naznaku da ih možemo istrijebiti...«

»Znam gdje bismo mogli staviti Xcora«, ubacio se Rhage.

Sve oči u prostoriji okrenule su se prema njemu, a on je samo slegnuo ramenima. »Nemojte se odmah izbezumiti. Ali rješenje je očito.«

Dolje u sportskom centru, Layla je prepoznala osjećaj koji ju je mučio još od prethodne noći.

Dok je sjedila na rubu svog bolničkog kreveta, točno je znala što je značio taj neumoljivi sudbinski osjećaj, vrućina u grudima, dosadan, nepopustljiv svrbež.

Samo što nije imalo smisla.

Vjerojatno je nešto pogrešno protumačila. Možda je to bio još jedan simptom trudnoće i samo joj se činilo da je nešto drugo?

Uglavnom, bilo kako bilo, otkrit će o čemu se radi, pomislila je silazeći s madraca i odlazeći do vrata. Posljednji period čekanja od dvanaest sati je prošao i opet je došlo vrijeme da protegne noge. Budući da nitko od Braće nije pazio na nju, a Qhuinn i Blay su bili na sastanku, namjeravala je do kraja iskoristiti svoju relativnu slobodu.

Zakoračivši u hodnik, osvrnula se oko sebe. Pred njezinom sobom nije bilo nikoga. Iz klinike nisu dopirali nikakvi zvukovi. Dvorana i teretana niže niz hodnik također su se doimale sasvim tihima.

Naoko nije bilo ama baš nikoga. Što je vrijedilo za Braću, sluge i medicinsko osoblje. Stoga zaista...

Kako je bilo moguće da je osjećala Xcorovo prisustvo čak i tu dolje?

Nema šanse da je to kopile na imanju Bratstva. Radilo se o neprijatelju, za Boga miloga, što je značilo da, ako nije krišom upao na posjed, neki je napad u tijeku, nastupio je pakao, Bratstvo je naoružano.

Umjesto svega toga? *Nada*, kako bi Qhuinn rekao.

Mora da je to još neko čudo trudnoće...

Ne, pomislila je. *Tu je*. Osjećala ga je u vlastitom krvotoku, što se znalo događati ako se netko hranio od vas, odjekivali ste u njima kao kad biste uhvatili vlastiti odraz u zrcalu preko puta.

Niste to mogli pogrešno protumačiti. Kao ni vlastiti odraz u ogledalu.

Podignuvši prednji dio Lanz spavaćice – iz navike više nego iz potrebe, zbog velikog trbuha – oteturala je preko golog bolničkog hodnika u papučama, prolazeći pored nove ženske kupaonice, muške svlačionice i teretane.

Ništa naročito nije primijetila. No kad je prošla dvoranu i stigla do ulaza na bazen, zaustavila se.

Ravno. Osjećala je kao da je ravno ispred nje...

»Hej, curo, što se radi?«

Layla se okrenula. »Qhuinn, hej.«

Otac njezinog mladunca došao je do nje, pogledom lutajući preko njezinog lica i trbuha. »Jesi li dobro? Što radiš ovako daleko od sobe?«

»Samo sam... Bilo je vrijeme za šetnju.«

»Pa, nisi morala baš ovamo doći.« Qhuinn ju je primio za lakat, okrenuo i poveo natrag. »Zapravo, možda bismo te trebali premjestiti natrag u palaču na neko vrijeme.«

»Što... Zašto?«

»Tamo je ugodnije.«

U manje od minutu, opet se nalazila pred vratima svoje sobe. I nije bila glupa. On je bio najveći zagovornik toga da bude u klinici jer je to bilo bolje za nju i sigurnije za mlado. A sad se odjednom predomislio?

Srce joj je lupalo, u glavi joj se vrtjelo, itekako dobro je znala da joj instinkt ne laže. Xcor se nalazio negdje u sportskom centru. Jesu li ga zarobili na terenu? Je li ozlijeđen pa su ga zato doveli ovamo kao i onog njegovog vojnika?

Qhuinn se nagnuo kako bi joj otvorio vrata. »Uglavnom, sad ću popričati s doktoricom Jane o tome...«

»O čemu to moraš sa mnom popričati?«

»Mi o vuku...« Qhuinn je ležerno odvratio okrenuvši se.

V.-ova je družica dolazila iz smjera kabineta s opremom, s hrpom kirurških kuta u rukama. »Slušaj, nemoj ovo spominjati Fritzu, može?«

Pranje rublja mi raščisti misli, a nekad se jednostavno moraš malo opustiti.«

Qhuinn se kratko nasmijao. »Zapravo sam došao ovamo tebi u posjet. Mislio sam da bi Layli odgovaralo da se vrati u svoju staru sobu.«

Doktorica Jane se namrštila. »U palači?«

»Ovdje je sve nekako bolnički.«

»Pa da, to je i smisao, Qhuinn.« Doktorica Jane je prebacivala teret po rukama, ali nije odmicala svoj šumski zelen pogled. »Znam da smo imali trenutaka kad je trudnoća tekla glatko, i nadam se da će se tako i nastaviti. Ali ne smijemo riskirati, sa svakom novom noći sve smo bliže, a ne dalje, velikom trenutku...«

»Samo iduća dvadeset četiri sata.«

Layla je pogledavala u jedno pa u drugo. I osjećala se prilično licemjerno kad je rekla: »Ovdje se osjećam sigurnije.«

»Koliko si već na nogama?« pitala je doktorica Jane.

»Samo sam prošetala niz hodnik do dvorane...«

»Možemo preseliti par aparata u kuću«, predložio je Qhuinn. »Monitore i to. Takve stvari. Osim toga, neće dugo trajati.«

Doktorica Jane odmahivala je glavom kao da nije bila sigurna da ga je dobro čula. »Operacijsku salu?

Misliš da bi mogli prebaciti i operacijsku salu gore? Ne želim zvučati kao paničarka, ali nosi blizance, Qhuinn. Blizance.«

»Znam«, Qhuinnove različite oči priličile su se za doktoričine. »Sasvim sam svjestan što je na kocki. Kao i ti.«

Doktorica Jane je zinula. Zatim se malo nećkala. »Slušaj, idem odnijeti ovo do svog ureda. Nađemo se tamo, okej?«

Kad je doktorica otišla, Layla se zagledala u Qhuinna. »Tko je još ovdje?«

Qhuinn joj je stavio ruku na rame. »Nitko, zašto pitaš?«

»Molim te. Samo mi reci.«

»Nema nikoga. Nemam pojma o čemu priča. Hajde da te smjestimo.«

»Ne moraš me štititi.«

Tamne su se obrve jako stisnule, ali nije se mrštio, pomno ju je promatrao. »Stvarno. *Stvarno?*«

Layla je izdahnula i položila ruku na trbuh. »Žao mi je.«

»Sranje, ne, nemoj se ispričavati.« Odmaknuo je kosu s lica i po prvi je put ugledala crne vrećice ispod njegovih očiju. »Svi su... Znaš, rat je u tijeku. Jebeno je stresno.«

Prebacivši joj ruku preko ramena, uveo ju je u njezinu sobu i poveo natrag do kreveta na koji ju je smjestio kao da je od porculana.

»Doći ću provjeriti kako si na kraju moje... Kasnije. Aah, vratit ću se kasnije.« Nasmijao se, ali osmijeh mu nije obuhvatio i oči. »Javi mi ako bilo što trebaš, okej?«

Kad ju je obuzeo poznati osjećaj krivnje i straha, Layla više ništa nije mogla reći, vilica joj se doslovno ukočila, a usne stisnule. Što je, uostalom, i mogla napraviti? Kad bi mu rekla da zna da je Xcor tu...

Pa, on bi želio znati kako to zna. A bilo bi nemoguće lagati mu, kao i reći da je to zato što je hranila to kopile svih tih mjeseci prije... još onda kad ju je Xcorov vojnik prevario i naveo da ode do one livade vjerujući da se mora pobrinuti za nekakvog ratnika koji je radio za Bratstvo. Već je priznala taj svoj nehотиčni grijeh Kralju, no ono što nikome nije rekla bilo je to da je mnogo puta nakon toga odlazila naći se sa Xcorom... navodno kako bi ga spriječila od napada na imanje onda kad je razotkrio njihovu lokaciju.

Ruku na srce, odlazila je na te sastanke jer se zaljubila u njega.

A činjenica da je sve to završilo? Da je Xcor bio taj koji je prekinuo sastanke? To nije bilo ni važno.

Istina je bila da je žudjela za tim vremenom koje je provodila s njim. I u tome se sastojala njezina izdaja, ma koliko ona sebe htjela prikazati kao žrtvu.

»Layla?«

Tiho opsovavši, stresla se i opet koncentrirala na sadašnji trenutak. »Oprosti? Što?«

»Jesi li dobro?«

»Ne. Mislim, da, jesam.« Stavila je ruke na donji dio leđa i protegnula se. »Samo sam umorna. Zbog trudnoće. Ali sve je u redu.«

Qhuinn ju je dugo promatrao, svojim raznobojnim očima pretražujući njezino lice. »Hoćeš li me zvati? Čak i ako... ako ti samo dosadi tu ležati?«

»Hoću. Obećavam.«

Kad su se vrata za njim zatvorila, znala je što će učiniti. Otići će razgovarati s ostalom Braćom, ako već i nije. I uskoro, vrlo brzo, shvatit će da više ne osjeća Xcorovu prisutnost.

Zato što će premjestiti ili nju ili njega.

Naslonivši lice na dlanove, nastojala je duboko disati i shvatila da je to nemoguće. Grlo joj je bilo stisnuto, rebra kao željezne rešetke, pluća su joj gorjela. Uzastopce je ponavljala samoj sebi da briga neće ništa riješiti. A neće ni pomoći njezinoj trudnoći.

Osim toga, ionako se više nije nalazila sa Xcorom.

Jer to se i obično događalo kad biste nekom muškaku spomenuli osjećaje. Ili barem, muškaku poput njega.

A nije ni napao imanje...

Osim ako ga upravo tako nisu ulovili? O, najdraža Čuvardjevo, zar je doveo ovamo svoje naoružane

vojnike? Zar je zbog toga nastao sinoćnji kaos?

Istog trena zavrtjelo joj se u glavi, misli su se spajale u uzorke koji nisu imali nikakvog smisla jer je prebrzo razmišljala, nimalo logično.

Nešto kasnije, spustila je ruke i pogledala prema vratima kupaonice. Bila su stotinu kilometara daleko. Ali morala je piškiti, a možda će je i umivanje hladnom vodom malo smiriti.

Pomaknuvši noge s madraca, nastojala je uhvatiti ravnotežu...

Nešto vlažno. Odjednom su joj... bedra bila vlažna.

Spustila je dlanove prema prednjem dijelu spavaćice, spuštajući i pogled.

I vrisnula.

Dvadeset treće poglavlje

Na katu svoje staklene kuće, Assail se tuširao gotovo čitavu vječnost. Tamni su se kapci spustili preko prozora pa je bilo mračno, mogao se orijentirati samo prema svijetlećim prekidačima za svjetlo i njihovim malenim glavicama boje breskve. Voda je bila vrela, a kad je zabacio glavu unatrag, kosa mu se prilijepila za lubanju. Tijelo mu je nakon hranjenja i ševe lebdjelo, čak se i ovisnost primirila.

Iako su za ovo posljednje vjerojatno bile zaslužne tri crte koje je povukao čim se vratio.

Briši vjerojatno.

Nekoliko je puta poševio Naashu, i to žestoko, pa mu je donji dio leđa bio sav ukočen. Ud mu je bio iscrpljen. Testisi potpuno prazni.

U njegovom srcu nije bilo radosti. Nimalo. No to nije bilo neuobičajeno. A šampon i sapun uopće nisu pridonijeli tome da se osjeća čišćim, vjerojatno zato što se prljavština na njemu nije nalazila s vanjske strane. Premda mu ni to nije bilo strano.

Pa ipak, nije sve bilo izgubljeno. Čekao ga je posao.

Kad je Assail odlučio doći u Novi svijet, nije sam krenuo na to putovanje. Njegovi bratići, Ehrich i Evale, putovali su zajedno s njim, i dokazali su se kao postojani i odani pomoćnici u svim njegovim poslovnim poduhvatima. Ostali su s njim i nikad ga nisu iznevjerili, a zatrebat će mu još jednom.

Za nešto u čemu će vrlo vjerojatno uživati.

Naasha je, igrom slučaja, imala nekoliko prijateljica u sličnoj situaciji – ženki iz glimere za koje se njihovi helreni nisu uspijevali pobrinuti kako treba pa su tražile određene... ispušne ventile... koji im nisu bili dostupni. I premda su se njegovi bratići već povukli u svoje apartmane u prizemlju kad se Assail vratio doma, bio je uvjeren da ih je dobrovoljno prijavio za posao koji će sa zadovoljstvom obaviti.

Naposljetku, Wrath je imao pravo.

Nešto se doista kuhalo među aristokratima.

Assail je to mogao osjetiti sigurno kao i miris u noćnome zraku. Samo nije još točno znao što se zbiva. No, vrijeme i seks će i to riješiti.

Izlazeći iz tuša, zadovoljno je zakoračio na debeo, topao otirač za noge i obrisao se ručnikom ugrijanim na radijatoru pored tuš kabine. Kupio je tu kuću potpuno namještenu od čovjeka koji ju je izgradio i koji je mislio na sve, pazilo se na svaku sitnicu prilikom gradnje i opremanja kuće. Luksuz je bio potpun. Ni novčić se nije štedio.

Međutim, ona se svejedno doimala strašno praznom, usprkos trojici stanara. Praznina nalik onoj u njemu, zar ne? Nešto profinjeno i prekrasno izvana, unutra bez duše.

Jedno kratko vrijeme nije bilo tako. U oba slučaja.

No to vrijeme je prošlo.

Ušavši u spavaću sobu, zavukao se među svilene plahte i u glavi zabilježio da ih mora promijeniti kad padne mrak. Iako to nije bilo uobičajeno za mužjaka njegovog položaja, nekako se naviknuo na to da sam čisti svoju kupaonicu i sobu, mijenja plahte, pere odjeću. Pronalazio je neku neobičnu utjehu u držanju od tih detalja, od početka do kraja svakog od tih zadataka koji su mu pružali određeno zadovoljstvo.

Tako je obično provodio dane dok bi njegovi bratići dolje spavali. Čisteći. Brišući podove i umivaonike, zahode i stolove. Usisavajući. Lašteći. Bio je to produktivan način da sagori kokain u sebi.

No, ne i danas. Nakon hranjenja mu je trebao odmor, ne samo za um već i za tijelo...

Pored njega, tiho se oglasio mobitel staromodnim zvonom kakvo se više nigdje nije moglo čuti.

Nije se ni potrudio pogledati tko ga zove. Znao je. »Nazvao bih te«, rekao je, »ali nisam htio biti nepristojan. Još je prerano za poslove.«

Brat Vishous nije tratio ni trenutka. Što je bila jedna od njegovih najupečatljivijih karakteristika. »Što se dogodilo? Jesi što dobio?«

»Da znaš da jesam. U mnogo različitih položaja. Naasha je bila veoma uslužna.«

Mračni se smijeh čuo s druge strane linije. »S mužjakom kao što si ti, siguran sam da je bila. I očekujemo da to redovito obavljaš dok ne propjeva.«

»Već jest.« Assail se okrutno osmjehnuo u mraku. »Kaži mi, je li tvoja reputacija seksualnog gospodara samo pusta priča ili si uistinu tako perverznan?«

»Trati mi vrijeme tračevima i saznat ćeš iz prve ruke.«

»Nastrano.«

»Zašto pitaš?«

»Tvoje je ime iskrsnulo u razgovoru.«

»Kako?«

Činjenica da to nije bilo pitanje već zahtjev nije ga iznenadila. »Pričala je o seksualnim osvajanjima u kojima je uživala. Ti si očigledno bio jedan od njih, još dok je bila mlađa – i naglasila je da si ti bio taj koji je osvajao.«

»Ševio sam se s mnogo njih«, V. je izjavio monotonim glasom, »i zaboravio devedeset pet posto. Dakle, kaži mi što znaš, i to ne o seksu. Mom ili tuđem.«

Assaila nije iznenadila promjena teme. »Aristokrati će uskoro pristupiti Kralju. Tražit će da se pojavi na privatnom prijemu za devetstoti rođendan njezinog *helrena* – događaj koji je rijetkost čak i u dobrim krvnim lozama.«

»Namjeravaju li opet pucati na mog gospodara?«

»Moguće. Instinkt mi govori da utiru put.« Assail je odmahnuo glavom iako ga Brat nije mogao vidjeti. »Samo nisam siguran tko to radi. Naasha je poznatija po svojim horizontalnim postignućima nego mentalnim. Nije sposobna razviti strategiju, radilo se o izdaji ili okupljanju za Posljednji obrok. Zato vjerujem da netko njome upravlja. S druge strane, ne znam tko. Zasad.«

»Kad ćeš se opet s njom naći?«

»Priredila je okupljanje za večeras, idem tamo s bratićima. Nastojat ću što više toga saznati.«

»Super *cool*. Bravo.«

»Nisam još ništa napravio.«

»Nije istina. Koliko je puta svršila?«

»Prestao sam brojati nakon sedmog.«

Još jednom, mračan se smijeh začuo s druge strane linije. »Mužjak po mom ukusu. I ne osuđuj perverzije, smradu kritični. Nikad ne znaš kad bi ti se mogle svidjeti. Nazovi me sutra.«

»Ako nastavimo ovako, razgovarat ću više s tobom nego s vlastitom *mamen*.«

»Zar nije mrtva?«

»Da.«

»Neki su gadovi pravi sretnici.«

Kad je završio sastanak s Wrathom i Bratstvom, Rhage se vratio u svoju sobu, a dok je otvarao vrata, ponadao se da Mary spava...

»Hej.«

Okej, dobro. Mary je bila sve samo ne pospana. Sjedila je na njihovom krevetu, oslonjena o ploču uzglavlja, koljena je privila uz prsa i obgrlila ih rukama.

Kao da ga je čekala.

»Aaah, hej.« Zatvorio je vrata. »Mislio sam da se možda odmaraš.«

Samo je odmahнула glavom. I zagledala se u njega.

U neobičnoj tišini koja je uslijedila, sjedio se noći koja kao da je bila davno – onda kad je ušao u tu sobu nakon što je bio s ljudskom ženom. Mary je već živjela kod njega, i ubilo ju je kad ga je vidjela nakon toga – kvragu, i njega je ubilo to što joj se morao takav vratiti. No u to vrijeme bilo je ili omogućiti tijelu seks ili zajahati Mary i riskirati da se zvijer pojavi dok je još u njoj. Naposljetku, njegova ga je Mary toliko uzbuđivala, tolikom brzinom da je zvijer prijetila da će se pojaviti kad bi se samo našao u njezinom prisustvu, a on je strahovao od toga da će je ozlijediti. Bojao se otkriti pred njom taj dio sebe. Bio je

uvjeren u to da će se ta njegova bezvrijedna strana pojaviti i sve upropastiti.

Stoga se vratio tu znajući da je mora pogledati u lice, svjestan onoga što je radio s nekom drugom.

Osim noći kad je saznao da ona umire, bilo je to najružnije sjećanje u cijelom njegovom životu.

Smiješno, i ovo je na neki način nalikovalo tome. Obračun koji nije želio, ali koji nikako nije mogao spriječiti.

»Razgovarala sam s Beth«, rekla je ozbiljnim glasom. »Rekla mi je da si čuvao Malenog Wratha kad je ona otišla sanirati ruku.«

Rhage je sklopio oči poželjevši opsovati. Naročito kad je nastala duga pauza, kojom kao da mu je pružala priliku da sve pojasni.

»Želiš li mi reći zašto te je čuvanje Malenog Wratha učinilo tako emotivnim?«

Glas joj je bio smiren. Kontroliran. Moglo bi se reći, čak i nježan.

Zbog čega se njegova strana priče doimala naročito okrutnom i nepoštenom. No ona ga nije namjeravala samo tako pustiti, promijeniti temu, zaboraviti sve. To nije bio Maryn način, ne kad se radilo o ovakvim temama.

»Rhage? Što se dalje dogodilo?«

Rhage je duboko uzdahnuo. Želio joj je prići bliže, ali osjetio je da mora koračati – zbrka i galama u njegovoj glavi iziskivale su neku vrstu fizičkog izražavanja ili će vrisnuti, udarati šakama o zidove...

Samo je morao smisliti kako to oblikovati u riječi a da ne zvuči kao da je okrivljava za nešto. Ili da ispadne katastrofalno nesretan. Ili...

»Rhage?«

»Daj mi minutu.«

»Hodaš uokolo već preko dvadeset.«

Zaustavio se. Pogledao u svoju družicu.

Mary je promijenila položaj pa je sad sjedila tako da su joj noge visjele s visokog madraca. Izgledala je kao patuljčica u usporedbi s krevetom, ali trebao im je madrac veličine nogometnog terena – on je bio tako velik da se praktički ne bi mogao ni protegnuti na nečemu manjem.

Sranje. Opet je odlutao u mislima...

»Je li to zato što...« Mary se zagledala u vlastita stopala. A onda ga je opet pogledala. »Je li to zato što želiš imati svoje mlado, Rhage?«

Zinuo je. Zatvorio usta.

Stajao je kao ukopan dok mu je srce tutnjalo u grudima.

»U redu je«, šapnula je. »Tvoja Braća polako osnivaju svoje obitelji, a promatranje najmilijih u takvim situacijama može sve uskomešati. Budi u nama... želje... kojih možda nismo ni svjesni...«

»Volim te.«

»Ali to ne znači da nisi razočaran.«

Oslonivši se tako da je ramenima udario o zid, pustio je tijelo da klizne sve dok stražnjicom nije udario o pod. Potom je objesio glavu jer nije mogao podnijeti da je pogleda.

»O, Bože, Mary, ne želim se ovako osjećati.« Kad mu je glas napuknuo, nakašljao se. »Mislim... Mogu pokušati lagati, ali...«

»Već neko vrijeme se tako osjećaš, zar ne? Zato je situacija bila malo čudna među nama.«

Poraženo je slegnuo ramenima. »Rekao bih nešto, ali nisam znao u čemu je problem. Sve dok se nisam našao dolje u kuhinji, sam s Malenim Wrathom. Jednostavno se pojavilo iz vedra neba. Pogodilo me kao tona cigli. Ne želim se osjećati ovako.«

»To je posve prirodno...«

Šakom je toliko snažno udario o pod da je umalo razbio drvenu gredu. »Ne želim ovo! Jebeno ne želim! Ti i ja smo sve što mi treba! Čak ni ne volim mladunčad!«

Dok mu je glas tutnjao kroz sobu, mogao je osjetiti kako ga promatra.

I nije to mogao podnijeti.

Ponovno skočivši na noge, koračao je uokolo, želeći skinuti sve slike sa zidova, zapaliti sve zastore i

golim rukama rasjeći ormar na daske za potpalu.

»Mislio sam to«, viknuo je. »Kad sam ti rekao da bih ti osigurao mlado ako bi ga željela, jebeno sam to mislio!«

»Znam da jesi. Ali ono što nisi očekivao jest da ćeš ti biti taj s prazninom u grudima.«

Zaustavio se na mjestu i obratio orijentalnom tepihu. »Nije bitno. Ovo uopće nije bitno. Proći će...«

»Beth mi je još nešto rekla.« Mary je pričekala da on podigne pogled, ali kako to nije učinio, obrisala je suzu. »Rekla je da ti je Vishous prišao prije napada. Rekla je... da ti je rekao da ćeš umrijeti. Da te pokušao nagovoriti da napustiš to polje... ali ti nisi htio.«

Rhage je opsovao i nastavio koračati. Povlačeći dlan preko lica, osjetio je kako bi se najradije vratio u prve dane njihove veze. Dok je još bilo lako. Ništa osim dobrog seksa i još bolje ljubavi.

A ne sve ovo... životna sranja.

»Zašto si tako izletio?« upitala je oklijevajući.

Odmahnuo je rukom na njezino pitanje. »Možda je bio u krivu, znaš. Nije da V. zna baš sve, inače bi bio bog...«

»Prerano si izašao u bitku. Nisi čekao... sam si izašao. Na polje puno neprijatelja. Sam, netom nakon što ti je jedan od Braće, koji dosad nijednom nije pogriješio, rekao da ćeš tamo umrijeti. A zatim si ustrijeljen. U prsa.«

Rhage se nije namjeravao srušiti.

Bilo je skroz čudno. Stajao je uspravno... a onda je bio dolje na podu, noge su se srušile pod njim pod krivim kutom, torzo odmah za njima, pao je nespretno lamatajući rukama i ramenima. No to se i događalo kad bi ratnik izgubio bitku – nije bio ništa više od pištolja koji klizi iz ruke koja je pucala, bodeža koji ispada iz dlana, granate puštene, ne bačene, u prazno.

»Žao mi je, Mary. Tako mi je... žao. Žao mi je, žao mi je...«

Samo je ponavljao te riječi, iznova i iznova. Ništa drugo nije mogao.

»Rhage.« Kad je prekinula njegovo nepovezano mrmljanje, Maryn je glas bio toliko tužan da je i sam njegov zvuk bio gori od metka koji mu je prošao kroz srce. »Misliš li da si izašao sam zato što si želio umrijeti? Molim te, budi iskren sa mnom. Ovo je prevažno... da bismo to samo gurnuli pod tepih.«

Osjećajući se kao zadnje govno, prinio je dlanove licu i rekao u njih: »Samo sam htio... opet biti blizu tebe. Kao prije. Kako bi trebalo biti. Kako mora biti, ako se mene pita. Mislio sam... Možda ako budem na drugoj strani, i ti mi dođeš, mogli bismo...«

»Raditi ono što radimo sad?«

»Samo što tada ne bi bilo važno.«

»Što nemamo mlado?«

»Da.«

Kad su oboje utihnuli, opsovao je. »Osjećam se kao da te upravo izdajem, ali na neki drugi način.«

Kad je duboko udahнула, bilo je jasno da je znala točno na što misli – na onaj trenutak kad joj se vratio nakon što je bio s drugom ženom. No brzo se oporavila. »Zato što ti ne mogu pružiti ono što želiš, a ti to želiš svejedno.«

»Da.«

»Želiš li... Želiš li biti s drugom ž...«

»Bože, ne!« Rhage je spustio dlanove i odmahnuo glavom toliko snažno da mu se umalo otkinula s kralježnice. »Jebote, ne! Nikad. Nikad. Radije bih bio s tobom i nikad ne imao mlado nego... Mislim, Isuse, ni blizu.«

»Jesi li siguran u to?«

»Apsolutno. Definitivno, sto posto siguran.«

Kimnula je glavom, ali nije ga gledala. Opet se usredotočila na svoja stopala, protezala nožne prste, širila ih, stiskala, pomicala uvis.

»U redu je ako želiš«, tiho je rekla. »Hoću reći, shvatila bih ako želiš biti s... Znaš, s pravom ženom.«

Dvadeset četvrto poglavlje

Mary se smatrala pravom feministicom. Istina, većina muškaraca mogla je podići veću težinu nego većina žena – što je vrijedilo i za ljude i za vampire – no osim te prilično nevažne fizičke nejednakosti, po njezinom mišljenju nije postojalo apsolutno ništa što su muškarci radili bolje od žena.

Stoga ju je donekle prenerazilo što se osjećala kao potpuni neuspjeh onda kad je zapravo bila u poziciji u kojoj su se nalazili svi muškarci.

Osobe rođene s muškim spolnim organima nisu mogle zanijeti, kao ni ona. Eto? Potpuna jednakost.

Bože, kako je to boljelo.

A boljelo je na sasvim neobičan način. Osjećaj je bio nekako hladan, kao hladna praznina točno u središtu grudi. Ili možda još niže, premda se metafora praznine ondje gdje se nalazila njezina maternica doimala kao da je izvučena iz nekog televizijskog filma.

No, takav je bio osjećaj. Praznina. Pećina.

»Žao mi je«, čula je vlastito mrmljanje. Premda nije imalo smisla.

»Molim te«, preklinjao ju je. »Nemoj to *nikad* govoriti...«

Gle ti to, prišao joj je i kleknuo pred njom, s dlanovima na njezinim koljenima, njegove su je plave oči promatrale kao da će umrijeti samo od pomisli da ju je povrijedio.

Položila je dlan na njegov obraz i osjetila toplinu njegovog lica. »Dobro, neću se ispričavati za to«, rekla je. »Ali žao mi je, zbog nas. Ni ti se ne želiš osjećati ovako kao ni ja, pa ipak, tu smo...«

»Ne, *nismo* tu, ne pristajem ni na što od toga. Neću dopustiti da ovo utječe na mene ili tebe...«

»Jesam li spominjala u zadnje vrijeme koliko mrzim rak?« spustila je ruku, svjesna da ga prekida, ali ne mogavši se zaustaviti. »Zbilja, zbilja, zbilja jebeno mrzim tu bolest. Tako sam sretna što je vampiri ne mogu dobiti, jer ako bi ti kojim slučajem dobio neku vrstu te bolesti, ozbiljno bih zamrzila čitav svemir do kraja svog besmrtnog postojanja...«

»Mary, jesi li čula što sam rekao?« Uzeo ju je za ruku i vratio je natrag na svoje lice. »Nikad više neću razmišljati o ovome. Neću dopustiti da se ovo ispriječi između nas. Neće biti...«

»Osjećaji tako ne funkcioniraju, Rhage. Ja sam psihologinja, znam o čemu pričam.« Pokušala se nasmijati, ali je bila prilično sigurna da je od svega ispala neka grimasa. »Ne možemo birati kako ćemo se osjećati – naročito ne po pitanju nečeg važnog kao što su djeca. Hoću reći, osim smrti i osobe s kojom želiš provesti život, pitanje djece je temelj naše egzistencije.«

»Ali možeš odabrati što učiniti s tim osjećajima. I sama si to uvijek govorila, možeš odabrati kako ćeš reagirati na vlastite misli i osjećaje.«

»Da. Ali... nekako mi se čini da to ovog puta neće upaliti.«

Bože, kako to da više ljudi ne odalami svoje psihoterapeute u dupe, zapitala se. Ta licemjerna hrpa sranja o tome kako moraš »osjetiti svoje osjećaje, ali dopustiti brižnom roditelju u sebi da kontrolira tvoje reakcije«, u slučajevima poput ovog uopće nije bila od koristi – onda kad ste na rubu da se slomite, baš kao i vaš partner, a neki glasić u glavi uvjerava vas da to nikad nećete prebroditi jer, Kriste, tko bi to uopće i mogao?

P.S. Osim toga, za sve je bila kriva ona, zato što je ona bila ta s manjkom plodnih jajašaca...

»Mary, pogledaj me.«

Kad ga je napokon poslušala, iznenadio ju je ozbiljan izraz na tom prekrasnom licu. »Neću dopustiti da se išta ispriječi među nama, naročito ne neki glupi nemogući san o tome da imamo mlado. Tako je kako je. Wrath i Z.? Da, imaju potomstvo sa svojim družicama, ali su istovremeno morali proživjeti trenutke u kojima su znali da bi njihove šelan mogle umrijeti – za Boga miloga, Wrath je umalo i izgubio Beth. A Qhuinn? Da, istina, nije zaljubljen u Laylu, ali nemoj mi reći da mu svim srcem nije stalo do nje, s obzirom na to što nosi u sebi.« Izdahnuo je i naslonio se, položivši dlanove na pod. Pogled mu je odlutao do ploče uzglavlja i pratio izrezbarene ukrase. »Kad logično razmišljam o tome... Ma koliko jaka bila želja za potomstvom...« Premjestio se i dlanom udario posred prsa. »Ma koliko osjećao potrebu za tim da imam

potomka s tobom, još mi je jasnije da nikakvo mlado ne bih mijenjao za tebe.«

»Ali ja sam besmrtna, sjećaš se? Ne bi se morao brinuti zbog mene pri porodu kao što je bio slučaj s ostalom Braćom.«

Hitro ju je pogledao u oči. »Da, ali onda te više nikad ne bih vidio, Mary. U tome se sastojala ravnoteža, sjećaš se? Ti ne bi ni znala da smo ikad bili skupa... ali ja bih. Do kraja svog života, znao bih da si bila na ovom planetu, živa i zdrava... Ali te više ne bih mogao vidjeti, dotaknuti, smijati se s tobom. A ako bih nabasao na tebe? Umrila bi na licu mjesta.« Protrljao je lice. »To što ne možeš imati mlado? To je razlog što smo zajedno. To nije prokletstvo, Mary... Već blagoslov. To nas je spasilo.«

Mary je treptanjem tjerala suze. »Rhage...«

»Znaš da je to istina. Znaš da je to taj balans.« Ustao je i primio je za ruke. »Znaš da zbog toga i imamo to što imamo. Podarila si nam budućnost upravo stoga što sad više ne možeš roditi ni sinove ni kćeri.«

Kad su im se pogledi ponovno sreli i zadržali jedan na drugom, htjela mu je još jednom reći da joj je žao. Ali on to nije htio ni čuti. »Ne. Ne želim to slušati, Mary. Ozbiljan sam. Ne želim jebeno ni čuti. I znaš što? Ništa ne bih mijenjao. Ama baš ništa.«

»Ali želiš...«

»Ne više nego što želim da budeš sa mnom, pored mene, da živiš sa mnom, voliš me.« Nije skidao pogled s nje, silina uvjerenja u to što je govorio rasplamsala je njegov pogled. »Ozbiljan sam, Mary. Sad kad malo razmišljam o tome... sad kad u glavi radim računicu? Ne. Život bez tebe je tragedija. Život bez potomka? To je... pa, to je jednostavno drugačiji put.«

Maryn primarni instinkt bio je taj da i dalje ostane zatočena u vlastitoj drami, kotač kajanja, ljutnje i tuge bio je primamljiv i potencijalno nepopustljiv kao i crna rupa. No onda je pokušala sagledati širu sliku, prijeći na drugu stranu.

I što joj je pritom pomoglo?

Ljubav u njegovim očima.

Kad ju je Rhage pogledao, pogled mu je bio poput sunca, izvor topline, života i ljubavi. Čak i uza sve to što mu nije mogla pružiti? Svejedno ju je promatrao kao da je sve što mu je u životu bitno – točno ono što ima pred sobom.

I u tom je trenutku Mary nešto shvatila.

Život ne mora biti savršen... da bi u njemu postojala prava ljubav.

To je jednostavno drugačiji put.

Nešto čudno se dogodilo kad je tih pet riječi sišlo s Rhageovih usana. Kao da je neki uteg bio podignut s njega, sve je postalo lagano i nekako pjenasto, srce mu je počelo pjevušiti, duša otpustila teret, udaljenost koja se uvukla među njih nestala kao što nestaje dim, kao što se magla podiže, kao što oluja prolazi i ide dalje.

»Ništa ne bih promijenio.« Dok je govorio te riječi, osjećao se... slobodno. »Ništa. Ništa ne bih promijenio.«

»Ne bih te krivila kad bi to htio.«

»Pa, ne želim.« Mazio joj je listove, povlačeći je za noge kako bi ga pogledala. »Uopće.«

Mary je duboko udahнула. A onda se pojavio onaj njezin osmijeh, usne se iskrivile u kutovima, oči zasvjetlucale. »Stvarno?«

»Najstvarnije.«

Rhage je ustao pa sjeo pored nje, u isti položaj, samo što su njegove noge bile tako duge da se cijelim tabanima oslonio na pod. Uzevši je za ruku, lupnuo ju je ramenom. Jednom. Dvaput. Dok se nije zahihotala i lupnula ga natrag.

»Znaš, imala si pravo«, rekao je. »Razgovor pomaže.«

»Smiješno, upravo sam razmišljala kako je sve to hrpa sranja.«

Odmahnuo je glavom. »Nevjerojatno kako sve ovisi o kontekstu.«

»Što si ti, muž neke psihologinje ili tako nešto?« Nasmijali su se, a onda je ona slegnula ramenima.

»Znaš, nikad zapravo nisam razmišljala o djeci. Mislila sam na to kako ću završiti fakultet, a onda se moja mama razboljela. Pa onda i ja. U trenutku kad sam se već mogla lagano zapitati, bilo je već prekasno za mene – nisam više razmišljala ni o kakvom gubitku. Vjerojatno zato što sam oduvijek znala da će se rak vratiti. Jednostavno sam to znala. I bila sam u pravu.«

»A onda si se združila s vampirom.«

»Jesam.« Mary se potom namrštila. »Želim da mi nešto obećaš.«

»Bilo što.«

Okrenula mu je dlan i prstom pratila linije na njemu. »Drago mi je da razgovaramo. Hoću reći, ovo je bilo neizbježno, osim toga, kad pogledam unatrag, ne znam zašto to nisam bolje predvidjela. Iako je ovo teška tema i za tebe i za mene, jako mi je drago što smo je otvorili i što se osjećaš bolje. Samo... moraš biti svjestan da se ovakve stvari ne mogu riješiti jednim razgovorom.«

Nije bio tako siguran u to. Ranije se osjećao kao da je ispao iz brzine, ali sad? Sve je teklo glatko kao i obično, čak i bolje. »Možda.«

»Ono što pokušavam reći jest da se ne iznenadiš ili oneraspoložiš ako se ti osjećaji ili to razočaranje vrate. Idući put kad vidiš Wrathu i Malog Wrathu, idući put kad Z. dođe ovamo s Nallom u naručju? Vjerojatno ćeš opet osjetiti istu bol.«

Kad je zamislio Kralja i svog Brata, samo je slegnuo ramenima. »Da, imaš pravo. Ali znaš što? Samo ću se podsjetiti da imam tebe i da to ne bi bilo moguće u drugačijim okolnostima. To će opet sve riješiti, obećavam ti.«

»Sjeti se da poricanje nije dugoročno uspješna strategija, ako želiš mentalno zdravlje.«

»Ahh, ali pogled unaprijed jest. Kao i zahvalnost na svemu što imaš.«

Opet se nasmijala. »*Touche*. Ali molim te, razgovaraj sa mnom. Neću se slomiti i rado bih znala kako se osjećaš.«

Podižući ruku, zataknuo joj je pramen kose iza uha. »Mary, ti si najsnažnija osoba koju poznajem.«

»Ponekad i nisam tako sigurna u to.« Podignuvši se malo i protegnuvši, poljubila ga je u usta. »Ali hvala na podršci.«

»Izgleda da je to ipak bilo preveliko iznenađenje«, promrmljao je. »Nisam očekivao da će me toliko pogoditi nešto kao što je pitanje potomstva.«

»Nikad ne znaš što te čeka u životu.« Sad je ona slegnula ramenima. »A to je istovremeno i dobra i loša vijest.«

»Mislilo sam ono što sam ranije rekao. Ako želiš mlado, naći ću ti ga. Makar ljudsko.«

Svi su znali da je vampirsko potomstvo bilo gotovo nemoguće posvojiti. Bilo je prerijetko, predragocjeno.

Mary je trenutak potom odmahнула glavom. »Ne, mislim da to nije za mene. Ja svoje majčinske osjećaje izražavam kroz posao.« Pogledala je u njega. »Ali svidjelo bi mi se da smo zajedno roditelji. To bi bilo baš zabavno. Bio bi izvrstan otac.«

Rhage joj je uzeo lice među dlanove i osjetio kako sva ljubav koju je gajio za nju kola kroz njega. Mrzio je to što zbog ovoga ona pati. Učinio bi apsolutno sve kako bi je zaštitio od boli, bilo kakve. Samo njihovu ljubav ne bi žrtvovao.

»O, moja Mary, ti bi bila najčudesnija majka na svijetu.« Palcem joj je pogladio donju usnu. »Ali to te ne čini nimalo manjom ženkom u mojim očima. Bila si i uvijek ćeš ostati, najsavršenija družica na planetu i najbolje što mi se ikada dogodilo.«

Kad su joj oči opet zasuzile, nasmijala se. »Kako je moguće... da se kraj tebe uvijek osjećam tako lijepom?«

Poljubio ju je jednom, a zatim opet. »Samo odražavam ono što vidim i što je istina. Ja sam obično zrcalo, moja Mary. A sad, daj da te još jednom poljubim. Mmmm...«

Dvadeset peto poglavlje

Sigurna si? *Apsolutno* si sigurna?»

To rekavši, Layla je čvrsto stisnula plahu spuštenu do bokova. »Mislim, potpuno, sto posto si sigurna?»

Doktorica Jane se nasmijala i pritisnula neko dugme na ultrazvuku. Kad su zvukovi *ta-dam, ta-dam, ta-dam* ispunili mračnu sobu za preglede, doktorica je okrenula ekran prema Layli i naslonila se.

»Ovo je beba A.« Pomaknula je sondu preko Laylina velikog trbuha na drugu stranu. »A ovo je beba B.«

Ta-dam, ta-dam, ta-dam... a i neka ručica se micala, što je također mogla osjetiti.

Layla se srušila na jastuk. »Blagoslovljena bila, Čuvardjevo.«

»Dakle, da, sigurna sam«, zaključila je doktorica. »Kad si ustala, izgubila si kontrolu nad mjehurom i to je bila tekućina koju si osjetila. To uopće nije neuobičajeno – kad bebe narastu, pritišću dijelove kojima to ne paše, i to je to.«

»Možda ne bih trebala ni ustajati iz kreveta.«

Doktorica Jane je maknula sondu s trbuha, obrisala je i vratila na držač na aparatu. Zatim je utipkala nekoliko bilješki na tipkovnicu i ugasila ultrazvuk. Dohativši nekoliko maramica, obrisala je Laylin trbuh pažljivim, čvrstim potezima.

»Mislim da dobro napreduješ. S liječničkog stajališta, sve je kako treba biti. Ne bih baš preporučila da počneš igrati odbojku na pijesku, ali zbilja sumnjam da to što dvaput dnevno malo protegneš noge, povećava rizik od prijevremenog porođaja. Doduše, ne želim da se preseliš u glavnu kuću.«

Sklopivši oči, Layla je rekla samoj sebi da mora vjerovati iscjeliteljici. Doktorica Jane nikad nikog nije pogrešno savjetovala, a i znala je o čemu priča.

»Layla, da stvarno mislim da nešto nije u redu, rekla bih ti. Odnosim se prema svojim pacijentima onako kako bih htjela da se netko prema meni odnosi, a da postoji ikakva prijetnja tebi ili dječici unutra? Ti bi prva saznala.«

»Hvala ti.« Layla je ispružila ruku i položila je na ruku doktorice Jane. »Nemoj reći Qhuinnu, okej? Ne želim... ne želim da se brine.«

»Nema se oko čega brinuti.« Doktorica Jane ju je potapšala i ustala. »Tako da mu nemam što ni reći. Hej, pogodi što. Dobila sam dva uranjena božićna poklona. Znam da je to ljudski praznik, ali bi li ti smetalo da ti se malo pohvalim?»

»Nipošto, samo daj.« Promrsila je Layla ustajući i prebacujući dvije polovice ogrtača preko svog golemog trbuha. »O čemu se radi?»

»Ostani tu.«

Layla se osmjehnula. »Kao da ikamo mogu odjuriti?»

Kad je doktorica nestala kroz sporedna vrata, Layla se zagledala u ultrazvuk. Premda na ekranu nije bilo ničega, zamišljala je ono što je ranije na njemu vidjela. Život u njoj. Dva života.

Sve je bilo u redu. I samo to je bilo bitno.

»Ta-daa!«

Podignuvši pogled, Layla se uspravila. »To je...«

»Neonatalni inkubator.« Doktorica Jane je kao prava hostesa u igrama na sreću pokazivala karakteristike nove opreme, koja je više-manje izgledala kao velika termo ladica s prozirnim plastičnim bočnim plohamama. »Regulator topline. Plavo svjetlo. Nesmetan pristup. Ugrađena vaga. Druga najbolja stvar nakon tvog trbuha, a imam ih dva.«

Layla je s mukom progutala. »Ja bih radije kolijevku.«

»Oh... Kvragu.« Doktorica Jane je počela gurati uređaj van. »Tako mi je žao. Doktorica u meni...«

»Ne, ne!« Pružila je ruke prema njoj. »Samo sam... ne, u redu je. Stvarno! Sigurnost je najvažnija.

Ionako neću ni dobiti kolijevku ako ne požive nakon poroda, zar ne?»

Doktorica Jane je spustila ruku na poklopac inkubatora. »Ovo je najsuvremenija oprema, Layla. Uzbudena sam jer svi želimo da malci budu izvučeni i na sigurnom, kako bi se Butch izrazio.«

»Hvala ti.« Layla je položila ruku preko srca. »Zbilja ne znam kako da ti zahvalim za sve. Ne želim da misliš da nisam zahvalna.«

»Ostavimo zahvalnost za vrijeme kad svi požive i porastu.« Doktorica Jane je spustila pogled prema trбуhu koji je brinuo i nju i sve ostale. »Na samoj si granici. Ako ih možeš zadržati još samo malo, pluća će im se razviti dovoljno da će imati šansu, sve i ako dođe do ranijeg porođaja. Osjećala bih se bolje ako bi izdržala još deset dana ili dva tjedna – to je sve. A ako se onda nešto dogodi? Uvjerena sam da će sve proći dobro. Na kraju krajeva, iako vampirska trudnoća obično traje osamnaest mjeseci, prema Haversu, već s devet mjeseci pluća mogu funkcionirati ako baš moraju.«

»To je dobra vijest.«

»I slušaj, ako budemo morali dovesti Haversa, dovest ćemo ga. Zapravo, mislim da bi mu Butch čak i volio staviti kartonsku vrećicu na glavu i dovući ga ovamo... doslovno.«

Layla se nasmijala. »Da.«

Doktorica Jane se uozbiljila. »Postoje rizici, Layla. Ali ja ću dati sve od sebe kako bih se pobrinula da ih oboje sigurno porodiš.«

»Obje ćemo.«

Doktorica Jane joj je prišla pa su se zagrlile. Dok se doktorica odmicala, Layla ju je namjeravala pustiti da se vrati svojim obvezama.

No, začula je samu sebe kako govori: »Smijem li te nešto pitati? Je li... je li još netko ovdje? Mislim, osim Luchasa i mene?«

Doktoričino je lice postalo profesionalno ljubazno, njezin osmijeh odavao je određenu distancu. »Zašto to misliš?«

To definitivno nije bio negativan odgovor. »Kad sam otišla u šetnju, Qhuinn me odmah uputio dalje od streljane. Činilo mi se kao da Braća nekog čuvaju dolje? A sinoć sam čula priličnu galamu s hodnika. Znam da se Rhage oporavljao od zviјeri, ali zar ne bi nekakav zatvorenik bio pravi razlog sve te jurnjave amo-tamo?«

»Zapravo, Rhage je ustrijeljen u prsa i na trenutak je umro na terenu.«

Layla je ustuknula. »Oh... najdraža Čuvarđjevo, ne!«

»Ali sad je dobro.«

»Hvala nebesima. Zbilja je pravi mužjak.« Layla je zaškiljila. »Ali još je netko dolje, zar ne?«

»Bojim se da to ne smijem komentirati.«

Layla je prešla rukama preko trбуha. »Poslovi Bratstva utječu na sve nas. I zaista mi se ne sviđa ideja da samo zato što sam ženka, da se ne mogu nositi s tim. Zaštita je jedno, ali potpuna izolacija je već uvreda.«

Doktorica Jane je opsovala. »Slušaj, Layla, shvaćam što hoćeš reći. Ali ako si zabrinuta za vlastitu sigurnost, nemoj biti. Mužjak je u komi, a V. kaže da će ga premjestiti kad padne mrak. Tako da ćete ti i Luchas biti savršeno sigurni. Sad, moraš nešto pojesti. Daj da pozovem Fritza. I ne brini se za bebe. Super napreduješ...«

»Kakve ozljede ima? Taj mužjak. Koji je ovdje.«

Doktorica Jane je odmahнула glavom kao da se kaje, kao da zna da neće izaći iz te prostorije a da ne otkrije određene informacije. »Dobio je udarac u glavu. Vjerojatno je doživio jedan ili više moždanih udara.«

»Hoće li umriјeti?« provalilo je iz Layle.

Doktorica Jane je slegnula ramenima. »Iskreno, ne znam. No, bio on zatvorenik ili ne, liječit ću ga sukladno standardnoj liječničkoj praksi – doduše, s obzirom na ono što će mu Bratstvo napraviti ako se oporavi, možda bi mu bilo bolje da umre.«

»To je... strašno.«

»Ustrijelio je Wrathu u vrat. Što misliš da zasluųuje? Da ga se pecne po ruci?«

»Sve je to tako brutalno.«

»Takav je rat.« Doktorica Jane mahnula je rukom kroz zrak kao da želi izbrisati cijeli taj razgovor. »Ovo već postaje morbidno. Osim toga, to nije ni moja ni tvoja briga. Ovo je izvan naših ruku, a moram priznati da mi je i drago.«

»Možda ga se može staviti na rehabilitaciju ili...«

»Ti si vrlo draga ženka, znaš to?«

Kad je doktorica otišla van s inkubatorima, Layla se osvrnula po prostoriji, primjećujući ormariće sa staklenim vratima i hrpom lijekova i zavoja, na stolu se nalazilo računalo na kojem je čuvar zaslona ispuštao mjehuriće, a pored njega i stolica bez naslona otkotrljana u stranu.

Ne, nije bila *draga*.

Bila je zaljubljena u tog izroda.

Obujmivši lice dlanovima, odmahnula je glavom pri pomisli na užasnu situaciju u kojoj se nalazila. Osim toga, doktorica Jane je imala pravo. Ako Xcor preživi ozljede?

Bratstvo će ga dokrajčiti.

Polako.

Dvadeset šesto poglavlje

I duće večeri, Mary se presvukla u radnu odjeću i spustila na Prvi obrok s Rhageom pored sebe. Kao i ona, i on je obukao uniformu, kožne hlače i potkošulju, kožnu je jaknu držao u jednoj ruci i hrpu oružja u koricama u drugoj. Crne je bodeže već privezao za prsa, a po čvrsto stisnutoj vilici znala je da je spreman za borbu.

Zapravo, sva su Braća došla u blagovaonicu sa svojim automatskim oružjem, pištoljima i noževima. Za stolom je bilo dovoljno vatrenog oružja za opskrbu manje vojske.

Što su i bili, pomislila je sjedajući na svoju stolicu.

Rhage ju je pogurao za stol, a zatim sjeo na praznu stolicu s njezine lijeve strane, otkopčavši remen prije nego je prebacio jaknu preko leđa.

»O, super, pečena govedina«, rekao je kad se Fritz pojavio iza njega s tanjurom.

Zapravo, pladnjem.

Da, u pitanju je bila pečena govedina... U smislu, cijelo govedo samo za njega.

»Fritz, kako si znao?« pitao je Rhage gledajući preko ramena s divljenjem.

Stari naborani batler naklonio se u struku. »Doista, rečeno mi je da ste u posljednje vrijeme imali neke poteškoće, pa sam pomislio da bi vam dobro došla posebna prehrana.«

»Itekako.« Brat je potapšao slugana po ramenu na što je ovaj poletio. »Sranje, oprostite...«

»Imam ga«, rekao je V. ulovivši Fritza i uspravivši ga. »Sve okej.«

Kad je četa *slugana* ušla kako bi poslužila i ostale članove domaćinstva, Mary je stavila ubrus u krilo i pričekala da na stol smjeste pladnjeve s kobasicama, zdjelice sa zobenom kašom i narezanim voćem.

»Peciva?« pitala je pruživši ruku i dohvativši košaru napravljenu od srebrnog pletera. »Mirišu fantastično.«

»Mm-hmm«, odgovorio je Rhage kroz usta puna proteina.

Kad je podignula fini ubrus i ponudila ih svom mužjaku, Rhage je odložio nož i vilicu i uzeo tri peciva, razmještajući slatke spirale po tanjuru. Zatim je opet dohvatio pribor i nastavio sa svojim pomnim, organiziranim napadom na nešto što je izgledalo kao pečenje od tri i pol kilograma.

Iz nekog se razloga, kad je dohvatila pecivo – samo jedno – sjetila njihova prvog zajedničkog obroka u restoranu TGI Friday's na trgu Lucas. Rhage je naručio valjda četiri tanjura hrane ili tako nešto – a ona se pripremila za trpanje i prežderavanje. Međutim, on je imao manire kao Emily Post, sve je radio precizno i odmjereno, od zahvaćanja hrane vilicom, do rezanja kriški i pauza između zalogaja kad si je brisao usta.

Naslonivši se u svojoj stolici, zatekla se kako promatra preko stola. Krajolik od mahagonija bio je širok i pun raznoraznih krasnih, sjajnih, svjetlucavih stvari, bilo je čudno uopće pomisliti da se naviknula na takav luksuz, na pomoćno osoblje, na standard života toliko različit od onog tijekom njezinog odrastanja, toliko iznad svih njezinih očekivanja da ga je oduvijek smatrala tek povijesnom izmišljotinom.

Ali nije razmišljala o tom luksuzu.

Ne, promatrala je Z.-a i Bellu. Njih su dvoje sjedili točno nasuprot nje pa je bilo nemoguće ne gledati kako dodaju Nallu jedno drugom, kako Z. uzima zalogajčice s tanjura i hrani bebu, kako Bella briše bucmastu bradicu ili miče nevjerovatno ružičastu lepršavu oblekicu s puta. S vremena na vrijeme, roditeljima bi se pogledi sreli iznad djeteta pa bi si rekli poneku riječ ili samo podijelili osmijeh.

Mary se namrštila pri pogledu na tetovaže oko Z.-ovih zapešća i vrata. Doimale su se tako tamnima na njegovoj preplanuloj koži, kao trajna zla mrlja.

Ona i Z. proveli su mnogo vremena u podrumu kod starog bojlera, razgovarajući o tome što su mu radili dok je bio krvni rob. Toliko zlostavljanja. Toliko ožiljaka, iznutra i izvana. Ali on je to prebrodio, trijumfirao je nad prošlošću i izgradio krasnu vezu ne samo sa ženkom koju je volio nego i s nevjerovatnim blagoslovom u obliku svoje kćerke.

Isuse, a ona se brinula zbog događaja u svom životu? Da, morala se brinuti za majku dok je umirala. Da, bila je bolesna. Da, ostala je neplodna. No sve je to bilo ništa u usporedbi s onim što je Zsadir

proživio, što je Bitty propatila.

Ako je Z. mogao prevladati sva ta mučenja i seksualno zlostavljanje i svejedno biti dobar otac svojoj dražesnoj maloj curici? *To* je prava snaga.

Mary je trljala središnji dio prsa, masirala bol koja ju je i dalje pratila. Istina, ona i Rhage su popričali i bilo joj je drago da je napokon znao na čemu je. No doimalo se kao da je Rhageova tuga zbog nemogućnosti da osnuju obitelj bila nešto što je i ona poprimila, kao prehladu. Kad su završili razgovor, nakon što su vodili ljubav i zatim se zavukli u krevet, nakon što je zaspao i počeo hrkati pokraj nje... Ostala je budna čitav dan, slušajući prigušene zvukove *slugana* kako potihom pričaju, mirišući blagi miris limuna iz sredstava za čišćenje poda, prateći tiho zujanje usisivača vani kod Wrathova ureda.

Ni oka nije sklopila.

Pitanje na koje se nikad nije ni potrudila odgovoriti, iznova i iznova pojavljivalo joj se u glavi. Kriste, koja je to bila gnjavaža. Mogla se zakleti da je preboljela sve to s djecom i prije nego se problem pojavio.

Da, njezina ih je neplodnost spasila, ali to nije značilo da to nije gubitak...

»Hej.«

Stresavši se, nabacila je osmijeh na lice i odlučno se usredotočila na hranu koja se nekim čudom pojavila na njezinom tanjuru. Hmm, očigledno se poslužila i ne znajući što radi.

»Hej, ti«, rekla je usiljeno veselo. »Kako tvoja polovica krave napreduje...«

»Mary«, tiho je rekao. »Pogledaj me.«

Duboko udahnuvši, pogledala ga je. On se cijelim tijelom okrenuo prema njoj i promatrao je kako je to i inače znao, kao da je sve drugo oko njega nestalo, kao da ne postoji ništa osim nje.

»Volim te«, šapnuo je. »Ti si jedino što ću ikad trebati.«

Jedva je trepnula. Zatim je rekla samoj sebi – da je pametna, povjerovala bi mu svakom stanicom svoga bića.

Samo tako su mogli dalje.

»Jesam li ti rekla u posljednje vrijeme«, promuklo je rekla, »da sam najsretnija ženka na svijetu?«

Nagnuvši se, nježno ju je poljubio. »Jesi. Taman prije nego smo se u zoru bacili na posao.«

Kad se naslonio, izgledajući zadovoljno, osmjehnula se. A zatim se počela i smijati. »Baš si zadovoljan samim sobom, zar ne?«

»Nemam pojma o čemu pričaš.« Opet se usredotočio na pečenu govedinu, glumeći nevinašce. »Ali ako se zbilja smatraš sretnicom, znam jedan način na koji ti to mogu i dokazati.«

Mary je dohvatila vlastitu vilicu i nož i shvatila da je zapravo gladna. »Onda da ti pošaljem pisamce?«

Kad ju je ponovno pogledao, u očima mu je bila vatra. »Nee, riječi nisu dovoljne. Ali ništa nemam u planu navečer kad se vratim s posla...«

Dok je namjerno kružio jezikom po očnjaku, spustio je pogled niz nju kao da zamišlja da sjedi gola na toj stolici – namjeravao je ispustiti ubrus i baciti se na sve četiri ispod stola ne bi li ga našao.

Maryno se tijelo počelo zagrijavati, u glavi joj se komešalo, koža ju je škakljala.

»Jedva čekam«, izdahnula je.

»I ja, Mary moja. I ja isto.«

Rhage je pozdravio Mary nakon Prvog obroka, stojeći na ulaznim stepenicama palače i mašući joj dok su ona i Volvo nestajali niz brežuljak u magli. Kad je otišla, ostao je tamo još malo i udisao hladan zrak.

Bilo je očito da su je teške teme s kojima su se uhvatili ukoštac i dalje mučile, a kako i ne bi? Dovraga, kad su se zajedno zaputiti u blagovaonicu, pripremio se za još jedan izljev vlastitog emotivnog sranja. No očigledno je ipak dospio do korijena svog problema, procesuirao ga – ili kako se to već kaže – i uspio promijeniti mentalni sklop. Pogled na Braću s njihovim potomstvom nije ga uznemirio, zapravo je čak uspio i pomoći Mary onda kad je postalo očito da joj je nelagodno.

Biti ponovno okej s njom bio je izvanredan osjećaj. Biti tu za nju kad joj je bio potreban? Još bolji.

No, sad je bilo vrijeme da se vrati na posao.

Kad se okrenuo natrag prema kući, već se pretvorio u ubojit stroj.

Penjući se uz kamene stepenice i ulazeći u predvorje, pridružio se ostatku Braće. Vladala je tišina dok su se dobro naoružavali, vezali dvanaest različitih vrsta metala na prsa, oko bedara i ispod pazuha.

Dok je i on obavljao svoju dužnost, bio je svjestan *slugana* koji su stajali sa strane, njihova su nježna, draga lica bila zabrinuta.

Bili su dio razloga zašto su to morali učiniti.

Jedan po jedan, ratnici su prolazili kroz tajna vrata ispod stepenica i odlazili u podzemni tunel. Dok su hodali prema sportskom centru, napravili su formaciju koju su razbili samo dok su prolazili kroz ormarić sa zalihama i uređ. Vani na hodniku, doktorica Jane i Manny čekali su s nosilima i aparatima za održavanje vitalnih funkcija, a nitko od bolničkog osoblja nije rekao ni riječ dok su odlazili do streljane.

Lassiter je bio na straži čitav dan, i premda je palom anđelu trebala sunčeva svjetlost za život, nije pokazivao znakove izmorenosti ili manjka koncentracije dok je stajao nad Xcorovim nepomičnim tijelom.

Zbog čega mu je bilo malčice lakše oprostiti prošlotjedni maraton jebelih TV-serija.

»Tko će mi pomoći da ga premjestim?« pitao je Manny primičući pokretni bolnički krevet V.-ovom radnom stolu.

Rhage, V. i Butch su prišli stolu i skinuli čelične lisice, trenutačno oslobađajući Xcora svih okova – no imali su dva razloga da se ne brinu. Kao prvo, ostatak Bratstva stajao je u krugu sa spremnim pištoljima i prstima na okidačima. Kao drugo, smrad je bio u nesvijesti, ne toliko mrtav-hladan koliko samo – mrtav.

Samo je jedva primjetna toplina njegovih golih gležnjeva i činjenica da nije bio sasvim siv u licu davala naslutiti da mu još ne trebaju grob i nadgrobni spomenik.

Prebacili su ga na nosila. Zatim su ga svezali kožnim remenima oko vrata, zapešća, gležnjeva, bedara i struka. Upalili su aparate i prikopčali žice s nepokretnih monitora u manje i laganije aparate. To je potrajalo dobrih dvadesetak minuta, a cijelo vrijeme Rhage je stajao tik do zatvorenika, tražeći znakove koji bi mogli odati da Xcor samo glumi.

Nakon što je dobro promotrio svaki centimetar gole kože i grube crte njegovog lica? Zaključio je da je gad ili pretrpio gadan moždani udar ili bi mogao De Niru držati satove glume.

Kad je došlo vrijeme za pokret, John Matthew i Qhuinn pridržali su vrata streljane, a Rhage, V. i Butch stali su na čelo kolone.

»Stanite!« rekao je Manny.

Kratko je protresavši, raširio je bijelu plahtu i prebacio je preko Xcorova tijela i glave. »Bolje da ga nitko ne vidi.«

»Pametno«, netko je promrmljao. »Zašto plašiti mlade.«

Putovanje niz hodnik bilo je brzo, pa su se uskoro našli pred čeličnim vratima koja su vodila na parkiralište. Ovog su puta John Matthew i Blay pridržavali vrata i držali stražu. Ambulantna kola s ljudskim oznakama bila su parkirana uz rubnik, a Rhage je izdahnuo s olakšanjem kad su nosila sa Xcorom bila ugurana u stražnji dio kola i zaključana. Dok su on, V. i Butch sjedali gdje su mogli pored svih tih ladica i opreme, Z. je sjeo za volan, a Manny pored njega, u slučaju da im zatreba hitna liječnička pomoć.

Prolazak kroz osigurana vrata kao da je trajao cijelu vječnost, no ruku na srce, nije da im se žurilo. Zbog rasporeda imanja, morali su voziti sve do glavne ceste, skrenuti nadesno i zatim *cijeeelim* putem oko planine sve do ceste koja je vodila do palače.

Ponovno su usporili zbog uzbrdice, no na pola puta do kuće, skrenuli su ulijevo na bijeli put koji se odvajao od ceste. U tom je trenutku put postao kvrgav pa je bilo dobro što su nosila bila pričvršćena za pod. S vremena na vrijeme, kad bi naletjeli na veću izbočinu na cesti ili osjetili jak udarac od kojeg bi svi poletjeli u stranu kao da su u svemirskom brodu *Enterprise*, Rhage bi provjerio aparate. Xcorovi otkucaji srca, koji su bili usporeni kao melasa i neravnomjerni kao bijeli put po kojem su vozili, nisu se mijenjali. Kao ni razina kisika ili krvni tlak.

Gad se nije micao. Osim što se neravne ceste tiče.

Nakon beskonačnog putovanja, koje je zapravo trajalo samo desetak minuta, Rhage to više nije mogao podnijeti pa se nagnuo naprijed kako bi pogledao kroz vjetrobransko staklo. Svjetla su osvijetljavala hrpu borova. Još bijelog puta. Ništa više.

»Vraški dobra ideja«, rekao je Butch.

»Ne čini se tako«, Rhage je slegnuo ramenima. »Ali što se mora, mora se, i ta sranja.«

»Nikad neće uteći otamo«, podsmjehnuo se V., a njegove su ledene oči isijavale čistim nasiljem.

»Barem ne živ.«

»Dobro da imaš još stolova.« Butch je potapšao najboljeg prijatelja po ramenu. »Ti bolesni gade.«

»Ne kritiziraj dok ne probaš.«

»Nee, ja sam dobar katolik. Ako krenem tim putem, tijelo će mi smjesta izgorjeti – i to ne od vrućeg voska.«

»Pičkica.«

»Perverznjak.«

Njih su se dvojica smijala vlastitim šalama, a zatim su se uozbiljili – uz škripanje guma, kola su se zaustavila.

»Idemo«, rekao je Rhage kad su se dvostruka vrata otvorila s vanjske strane, a miris borova dopro u sterilnu unutrašnjost ambulantnih kola. »Preselimo ga u Grobnicu.«

Dvadeset sedmo poglavlje

Čim je Mary ušla u Sigurno mjesto, prišla joj je Rhym. »Hej, Bitty je pitala za tebe.«

»Stvarno?« Mary je skinula kaput sa sebe. »Pitala je?«

Socijalna radnica kimnula je glavom. »Čim se probudila. Nije se htjela spustiti na Prvi obrok pa sam joj odnijela pladanj i rekla joj da ću te poslati u potkrovlje čim stigneš ovamo.«

»Dobro. Idem odmah gore, hvala.«

»Ja idem, ako se slažeš?« Ženka je stavila dlan preko usta kad je zijevnula. »Čak je i odspavala. Ili bolje rečeno, nakon što se okupala, obukla je pidžamu i otišla u krevet. Provjeravala sam je otprilike svakih sat vremena i činilo mi se da čvrsto spava.«

»Dobro. Da, naravno, sad ja preuzimam. Hvala ti puno što si ostala čitav dan s njom. Jednostavno mi se činilo da je tako ispravno.«

»Nigdje drugdje ne bih ni bila. Zvat ćeš me ako zatreba?«

»Uvijek. Hvala, Rhym.«

Dok je ženka odlazila u stražnji dio kuće, Mary se žurno popela uz stepenice, zaustavljajući se samo kako bi ostavila stvari u uredu prije nego se popela na treći kat. Kad se popela gore, iznenadila se primijetivši da su vrata Bittyne sobe otvorena.

»Tko je?« viknula je djevojčica iznutra.

Mary se uspravila i krenula naprijed. »Ja sam.«

»Bok.«

Bittyne kovčezi i dalje su bili spakirani pored kreveta, ali ona je sjedila za starim stolom i češljala kosu svoje lutke.

»Rhym mi je rekla da si me htjela vidjeti?«

U sebi je još dodala, možda si željela o nečemu popričati? O majci koju si izgubila? Malom bratu koji je umro? Manijakalnom ocu? Jer, to bi bilo super.

»Da, molim vas.« Djevojčica se okrenula. »Pitala sam se biste li me mogli odvesti do moje stare kuće.«

Mary se lecnula prije nego je uspjela kontrolirati vlastitu reakciju. »Misliš na kuću u kojoj si živjela sa svojom *mamen*? Sa svojim ocem?«

»Da.«

Zatvarajući vrata, Mary joj je prišla i umalo sjela na krevet Bittyne mame. No, zaustavila se prije nego je to učinila. »Što to... Zašto bi htjela ići tamo? Ako ti ne smeta što pitam.«

»Željela bih uzeti još neke svoje stvari. Moj ujak ne živi u Caldwellu. Ako ih sad ne uzmem, možda ih neću stići pokupiti kad dođe po mene.«

Mary se osvrnula oko sebe. Zatim je počela koračati po sobi, zaustavljajući se pored prozora koji je gledao na prednje dvorište. Mrak, vani je bilo tako tamno, naoko čak i tamnije nego u srpnju kad je bilo vlažno i toplo, a ne ovako hladno i vjetrovito.

Okrećući se natrag prema djevojčici, rekla je: »Bitty, moram biti iskrena s tobom. Nisam sigurna da je to dobra ideja.«

»Zašto?«

»Pa, kao prvo«, Mary je pomno birala riječi, »u kući nitko ne živi još otkako ste došle ovamo. Nisam sigurna u kakvom je stanju, možda su je čak i opljačkali. Ili je krov oštećen. A u tom slučaju nisam sigurna što ćemo uopće pronaći.«

»Nećemo znati ako ne odemo.«

Mary je oklijevala. »To bi moglo probuditi mnoga sjećanja. Jesi li sigurna da si spremna za to?«

»Mjesto nije važno. Ne mogu pobjeći od onoga čega se sjećam. To je sa mnom, svaku minutu dok

sam budna i u svim mojim snovima.«

Dok je djevojčica tako činjenično izgovarala te riječi, ni na trenutak nije prestala češljati lutku. Jednako su tako mogle razgovarati o rasporedu za pranje rublja ili što su poslužili dolje u kuhinji.

»Mora da ti *mamen* strašno nedostaje«, rekla je Mary.

»Onda, možemo li ići, molim vas?«

Mary je iscrpljeno trljala lice. »Možeš razgovarati sa mnom o njoj, znaš. Ponekad to pomaže.«

Bitty nije ni trepnula. »Možemo li?«

I tako su ta vrata ostala čvrsto zatvorena, po svemu sudeći. Super.

»Daj da popričam s Marissom, može? Odmah ću je potražiti i vidjeti što se da učiniti.«

»Tu mi je kaput«, djevojčica je pokazala na rub kreveta. »A obukla sam i cipele. Spremna sam.«

»Vraćam se odmah.« Mary je krenula prema vratima, ali se pred njima zaustavila. »Bitty, po mojem iskustvu, neke stvari držimo u sebi, neke izbacujemo, a neke prerađujemo. Ovo posljednje je najbolja opcija, a najčešće se to radi tako da razgovaramo o stvarima o kojima nam se možda i ne razgovara.«

U jednu ruku, nije mogla vjerovati da se tim riječima obraća devetogodišnjakinji. No ni Bitty se baš nije izražavala kao da joj je manje od deset godina.

»A kako se ovo ostalo radi?« rekla je djevojčica i dalje češljajući lutku.

»Ljudi ponekad u sebi zadržavaju ružne osjećaje, u mislima se kažnjavaju za nešto zbog čega se kaju ili misle da su loše ili pogrešno napravili. To ih izjeda iznutra sve dok ne puknu pa onda to moraju pustiti van, ili jednostavno polude. Izbacivati nešto iz sebe znači da ignoriraš ono što te uistinu muči ponašajući se na način koji naposljetku šteti i tebi i drugima oko tebe.«

»Ne razumijem ništa od toga. Žao mi je.«

»Znam«, Mary je tužno rekla. »Slušaj, idem razgovarati s Marissom.«

»Hvala.«

Izišavši iz sobe, Mary se zaustavila na vrhu stepenica i pogledala iza sebe. Bitty je radila isto što i prije, prolazila je četkom niz čupavu lutkinu glavu i izbjegavala mjesta na kojima joj je nedostajalo kose.

Cijelo to vrijeme koje je provela u kući, nijednom se nije poigrala igračkama koje su držali dolje u zajedničkoj kutiji. Kad bi neko dijete tek pristiglo u kuću, odmah bi mu rekli da si odaberu jednu ili dvije igračke koje im se sviđaju i koje bi otad bile njihove, dok bi ostale bile zajedničko vlasništvo. Bitty su nekoliko puta rekli da odabere neku igračku. Ona to nikad nije učinila.

Imala je svoju lutku i svog starog plišanog tigra. To je bilo to.

»Sranje«, šapnula je Mary.

Marissin se ured nalazio na drugom katu, a kad je Mary sišla i pokucala na do vratnik, Butcheva šelan dala joj je znak da uđe iako je u tom trenutku razgovarala preko telefona.

»... krajnje povjerljivo. Ne, ne. Da, možete dovesti svoje mlado. Ne, besplatno je. Što ste rekli? Potpuno besplatno, da. Koliko god ostanete.« Marissa joj je dala znak da sjedne na stolicu, a zatim kažiprstom pokazala univerzalni znak koji je značio: *pričekaj, samo još sekundicu.* »Ne, u redu je, uzmite si vremena. Znam... Ne morate se ispričavati zbog suza. Nikad.«

Kad se Mary smjestila na drvenu stolicu preko puta svoje šefice, ispružila je ruku i dohvatila kristalni uteg za papir u obliku dijamanta. Bio je velik kao dlan i težak kao cijela njena ruka, palčevima je prelazila preko izbrušenih površina i promatrala kako se svjetlo lomi u njegovim dubinama.

Hoće li situacija s ovom djevojčicom ikad postati lakša, pitala se...

»Mary?«

»Molim?« podignula je pogled. »Oprosti, sva sam u mislima.«

Marissa se naslonila na laktove. »Potpuno te razumijem. Što se zbiva?«

Xcora su premjestili iz sportskog centra oko osam sati, a Layla je sve vidjela.

Čim se nakon zalaska sunca oglasio njezin alarm, ustala je iz kreveta i jednom papučom malčice rastvorila vrata svoje sobe tako da je kroz pukotinu, čak i dok je ležala, mogla vidjeti djelić hodnika. I doista, Bratstvo ga je žurno premjestilo, baš kao što je i mislila da hoće. Kad je začula hrpu teških koraka,

ustala je i stala sa strane kako bi ih mogla neprimijećeno promatrati.

Naposljedku su promarširali niz hodnik, a Xcor je bio s njima, ležao je na pokretnom krevetu, pokriven plahtom od tjemena do nožnih prstiju. Dok su prolazili, dlanovima si je morala pokriti usta. Toliko je aparata bilo pokraj njega, uređaja koji su ga očigledno održavali na životu. A bila su tu i Braća, do zuba naoružani, njihova krupna tijela opasana smrtonosnim bodežima i pištoljima.

Sklopivši oči i držeći se za dovratnik, obuzeo ju je poriv da istrči van i zaustavi ih, da preklinje za Xcorov život, da se pomoli Čuvarđjevi za njegov oporavak i njegovo puštanje na slobodu. Smislila je čak i riječi koje će reći u njegovu obranu, poput: »Nije nas napao iako je znao našu lokaciju!« ili »Nikad me nije ozlijedio, ni jedne jedine noći kad smo se našli!« ili uvijek popularna rečenica »Nije više izdajica, promijenio se!«

Sve je to samo potvrđivalo njezinu krivicu, stoga je ostala na mjestu, oslušujući kako nastavljaju niz hodnik, sve do parkirališta.

Kad su se i posljednja vrata zatvorila i zaključala, samoj je sebi iznova ponavljala da mora to pustiti.

Govorila si je, namjerno, da je Xcor neprijatelj. Ništa više. Ništa manje.

Poletjevši naprijed, vratila se do kreveta, popela se na njega i ugurala stopala ispod sebe. Dok joj je srce lupalo, a čelo i gornja usna orosili se znojem, nastojala je kontrolirati emocije. Ovakav stres nikako ne može biti dobar za mlado...

Okrenula je glavu kad je začula kucanje na vratima. »Da?« procijedila je.

Jesu li je otkrili?

»Ja sam, Luchas«, Qhuinnov brat zvučao je zabrinuto. »Smijem li ući?«

»Molim te.« Sišla je s kreveta i odvukla se do vrata, širom ih rastvarajući. »Uđi, slobodno.«

Kad se pomaknula u stranu, mužjak je rukama počeo okretati kotače svojih invalidskih kolica, napredovao je polako, ali samostalno. Pričalo se o tome da će mu nabaviti mehanička kolica, no ovo samostalno upravljanje bilo je dio rehabilitacije, i uistinu se činilo kao da djeluje. Sjedeći tako sa spojenim koljenima i mršavim tijelom neznatno pogrbljenim, izgledao je naočito i pametno baš kao i Qhuinn, premda nije bio ni približno težak ili vitalan.

Bilo je to veoma tužno. No barem se sad kretao uokolo, što je za njega dugo vremena bilo nemoguće.

S druge strane, mučenje koje je pretrpio od *degrada* koštalo ga je više od prsta ili dva.

Kad se odmaknuo od vrata, Layla ih je pustila da se sama zatvore i vratila se u krevet. Popevši se na njega, poravnala je svoju spavaćicu i zagladila kosu. Kao Odabranica, bilo bi daleko prikladnije da prima posjetitelje u jednoj od tradicionalnih bijelih haljina svog položaja, ali više joj nisu pristajale, kao prvo. A kao drugo, Qhuinnov brat i ona davno su prestali s formalnostima.

»Mislim da je zbilja impresivno što sam opet uspio doći dovde«, rekao je monotonim glasom.

»Drago mi je da imam društvo.« No, nije mu namjeravala reći zašto. »Osjećam se... prilično zatočenom ovdje.«

»Kako si večeras?«

Kad joj je postavio to pitanje, nije ju pogledao u oči, kao što to nikad ni nije radio. Njegov sivi pogled ostao je prikovan negdje metar od poda, a smjer mu se mijenjao samo kad bi okretao krhko tijelo u kolicima na ovu ili onu stranu.

Nikad prije nije bila toliko zahvalna na tuđoj disfunkciji, njegova joj je povučенost omogućavala određenu privatnost dok je pokušavala kontrolirati vlastite emocije – premda je pretpostavila da to baš i ne ide u prilog njezinom karakteru.

Kao i štošta u posljednje vrijeme.

»Dobro sam. A ti?«

»Dobro, zapravo. Moram na fizikalnu terapiju za petnaest minuta.«

»Znam da ćeš to dobro odraditi.«

»Kako su mladunci mojeg brata?«

»Jako dobro, hvala ti. Svake su noći sve veći.«

»Primila si veliki blagoslov, kao i on. Na tome sam istinski zahvalan.«

Svake su večeri vodili isti razgovor. S druge strane, što su drugo imali za podijeliti a da je bilo dostojno pristojnog razgovora?

Previše tajni s njezine strane.

Previše patnje s njegove.

Na neki su način bili isti.

Dvadeset osmo poglavlje

Grobnica je bila *sanctum sanctorum* Bratstva, mjesto gdje su novi članovi prolazili inicijaciju, a stari odlazili nakon smrti – a kao takvo, od uljeza su ga štitili drevni i moderni mehanizmi.

Najčvršći od njih, nakon što biste prošli kroz otvor špilje i nastavili dalje duboko u zemlju, zaobilazeći granitnu ploču od skoro tri metra, činila su željezna vrata kroz koja se nitko nije mogao probiti čak ni uz pomoć aparata za zavarivanje.

Osim, naravno, ako niste imali ključ.

Kad su Rhage i njegova Braća prišli toj utvrdi sa Xcorom na nosilima, Z. im je učinio čast i otključao vrata. Rhage je provjeravao unutrašnjost špilje, a pogled mu je prelazio preko svih kutaka koje je rasvijetljavao V.-ov svjetleći dlan.

Prema protokolu, samo su Braća smjela ući unutra, što je i bio njegov glavni argument kako bi se zaštitili od raznih znatiželjnih pogleda. Bilo je to najsigurnije, najizoliranije mjesto u kojem ste mogli zatvoriti teško ranjenog, izdajničkog gada sve dok se ili ne povrati k svijesti i bude spreman za mučenje ili ne odapne, nakon čega ga mogu spaliti na oltaru kao žrtvu dostojnu imena urezanih na mramornom zidu.

Skriiiiiiiip.

Osim toga, pomislio je Rhage ponovno povlačeći nosila prema naprijed, Xcor neće dospjeti dalje od ulazne prostorije. Barem ne dok još diše.

Više nije bilo potrebe za V.-ovim prijenosnim svjetlom. Baklje sa željeznim drškama oživjele su kad je Brat kimnuo glavom, a sjene su počele ganjati jedna drugu preko kamenog poda, niz redove i redove polica, treperavo svjetlo šibalo je po bezbrojnim posudama, kako onima stoljećima starim tako i onima koje su kupili preko Amazona.

Bio je to dokaz trijumfa Bratstva nad Degradacijskim društvom, kolekcija suvenira i ubojstava u Starom svijetu i Novom.

A u tom je smislu bilo sasvim prikladno dovesti Xcora na to mjesto.

I on je, na kraju krajeva, bio ratni plijen.

»Ovdje je dovoljno«, obznanio je Vishous.

Rhage se zaustavio i nožnom kočnicom zakočio kotače dok je V. skidao veliku sportsku torbu s ramena.

»Ove će baterije trajati samo deset sati«, rekao je Brat.

»Nema problema.« To rekavši, Lassiterovo se cijelo tijelo osvijetlilo iznutra, a čista energija zamijenila je obrise njegovog tijela. »Ja ću ih napuniti.«

»Siguran si da će ti biti okej ovdje samom tijekom dana?« pitao je V.

»Uvijek mogu izaći na sunce i napuniti se. A prije nego me počneš gnjaviti da ću tu mrtvu ribu na stolu ostaviti bez nadzora, samo da ti kažem da imam svoje načine na koje ga motrim.«

V. je odmahnuo glavom. »Iznenaduje me da si pristao na ovo. Nije neki TV-program.«

»Zato postoje mobiteli.«

»Skoro da te i poštujem.«

»Nemoj mi se sad raspekmeziti, Vishous. Ostavio sam maramice kod kuće. Osim toga, imam slobodnu noć sad kad je vrući krumpir sigurno stigao na odredište. Sad se mogu posvetiti sebi.«

»Okej, to već zvuči prljavo«, netko je dobio.

»Zezaš me, pa tko bi ga i htio osim njegove lijeve ruke«, uletio je odgovor.

»Hej, Lass, kad si zadnji put bio na spoju?« netko dragi je pitao. »Prije Punskih ratova ili odmah nakon njih?«

»I koliko si joj morao platiti?«

Lassiter je zašutio, a njegove neobično bijele oči izgubile su fokus. No onda se osmjehnuo. »Kako god. Moji standardi su previsoki za vas hrpu seronja.«

Kad je krenula nova serija pošalica, nitko se zapravo nije opustio. Kao da je Xcor bio bomba s nedefiniranim detonatorom, bilo je upitno koliko će još proći vremena prije nego počne bombastična zabava.

»Z. i ja ćemo odraditi prvu smjenu«, ubacio se Phury. »A vi dečki imate posla u gradu.«

»Zovite nas i vraćamo se u tren oka«, V. je lupnuo šakom o prsa. »Naročito ako se probudi.«

U tom trenutku, Rhage se zagledao u to vraški ružno lice i zamislio kapke kako se podižu. Je li to kopile bilo budno? Ne u smislu da će skočiti i odmah ih napasti, već u smislu da je svjestan svega premda je i dalje u komi. Je li taj kučkin sin uopće znao u kakvoj se nevolji našao? Ili je nedostatak svijesti bila posljednja trunčica milosti koju mu je sudbina udijelila?

Nije moj problem, pomislio je Rhage kad se posljednji put osvrnuo oko sebe, pogledom tražeći posude koje je sam donio i stavio na police, primjerke vlastitih ubojstava. Toliko njih. Tako dugo je već bio u tom ratu, toliko dugo da se sjećao vremena kad je Wrath odbio postati vođom, a jedini put kad je Bratstvo došlo u tu planinu bilo je kad su donosili posude.

Toliko se toga promijenilo, pomislio je.

Sada, ne samo da su živjeli u Dariusovoj otmjenoj palači, već su imali i nove članove Bratstva. John Matthew i Blay pristupili su ratnicima. Imali su bolničko osoblje i izvrsne ustanove. Svi su bili pod istim krovom...

»... osim toga, stignem i nalakirati nokte.«

Rhage se stresao ne bi li se koncentrirao kad mu je do uha dopro Lassiterov glas.

»Čekaj, što?«

»Mala šala«, nasmijao se anđeo. »Vidio sam da smo te izgubili. Maštaš o tome što ćeš jesti za Posljednji obrok, ha? Ja da. Imaš tri pokušaja, a prva dva bez mesa se ne računaju.«

»Ti si lud«, rekao je Rhage. »Ali to mi se sviđa kod prijatelja.«

Lassiter je prebacio ruku preko Rhageovih ramena i poveo ga prema vratima. »Imaš baš dobar ukus. Jesam li ti to spomenuo nedavno?«

Kad su izišli svi osim Z.-a i Phuryja, Vishous je zatvorio rešetke i sve skupa zaključao. Zatim su svi na trenutak stajali na mjestu. Fina čelična mreža omotana oko vrata i zalemljena za njih onemogućavala je Phuryju i Z.-u da izađu odatle. E to je već stiskalo jajca.

Ako nešto pođe po zlu, neće moći pobjeći.

No Rhage je rekao samome sebi, kao što su vjerojatno i ostali učinili, kako nema šanse da će u doglednoj budućnosti Xcor biti išta više od beživotnog predmeta, sve i da mu se povrati svijest, bit će previše slab da ikog napadne.

Svejedno, Rhageu se to nije sviđalo.

No, tako vam je to u ratu. Proživljavate i ono što mrzite.

Kad se suptilno vibriranje oglasilo u Rhageovu džepu, namrštio se i izvadio mobitel. Kad je vidio tko ga zove, primio je poziv.

»Mary? Sve u redu?«

Čuo se šum jer signal nije bio dobar pa je otrčao do ulaza u špilju. Kad je izašao na svjež, hladan noćni zrak, sasvim dobro ju je čuo – a dok je njegova družbenica govorila što je imala za reći, on je uzvraćao s nekoliko *a-haa* i kimanjem glavom premda ga nije mogla vidjeti. Zatim je prekinuo poziv i pogledao u Braću koja su ga okružila kao da se pitaju je li sve u redu.

»Gospodo, moram pomoći Mary oko nečega. Nađemo se u gradu?«

V. je kimnuo. »Riješi što moraš. Javi se kad budeš spreman izaći na teren, a ja ću te izvijestiti kako napredujemo i dati ti zadatak.«

»Primljeno na znanje«, rekao je Rhage prije nego je sklopio oči i pokušao se koncentrirati.

Dok se dematerijalizirao, nikad ne bi ni pomislio da će krenuti tamo gdje je upravo krenuo. Ali nije namjeravao iznevjeriti svoju šelan.

Ni sad ni ikad.

Skromno okupljanje za dvanaest osoba, pomislio je Assail dok su ga uvodili u boravak obojen u limun-

žuto i u kojem se prethodne večeri tako dobro proveo.

Kad je isti uniformirani batler koji ga je i noć prije primio najavio njegovo ime, zakoračio je naprijed kako bi se i njegova dva bratića na isti način predstavili devetorici vampira koji su se nalazili u boravku. Odnosno, osam vampirica i jednom mužjaku.

Koji nije bio družbenik njihove domaćice.

Ne, drugi vampir s mudima nije bio star, nemoćan ili nepoznat. Zapravo – iznenađenje – radilo se o Throeu, naočitom, osramoćenom bivšem plemiću koji je nekoć bio član Bande kopiladi, ali koji se sad očigledno vratio u probrani, baršunasti zagrljaj glimere.

U savršeno skrojennom odijelu, po svemu sudeći. Jednako skupocjenom kao što je bilo i Assailovo.

Kad je uvodni dio završio, Naasha je prešla preko sobe, a crna satenska haljina klizila joj je niz tijelo poput vode u noći.

»Dragi«, obratila mu se pružajući blijede ruke. Dijamanti na njezinim prstima žmirkali su i svjetlucali šarmantno i hladno baš kakva je bila i njihova vlasnica. »Kasniš. Čekali smo te.«

Naklonila se u koljenima, a on u struku.

»Kako si?« pitao ju je iako mu nije bilo stalo do odgovora. »Izgledaš prilično dobro.«

Obrve su joj se trznule na taj pokušaj komplimenta. »Baš kao što si i ti prilično kasnio.«

Assail je namjerno dotaknuo naslon kauča. »Ovo su moji bratići, Ehric i Evale. Možda bi nas predstavila svojim gostima?«

Naashine su oči bljesnule kad je gurnuo kažiprst u razmak među jastucima. »Ah, da. Doista. Ovo su moje najmilije prijateljice.«

Ženke su im prišle jedna po jedna, i bile su relativno predvidive, sređene i uljepšane u haljinama skrojanim po mjeri njihovih tijela, okićene draguljima koje su ili kupile ili naslijedile kako bi krasili dragocjena tijela plemenitih kćeri. Dvije plavuše. Još jedna crnka. Tri sa smeđim pramenovima. I jedna s gustom bijelom kosom.

Po njegovom mišljenju, bile su obične varijacije na istu temu koja mu je već prije sto godina dosadila – i bilo je sasvim moguće da je, dok je još bio u Starom kraju, spavao s nekom od njihovih pretkinja ili čak članicom uže obitelji.

»A ovo je«, Naasha je pokazala rukom prema udaljenom kutu sobe, »moj poseban prijatelj, Throe.«

Assail se osmjehnuo mužjaku i prišao mu. Kad mu je pružio ruku, tiho je rekao: »Promjena društva. Od kopiladi do pedigrea. Bojim se da i nije neki napredak.«

Throeov je pogled bio oštar poput bodeža. »Vratio sam se svojim korijenima.«

»Je li uistinu moguće vratiti se iz dezertstva? Tako značajnog kao što je bilo tvoje, u svakom slučaju.«

»Moja se krv nije promijenila.«

»Ali tvoj karakter je pomalo manjkav, zar ne?«

Throe se nagnuo bliže. »To mi kaže jedan diler?«

»Poslovni čovjek. A kako ono zovu mužjake kao što si ti? Žigolo? Ili je dovoljno reći >kurva<?«

»A što misliš zašto si ti ovdje? Sigurno ne radi ugodnog društva.«

»Za razliku od tebe, ja ne moram izvoditi predstavu za večeru, mogu si je sam kupiti.«

Naasha je progovorila glasom koji je ispunio boravak. »Hoćemo li se uputiti na večeru?«

Kad je batler otvorio dvostruka vrata iza kojih se krio stol za objed sjajan kao na bilo kojem dvoru, ljudskom ili drugom, Naasha je uhvatila Assaila pod ruku.

Šapnula mu je: »Desert ćemo pojesti dolje. U mojoj igraonici.«

Inače ga ne bi nimalo impresionirao tako očit poziv zločeste cure i uzvratio bi prikladnim komentarom. No sad je imao druge prioritete.

Zar je Throe napustio kopilad? Je li se infiltrirao među glimeru kroz ponuđeni otvor – odnosno tri – s namjerom da podrži protivnike krune?

Assail je svakako namjeravao saznati.

»Veselim se desertu, što god bio«, promrmljao je i pogladio joj dlan.

Čak i ako će slatko koje će se te večeri konzumirati biti on i njegovi bratići.

Naposljedku, orgazam je valuta kao i svaka druga... I bio je prilično siguran da su Naasha i njezine »najmilije prijateljice« u ponudi.

Dvadeset deveto poglavlje

Hvala vam puno što ste došli. Mmm, nadala sam se da ćemo popričati o...«

Dok je Jo Early uvježbavala govor, sipala je paketić šećera u svoj kapučino, izobličujući lijepi bijelo-smeđi uzorak u obliku srca napravljen od pjene.

Kafić I've Bean Waitin' u Caldwellu bio je alternativna verzija Starbucksa, uski prostor s mekanim naslonjačima i kaučevima, s mnogo različitih malenih stolova i konobarima koji su smjeli nositi vlastitu odjeću ispod crnih pregača. Od ureda agencije za nekretnine dijelila ga je samo jedna ulica s mnoštvom trgovina, što je bio dovoljno kratak put za prevaliti na kraju još jednog produženog radnog dana, rintajući za prezgodnog, dekoncentriranog šefa.

Danas je nosio tamno sivo odijelo. U bijeloj košulji i plavo-sivo-crnoj leptir mašni nalikovao je štreberu koliko i njegove Gucci cipele.

Otpivši gutljaj s ruba velike bijele šalice, dala je svom malom govoru još jedan pokušaj. »Hvala vam što ste se našli sa mnom. Znam da ovo zvuči čudno, ali...«

»Jo?«

Poskočivši, zamalo je prolila kavu po sebi. Muškarac koji je stajao pored njezinog stola bio je visok skoro dva metra, s razbarušenom crnom kosom, naočalama s crnim okvirom, u uskim trapericama, zakopčanoj ležernoj jakni i hipsterskoj odjeći zemljastih tonova kakvu bi očekivala na nekome deset godina mlađem. Ali na Williamu Elliotu izgledala je dobro.

Stresavši se, rekla je: »Bok, hm, zdravo, gospodine Elliot...«

»Zovi me Bili.« Bacio je pogled na šank. »Da si naručim kavu s mlijekom, može sekunda?«

»Naravno. Svakako. Ah, hvala. Mislim, super. Sretno.« Sranje. »Oprostite.«

Bili se namrštio i sjeo na stolicu, odmotavajući šal vojničko zelene boje s vrata i rastvarajući kestenjastu filcanu jaknu. »Nešto nije u redu s mojom kućom ili nešto?«

»O, ne.« Odmaknula je kosu s lica. »Nisam vas namjeravala pozvati ovamo pod lažnom izlikom.«

Premda ipak jest.

»Slušajte, ja sam sretno oženjen muškarac...«

Jo je podignula obje ruke. »Ne, Bože, ne. Radi se o... Zapravo se radi o jednom članku koji ste napisali prije gotovo godinu dana, u prosincu. Julio Martinez je bio tema. Uhitili su ga u centru jer je sudjelovao u uličnoj tučnjavi.«

Billove su se obrve podignule iznad naočala. »Član bande.«

»Tako je, onaj koji je ozlijeđen i uhvaćen u onom napuštenom restoranu.«

Kad je novinar utihnulo, Jo je poželjela odalimiti samu sebe u stražnjicu. Trebala je biti pametnija, nije se smjela uplesti u Dougiejeve budalaštine, još važnije, nije smjela uvući i druge osobe u cijelu tu ludoriju.

»Znate što?« rekla je. »Pretjerala sam. Nisam smjela tražiti od vas da...«

»Što vas točno zanima vezano uz taj članak?«

Kad je primijetila kako Bili škilji prema njoj, sve ostalo u kafiću je isparilo: siktanje pare, kuhanje kave, brbljanje, ulasci i izlasci, sve je palo u drugi plan. I to ne zato što su njih dvoje podijelili romantičan trenutak.

»Znate li za video na YouTubeu u kojem je i Julio?« pitala je Jo. »I što je tamo rekao?«

Bili je okrenuo glavu. »Znate, mislim da ću ipak otići po tu kavu.«

Novinar je ustao i otišao do šanka. Kad su ga pozdravili po imenu i pitali *Želite li uobičajeno*, zapitala se ima li istine u tome da je kofein gorivo svih pisaca. Čudno, ovo mjesto nije bilo blizu ni njegovog posla ni njegove nove kuće. Možda je ranije živio u ovom dijelu grada?

Bili se vratio s visokom šalicom koja je više nalikovala krigli za pivo nego nečemu u što bi stavili kavu, a kad je ponovno sjeo, primijetila je da mu je tih par trenutaka trebalo da mu se stvari malo poslože u

glavi.

»Vidjeli ste video uratke«, rekla je.

Muškarac je polako odmahnuo glavom. »Intervjuirao sam Julia kad su ga pustili uz jamčevinu, u sklopu povezanih reportaža o porastu nasilja zbog bandi u centru grada. Većina takvih klinaca – a i on je bio samo klinac... mislim, i dalje jest... Većina njih ništa ne želi kazati. A ako i progovore? Samo se prave važni pa brbljaju o teritoriju, svojoj verziji kodeksa časti, neprijateljima. Julia ništa od toga nije zanimalo. On je pričao samo o...«

»Vampiru.« Iz nekog razloga, srce joj je počelo lupati. »Samo na to je mislio, zar ne?«

»Da.«

»Ali ništa od toga niste spomenuli u svom članku.«

»Bože, ne. Nisam htio da urednik pomisli da sam poludio. Ali bio sam na internetu i vidio snimke. Proveo sam tri dana samo gledajući ih, po cijele noći. Moja je supruga bila uvjerena da sam poludio. Sedamdeset dva sata poslije, ni ja više nisam bio siguran jesam li.«

Jo se nagnula i laktovima odgurnula šalicu sve dok je rukom nije morala prihvatiti da ne padne. »Slušajte... Kolike su šanse da je Julio nešto vidio? I samo da dodam, ne mogu *vjerovati* da to uopće pitam.«

Bili je slegnuo ramenima i otpio gutljaj kave. Kad je opet spustio šalicu, nastavio je odmahivati glavom. »Ispočetka sam i ja mislio da je to ludost. Hoću reći, zanimaju me činjenice, zato sam i htio postati novinar, iako je to profesija koja izumire. Ali nakon što sam vidio sve što je objavljeno na netu? Jednostavno... Postoji strašno puno zapisa o sličnim susretima u Caldwellu. Ako potražite sličan sadržaj, čak i letimično, na području SAD-a, zapanjujuće je kolika je koncentracija baš u ovom području. Da, jasno, običnih luđaka ima posvuda, istjerivača duhova i čega sve ne. Ali što se tiče konkretno vampira, kao da...« Nasmijao se i pogledao u nju. »Oprostite, sad već postajem čudan.«

»Ne, uopće.«

»Osjećam se tako.« Otpio je još jedan gutljaj. »Zašto pitate?«

Jo je slegnula ramenima. »Prije dvije večeri, jedan moj prijatelj mislio je da je nešto vidio. Uspio je to suniti i staviti *Online*... ali ono što je rekao da se dogodilo je apsolutno nemoguće, a i konzumirao je drogu. Odveo me do te napuštene škole za djevojčice...«

»Brownswick?«

»Da, točno te.« Jo je protrljala nos premda ju nije ni svrbio. »Odveo me tamo ujutro kako bi mi pokazao tragove nakon nekakve borbe ili nečega. Nije ih bilo... barem ne nekih konkretnih. Nisam namjeravala tratiti vrijeme na to, ali sinoć na poslu mi je bilo dosadno pa sam otišla na internet, malo njuškala okolo, kao i vi. Tako sam saznala za Julija.«

Bili je opsovao. »Ne bih smio ovo pitati...«

»Želite li vidjeti snimku?«

»Prokletstvo.«

Kad je Bili utihnuo, Jo se naslonila i pustila ga da sam odluči. Točno je znala kako se osjećao. Nije vjerovala u mračne sile niti se družila s ljudima koji su se pretvarali da takvo što postoji.

No problem je bio u tome što nikako nije uspijevala ovo zaboraviti.

»Da vidim«, promrsio je.

Jo je izvadila mobitel, pronašla video i okrenula maleni ekran prema njemu. Dok je na njezinom mobitelu gledao Dougiejev snimak, pratila je kako mu se mišići na licu trzaju.

Kad ga je pogledao do kraja, vratio joj je iPhone. Zatim je pogledao na sat. Trenutak potom, upitao je: »Želite da se provozamo do tamo?«

»Da«, rekla je i ustala. »Želim.«

Mary je odlučila pomno birati riječi.

Dok je čekala da Rhage stigne do Sigurnog mjesta, koračala je po prednjem dnevnom boravku, izbjegavajući udobne kauče i podstavljene naslonjače, poravnavajući uokvireni crtež koji je olovkom nacrtalo jedno dijete, razmičući zastore s vremena na vrijeme iako joj je njezin helren obećao poslati

poruku kad stigne.

Iako je u svakom mogućem smislu bila sama, glava joj je bila krcata imenicama i glagolima, pridjevima i prilozima.

Pa ipak, čak i uz to nepregledno mnoštvo kombinacija riječi koje je imala na raspolaganju, ostala je *tabula rasa*.

Problem je bio u tome što je nastojala izbjeći još jednu katastrofu nalik onoj koja se dogodila u Haversovoj klinici, a nažalost, niste uvijek mogli sa sigurnošću reći gdje leže nagazne mine. A ono što je morala reći Bitty nije bilo...

»Gospođice Luče?«

Okrećući leđa prozoru, prisilila se da se osmjehne djevojčici. »Sišla si.«

»Ne razumijem zašto čekamo.«

»Možeš li doći ovamo na minutu?«

Djevojčica je na sebi imala najružniji crni kaput koji ste ikad vidjeli. Bio joj je dva broja prevelik, perje iz podstave je ispadalo i pucao je po šavovima, bijelo-sivi komadići bježali su kroz pukotine. Očigledno je odjevni predmet bio napravljen za dječake u dobi od dvanaest do petnaest, pa ipak je Bitty odbijala uzeti novi, premda su imali i nove i donirane kapute svih boja i veličina u stražnjem hodniku.

Osjećaj iscrpljenosti pritiskao je Mary kao da joj se netko prišuljao s leđa i prebacio joj preko ramena željezni oklop. To dijete nije htjelo uzeti ni igračku ni vražji kaput... a Mary je i dalje vjerovala da postoji nada da će joj se Bitty barem malo otvoriti? Vezano uz najtraumatičnije događaje u njezinom životu?

Sretno s tim.

»Sjedi«, Mary joj je rekla i pokazala na stolicu. »Moram razgovarati s tobom.«

»Ali rekli ste da smijemo ići?«

»Sjedi.« Okej, možda bi morala malo poraditi na tonu glasa. No ta ju je situacija toliko frustrirala da bi svakog trena mogla zavrištati. »Hvala ti.«

Kad ju je Bitty pogledala s naslonjača, Mary je odlučila prestati s uljepšavanjem situacije. Ne zato što je htjela biti okrutna, već zato što nije postojao drugi način da to kaže.

»Možemo ići u tvoju staru kuću.«

»Znam, rekli ste mi.«

»Ali nećemo ići same.« Kad ju je Bitty pogledala kao da se upravo sprema upitati zašto, Mary je smjesta preduhitrila takvo protivljenje. »Jednostavno nije sigurno. Mi smo odgovorni za tebe, i jednostavno je nemoguće da nas dvije odemo same na imanje u ljudskom dijelu grada koje je već dugo napušteno. O tome nema rasprave.«

Mary se pripremila za protuargument.

»U redu«, stigao je odgovor.

»Moj helren će ići s nama.« U tom trenutku s njezinog se mobitela začulo *bing!* »Stigao je.«

Bitty je samo sjedila u naslonjaču presvučenom tkaninom na cvjetove i pletenim prekrivačem prebačenim preko naslona, a lampa s dugim vratom provirivala je s jedne strane kao da provjerava jesu li svi stanari dobro.

»On je član Bratstva Crnog Bodeža, i stavila bih svoj život u njegove ruke. Kao i tvoj.« Mary joj je htjela prići bliže, kleknuti pred nju, uzeti je za ruke. Ali nije se ni pomaknula. »On će nas odvesti do tamo i natrag.«

A već je i unaprijed provjerio kuću.

S tim na umu, nadala se da nije došao ovamo reći im da je kuća sravnjena sa zemljom. Ili opljačkana. Vjerojatno bi trebala najprije pogledati poruku.

»Nema drugog načina.« Mary je kradomice bacila oko na mobitel. Rhage je samo kratko napisao da je spreman i da ih čeka. Palac gore, izgleda. Pod pretpostavkom da je Bitty i dalje za... »Ne moraš ići, no ako odlučiš da i dalje to želiš, idemo, ali samo s njim u pratnji. Ti odlučuješ.«

Bitty je odmah skočila s fotelje. »Onda idemo.«

Nije pogledala Mary u oči dok je prolazila pored nje odlazeći prema ulaznim vratima. Dok ju je Mary promatrala, nešto ju je počelo kopkati u stražnjem kutu uma. No nije bilo vremena da se time pozabavi.

Samo su članovi osoblja mogli otključati vrata pa je Mary unijela šifru na ekrančiću lijevo od teških vrata. Začulo se škljocanje, nakon čega ih je mogla otvoriti. Pomaknuvši se u stranu, pričekala je da Bitty prođe pred nje, a zatim zatvorila i zaključala vrata.

Rhage je stajao na rubu imanja, na komadu uredno pokošene i već osušene trave s desne strane. Zbog mjesečine je njegova plava kosa blistala u tami, ali nije naglašavala njegove crne kožne hlače i jaknu.

Hvala Bogu, izgleda da je sakrio oružje koje je imao na sebi.

Bitty se nespretno spustila niz stepenice, spotičući se preko prepreka koje su se nesumnjivo nalazile u njezinoj glavi, a ne na betonu. No bradu je držala visoko podignutom, premda je i dalje gledala u pod.

Dok se Mary borila protiv poriva da položi ruku na njezino rame, opet je osjetila onaj alarm u glavi – ali bila je previše zabrinuta oko susreta s Rhageom da bi se oko toga brinula.

Rhage je, s druge strane, bio savršen. Nije se ni pomaknuo kad su mu se približile. Ruke su mu bile vidljivo opuštene niz bokove. Nakrivio je glavu kao da se svojski trudi doimati nižim.

Što je bila unaprijed izgubljena bitka, ali lijepo od njega.

Bitty se zaustavila skoro tri metra od njega i kao da se cijela uvukla u onaj svoj užasni kaput.

U međuvremenu, Mary je namjerno prišla Rhageu i uhvatila ga za ruku prije nego se okrenula prema Bitty. »Bitty, ovo je moj muž. Mislim... helren. Rhage, ovo je Bitty.«

Iz nekog razloga, Mary je nešto probolo u grudima kad je čula Rhageov glas: »Bok. Drago mi je što sam te upoznao.«

Bitty je samo zurila u svoje cipele, s nedokučivim izrazom lica. Što je manje-više bila njezina standardna operativna procedura, kako bi to Braća rekla.

»Okej. Dakle...« Mary je pogledala preko tratine. »Idemo do Volva...«

»Zapravo, moramo ići mojim autom«, ubacio se Rhage.

»Ah...«

Rhage ju je stisnuo za ruku. »Moramo ići mojim autom.«

Kad ga je pogledala u lice, duboko je uzdahnula. Naravno. U prtljažniku je držao oružje, koje je bio spreman koristiti skupa s onim što je već imao ispod jakne – a prebacivanje smrtonosnog oružja iz njegovog auta u Volvo neće baš učiniti cijelu tu situaciju nimalo lagodnijom.

»U redu.« Mary je kimnula prema njegovom GTO-u. »Bitty, jesi li spremna da pođeš s nama?«

Kad je Mary pošla naprijed, djevojčica je krenula za njom, držeći se na udaljenosti.

»Dakle, ovo je moja zvijer«, rekao je Rhage kad su stigli do automobila. »Samo da otključam pa će te Mary smjestiti otraga, okej? Ima samo dvoja vrata, sori.«

Mary je pričekala da Rhage otključa auto i otišla na drugu stranu i ne pokušavajući smjestiti Bitty otraga. Možda bi djevojčica htjela sjediti naprijed? No onda će biti odmah pokraj Rhagea.

Ne, bolje otraga.

Odmaknuvši naslon prednjeg sjedala, Mary se osvrnula preko ramena. »Hajde, Bitty, evo ja ću sjesti otraga...«

Nije bilo potrebe da dovrši rečenicu. Djevojčica ju nije ni slušala. Nije čak ni blijedo gledala u nju.

Sranje.

Trideseto poglavlje

Vječinu noći na ovom planetu Rhage je bio samo donekle svjestan koliko je krupan. No u tom trenutku, premda se nalazio pored gotovo tonu i pol teškog čelika i motora, osjećao se poput goleme, užasne noćne more.

Dragi Bože, oči tog djeteta izgledale su kao da je nešto proganja. Dok je Rhage čekao da Bitty nešto kaže, bilo što, da da Mary nekakav odgovor, nije mogao a da ne uspoređi koliko je djevojčica bila viša u usporedbi s djevojčicom koju je spasio one strašne noći. Ne da je proveo puno vremena s njom, bio je previše zaokupljen borbom da bi mu ostalo išta više osim mutnog sjećanja na malo smeđokoso stvorenje koje se skrivalo u majčinom naručju.

Čovječe, najradije bi iskopao tog njezinog oca samo kako bi ga mogao ponovno ubiti...

»Bitty?« pitala je Mary ponovno. »Ili ćemo krenuti ili se vraćamo unutra.«

Rhage je bio spreman čekati vani cijelu noć ako je to bilo potrebno da se djevojčica odluči, ali njegova je družica imala pravo. Nalazili su se u sigurnoj četvrti, relativno govoreći. Što je značilo da je mnogo sigurnije od onog gnijezda *degrada* koje su zaskočili u školi, ali ni približno sigurno kao unutar kuće.

»Bitty?«

Tad ga je prvi put pogledala.

Nije ni pomaknula glavu, izraz lica ostao je nepromijenjen, no iznenada je mjesočina uhvatila njezine oči i osvijetlila ih.

Kasnije... Rhage će pamtititi taj djelić sekunde kao jedan od dva najvažnija događaja u njegovom životu. Drugi je bio kad je prvi put čuo Bittyn glas.

»Je li to stvarno tvoj auto?«

Rhage je trepnuo. Morao se sabrati na trenutak kako bi se uvjerio da je dobro čuo pitanje. »Ah, da. Da, auto je moj.«

Bitty je otišla do haube i pružila svoju malenu ruku prema sjajnom, glatkom tijelu automobila. »Jako je lijep.«

Rhage je pogledao u Mary, koja se doimala jednako smetenom.

»Pa, aah, boja je prilagođena.«

»Što to znači?«

»Da je napravljena posebno za nju.«

Bitty ga je iznenađeno pogledala. »Auto je cura?«

»O, da. Seksip... mislim, zgodni, mmm, pravi sportski automobili su uvijek cure. Jer se moraš brinuti za njih kako to i zaslužuju.«

»Sportski auto?«

»Tako se zovu. To je GTO. Kad sam je dobio, bila je olupina, ali dao sam je srediti i vratio je u život. Stara je, ali prešišat će bilo koji Porsche na cesti.«

Kad mu je Mary počela davati znak da prestane, začepio je gubicu.

No onda je Bitty pitala: »Što je to sportski auto? I što znači >prešišati<?«

»Pa... želiš čuti motor? Odmah ću te upozoriti, glasan je, ali tako treba biti. Puno je konja pod tom haubom.«

Bitty je ustuknula, i u tom je trenutku shvatio koliko je bila zaštićena od svega, koliko je malo toga doživjela.

»Imaš konje u autu?«

»Evo«, rekao je pokazujući ključ. »Ja ću je upaliti i dodati gas. Ali možda bi mogla pokriti uši, može?«

Bitty je kimnula i dlanovima pokrila obje strane glave kao da je njezinoj lubanji prijetila opasnost da se otkvači od kraljeznice.

Otvorivši vrata, Rhage je ušao u auto, lijevom nogom stisnuo papučicu do poda, provjerio je li mjenjač u neutralnom položaju i gurnuo ključ. Nešto je kvrcnulo, dodao je malo gasa...

VRUUM! – mrm, mrm, mrm-mrm-mrm, VRUUUM! VRUUUM! – mrm, mrm, mrm-mrm-mrm...

Bitty je otišla do prednjeg dijela automobila dok je on i dalje stiskao gas. Minutu poslije, polako je spustila ruke i nakrivila glavu u stranu.

Preko sve te galame, povikala je: »Ali gdje su konji?«

Snažno povukavši ručnu kočnicu, nagnuo se kroz prozor. »To je motor!« glasno je rekao. »Želiš li vidjeti motor?«

»Što?!«

»Motor!« Posegnuvši za ručnikom, povukao ju je i izašao. »Da ti pokažem.«

Pazio je na to da se ne kreće prebrzo dok je prilazio djevojčici, sasvim svjestan da je gurnula ruke u džepove svoje prevelike jakne i napravila nekoliko koraka u stranu kako bi zadržala razmak među njima.

Oslobodivši i drugi zatvarač, onaj sprijeda, podignuo je poklopac, oslobađajući slatki, topli miris koji je bio mješavina čistog ulja i svježeg benzina.

Bitty se nagnula i jedva primjetno udahnula. »Lijepo miriše.«

Iiiii tad se manje-više zaljubio u to dijete.

Tko bi pomislio da će Rhage tako komunicirati s Bitty, čudila se Mary dok je promatrala svog krupnog muža i majušnu djevojčicu kako se naginju nad motorom koji je proizvodio više buke od borbenog aviona.

Dok joj je Rhage pokazivao razne stvari, od buke nije mogla čuti što govori, no riječi, fraze i objašnjenja ionako nisu bili važni.

Jedino što je Mary bilo važno jest da je Bitty naposljetku stajala tik do njega.

Čovječe. Ako je i prije voljela tog mužjaka? Ovo ga je dignulo ravno u nebesa.

Bilo kojim putem, pomislila je Mary. Bilo što, što je moglo navesti djevojčicu da se otvori, doprijeti do nje, dozvati je nekako...

Doduše, ipak je priželjkivala da je ona bila ta koja je uspostavila komunikaciju. Premda je nerado priznavala takvo što. Na kraju krajeva, što bi moglo biti sebičnije, bezobzirnije ili ružnije od razočaranja zbog toga što vi na kraju niste isпали spasitelj. No, bila je to samo prolazna misao. Najvažnije je bilo to što se konačno opustila i osjetila olakšanje jer je Bitty vodila razgovor koji je po svemu sudeći bio prvi otkako je došla u Sigurno mjesto.

Rhage je podignuo ruke, dohvatio poklopac i pažljivo ga spustio.

I dalje je pričao dok je vodio Bitty prema otvorenim vratima na suvozačevoj strani, a kad je tamo stigao, kratko je slegnuo ramenima kao da želi pitati Mary – *sve okej?*

Mary je kimnula što je diskretnije mogla.

»... naravno da možeš«, rekao je pridržavajući sjedalo dok se Bitty uvlačila otraga kao da je cijeli život to radila. »Kad god poželiš.«

Mary se stresla i ponovno koncentrirala. »Oprosti, što? Što to?«

Bitty se pomaknula prema naprijed i povirila. »Kaže da je mogu kasnije provozati.«

Kad je Mary zinula i ustuknula, Rhage ju je kratko poljubio u obraz. »Bit će sve okej. Otići ćemo na neko prazno parkiralište.«

»Možeš s nama«, rekla je Bitty. »Ako će ti tako biti lakše.«

Mary je pogledavala najprije u jedno pa u drugo. »Možeš li... Možeš li uopće dosegnuti papučice? To je tako jak...«

»Bitty će to super odraditi. Nabavit ću cigle ako ne budem mogao pomaknuti sjedalo dovoljno blizu.«

»On kaže da cure mogu sve.« Bitty je pogledala u Rhagea. »Kaže da su cure... moćne.«

»Da«, kimnuo je Rhage. »Zato su najbrži i najbolji automobili...«

»... uvijek cure«, Bitty je dovršila umjesto njega.

Sve što je Mary mogla učiniti bilo je da još malo kima glavom amo-tamo, dok je ovo dvoje očigledno čekalo njezin blagoslov.

»Vidjet ćemo«, promrmljala je, uživajući u prelijepom malom podsjetniku na to da moraš paziti što želiš.

»Molim te?« pitala je Bitty.

»Daj, Mary...«

Gurnuvši Rhagea s puta, vratila je suvozačevo sjedalo natrag na mjesto i ušla u auto. »Nisam još pristala, ali ako budete vozili, definitivno idem s vama.«

»To!« Rhage je stisnuo šaku. »To je da, Bitty, riješeno je.«

»Too!«

O, Bože. Zar se djevojčica zbilja *smijala?*

Opsovavši, Mary je zatvorila vrata. Mogla se zakleti da Rhage skakuće oko automobila. No onda se uozbiljila.

Okrenuvši se prema procjepu između dva sjedala, brzo je rekla: »Odgovara li ti ovo? S njim? Moram pitati. Važno je.«

Bitty se nije nimalo nećkala. »Baš mi se sviđa. On je kao... veliki, dobri pas.«

Kad je Rhage uskočio unutra i zatvorio vrata, Mary se počela smijati, okrećući glavu prema vjetrobranskom staklu da ne bi bila baš toliko primjetna.

Ali nije mogla odoljeti da ne pruži ruku i stisne svog mužjaka za rame.

Zatim se trojac uputio dalje.

Trideset prvo poglavlje

Uškoli za djevojčice Brownswick, Vishous je bio sav napet dok je ulazio u još jednu napuštenu učionicu. S uperenim i spremnim pištoljem, leđima naslonjen na zid s kojeg je otpadala žbuka, skenirao je prevrnutu stolicu sa stolićima u obliku polumjeseca... katedru kod ploče... krhotine u kutu gdje se urušio dio stropa.

»Prokletstvo.«

Odlazeći do iduće prostorije, zatekao je isti prizor: hladan zrak, nagomilanu plijesan, odbačen, polomljen namještaj, fluorescentne žarulje koje su visjele sa stropa kao razbijeni zubi... i ni jedan jedini vražji *degrad*.

Koljači su boravili u nekim prostorijama, najčešće negdje po spavaonicama opremljenim madracima ili krevetima s oprugama, s prozorima koji su i dalje imali okvire – no kako ni u jednoj od tih prostorija nisu pronašli posude, oni i Tohr preselili su se u ostale objekte.

Budući da su svi koljači čuvali svoje posude nakon inicijacije, jedini zaključak je bio taj da je Omega pokupio sva njihova srca prije dvije noći kad je došao počistiti kampus.

Gad.

Nakrivivši glavu u stranu, upalio je svoj toki-voki rekavši u njega: »Nema ničega. Ti si nešto našao?«

»Ne«, čuo se Tohrov glas kroz slušalicu. »Mora da je Omega sve počistio.«

»Da. Kvrugu.«

Pod čizmama, smeće razasuto po drvenom podu krčkalo je i pucketalo, ali nije ni bilo potrebe za šuljanjem. Kad mu se slika Omega u uniformi sobarice i mrežastim čarapama pojavila u glavi, iskesio je očnjake u tami...

Skamenio se na mjestu.

Okrenuo glavu udesno.

Pogledao kroz uglavnom polupane prozore prema asfaltiranom dijelu iza zgrade.

Automobilska su svjetla doprla do učionice i osvijetlila trulu ljušturu od škole prije nego su prešla preko njegove kožne odjeće.

Kad su nestala, dematerijalizirao se pored stakla.

Automobil se primaknuo i parkirao, a u njegovoj osvijetljenoj unutrašnjosti primijetio je tamnokosog muškarca i crvenokosu ženu...

Ooo, zanimljivo, pomislio je kad ju je nanjušio.

»Imamo društvo«, rekao je u toki-voki.

»A ovo je moja posebna prostorija.«

Kad se Naasha zaustavila pred vratima tamnice s hrastovim pločama debelima poput debla i šarkama veličine muške nadlaktice, mogli ste se zakleti, prema njezinom držanju, da će vam otkriti nešto čudesno što je upravo nabavila, možda ulje na platnu ili mramorni kip, neki starinski automobil ili servis od čistog srebra.

Ništa od navedenog.

Uz škripanje za koje je pretpostavio da su ga namjerno ostavili umjesto da samo naulje vrata, krvavo crvena odaja rastvorila se pred njim. Osvijetljena bakljama koje su titrale na kamenim zidovima, presvučena baršunom i satenom koji su nalikovali zastorima u tom prostoru bez prozora, nije bilo nijednog komada namještaja osim kreveta bez jastuka, bez pokrivača, samo madraci prekriveni plahutama.

Naasha je prva ušla, a dok se okretala po prostoriji, držala je ruke raširenima kao da se nalazi pred kakvim veličanstvenim prizorom, tražeći ga pogledom. Iza njega, ženke su veselo cvrkutale, a i bratići su se odjednom uzбудili.

Throe je šutio.

Assail je ušao. Na zidu pored vrata nalazio se niz stolića za uljepšavanje, nesumnjivo za osvježavanje šminke nakon seansi, kao i nekoliko kukica na koje ste mogli objesiti odjeću. S lijeve strane nalazila su se dvoja vrata, u tamno sivoj nijansi kamena, na jednim je ukošenim slovima pisalo *Ženke*, a na drugima velikim slovima *Mužjaci*.

»A sad nas čeka desert«, rekla je Naasha promuklim glasom stavlajući ruku iza leđa i otkopčavajući haljinu. »Dobrovoljno se javljam za prvu konzumaciju.«

Kad joj je haljina pala na pod, njezino je golo tijelo zablistalo u punom sjaju, njezine visoke, čvrste grudi bile su tako sočne, njezino spolovilo samo rascjep među dugim, vitkim nogama. Dijamante je ostavila na sebi pa su svjetlucali poput zvijezda na mjesecini, a kad je raspustila kosu iz punđe, njezini tamni uvojcji bili su u potpunom kontrastu s njezinom preplanulom kožom.

»Zatvorite vražja vrata«, naredio je Assail i ne gledajući iza sebe.

Kad je škripanje šarki obznanilo da je netko poslušao njegovu naredbu, napravio je tri koraka do nje. Iz blizine je promatrao kako se njezine crvene usne razmiču, a grudi nadimaju od iščekivanja.

Osmjehnuo joj se.

Zatim ju je zgrabio za stražnji dio vrata i grubo odvuкао do jednog od kreveta. Grudi su joj se zanjihale kad ju je bacio na sve četiri, okrenuo njezino spolovilo prema okupljenima, noge joj nisu bile dovoljno razmaknute pa joj je pomaknuo koljena u stranu i razmaknuo bedra. Blistala je od uzbuđenja, njezin je miris bio poput parfema u zraku.

»Ehric, Evale« procijedio je kroz zube. »Skidajte se.«

Njegovi rođaci nisu gubili ni trenutka, hitro ga poslušavši što zbog uobičajene spremnosti da slušaju njegove naredbe, što zbog činjenice da već neko vrijeme nisu bili sa ženama.

»Ti«, rekao je pokazavši na Ehrica. »Ovamo.«

Pokazao je na njezin procjep, a njegov se rođak u tren oka bacio na njega, zajahavši je odostraga, utiskujući kukove dok je Naasha stenjala i savijala se u leđima.

Zatim je Assail trebao samo kimnuti da bi se i Evale ubacio u akciju, zaobilazeći ih i prekidajući ženkinu stenjanje svojim velikim udom.

»A sad ti?« netko mu je predložio.

Kad mu se jedna ženka primaknula i stavila mu ruku na rame, prepoznao je plavušu koja ga je promatrala tijekom cijele večere.

»Uživajmo...«

Grubo je odmaknuo njezinu ruku. »Stani u red za moje bratiće.«

Odmičući se, pronašao je klupicu pored kupaonica na koju je sjeo i prekrizao noge, promatrajući predstavu. Ženke su skidale odjeću i pipale se međusobno, tijela su ležala po krevetima, glave i ruke ispreplitale su se s nogama i grudima.

»Nemoj mi reći da sjediš tu iz nekog neprikladnog puritanizma.«

Čuvši ravnodušne riječi, podignuo je pogled prema Throeu. Mužjak je i dalje bio odjeven, no sudeći prema velikoj izbočini na hlačama njegovog odijela, to neće dugo potrajati.

Assail je iskesio očnjake i nasmijao se. »Nikad nisam volio brzu hranu. Previše je skromna za moj apetit ma koliko se nastojala prikazati profinjenom.«

»Sinoć to nisi mislio.« Throe se sagnuo i nasmijao, i sam iskesivši očnjake. »Vjerujem da si itekako uživao u dnevnom boravku.«

»Reci mi, zna li Xcor da si ovdje?«

Throe se odmaknuo i zaškiljio mozgajući. »Za jednog biznismena, doimaš se previše znatiželjnim oko mnogih stvari koje te se ne tiču.«

»Postavio sam jednostavno pitanje.«

U pozadini, netko je žestoko svršio, pa je Assail bacio pogled. Ehric i Evale su malo promijenili položaje, obojica su istovremeno ulazila u Naashino rašireno spolovilo, jedan je ležao na leđima, ispod nje, a drugi ju je zajahao odozgo. Neka ženka im se pridružila pa je domaćica sisala par sladostrasnih, ružičastih bradavica.

»Xcor i ja smo se razišli, da tako kažem.«

Assail se opet koncentrirao na mužjaka. »Raskidi su uvijek bolni.«

»Njegovi i moji interesi više se nisu poklapali. Ne želi popustiti u trci za prijestolje.«

»Doista.« Assail je pomno pratio njegove crte lica, tražeći znakove napetosti. »A ti si tu već koliko dugo?«

»Ne znam. I nije me briga. Predugo sam se mučio u društvu divljaka pa sad žudim za nečim civiliziranim kao svaki gladni mužjak.«

»Mmm«, mrmljao je Assail.

Ustajući, okrenuo se prema mužjaku i ispružio ruku kako bi dotaknuo pomno namještenu kravatu oko Throeova vrata.

Kad je mužjak razrogačio oči od iznenađenja, Assail ga je odgurnuo prema kamenom zidu, držeći ga za vrat.

Zatim mu se oslonio o prsa, isplazio jezik i prešao njime preko Throeove donje usne.

Assail se nasmijao kad je osjetio drhtaj tijela svoga plijena i promatrao neku vrstu unutarnjeg dijaloga na naočitom licu – koji je bio takav da ni sam Throe nije uspio zadržati reakciju za sebe.

»Imaš okus po viskiju«, mrmljao je Assail spuštajući ruku i u nju uzimajući njegovu veliku erekciju. »I čini mi se da si gladan.«

Throe je počeo dahtati, baš kao i Naasha ranije. No stajao je skamenjen na mjestu kao da su ga jednako šokirali Assailovi postupci... i vlastita reakcija.

»Jesi li?« rešao je Assail vrzmajući se iznad Throeovih usana. »Želiš li... desert?«

Neki neobičan zvuk prolomio mu se s usana, napola preklinjanje, napola poricanje.

A zatim je Throe odgurnuo Assaila za ramena i bacio ga na leđa na jedan od kreveta.

Throe je rukavom obrisao usta i uperio prst prema Assailu. »Ja nisam takav.«

Assail je prebacio noge sa strane i otvorio pogled na nabrekli erekciju u hlačama. »Jesi li siguran?«

Throe je opsovao i okrenuo se prema vratima. Idućeg trena već je nestao, bez sumnje u pravcu svoje sobe, ma gdje to bilo.

Assail se pridignuo na krevetu i poravnao jaknu. Bit će zanimljivo razbiti taj tvrdi orah.

A možda u tom procesu usput i sazna što točno Throe radi tu.

Duboko u sebi, znao je da se Wrath i Vishous s pravom brinu oko glimere. Throe je nešto smjerao, a otkrivanje njegovog plana, kao i zavođenje mužjaka kojem je to bilo nelagodno, bilo je točno onakva zanimacija kakvu je Assail tražio.

Ovo će biti jako zabavno.

Trideset drugo poglavlje

Kad je Bili Elliot parkirao svoj Lexus iza bezobličnog zdanja iz sedamdesetih, Jo je otvorila vrata i polako izašla. Oronulost je bila prava riječ za to, svakakva trulež i krhotine, kao i polomljene stvari zakrčile su zidove učionica kao akne na licu prosječnog tinejdžera.

»Možemo pješice odavde do središnjeg dijela kampusa.« Bili je oko vrata omotavao šal koji je skinuo ranije u kafiću. »A ti mi možeš pokazati gdje se to dogodilo.«

Kad je zatvorila vrata, namrštila se. Otraga na vratu dlake su joj se nakostriješile kao vojnici kad se postroje pa je pogledala u rubove tamnih prozora. Zbilja, kao da sva ta priča o vampirima nije bila dovoljna da joj skoči adrenalin?

»Ideš?«

»O, da.« Krenula je prema njemu, apsurdno poželjevši da je bio građen kao Dwayne Johnson, a ne kao jedan od dečki iz *Teorije velikog praska*.

»Kažeš da ti je poznata ova škola?«

»Moja majka ju je pohađala.«

Kako je svijet malen, pomisli Jo. Baš kao i moja.

Koračajući, s puta su odmicali vlažno lišće, ali ne i otpale grane. Preko njih bi samo prekoračili. Kad su došli do kraja asfaltiranog dijela, primijetili su da nema gotovo nikakve razlike u količini otpada na travnjaku i na parkiralištu.

»Koje godine?« pitala je Jo gurajući ruke u džepove kaputa. »Mislim, koje godine je maturirala tvoja majka?«

Sranje, nisu imali baterijske lampe. Samo mobitele.

S druge strane, mjesec iznad njih bio je jasan, ništa osim pokojeg oblaka nije narušavalo mračno, hladno nebo.

»Osamdesetih.«

»A kad se škola zatvorila?«

»Negdje krajem devedesetih. Ne znam tko posjeduje svu ovu zemlju, ali ovo je vraški posjed. Mislim, kako to da nitko ništa nije uložio?«

»Ekonomski nije bilo izvedivo. Kao prvo, ovo nije komercijalna zona, a kao drugo, neke od ovih zgrada sigurno su upisane kao povijesne vrijednosti, što ograničava njihovo renoviranje.«

Bili ju je pogledao. »Zaboravio sam da radiš u agenciji za nekretnine.«

»Dvije godine idućeg mjeseca.«

»Gdje si ono išla u školu? Ili mi nisi ni rekla?«

Koledž Williams. Diplomirala je englesku književnost i američku povijest. Primljena je na postdiplomski studij engleskog na Yaleu, ali sama nije mogla pokriti trošak školarine.

»Nigdje bitno.« Pogledala je u njega. »Kako si znao gdje treba parkirati?«

»Nekoć sam znao dolaziti ovamo kako bih razmišljao, još dok sam studirao. Mama mi je rekla za ovo mjesto, jednog sam dana došao biciklom i malo istraživao. Već dugo nisam bio ovdje.«

Zaobišli su jednu zgradu i, baš kao što je i rekao, otvoreni dio kampusa rastvorio se pred njima – pokriven ugaženom, suhom travom.

»Isuse...« rekao je Bili. »Koji vrag?«

»Krugovi u žitu, na caldwellski način, jel' da?«

Bili je krenuo dalje ispred nje, a Jo se držala malo otraga, prije nego se morala zaustaviti i osvrnuti oko sebe.

Netko ih je promatrao. Bila je sigurna u to.

»Hej! Čekaj«, povikala je.

Kad je dotrčala do njega i zaustavila se, rekao joj je: »Moram se vratiti ovamo po danu, s kamerom.«
»Možda bismo sad morali ići...«
»Pogledaj ono skladište tamo«, prstom je pokazao naprijed. »Krov je otkinut.«
»Znaš, kad malo bolje razmislim, bolje bi bilo doći po danu. Mislim, sad ionako ništa ne vidimo.«
Ponjuškala je zrak. »Jesu li to borovi?«
»Slomljene grede. Šteta je novonastala.«
Tako se i ispostavilo. Kad su prišli krhotinama i kad je dohvatila komadić rascijepljenog drveta, rezovi su još bili svježiji, vidjela se žuta unutrašnjost starih greda. Komadići asfalta nalazili su se svuda oko kolibe bez krova, po polomljenom podu...
Jo je nogom zapela o nešto i pala u stranu, gležanj ju je izdao. Dok je padala prema tlu, ispružila je ruku i okrenula se, spriječivši direktan pad na lice.
»Koji vrag?« mrljala je gledajući o što se spotaknula.
To *nije* bio otisak stopala. Golemog stopala. Nema šanse.
»Jesi li dobro?« Bili joj je pružio ruku, ali je njegovu pažnju odvuklo ono što je i sama primijetila.
»Što je to?«
»Dobro sam. I nemam pojma.« Sama je ustala i protresla hlače. »Čini li se to samo meni ili je ovo kao *Scooby Doo* za odrasle?«
Bili je izvadio mobitel i napravio nekoliko fotografija s bljeskalicom. Kad je pogledao što je snimio, opsovao je. »Ne, definitivno se moramo vratiti ovdje po danu.«
Jo je čučnula i proučila udubljeni trag u tlu koristeći lampu na mobitelu. Otisak je s jedne strane bio dublji i nepravilniji, kao da se stvorenje koje ga je ostavilo odgurnulo o nešto u trku.
Bili je odmahnuo glavom. »Ima li tvoj prijatelj – Dougie, mislim da si rekla da se tako zove – ima li kakve izvore?«
Podignula je pogled. »Misliš, je li platio nekome da ovo namjesti?« Kad je novinar kimnuo glavom, morala se nasmijati. »Jedva uspijeva pokriti trošak svojih kolačića s travom. Ne, ovo nije on napravio, a koliko ja znam, ne poznaje nikog tko bi to učinio.«
»Možda je ovo automobilski trag.« I Bili je čučnuo. »Proklizavanje guma.«
Ni blizu, pomislila je.
»A što je s krovom?« Jo je kimnula prema četiri zida bez krova. »Nije ga vjetar otpuhao. Nedavno je palo malo kiše, ali ništa ni blizu tornadu. Moglo bi se raditi o eksploziji, ali ništa nije spaljeno i ne miriše na dim, što bi se očekivalo da je pala bomba.«
Bili ju je netremice promatrao. »Kad odrasteš, želiš se baviti istraživačkim novinarstvom?«
»Dvadeset šest mi je godina. Po svim mjerilima, već sam odrasla.« Doduše, cimerstvo s Dougiejem i njegovom ekipom nije išlo u prilog tome. »Zbilja mislim da bismo trebali...«
Kad se zaustavila u pola rečenice, Bili se osvrnuo oko sebe. »Što je?«
Jo je pretraživala sjene, a srce joj je počelo lupati. »Slušaj... Mislim da moramo ići. Stvarno... *Stvarno* mislim da moramo otići odavde.«

»Gdje... gdje je nestala moja kuća?«

Kad je Bitty postavila to pitanje iz stražnjeg dijela GTO-a, Mary se malo nagnula u svom sjedalu, premda promjena položaja nije promijenila izgled praznog komada zemlje u koji je gledala.

»Jesmo li na pravom mjestu?« Mary je izašla iz automobila i pomaknula sjedalo kako bi i Bitty mogla izaći. »Koliko su šanse da...«

Rhage je odmahnuo glavom pogledavajući preko krova. »Navigacija kaže da smo na pravoj adresi.«
Sranje, pomislila je Mary.

»Eno bršljana«, djevojčica se bolje ušuškala u svoj kaput. »*Mamen* ga je posadila. I stablo jabuke. I...«

Očito su u jednom trenutku kuću otpisali i srušili, zaključila je Mary, ništa više nije ostalo, nije bilo nabacanih greda, cigli iz dimnjaka, samo mladice stabala i korov koji je rastao na njezinom mjestu. Prilaz, takav kakav je bio, donekle je preživio, ali ni on neće dugo izdržati uz vegetaciju koja ga je osvajala.

Dok su ona i Bitty hodale naprijed, Rhage se držao nekoliko koraka iza njih, a njegova krupna pojava bila je izvor sigurnosti, barem za Mary.

No onda se zaustavila i pustila Bitty da dalje ode sama.

Obasjana mjesečinom, djevojčica je hodala po imanju, zaustavljajući se s vremena na vrijeme kako bi bolje pogledala goli krajolik oko sebe.

Rhageov veliki dlan našao se na Marynu ramenu pa se naslonila na njega, osjećajući njegovu toplinu. Bilo je teško ne promatrati to prazno, pusto imanje kao dokaz Bittyna gubitka.

»Sjećam se te kuće«, Rhage je tiho rekao. »Bila je u lošem stanju. Smeće u dvorištu, slupan automobil.«

»Što ste učinili s očevim tijelom?« iznenada je pitala Mary. »Nikad mi nije palo na pamet da te pitam.«

»Nije bio, kako da to kažem, baš u dobrom stanju kad smo otišli.«

»Sunce?«

»Da. Samo smo ga ostavili. Prioritet je bio izvući Bitty i njezinu mamu. Kad smo se iduće noći vratili, na travi je bio samo trag paljevine. To je bilo to.« Rhage je opsovao u bradu. »Kažem ti, taj je mužjak bio luđak. Bio je spreman ubiti svakog tko bi mu se našao na putu.«

»Rendgen njezinog tijela to je i dokazao.« Kad ju je Rhage pogledao, Mary je odmahнула glavom. »Mnogo slomljenih kostiju, a nije otišla Haversu kad se to dogodilo. Havers je rekao da su, zbog toga što još nije prošla prijelaz, mjesta zarastanja i dalje vidljiva, sve dok ne dosegne zrelost. Rekao je... da su posvuda.«

Začuvši tiho rezanje, podignula je pogled. Rhageova gornja usna odlijepila se od očnjaka, a izraz lica odavao je pravu zaštitničku agresiju.

»Najradije bih opet ubio tog gada.«

Mary je dala Bitty onoliko vremena koliko joj je trebalo, držeći se podalje s Rhageom sve dok im djevojčica nije opet prišla.

»Izgleda da mojih stvari više nema.« Bitty je slegnula ramenima u svojoj velikoj, staroj jakni. »Nisam imala puno toga.«

»Jako mi je žao, Bitty.«

»Nadala sam se...« Djevojčica se osvrnula prema mjestu gdje se nekoć nalazila njezina kuća. »Nadala sam se da ću ponijeti nešto svoje stare odjeće i knjiga kod ujaka. Ne želim mu biti teret. Ne želim da me otjera.«

Rhage se blago nakašljao. »Otići ću ti kupiti sve što ti treba. Što god želiš ponijeti sa sobom, nabavit ću ti to.«

Mary je odmahнула glavom. »Mislim da ne...«

»U redu je«, ubacila se Bitty. »Možda se mogu negdje zaposliti. Znae, kad budem živjela s njim.«

Imaš devet godina, pomislila je Mary. Prokletstvo.

»Što kažete na to da krenemo natrag?« predložila je Mary. »Hladno je.«

»Sigurno si spremna da krenemo?« pitao je Rhage. »Možemo ostati još malo ako želiš.«

»Ne«, Bitty je opet slegnula ramenima. »Ovdje više nema ničega za mene.«

Vratili su se do automobila i sjeli na svoja mjesta, a toplina unutra bila je kao balzam za hladne obraze i nosove.

Dok je Rhage okretao automobil, svjetla su obasjala imanje, a Mary je pomislila... Prije ili poslije, ova će djevojčica primiti neku lijepu vijest. Čuvarđeva je non-stop pričala o ravnoteži, zar ne? Dakle, statistički, Bitty je itekako bila na redu za nešto dobro.

»Samo moram pričekati dok moj ujak ne dođe«, rekla je djevojčica kad su se odvezli. »On će mi pružiti dom.«

Mary je sklopila oči. Došlo joj je da glavom udari o kontrolnu ploču Rhageova automobila.

Kao da joj je čitao misli, Rhage je pružio ruku i dohvatio njezinu, lagano je stisnuvši. I Mary je stisnula njegovu.

»Da te pitam nešto, Bitty draga«, rekao je. »Voliš li sladoled?«

»Valjda. Kušala sam ga već.«

»Sutra navečer, imaš kakve planove? Mogli bismo izaći nakon Prvog obroka, prije nego se zatvore ljudske trgovine?«

Impulzivno, budući da je očajnički htjela održati bilo kakvu komunikaciju, Mary se okrenula. »Bi li htjela to, Bitty? Moglo bi biti zabavno.«

Nastala je duga pauza pa se Mary opet smjestila na svoje sjedalo i pokušala dosjetiti neke druge opcije.

Tišinu je prekinuo Rhage rekavši: »U Sigurnom mjestu imaju broj mobitela moje Mary. Ako tvoj ujak dođe dok smo vani, odmah će je nazvati i doći po tebe. A možemo ići negdje blizu, ne dalje od pet minuta autom.« Rhage je pogledao u retrovizor. »Mislim, redovito se kupiš, zar ne?«

»Molim?« djevojčica je upitala.

»Na primjer, ako si u kadi, i on baš tad dođe, netko bi ti pokucao na vrata pa bi se morala osušiti i obući i sve to skupa. To bi trajalo pet minuta, zar ne? Ovo je isto. Dobro, osim što ti u prvom slučaju trebaju sapun i otirač za noge, a u drugom dobiješ šarene mrvice i hrpu preljeva. Ako voliš tako. Osobno, ja volim miksati, radije uzmem nekoliko šejkova, banana split... jedan-dva sladoledna kupa. Onda još sve začini kuglicom od kave u kornetu. Ne znam zašto. Meni to dođe kao mentol bombon na kraju obroka. Kužiš me?«

Mary se morala opet okrenuti. Bitty je gledala ispred sebe, obrve su joj bile visoko na čelu, njezino maleno lice potpuno iznenađeno.

»Ne zeza se«, promrmljala je Mary. »Čak i ako ne voliš sladoled, moraš vidjeti njega kako sve to jede. Onda, što kažeš?«

»Imaju tvoj broj?« pitala je djevojčica.

»Apsolutno. To je obavezno za sve članove osoblja. A ja držim mobitel stalno kod sebe, uvijek je upaljen, čak i dok spavam, a naročito kad izađem u grad.«

»A ako se bojiš da će nam nešto promaknuti«, Rhage joj je pokazao svoj mobitel, »dat ću im i svoj broj. A moj brat Vishous se pobrinuo da imamo najbolji signal i vezu u gradu. Nema nepokrivenog područja. Osim ako nisi u Lassiterovoj blizini, no to je više mentalna stvar nego problem mobilne mreže.«

»Mmm... Lassiter?« pitala je Bitty.

Rhage je kimnuo. »Da, to ti je jedan gnjavator – oh, sranje – mislim, sori, ne bih smio govoriti takve stvari u tvojem prisustvu, jel' da? Ni sranje. I ostale ružne riječi.« Lupkao se u glavu. »Moram to zapamtiti. Uglavnom, Lassiter je pali anđeo koji je nekako zapeo s nama. On ti je kao žvaka koja ti se zalijepi za cipelu. Samo što ne miriše na jagode, okupira daljinski upravljač i redovito se pitaš – zar je to *zbilja* najbolje besmrtno stvorenje koje je Stvoritelj mogao stvoriti? Tip ima najgori mogući ukus po pitanju TV-emisija, mislim, jedino što ga spašava jest da nije zaluden *Bonanzom*... Jesi ikad gledala seriju *Saved by the Bell* dvanaest sati u komadu? Okej, dobro, vjerojatno samo sedam, a i nije da me je netko držao – moj Bože, kažem ti, čudo da sam uspio pobjeći dok još znam kako navući hlače na sebe nogavicu po nogavicu...«

Negdje u tom trenutku se dogodilo. Mary bi promaknulo da nije pukom srećom baš u tom trenu okrenula glavu kako bi provjerila sluša li ga Bitty i dalje.

Djevojčica se smiješila.

Nije to bio neki veliki osmijeh, zapravo se nije ni smijala, no kutevi njezinih usana definitivno su se malo podignuli.

»Pričaj mi još malo«, rekla je Bitty kad je Rhage stao da predahne. »O ostalima koji žive s vama.«

»Naravno. Apsolutno. Dakle, moj šef, Kralj? Tvoj Kralj? Ima velikog retrievera po imenu George koji mu pomaže da se snađe. Wrath je slijep, ali uvijek zna kad si u prostoriji. Taj ima luda osjetila. Voli janjetinu, i premda se ne bi složio s tim, uvijek pojede povrće do kraja. Hoću reći, za stolom, ako podigneš pogled, vidjet ćeš da mu je sve uvijek jednako raspoređeno – meso, ugljikohidrati, povrće. Zato što ne vidi, pratiš me? Uglavnom, baš se vidi da mrzi to vražje povrće, ali ga svejedno jede. Otkako je dobio sina. Malenog Wratha. Koliko mu je ono sada?« Rhage je pogledao u Mary. »Mary, znaš li ti?«

No Mary nije pomno pratila razgovor. Naslonila se na naslon za glavu i opustila slušajući Rhageovo brbljanje o njihovim životima.

Bio je to prvi put u nekoliko... mjeseci da se osjećala opušteno.

»Mary?«

Okrećući glavu prema njemu, osmjehnula se.

Jako te volim, rekla je bez glasa, na blagom svjetlu unutar automobila.

Rhageova su se prsa povećala za dvanaest puta, izraz ponosa na njegovom prekrasnom licu bio je tako blistav da je bilo pravo čudo da nije osvijetlio čitavu četvrt.

»Uglavnom«, nastavio je primičući gornji dio njezinog dlana svojim usnama kako bi ga poljubio. »Imamo i mačku, zove se Boo. Donijela ju je Wrathova šelan, Beth, tvoja Kraljica. A jedan od naših liječnika ima i trkaćeg konja u mirovini. Ne želim ni razmišljati o Vishousovima skočimiševima. Ne, nećemo o tome, definitivno ne namjeravam to prepričavati...«

Mary je sklopila oči prepuštajući se pričama i njegovom dubokom glasu. Iz nekog se razloga sjetila još jedne vožnje u tom automobilu, na samom početku njihove veze... kad su spustili prozore i raspalili *Dream Weaver*; a ona je gurnula glavu kroz prozor, osjećajući vjetar na licu i u kosi dok su jurili niz cestu.

Bilo je lijepo znati da ju je, čak i nakon toliko vremena, i dalje mogao očarati.

Trideset treće poglavlje

Assail se materijalizirao iza svoje kuće, otraga kod garaže. Jedan za drugim, pojavili su se i njegovi bratići, tik do njega.

»Sudbo, dobro da vas dvojica još možete hodati.« Otišao je do kuhinjskog ulaza i upisao šifru za otvaranje vrata. Kad se brava otključala, osvrnuo se preko ramena. »Prilično sam siguran da vam je potrebna hidratacija.«

Sve što je dobio kao odgovor bilo je Evaleovo mrmljanje, što je bilo pravo iznenađenje budući da je on obično bio šutljiviji. Doduše, večer orgijanja kao da je preokrenula njihove osobnosti, isisala sve riječi iz Ehrlica, ostavivši Evalea da govori za obojicu.

Što je bilo prilično zabavno.

U kući je skinuo kaput i jaknu odijela. Oni to nisu morali činiti. Očigledno je odijevanje iziskivalo više energije nego što im je ostalo, vanjske komade odjeće prebacili su preko podlaktice, košulje jedva da su zakopčali do kraja, bijele kravate nagurali su u džepove hlača.

»Hrana«, rekao je Evale. »Trebaju nam kalorije, nakon onog neutješno skromnog obroka.«

»Evale, koji čudan vokabular.«

»Sjedni, Ehrlic. Opslužiti ću te prije nego se povučemo.«

Assail je zakolutao očima. »>Opslužiti< nije riječ koju tražiš, već >poslužiti<. Osim ako ne misliš na >opsluživanje< nalik onome ranije ove večeri?«

Ostavivši dvojac da radi što želi po pitanju kalorija, Assail je nastavio dalje prema svom uredu. Kad je sjeo za stol, najprije je popravio razinu kokaina u tijelu, a zatim upalio računalo, istovremeno uspostavljajući poziv preko mobitela.

Brat Vishous javio se s riječima: »Sad je službeno. Češće razgovaram s tobom nego s vlastitom majkom. Ali nemoj se veseliti, ne podnosim je.«

»Uz tvoju ugodnu osobnost i prijazno ponašanje, ne mogu ni zamisliti da si se od nekog otuđio.«

»Ne moraš me napaljivati komplimentima.«

»Kad smo već kod toga, samo da kažem da je Naasha zgodna mala ženka koja voli egzibicije i otvoren pristup, a pritom ne mislim na dragocjeni posjed njezina helrena.« Na kraju krajeva, kad je pokušao napustiti tamicu i poći u maleno istraživanje, poslala je голу ženu za njim, u roku od par trenutaka. »Moji bratići su sretni, premda iscrpljeni, i spremaju se za dnevni počinak.«

»Onda, osim ševe, što si još saznao?«

»Throe se sklonio na imanje. Ima vlastitu sobu i njezinu naklonost. Rekao mi je da se odvojio od Xcora i Bande kopiladi, i da se nikad više neće vratiti tom nepouzdanom savezu.« Nos mu je curio pa je zašmrcao. »Ima nečeg uznemirujućeg u tom mužjaku. Ne vjerujem mu.«

»Kad se vraćaš?«

»Pozvala me na epsku proslavu noći rođenja njezina helrena. Je li i Wrathova pozivnica dosad prispjela?« Ponovno je zašmrcao i obrisao kraj nosa. »Vjerujem da će uskoro stići, ako već nije.«

Čulo se ššš-*sttk* i izdah, kao da je Brat nešto zapalio. »Nije još. Ali čekat ćemo. On nema namjeru ići, ali Bratstvo će sigurno biti tamo.«

»Kao i moji bratići i ja.« Assail se namrštitio kad se nečeg dosjetio. »Oprosti što malo mijenjam temu, ako dopuštaš, zanima me kakvo je vaše naoružanje.«

Zavladao je tajac. A zatim je Bratov glas, koji je ionako već bio dubok, postao još dublji. »Što želiš znati?«

»Treba li vam što?«

»Zašto?«

»Imam kontakte dobavljača na crnom tržištu koji bi mogli olakšati kupovinu.«

»Sad želiš trgovati oružjem? Tvoje su ambicije uvijek bile tako uzvišene?«

»Nema ničeg uzvišenog oko grobova, zar ne? U svakom slučaju, razmisli o mojoj ponudi. Kontaktirali su sa mnom radi daljnjeg poslovanja, a ja sam odbio njihovu velikodušnu ponudu što se tiče određenih praškova i napitaka. No, ipak mi je palo na pamet da bi mogli provesti razmjenu novca i dobara koju bi i Wrath odobrio.«

Vishousov je smijeh bio kao duboko predenje. »Uvijek tražiš neki puteljak. I hoćeš li prestati više s kokainom? Šmrcaš od početka razgovora kao čovjek kad ga žito pošaklje po nosu.«

»Odan sam tebi i tvom Kralju«, zaključio je Assail. »Kontaktiraj sa mnom po volji. Ako još nešto saznam ili se čujem s njom prije idućeg tjedna, odmah ću te nazvati.«

»Napravi tako.«

Assail je prekinuo poziv i...

Lecnuvši se, zagledao se u gornji dio dlana. Na njemu je bila crta svijetlo crvene krvi... i kapljice na finoj bijeloj košulji.

Ustajući, otišao je do najbliže kupaonice u hodniku i upalio svjetlo.

»Prokletstvo...«

Iz nosa mu je curilo na sve strane.

Otvorio je vodu i dohvatio ručnik za ruke koji je oprao i složio dan ranije i stavio ga ispod hladnog mlaza. Zatim je obrisao krv koja mu je curila iz nosa, stavio malene komprese u nos i nagnuo glavu unatrag.

Neko je vrijeme tako stajao ispred zrcala i ispirao mrlje s finog pamuka svoje košulje. Odlučio se za sredstvo OxiClean. Počet će s tim, budući da krv u sebi ima proteina. Zatim će pokušati s izbjeljivačem prije nego sve skupa baci u smeće, ako ne bude išlo drugačije.

Kad je krvarenje prestalo, uzeo je ručnik i otišao do kuhinje.

A tamo su se njegove sjajne kožne cipele počele nećkati.

Bilo je to zbog mirisa u kuhinji. Bogat, pun začina, pa ipak nježan, kombinacija začina egzotična za njegovo nepce naviknuto na hranu iz Staroga kraja, mamila je želudac koji se smjesta oglasio.

Portugalska hrana. Koju je pripremila prava, nježna, doduše i malo ratoborna, ruka.

Sklopio je oči. Marisolina baka pripremila je njemu i njegovim bratićima dosta hrane prije nego je otišla, a ova dvojica su se očigledno poslužila spomenutim pomno spakiranim i smrznutim jelima.

»Hoćeš nam se pridružiti?« rekao je Evale i mahnuo prema mikrovalnoj. »Ili te miris nije dovoljno raspomamio?«

Assail se stresao. »Mislim da si htio reći >primamio<.«

»Jesi vidio svoje lice?« pitao je mužjak kad se začuo *bing!* Nakon što je otvorio vratašca mikrovalne, odnio je pun tanjur do stola. »Nisi baš neki prizor.«

»Možda nisam dovoljno >primamljen<. A vi ne biste smjeli to jesti.«

»Zašto ne?« upitao je Ehric stavljajući prvi zalogaj u usta. »Aaah, ovo je čudesno.«

»Doista«, složio se njegov blizanac. »Nemilosrdno čudesno.«

»Ni to nije riječ koju si tražio.« Assail se suzdržao od toga da im pojašnjava kako ne bi smjeli jesti tu hranu jer će s vremenom sve pojesti i jedina veza koju će tada imati sa svojom Marisol će... »Gotov sam za danas.«

»Adieu«, rekao je Ehric.

»Do zgora«, dodao je Evale.

»Kaže se >do skora<, dragi moj rođače.«

Assail je otišao do praonice gdje je ostavio krvavi ručnik među prljavim rubljem, skinuo jaknu odijela i prljavu košulju.

Oba bratića vidjela su mrlje, ali nijedan ništa nije rekao.

Doduše, riječi nisu ni bile potrebne.

Kad je Assail gol do pasa prošao kroz kuhinju s jaknom prebačenom preko ramena, rekao je neodređeno: »Pokušat ću nam naći pravog *slugana*. Nekog tko je spretan u poslovima po kući, i svemu što to obuhvaća. Dosta mi je pranja rublja i usisavanja.«

»Jesi li siguran da to nema veze sa sve manjim zalihama određene smrznute hrane?«

Pogledao je u Ehrica. »Mislim da ću te uskoro opet poslati u Naashino podzemlje. Više mi se sviđaš kad si tih, iako tvoj brat mrcvari jezik kao svinju na klanju.«

Assail je nastavio prema stepenicama, no pričekao je dok nije zamaknuo za ugao i odmaknuo se od njih kako bi protrljao bolno mjesto u grudima.

Hoće li mu ta ženka ikad prestati nedostajati?

* * *

Dok je Rhage čekao da se njegova Mary vrati s posla, hodao je oko stolova za biljar u društvenoj sobi, sa štapom u rukama, kuglama razbacanim po stolu, s mislima... na onom praznom posjedu. Onoj malenoj curici.

Čovječe, sudbina je katkad prava kučka, pomislio je.

»... sad razgovarao s njim.« Naginjući se nad stolom, Vishous je namještao kugle u trokut i pripremao se za novu rundu. »Želio je znati treba li nam još oružja.«

Nastojeći se koncentrirati, Rhage se namrštio. »Mislio sam da je Assail diler?«

»Očigledno širi posao.« Vishous je dohvatio kiks i nanio ga na vrh štapa. »Što misliš?«

»Uskoro počinje trening nove grupe, zar ne?«

»Da.«

»Možda bi probna narudžba automatskog oružja i imala smisla.«

»I ja sam to pomislio.«

Rhage se bokom naslonio na stol kad se V. sagnuo i razbio trokut. Kad su se šarene kugle rasprsnule po stolu, Rhage je odmahnuo glavom.

»Jesi li vidio onu sačmaricu koju je Evale imao u Brownswicku?«

Dijamantne oči su ga pogledale. »Jebote, da. I mi moramo nabaviti tako nešto.«

»Samo iz principa. Sjeti se vježbe gađanja.«

»Da, mogli bismo zavezati manji auto za Lassitera i natjerati ga da trči oko bazena...«

»Hej«, pali anđeo oglasio se s naslonjača. »Tu sam, seronje.«

Rhage je pogledao u tipa. »Budan si, ha.«

Seronja s crno-plavom kosom ustao je i zijevnuo, protežući ruke iznad glave. »Još malo pa mi počinje smjena. Sranje! Kasnim. Moram ići.«

Dok su Rhage i V. promatrali anđela kako odlazi brzinom munje, obojica su opsovala.

»Znaš«, promrsio je Rhage, »postaje zbilja teško mrziti ga.«

»Samo se sjeti serije *Punky Breivster*. Sve će opet sjesti na svoje mjesto.« Vishous je kružio oko stola, njegovo krupno tijelo kretalo se poput pantere, u kožnim hlačama i majici bez rukava. »Jebote, nikad nisam mislio da ću uopće znati za tu seriju.«

V. je sve brzo odradio, napunivši nekoliko rupa, ali je onda i promašio nakon tri uspješna poteza.

»Hollywood? Brate, sad je sve na tebi.«

Rhage se pokušao koncentrirati, ali jednostavno nije uspijevaao izbaciti Bitty iz glave. Trenutak potom, pogledao je preko zelenog stola i bio sretan što su svi *slugani* bili u kuhinji i blagovaonici, a većina Braće još se nije vratila kući.

I naravno, uvijek bi mu bilo drago kad bi Lassiter otišao.

»Što je bilo?« pitao je V. »Moram li prvo zapaliti jednu?«

»Jesi li ikad...« Rhage se nakašljao. »Razmišljaš li ikad o tome da imaš mlado?«

»Ne. Zašto?«

Dok ga je tip promatrao, Rhage se osjećao kao da ga je pitao treba li mu novi toster. Ili oprati prljavo rublje. Ili promijeniti ulje.

»Nikad se ne pitaš kako bi bilo biti otac?«

»Ne.«

»Nikad?«

»Ne«, Vishous je slegnuo ramenima. »Nisam siguran zašto me to pitaš.«

»Pa, nekoliko se potomaka, znaš, pojavilo u našem domaćinstvu.«

»I?«

»I to nimalo ne utječe na tebe?« Kad je V. odmahnuo glavom, Rhage se namrštio. »Što je s doktoricom Jane? Želi li ih ona?«

»Okej, kao prvo, ne može ih imati. Kao drugo, nikad mi to nije spomenula. Nikad. Ona je združena sa svojim poslom. Dovraga, njezina ideja romantičnog rođendanskog poklona je novi sterilizator. I to jebeno *volim* kod nje.«

»Ali što ako se predomisli?«

»Neće.«

»Kako znaš?« Budući da je V. umjesto odgovora samo trepnuo nekoliko puta, Rhage je odmahnuo rukom. »Oprosti. Nije moja stvar.«

»Zato si imao problema s Mary? I nemoj mi glumiti. Bilo je očito. Ona želi djecu?«

»Ne, ništa takvo.« Rhage je protrljao vrh štapa palcem, na što mu je prst poplavio. »Samo sam se pitao. Znaš, hipotetski. Što drugi misle.«

»Slušaj, ne želim zvučati bezosjećajno, ali stani malo – imam užasan odnos s majkom i imao sam sadista za oca. Ta roditeljska sranja za mene su oduvijek imala samo loše konotacije. Osim toga, nježan sam koliko i motorna pila, jel' se tako kaže?«

»Kako rekoh, žao mi je što sam načeo tu temu.«

»Hoćeš sad igrati?«

Rhage je prebacivao težinu s jedne noge na drugu. »Zapravo, moram te još nešto pitati.«

Trideset četrto poglavlje

Posljednje što je Mary učinila prije nego je tog dana otišla s posla bilo je da ode u ured i provjeri Facebook na računalu.

Kao da bi joj pretraga na nečemu drugom osim na mobitelu mogla dati drugačiji rezultat.

»Okej, da vidimo«, mrmljala je dok je upisivala lozinku.

Kad je računalo oživjelo, ugledala je naslovnicu zatvorene grupe za vampire koju je i tražila, a bila je i posljednje što je posjetila prije nego se spustila niz stepenice ranije te večeri kako bi pričekala Rhagea.

Pritisnuvši tipku za osvježavanje stranice, čekala je dok se ne prikažu novi *postovi*, zabacivši glavu unatrag i zagledavši se u strop. Bitty je koračala po svojoj sobi u potkrovlju, a Mary se borila protiv poriva da ode gore i pokuša popričati s njom. Ne, bilo je vrijeme da pođe kući, a i djevojčica je bila umorna. Osim toga, Mary je imala gotovo praznovjerman osjećaj da su se, barem jednom, pozdravili relativno optimistično. Bitty je bila zainteresirana za sladoled sutra navečer, a Mary se držala za onaj jedan prolazni osmijeh sa stražnjeg sjedala automobila kao da je pojas za spašavanje u oceanu.

»Okej, što to imamo tu«, šapnula je koncentrirajući se na ekran. Ma kakvi. Ništa. U grupi je bilo svega petsto mužjaka i ženki – uglavnom ženki – a nekoliko novih *postova* koje je ugledala odnosili su se na uobičajene teme koje bi se čak i ljudima doimale sasvim normalnima.

Nitko nije odgovorio na njezin upit vezano uz Bittyna ujaka.

Osjetila je razočaranje, ali to je bilo suludo. Logični dio nje znao je da djevojčica više nije imala nikoga, no dok je slušala Bitty kako očajnički spominje hipotetskog rođaka? Poželjela je da se dogodi čudo.

Sve ugasivši, dohvatila je torbicu i kaput i izašla iz ureda, zaustavivši se u dnu stepenica koje su vodile u potkrovlje.

»Ugodan dan, malena Bitty.«

Otprilike dvadeset minuta poslije, vozila se kroz maglu uzbrdo prema imanju, sasvim polako jer nije htjela skrenuti s puta ili pregaziti srnu...

»Sranje!«

Nagazivši na kočnicu, potegnula je volan udesno netom prije nego ju je Qhinnov Hummer zamalo samljeo.

Terenac se naglo zaustavio i svakojaki su ratnici iskočili iz njega i pojurili prema njoj kao da je Volvo u plamenu.

»Mary!«

»Maaaaary!«

Butch je rastvorio vrata. »Mary! Kučkin sin!«

Morala se nasmijati izrazu na policajčevu licu. Kao i Blayevu. Johnu Matthewu. I Qhinnu.

Podižući ruke u zrak, rekla je: »Dobro sam, dobro sam. Iskreno.«

»Zovem doktoricu Jane...«

»Butch. Ozbiljno ti kažem.« Otkopčala je pojas i odgurnula policajca iz Bostona s puta. »Vidiš? Ni zračni jastuk nije se otvorio. Doduše, postajem malo napeta zbog svih ovih bliskih susreta. Neku noć sam zamalo udarila *degrada*.«

Nato su sva četvorica ušutjela. Samo su stajali na mjestu i zurili u nju kao da će se sinkronizirano isповraćati.

»Dečki, niste me ni udarili. Dobro sam.« Kimnula je prema bijelom putu na kojem su se nalazili. »Nisam ni znala da je to tu. Odakle vi dolazite?«

»Niotkuda.« Butch ju je uhvatio za lakat i pokušao je odvesti do suvozačeva mjesta. »Odvest ću te do kraja puta.«

»Ne.« Ukopala je pete u tlo i ozbiljno ga pogledala u oči. »Butch. Sve je u redu sa mnom. Želim da

sva četvorica duboko udahnete, a možda i da stavite glave među koljena kako se ne bi onesvijestili. Ovakve situacije se stalno događaju, svi smo reagirali na vrijeme, sad idemo dalje. Inače ću nazvati Fritza i reći mu da oboji sve vaše sobe u ružičasto. Odmah nakon što vam posloži *potpourri* po ormarićima, i slike Else i Anne po zidovima.«

»Ozbiljna je«, rekao je Blay sa stanovitim poštovanjem.

»Da, kvragu«, promrsio je Qhuinn. »Čovječe, nije ni čudo da uspijevaš ostati združena s Rhageom. Ako prijeđe granicu, ti ga šibom vratiš natrag, zar ne?«

Samo smo zabrinuti, John Matthew je pokazao znakovnim jezikom. *I zbilja ne bismo voljeli reći tvom mužu da smo te ozlijedili. To je sve.*

Prišla je Johnu i zagrlila ga. »Znam. A meni je žao ako sam malo čangrizava. Zadnje su noći bile prilično duge. Hajdemo, pođimo na večeru.«

Natrag za volanom karavana, počela se penjati uz brdo jednako polako kao i prije. Hummer se držao dobrih šest dužina auta iza nje, i bila je itekako svjesna da ratnici prate svaki njezin pokret.

Naime, sva četvorica su se priljepila za vjetrobransko staklo, zbijeni poput hrpe kokoši zabrinutih za nestajnog pilića.

Definitivno su ispunili njezin retrovizor ljubavlju.

Što nikad nije loše.

Kad su se zaustavili ispred palače i parkirali na svoja uobičajena mjesta u nizu automobila, ona pored Mannyjeva Porschea, a oni pored V.-ova novog čegagod, izašla je van s torbom preko ramena, spremna otpiliti sve moguće prijedloge da ode do doktorice na kontrolu od svoje publike odjevene u kožu.

I gle čuda, pristupio joj je četveročlani čopor.

Podižući ruke, rekla je smireno i razumno: »Ne mogu umrijeti, sjećate se? Osim toga, ako niste primijetili, živa sam i zdrava, govorim punim rečenicama, čak se i smijem. Vidite?« Pokazala je na svoja usta. »Dakle, što kažete da odemo na Posljednji obrok prije nego se svi prevrnemo?«

Čuo se zbor dubokih glasova koji su izgovarali *u redu* i *kako god*, a onda je John Matthew prebacio ruku preko njezinih ramena, kratko je stisnuo i svi su krenuli prema predvorju.

Fritz im je otvorio unutarnja vrata. »Pozdrav! Kako ste svi večeras?«

Kad se batler naklonio, a svi krenuli unutra, Mary je morala malo zastati.

Ušla je u to predvorje tko zna koliko puta u tko zna koliko vremena, ali već dugo nije pogledala u strop visok tri kata, s muralima koji su prikazivali veličanstvene ratnike na konjima... ili zastala kako bi se divila stubovima od mramora i malahita, s ukrašenim zaglavljima i podnožjima... ili odvojila sekundu kako bi osluhнула raznorazne razgovore dok su se članovi domaćinstva spuštali niz stepenice kako bi se okupili u blagovaonici.

Sve se doimalo pretjerano luksuznim, previše glasnim, i sve u svemu čudesnim, od Z.-a i Belle koji su silazili niz veliko stubište s Nallom, do Wratha i Georgea koji su hodali preko mozaika skupa s Tohrom, do Johna Matthewa i Xhex koji su držali jedno drugo u zagrljaju.

Odlazeći na Posljednji obrok, sjetila se onoga što je Rhage ispričao o svima koji su živjeli u toj kući, o njegovim čudesnim, namjerno smiješnim, verbalnim karikaturama stvarnih blagoslova ove obitelji.

Zatim je zamislila njega i Bitty kako se naginju nad motorom automobila, kako joj strpljivo objašnjava razne stvari, nijednom ne pametujući da su to teme samo za dječake, vedra lica, blagih očiju.

Bio je divan s njom...

»Mary moja«, začula je šapat na uhu.

Kad je poskočila i okrenula se prema Rhageu, ni trenutka se nije dvoumila.

Prebacila je ruke preko njega, povukla ga...

...i luđački izljubila.

Okej, dobro, vaaaaau.

Dok je Mary lickala unutarnju stranu Rhageovih usana, misli su mu na najljepši mogući način isparile iz glave, naročito kad je pružio ruku i primaknuo njezino tijelo bliže svojem, zaklonivši je svom svojom golemom visinom i težinom. Usne njegove šelan bile su mekane i tople, a njezin je jezik klizio po

njegovom, njezine grudi, čak i preko kaputa, kao da su se gole trljale o njegova prsa.

»Idemo gore«, rekla mu je na usne.

Nastavio ju je ljubiti dok je promatrao stepenice. Da, tako strme, tako dugačke... a soba? Sranje, imali su petsto kilometara do nje. Točnije, pet tisuća.

»Ovuda«, promrsio je.

Gurao ju je unatraske, očajnički pokušavajući zavući ruke pod njezinu odjeću, ali nije smio riskirati takav kontakt. Ako osjeti njezinu голу kožu? Možda je uzme točno tu na tom mozaiku.

Smočnica se nalazila odmah pored kuhinje i bila je luksuzna i ugodna kao i praonica rublja – nažalost, nije imala perilicu ili sušilicu na koju biste podignuli ženu koju volite, primaknuli se njezinim bokovima i raširili joj bedra. No, postojale su dvije prednosti. Kao prvo, zaključavala se iznutra, kao da je Darius poznavao alternativne načine koji bi se mogli naći među svim tim limenkama kompota i teglicama krastavaca. Kao drugo, bio je tu i jedan niski radni stol oko metar iznad poda s više od pola metra široke površine koji se širio po cijeloj prostoriji.

Tobože je služio za red ladica koji se nalazio ispod polica.

No u tom trenutku bio je najbliže perilici što je Rhage uspio naći.

»O, Bože, kako te trebam«, rekla je Mary dok je zatvarao vrata i zaključavao ih, podižući je s poda.

Kad je dohvatila donji rub njegove potkošulje i prebacila mu je preko glave, zapela mu je za nos i umalo ga otkinula. Nije mario. Potom su se njezine drhtave ruke primile zatvarača na njegovim kožnim hlačama.

»Trebam te u sebi, požuri... *Trebam te.*«

»O, jebote, Mary, imaš me...« Čim su njezine ruke dotaknule njegov ud, izvio se unatrag i nešto povikao. Njezino ime? Nešto o Čuvardjevi? Kakvu psovku? Tko je mario. »Daj da te...«

Iduće što se dogodilo, skinuo ju je sa stola i primaknuo svojim kukovima, a ona ga je odgurnula unatrag sve dok nije udario o suprotni zid toliko snažno da su se limenke juhe zatresle i otkotrljale na pod kao da su strahovale za vlastiti život.

»Maaaaary...«

Duboko je usisala njegovu erekciju i premda je topli, vlažni stisak i sisanje bilo beskrajno erotično, još je erotičniji bio osjećaj da ga je tako očajnički željela, da nije mogla dočekati da spusti njegove hlače i skine svoje.

Bila je tako vraški gladna i pohlepna za njim da nije tratila ni trenutka. *Morala* ga je imati.

Združeni mužjak u Rhageu zavijao je od užitka, a zvijer se radosno budila pod kožom – o da, svršio je.

Bože, kako je svršio. Dok ga je Mary sisala, on se sav opustio, nakon čega je sjela i oblizala usne, osjetio je da se jedan dio njega vratio u život – onaj dio kojeg dugo nije bilo, za koji nije ni znao da mu nedostaje.

I dalje ga je željela. I dalje ga je trebala. Nešto u toj povezanosti ispunilo ga je na isti onaj način na koji se ranije ispuhao.

Došlo je vrijeme da joj vrati uslugu. Zarežavši, bacio se na nju, gurnuo je na drveni pod, ljubio je kušajući vlastiti okus dok joj je skidao hlače, spuštao svoje do pola bedara i namještao je na sebe ležeći na leđima.

Mary je čvrsto sjela na njegov ud na što su oboje zastenjali. Zatim se nagnula naprijed, oslonila ruke pored njegove glave i počela pomicati zdjelicu. Ulazio je u nju i izlazio iz nje, tijela su im se sudarala, Rhage ju je netremice gledao dok je ona zurila u njega s velikom odlučnošću i krajnjim obožavanjem.

Još je na sebi imala kaput. Lepršao je oko nje, i premda bi joj rado gledao grudi i vrat, trbuh, spolovilo, bio je previše zanesen da bi koordinirao ruke i misli.

Bilo je jebeno super što ga je tako željela. Tako jahala. Tako ga uzela.

Svršili su u isto vrijeme, kukovi su im se sudarali sve dok nekako nije završio na njoj. Hvala kurcu na toj njezinoj jakni i mekoći koju je pružala. Uхватivši je za gležanj, pomaknuo joj je nogu do ramena i ušao duboko, zamahujući zdjelicom dok ju je ševio na golom podu smočnice sve dok nisu završili u samom kutu prostorije. Zarežavši, izvio je tijelo uvis, uhvatio se za rub stola i još se bolje podbočio.

Seks se samo nastavljao.

I nastavljao.
I nastavljao...

Trideset peto poglavlje

Dok je zora prijetila s istoka, a narančasto se svjetlo koje je nepopustljiva vatrena kugla isijavala s neba skupljalo u tankoj liniji na horizontu, Zypher je stajao pored spaljene ljuštore automobila u jednoj od pokrajnjih uličica Caldwellia.

Svugdje oko njega stajali su okupljeni članovi Bande kopiladi, tijela su im bila napeta i nemirna, oružje spremljeno u korice, ali ruke spremne. Prvi je progovorio Balthazar. »Ovo su njegove zadnje koordinate.« Da, pomislio je Zypher, svi su to znali. Zapravo, počeli su odatle dan ranije, čim je pala noć, nakon što se Xcor nije vratio u njihov novi stožer, koji su sad morali napustiti.

Očigledno je njihov vođa bio teško ranjen u borbi, bilo to na tom mjestu ili na nekoj drugoj lokaciji, stoga je bilo za pretpostaviti da su i on i njegov mobitel sad u zatočeništvu ili kod Degradacijskog društva ili kod Bratstva Crnog Bodeža.

Da, postojala je mogućnost i da je bio ranjen i da se zavukao na neko tajno mjesto na određeno vrijeme samo kako bi umro ili od zadobivenih rana ili od izloženosti suncu, a njegov je mobitel ili spaljen skupa s njim ili je otet iz njegove beživotne ruke – doduše, s obzirom na neprijatelje s kojima su bili suočeni, nije bilo odveć mudro oslanjati se na tu pretpostavku.

Pametnije bi bilo pretpostaviti da je zarobljen. Mučen. A možda je odao i koju informaciju.

»On ne bi želio pogreb«, rekao je Zypher.

»Tako je«, netko se složio. »Mora da je otišao u Sjenosvijet ful nabrijan.«

Prolomio se smijeh, no Zypher se zapitao hoće li njihovom vođi, ili bilo kome od njih, uopće biti omogućen pristup u nebesko utočište. Sigurno će ih odbiti zbog svih njihovih nedjela i poslati u Zlozemlju, zlokobno Omegino dvorište vječnosti?

Bilo kako bilo, dok su tako stajali, zaključio je da se ta uličica doima pravim mjestom za oplakivanje, ostaci starog automobila poslužili su umjesto groba, manjak svih detalja bio je prikladan svršetak Xcorova života. Naposljetku, premda se Zypher s tim mužjakom borio protiv *degrada* već stoljećima, nije baš mogao reći da je do kraja upoznao svog suborca.

Doduše... to i nije bilo sasvim istinito. Itekako dobro je poznao okrutnost i proračunatost njihovog vođe, kako u ratničkom kampu, tako i nakon njega, dok su zajedno putovali od jednog doma do drugog, pa i kasnije, kad su se smjestili u utvrdu u Starom kraju.

A bio je tu i onaj trenutak nasamo, nakon što je Xcor izbo Throea, i kaznio samog sebe radi toga.

»Što ćemo sad?« pitao je Balthazar.

Nakon trenutka tišine, Zypher je shvatio da ga svi redom promatraju.

Poželio je da imaju tijelo pred sobom. Onda bi bilo jasnije što dalje. U tom trenutku, čak i uz sve dokaze koji su ih usmjeravali u određenom pravcu, preuzeti vodstvo nad skupinom doimalo se poput neposluha. No ništa drugo nije se moglo učiniti.

Zypher je protrljao lice rukom u rukavici. »Moramo pretpostaviti da nam je baza kompromitirana, ili će uskoro biti. Također, moramo uništiti sve mobitele. Zatim ćemo provesti određeno vrijeme čekajući, prije nego što se vratimo u Staru zemlju. Tamo nas čeka život vrijedan življenja.«

Utvrđeni dvorac i dalje je bio u njihovom vlasništvu.

Ali novac. Trebao im je novac.

Sranje.

»Što ako pokuša stupiti u kontakt s nama?« pitao je Balthazar. »Ako se riješimo mobitela, kako će nas pronaći?«

»Ako je preživio, pronaći će nas.«

Nagnuvši se u stranu, Zypher je pogledao između dvije zgrade. Sjaj zore postajao je sve jači, a ako budu još čekali, doživjet će istu sudbinu kao i to vozilo pred njima. Kakvu je možda i Xcor doživio.

»Idemo natrag u...« Namrštio se. »Ne. Nećemo tamo.«

Nije eliminirao mogućnost da ih Bratstvo čeka u zasjedi u seoskoj kući čak i usred bijelog dana, i to ne zato što su ti mužjaci bili glupi, već zato što su bili ubojiti. A ako su se koljači dočepali Xcora? Onda je takav napad bio još vjerojatniji.

Osvrćući se oko sebe, koncentrirao se na obližnja vrata. Zgrada na kojoj su se nalazila bila je napuštena, sudeći prema daskama na prozorima i natpisu nalijepljenom na zid od cigle.

Zypher je prišao vratima i ramenom lupnuo o njih. Kad se metalna ploča pomaknula, brava se rasula u komade i prosula po podu mračne unutrašnjosti.

Zrak koji je dopirao iznutra bio je hladan, vlažan i vonjao je po raznoraznoj plijesni i truleži. No okrutna tama koja ga je okružila zapravo je bila pozitivna.

Nisu imali hrane. Samo oružje i streljivo na leđima. A ovo je u najboljem slučaju bilo sumnjivo skrovište.

Baš kao u dobrim starim danima.

Osim jednog velikog i primjetnog nedostatka.

Kad je ostala kopilad ušla za njim i smjestila se na prevrnutu gajbu i radne plohe prepune plastičnih posuda, štakori su se razbježali, ljutito skvičeći.

»Kad padne mrak, vratit ćemo se na farmu, spakirati i odlučiti što dalje.«

Zypher je odabrao dio poda pored vrata, uvlačeći se u pukotinu između polica oslonjen o automatsku pušku koju je držao u rukama, uvijek spremnu za akciju.

U njegovoj dugačkoj povijesti kao ratnika, proveo je mnoge slične dane, njegovo je tijelo vapilo za snom iako se odmarao s jednim okom otvorenim i jednim uhom napetim. I prije, dok je još bio Bloodletterov učenik, strahovao je za vlastiti život kad bi se sunce dizalo, a naučnici se morali vratiti u špilju u kampu dok opet ne bi pala noć.

Ovo je bio odmor u usporedbi s onim što su tamo pretrpjeli.

Sklapajući oči, zapitao se kako je Xcor stradao. I gdje je završila njegova izmučena duša.

Nekim je pitanjima bilo suđeno da ostanu neodgovorena... i začudio se kad je shvatio da mu je nedostajao njihov vođa, premda mu je to bilo teško priznati. Xcor je ponekad bio strašan koliko i Bloodletter, pa ipak je njegovo odsustvo bilo kao da vam nedostaje ud ili neki važan organ.

Navike su, izgleda, umirale teže nego smrtnici.

A ovaj čemer, koji je došao sa stoljećima okrutnosti, nije mu nimalo išao u prilog.

Trideset šesto poglavlje

Da, naravno. Poslat ću kupcima poruku prije isteka idućeg tjedna.

Da, razgledavanje je predviđeno za četvrtak u osam ujutro. Odgovara li vam to i dalje? Jako dobro. Zadovoljstvo mi je. Doviđenja.«

Jo je poklopila slušalicu, nešto zabilježila u dosje svog klijenta, a zatim pogledala na svoj privatni mobitel.

Nema šanse da je dobro pročitala poruku. Vražji je tekst poslao Bili:

Uspješno si me zavarala, ali samo na kratko. Trebala si to pokušati s nekim tko nema istraživačkog iskustva.

Koji vrag... Noć ranije, rastali su se u dobrim odnosima, vratili su se do njegovog automobila kad više nije mogla ignorirati slutnju da ih netko promatra. Plan je bio da se nađu na ručku i opet odu do kampusa.

Odgovorila mu je. *O čemu pričaš?*

Vraćajući mobitel u ladicu, nastojala je izgledati zaposleno dok su pravi agenti za nekretnine hodali tamo-amo ispred njezinog pulta i ne primjećujući je. Što je bilo dobro. Ako bi i zastali da popričaju s njom, obično bi to bilo zato što su ih iznervirala pravila oko mikrovalne u uredskom dnevnom boravku, ako bi imali problema s računalom oko čega im ona nije mogla pomoći ili bi samo izbacivali trenutačne frustracije zbog loše situacije na tržištu nekretnina.

U međuvremenu, Bryant je izbivao cijelo jutro, premda je visio na mobitelu. Poslao joj je petnaest poruka od kojih je samo pola bilo vezano uz posao. Ostale su imale neobičan prizvuk. Htio je znati zašto je sinoć otišla u sedam. Kad mu je odgovorila da joj je sam rekao da može slobodno otići, upitao je kamo je otišla. Kad mu je rekla da je otišla ravno doma, odgovorio je: *Jesi li sigurna u to?*

Što je bilo bizarno...

Začulo se šuškanje iz ladice pa ju je otvorila. Primivši poziv zbog kojeg je mobitel i vibrirao, ponovila je iste riječi: »O čemu to pričaš?«

Bili se grubo nasmijao. »Nisi mi rekla tko su ti roditelji. Recepcionerka, možeš si misliti.«

»Molim?«

»Phillie i Chance Early, ti si njihova mala. Njihova jedina kćer, pardon, nasljednica.«

Sklopila je oči ne želeći opsovati na glas. »Kakve to ima veze i s čim?«

»Slušaj, ako želiš prodati svoju malu *Vješticu iz Blaira* medijima, morat ćeš pronaći nekog drugog da ti to sredi, okej? Nemam ja vremena za ovo.«

Jo je pomaknula mobitel na drugo uho, kao da će to promijeniti bit razgovora. »Ne razumijem...«

»Pitao sam te sinoć ima li tvoj prijatelj Dougie ikakve izvore koji bi mu mogli pomoći da namjesti onu scenu, ugaženu travu i ostalo. Rekla si da nema, i sasvim prikladno izostavila činjenicu da ti imaš. Uz lovnu koju imaš, mogla si kompjuterski obraditi onu snimku s YouTubea do savršenstva, platiti ljudima da izruju središte kampusa, i onda za kraj zovnuti reportera iz lokalnih novina nadajući se da je dovoljno glup da popuši sve to i gurne te u medije. Nakon toga, članak će pokupiti *Huffpost* ili *BuzzFeed*, pa će *Deadline* obznaniti da priprema film o >vampirima< iz Caldwell... Kako savršeno organizirano.«

»To uopće nije...«

»Nemoj me više zvati...«

»Posvojena sam, u redu? A te ljude koje nazivaš mojim roditeljima nisam vidjela barem godinu dana. Ne smatram se njihovom niti me financiraju, a ako se baš želiš uvjeriti u moj bankovni račun da vidiš koliko je mršav, u redu, rado ću ti pokazati svoje bijedno mjesečno izvješće. Pitala sam te što misliš o onim snimkama s *net*a zato što i sama pokušavam prokužiti sve to. Dopusti mi da ponovim, *nijedna* od snimki iz Brownswicka nije rezultat pisanja čekova nikome. Stoga predlažem da napraviš malo detaljniju istragu, a ne da me samo letimično istražiš prije nego izvedeš kojekakve zaključke i skočiš mi za vrat. Hvala. Bok.«

Umalo da je bacila mobitel natrag u ladicu, no onda se predomislila. Naime, ljudi koji se pitaju kako će idući mjesec platiti stanarinu ne bi se baš trebali samoinicijativno stavljati u položaj da moraju kupiti novi mobitel...

Kad je uredski telefon uredno zazvonio, zgrabila ga je, presretna što joj je barem nešto skrenulo pažnju.

Dok je s nekim kupcem dogovarala završne stavke vezano uz zamjenu protupožarnih alarma u dvojnoj kući na drugoj strani grada, paralelno je razmišljala i o prijašnjem razgovoru. Bila je prava ludost tratiti još vremena ili ulagati još truda ne bi li dokučila one snimke, kao prvo. Kao drugo, istinski je posumnjala da je razlog što je njezin mozak gravitirao takvoj gluposti bio upravo taj što joj je bilo dosadno u životu.

A taj se problem nije mogao riješiti skretanjem pažnje na nešto drugo, već jedino tako da zasuče rukave i dokuči što uopće želi sa svojim životom.

Da, već je ranije zaključila da život na visokoj nozi koji bi joj mogli omogućiti posvojeni roditelji nije za nju. Jedna opcija manje, ju-hu...

Kad je ladicu opet počela šušcati, otvorila ju je i izvukla mobitel iz hrpe spajalica i olovki koje nije koristila.

Opet Bili. Palo joj je na pamet da ga prebaci na govornu poštu, ali znala je da je to djetinjasto. Primajući poziv, rekla je: »Pretpostavljam da se želiš smjesta ispričati. Ili si provjerio stanje na mom računu? Zapravo i nije tako loše, ali upamti, to nema toliko veze s tim koliko zarađujem koliko s činjenicom da uvijek kasnim s plaćanjem računa.«

Tip je bio toliko uljudan da se nakašljao. »Žao mi je. Izgleda da sam prerano izveo neke neutemeljene zaključke.«

Jo je okrenula stolicu tako da je sad gledala uredski logo na tapeciranom zidu. Duboko udahnuvši, promrmljala je: »Znaš, zbilja bi ti moglo koristiti, ako već nastojiš izgraditi karijeru istraživačkog novinara *par excellence*, da prokopaš i malo dublje ispod površine.«

»Samo sam mislio... Pa, nije važno što sam mislio.« Nastala je pauza. »Želiš li i dalje da se nađemo za sat vremena?«

Jo je pogledala na sat, ali samo kako bi si uzela malo vremena. Maaa...

Upadaš ili ispadaš, rekla je samoj sebi. Zagrizi ili pusti mamac.

Ako nastavi dalje s planom? Bilo je lako moguće da će se uvući u štakorsku rupu odakle joj neće biti nimalo lakše dignuti guzicu i potražiti pravi posao...

»Jo?«

Kad je duboki glas izgovorio njezino ime, poskočila je i okrenula se u stolici. Bryant se naginjao nad njezinim pultom.

»Jo?« rekao je Bili preko telefona.

Kad je podignula pogled prema naočitom licu svoga šefa, sinulo joj je zašto je uporno tražila izlike da ostane na tom poslu koji nikamo nije vodio. Stvarno, slatkiš za oko rijetko kad je bio išta više od toga, zar ne?

»Da, bit ću tamo«, rekla je Billu, a zatim prekinula poziv. »Hej, ranije si se vratio.«

»Tko je to bio? Tvoj dečko?« Bryant se nasmijao i zaškiljio. »Nikad mi nisi rekla da imaš dečka.«

»Zato što ga nemam. Jesu li ti potpisali onu prijavnicu? Mogu početi raditi na tablici... Aah, zašto me tako gledaš?«

Bryantu je mobitel zazvonio u ruci, a njoj telefon na stolu. Prije nego je stigao odgovoriti na pitanje, posegnula je za slušalicom, podignula je s postolja i uobičajeno pozdravila pozivatelja.

Dvaput je zazvonilo prije nego se javio... Bryant je zapravo čekao da dvaput odzvoni prije nego je primio poziv, no čime god da ga je Jo omela, sve je nestalo kad je polako rekao *halo*, počeo se smijati i zatim otišao.

Da, definitivno je bilo vrijeme da malo pojača životopis.

»Zadrži sitniš, ti prljava životinjo...«

Dok je Rhage citirao rečenicu iz filma, podignuo je bradu i poljubio Mary u čelo, uživajući u njihovom blaženom stanju krajnje opuštenosti. Zauzvrat, ona se čvršće privila uz njegova gola prsa i toliko jako zijevnula da joj je čeljust škljocnula.

»Aaaaaa evo i tipa s *pizzom*.« Rhage se nasmijao vraćajući lizalicu od grožđa u usta. »Znaš, baš mi se sviđa onaj blesavi kip ispred kuće koji svi prevrću.«

Sam u kući. U krevetu. Sa svojom šelan, punog želuca, znajući da mu je Mary dopustila da odabere još dva filma koja će pogledati.

Može *Umri muški* i *Najluđi Božić*?

Na kraju krajeva, počinjala je sezona ljudskih blagdana, zar ne?

Čovječe, ako to nije bio raj, umotan u mekani bijeli oblak, onda nije znao što raj jest. Tijelo mu je bilo toliko opušteno kao da je i sam lebdio kroz zrak, a nijedan od filmskih hitova koje je odlučio pogledati nije zahtijevao stručno predznanje i poznavanje stranog jezika.

Filmska večer mogla bi biti njihova stvar.

Mary je voljela konkretne stvari. On je volio pop kulturu.

To dvoje nikad se neće sresti. Ali hej, u združivanju mora biti i kompromisa. Tako to ide.

»Što iduće gledamo?« promrmljala je.

»Bruce Willis pa Chevy Chase. Puštam te da pogodiš filmove.«

Naslonila je glavu na njegove prsne mišiće. »Namjerno odabireš božićne filmove samo zbog mene?«

»Da. Daš mi pusu jer sam tako pažljiv?«

Kad se pomaknula uvis, uzeo je njezino lice među svoje dlanove i snažno je poljubio. Kad su se odmaknuli jedno od drugog, zagledao se u njezine usne, osjećajući onu dobru staru vatru koja je mužjacima bila najvažnija. »Smijem li samo reći koliko se veselim tuširanju prije Prvog obroka?«

»Daaa?«

Kad mu se nježno i polako osmjehnula, vatra se dodatno rasplamsala. »Mmm...«

»Da se radi o bilo kome drugom«, mrmljala je, »zapitala bih se kako ćeš se zaboga ikad više zbuditi... cijeli naredni mjesec.«

»O, bit ću spreman za tebe. Uvijek.«

No onda se nešto u njoj promijenilo. On je to odmah primijetio, iako bi bilo teško objasniti što mu je točno odalo tu promjenu.

»Što je?« šapnuo je. »Razmišljaš li o Bitty?«

Prije nego je stigla odgovoriti, zaustavio je film, ironično, točno na onom mjestu kad je Kevin nanio očev losion poslije brijanja na lice i vrisnuo iz svega glasa.

Dok je desetogodišnja verzija Macaulaya Culkina vikala na njih s TV-ekrana na suprotnom zidu, Rhage je odmaknuo Mary kosu s lica.

»Razgovaraj sa mnom«, rekao je.

Bacila se na leđa. »Ne želim upropastiti ovaj trenutak mojim teškim temama.«

»Zašto bi išta upropastila?«

»Daj, Rhage... Osjećam se kao da smo napokon izgadili sve među nama, i sad ću ja opet... sve zafrknuti.«

Namrštio se i okrenuo na bok, naslanjajući glavu na dlan.

»Zašto bi razgovor o Bitty poremetio išta među nama?«

Budući da mu ništa nije odgovorila, iscrtao je krug na njezinoj goloj ruci. »Mary?«

Kad ga je napokon opet pogledala, oči su joj bile suzne. »Moram ti nešto reći.«

»Bilo što.« Kvragu, nakon posljednjih – koliko je sati, podne? – osam sati koje su proveli zajedno, osjećao se nepobjedivim kad je ona u pitanju. »Ne brinem se.«

»Ta tvoja prostrijelna rana...« Zašmrcala je, ali odlučna u namjeri da nastavi dalje. »Kad si se vratio, nakon što se zvijer povukla, dok si ležao tamo na tlu...«

Primaknula je dlanove licu i zagledala se u strop kao da se opet nalazi nasred tog terena. Njegov prvi instinkt bio je da joj kaže da prestane, da negdje skloni to sjećanje, da se nikad više mislima ne vrati u taj

trenutak.

Ali ona nije bila kukavica kad su emocije bile u pitanju. Nikad to nije bila.

»Borila sam se da bih te zadržala.« Zagledala se u njega. »Ja sam... Preklinjala sam Jane i Mannyja da nešto učine, da naprave bilo što da ti pomognu.«

»Naravno da jesi. Patio sam, mislim, imali mi dogovor s Čuvardjevom ili ne, nije mi bilo zabavno, uvjeravam te.«

»Da.« Odvratila je pogled. »Nisam htjela da patiš.«

Kad je njegova Mary utihnula, uzeo ju je za ruku i primaknuo je svojim usnama. »Zašto bi, zaboga, ikad pomislila da je to što si mi pokušavala spasiti život nešto loše? Mislim, ja nisam jedan od vas psiholoških tipova, ali sasvim mi je jasno da mi se zbog toga pokušavaš ispričati. Što je suludo. I s medicinske i praktične strane...«

»Nisam htjela napustiti Bitty.«

»Oprosti, što si rekla? Nisam te dobro čuo.«

Mary se uspravila i plahtom pokrila gole grudi. »Mogla sam se jednostavno naći s tobom na drugoj strani... ali, kad je kucnuo čas, da, uspaničila sam se, jer nisi mogao disati i bio si... zbilja si umirao... ali također nisam htjela ostaviti Bitty. Htjela sam da preživiš tako da bih joj mogla nastaviti pomagati. Tako mi je žao, Rhage, Bože, tako mi je žao.«

Rhage je nekoliko puta trepnuo. »Samo da raščistimo. Ispričavaš mi se zato što nisi htjela ostaviti djevojčicu bez roditelja koja je upravo vidjela kako joj majka umire da se sama nosi sa svim tim? Stvarno?«

»Osjećam se kao da... kao da sam te izdala na neki način. Mislim, dogovor o tome da ću se naći s tobom na drugoj strani, to je i tvoja sudbina i moja. Zajednička. Samo nas dvoje. A kad je zagustilo, borila sam se, ali ne za nas. Ne zapravo. Zato što sam znala da ću te opet vidjeti. Borila sam se... za nekog drugog. I to mi se jednostavno čini pogrešnim.«

Sad se i Rhage uspravio, omotavši se poplunom oko struka. Iz tog je položaja mogao bolje shvatiti što je htjela reći.

Pa ipak... »Mary, ako ti to imalo pomaže, ni ja nisam htio ostaviti Braću. Najviše sam se brinuo za tebe i mene, i što će biti s nama, ali to nije bilo jedino što mi je bilo na pameti. I ja sam mislio na druge.« Nasmijao se i protrljao vilicu. »Iako me jedan odalamio – i to dvaput – čim sam ustao iz kreveta. Uglavnom, razumijem na što ciljaš, ali znaš kako ja na to gledam? Ne očekujem da se cijeli tvoj život vrti oko mene. Poštujem tvoju profesiju i volim te zbog svega što radiš u Sigurnom mjestu. U tom si trenutku osjetila da ostavljajući sebe nedovršen posao. I to totalno poštujem.« Namrštio se. »Mislim, ako si i dalje namjeravala naći se sa mnom ako se ne vratim...«

»O, Bože, da!« Pružila je ruku i primaknula je svojim usnama. »Kunem se vlastitom dušom. Čak i ako bi to značilo da ostavljam Bitty samu... potražila bih te. U to *nimalo* ne sumnjam.«

Rhage se nasmijao i opet uzeo njezino lice među svoje dlanove. »Onda je sve u redu. Moraš znati, Mary moja, da te volim zbog tvoje predanosti poslu koliko i zbog... znaš, svega ostalog. Nemoj više razmišljati o tome zašto si to učinila. Koncentriraj se na to koliko je divno što smo tu, zajedno, što se sve dogodilo onako kako se trebalo dogoditi.«

Oči su joj malo zasuzile. »Stvarno?«

»Da.«

Poljubili su se, ovog puta polako i slatko. A onda se on naslonio i dugo uživao u pogledu na njezinu razbarušenu kosu, njezine pospane oči, crvene usne koje su bile takve zato što je proveo sate i sate ljubeći ih.

»Osjećaš se bolje?« pitao je.

Kimnula je. »O, da. Totalno.«

»Jesi za to da dovršimo film?«

»Da, jesam.«

Rhage se opet nasmijao. »Volim kad mi tako lažeš.«

»Istina je!«

Kad ju je ponovno smjestio u svoje naručje, okrenuo je glavu i tapkajući po krevetu pokušavao

pronaći daljinski upravljač. »Dobro da smo o tome raspravili. Mislim, gle Kevina. Šizi jer smo ga izignorirali. Klincu će trebati ozbiljna terapija ako ga budemo ovako zaustavljali.«

Maryn se osmijeh širio iz njezinih grudi u njegove, a to mu se strašno sviđalo. Zatim je uzdahnula i bolje se namjestila... Nekoliko trenutaka poslije, utonula je u čvrst san, duboko dišući u ujednačenom ritmu, kao netko tko ima mirnu savjest i dobar odnos s voljenom osobom.

Dok je Kevin provalnike uvaljao u katran i perje, i Rhageu se već prispavalo, no ostao je budan do kraja dana. Ali ne zbog filma.

Ponekad se odmor za kojim ste žudjeli sastojao od toga da držite pravu osobu tik do sebe, osjećate njezinu toplinu i znate da nikamo neće otići.

Barem ne bez vas.

Istinska je ljubav, zaključio je, bila jedino gorivo koje mu je trebalo, hvala na pitanju.

Trideset sedmo poglavlje

Naposljedku se Mary odlučila za traperice.

Inače nije bila cura od marki tipa 7 for Ali Mankind, ali nije htjela na sladoled s Bitty u svojoj uobičajenoj uniformi, u košulji i hlačama. Ciljali su na to da izlet bude opušten i zabavan, a nekako joj se činilo da odjeća koja je pod hitno trebala na kemijsko čišćenje nije baš bila prikladna za slastičarnicu i degustiranje svih mogućih okusa.

»Kako izgledam?« rekao je Rhage iza nje.

Okrećući se od ormarića, još jednom ga je dobro promotrila.

»Onda?« rekao je vrteći se u krug. »Je li ovo okej?«

»Ta je havajska košulja«, rekla je, »trebala biti samo šala.«

Povukao je donji kraj tog rugla veličine cerade. »To je jedino što imam da nije crno.«

Pa, to je bila istina – misija obavljena. Košulja je bila maksimalno neozbiljna, a zato ju je i kupila. Na sebi je imala stotinu nijansi plavo-zelene i narančasto-crvene boje, s toliko palmi da bi vas zjenice zaboljele.

»Ne bih htio ostaviti previše vojnički dojam, znaš?«

»Zato ću ja obući traperice.« Spustila je pogled i napravila grimasu. »Iako i nisam više velika ljubiteljica.«

»Ali one ljube tebe«, mrmljao je prilazeći joj i grleći je. Kad je spustio ruke prema njezinoj stražnjici i stisnuo je, promrsio je: »Usput rečeno, jučer je bilo nevjerojatno.«

Položila je dlanove na njegova prsa poigravajući se ružičastim dugmadima košulje. »Iako sam zaspala na kraju?«

»Naročito zbog toga.«

Neko su se vrijeme ljubili, a onda se Mary odmaknula unatrag i dobro ga promotrila. »Iskreno, mislim da moraš obući ono u čemu se osjećaš ugodno.«

»Ovo nije to. Ovoliko boja na nekom krupnom poput mene? Ja sam hodajuća migrena.«

Kad se uputio natrag prema ormaru, zagledala se u svoje traperice i odlučila poslušati vlastiti savjet.

Deset minuta poslije, napustili su palaču, on sav u crnom, a ona u trenirci i crvenoj sportskoj majici.

Izlazeći iz predsoblja, Rhage je prebacio ruku preko nje i poljubio je u tjele. »Super ćemo se zabaviti.«

»Hvala ti na ovome. Znam da si morao promijeniti smjenu.«

»Tohr je rado uskočio umjesto mene. Trenutačno ga strašno zanima ubijanje.«

»Zašto?«

»Bože, ne mogu ti niti nabrojiti sve razloge.« Vodeći je niz pošljunčani put, pored zaleđene fontane, zaustavio se pored suvozačevih vrata svog GTO-a i otvorio ih. »Madam? Vaš prijevoz.«

Kad ju je smjestio, i sam je ušao pa su krenuli dalje, vozeći kroz *opsjenu*, pa niz planinu, niz zavojitu cestu koja ih je vodila prema autocesti. Sigurno mjesto nalazilo se dobrih dvadeset minuta dalje, no vrijeme je proletjelo za čas.

U tren oka, već je izlazila, govoreći svom mužjaku da se odmah vraća.

Mary je potrcala uz prilaz prema ulaznim vratima, upisala šifru i ušla u udobnu unutrašnjost. Odlazeći prema stepenicama...

»Ovdje sam.«

Zaustavila se kad je začula Bittyn glas. »Hej. Kako si?«

Malena je djevojčica bila odjevena u jednu od svojih presvlaka, crnu je jaknu držala složenu u krilu dok je uspravno sjedila na naslonjaču u dnevnom boravku.

»Je li stvarno došao?« pitala je Bitty ustajući. »Stvarno idemo?«

»Idemo.«

Bitty je otišla do navučenih zastora i rastvorila ih. »O, došao je svojim autom.«

»Da, baš kako je i rekao. Vidjet ćeš da moj helren uvijek napravi ono što i najavi.«

Mary je već obavijestila Marissu o njihovom planu, i dobila njezino čvrsto odobrenje, no svejedno se htjela još jednom javiti prije nego odu.

»Smijem na dvije sekunde do svog ureda?«

Kad je djevojčica kimnula, Mary je pojurila uz stepenice. Marissa nije bila za svojim stolom, pa je Mary poslala niz hodnik kako bi na brzinu poslala *e-mail* cjelokupnom osoblju.

Nije uspjela. Barem ne istog trena.

Na njezinom se stolu nalazila kartonska kutija veličine kutije za cipele, samo malo više kockasta umjesto pravokutna. Na poklopcu se nalazila kuverta, premda je znala što se nalazi unutra i prije nego je išta pročitala.

Poruka je bila kratka, ali pažljiva. Mary ju je dvaput pročitala, a zatim oprezno podignula poklopac. Unutra se nalazila jednostavna mjedena urna.

Pouzdana sestra iz Haversove klinike ostavila je pepeo Bittyne majke kad je pala noć jer je ženka htjela poštedjeti Bitty od ponovnog posjeta klinici. Bila je to veoma smjerna gesta, koja bi vas nagnala da malo zatrepćete i duboko udahnete.

Stresavši se i ponovno koncentriravši, Mary je zaobišla stol i ulogirala se u svoje računalo, poslala *e-mail*, a zatim požurila natrag niz stepenice.

Bitty je opet sjedila na naslonjaču i strpljivo čekala, no sad je obukla kaput.

»Spremna?« pitala je Mary.

Kad je djevojčica ustala, Mary je odlučila da joj neće odmah spomenuti dostavu. Dijete je zaslužilo barem bezbrižan odlazak na sladoled...

»Jesi li vidjela ono na svom stolu?« Bitty je podignula pogled. »Kutiju?«

»Ah... da. Jesam.«

»To je pepeo moje majke.«

»Da. S njim je i poruka.«

Bitty je pogledala u pod. »Neka draga ženka ga je donijela. Ja sam već bila tu i čekala, pa sam primila paket. Stavila sam ga gore jer nisam bila sigurna što bih trebala s njim učiniti.«

»Želiš da stavimo urnu u tvoju sobu?«

»Ne znam.«

»Okej. Ne moraš sad ništa odlučiti.«

»Želim ga čuvati. Znaš...«

Za svog ujaka, Mary je dovršila rečenicu u svojoj glavi.

»Za mog ujaka«, rekla je Bitty. »Ali nisam bila sigurna hoću li moći spavati s tim u sobi. Mislim... To je ona. Ali ipak nije.«

»Sasvim je u redu ako malo razmisliš o tome. I ako se predomisliš. Na sigurnom je u mom uredu. Ostavit ću je na stolu. Ništa joj se neće dogoditi.«

»Dobro.«

Zavladala je tišina. »Jesi li sad spremna da krenemo?«

»Da, molim.«

Mary je izdahnula. »Dobro. Drago mi je. Idemo.«

Bitty je krenula prema vratima, no zaustavila se na pola puta. »Gospođice Luče?«

»Da?«

Smeđe su se oči na trenutak podignule, a zatim opet spustile prema podu. »Hvala puno.«

Mary je mogla samo trepnuti očima dok je Bitty odlazila prema vratima.

»Nema na čemu«, rekla je promuklim glasom.

Stojeći pored automobila, Rhage je utisnuo crnu košulju ispod jakne, točnije, ponovno ju je utisnuo. Zatim je prstima prošao kroz kosu. Čovječe, morao ju je pod hitno ošišati. Bila je kao plavi tepih iz sedamdesetih, sva čupava.

Barem se brada koju je pomno obrijao prije polaska dobro držala. I bio je uredan. Čak se i oprao iza ušiju i između nožnih prstiju.

Kad su se vrata Sigurnog mjesta otvorila, a cure pojavile među dovratnicima, podignuo je ruku, a njih dvije su mu mahnule natrag.

Zatim su se Mary i Bitty našle pred njim, malena ga je djevojčica promatrala kao da je bio krupniji nego ga je upamtila. Ili još više plavokos. Ili još čudniji. Ili nešto. Tko bi ga znao.

»Bok«, rekao je otvarajući joj vrata automobila. »Spremna?«

»Da«, Bitty je uskočila unutra. »Hvala.«

»Znaš već koji okus ćeš uzeti?«

»Vaniliju?«

Mršteći se, namjestio je svoje sjedalo i pomogao Mary da uđe. »Ha. Paaa... To je okej.«

Jednom kad se našao iza volana, okrenuo se unatrag. »Znaš, vanilija je super. Pravi tradicionalni odabir. Ali dat će ti da probaš još neke okuse prije nego se odlučiš za jedan. Možda bi mogla probati, ili da se držiš vanilije. Kako god ti hoćeš.«

»Koje još okuse imaju?«

»O, Bože, hrpu njih.«

Stisnuo je spojku, ubacio u prvu brzinu, ali je zastao prije nego je stisnuo gas. Nigdje im se nije žurilo, a nije htio djevojčici zakomplicirati situaciju.

»Hej, jesi li stavila pojas?« pitao je pogledavajući u retrovizor.

»Žao mi je.« Bitty je posegnula rukom i povukla pojas preko gornjeg dijela tijela. »Nisam se sjetila.«

Rhage je upalio svjetlo. »Evo.«

Klik. »Hvala.«

Odmićući se od pločnika, držao se ograničenja brzine. I prometnih pravila. Promatrajući terenac koji se pojavio pred njima.

Fasada slastičarnice Bessie's bila je obojena u svijetlo ružičastu boju, a iznutra je bila u crno-bijelim tonovima kravice s livade. Unutra su se nalazili ružičasti stolovi i stolice, glazba iz pedesetih dopirala je iz zvučnika, žensko je osoblje nosilo zvonaste suknje, a muško majice kratkih rukava i hlače. Rhagea je oduvijek impresioniralo koliko su dobro skidali Elvise i atmosferu plesnjaka.

Kao netko tko je jeo sladoled pedesetih, iz prve se ruke sjećao kako je to onda izgledalo. I da, odabrao je pravo mjesto.

Bitty je bila oduševljena, razrogačenih očiju pogledom je lutala uokolo kao da nikad ništa slično nije vidjela, što je nažalost vjerojatno bila i istina. Srećom, unutra je bilo svega nekoliko ljudskih mušterija, par koji je prešao šezdesetu sjedio je u kutu, otac s troje djece na sredini prostorije za jednim od većih stolova, i dvije tinejdžerice koje su se fotografirale napućenih, sjajnih usana dok im se sladoled cijedio preko ruba malenih kartonskih čašica.

Vodeći ih prema pultu gdje su mogli naručiti, osmjehnuo se dvadesetogodišnjakinji u zvonastoj suknji, a onda poželio da nije.

»Oh!« bilo je sve što je uspjela reći dok ih je promatrala preko posuda sa sladoledom i njihovih staklenih poklopaca.

»Kušao bih neke okuse«, rekao je.

I možeš li me, molim te, prestati tako promatrati? Jedini šlag na kraju je onaj koji ide na moju bananu.

Ne, ne tu bananu...

I možeš preskočiti orahe...

Okej, zbilja, zar se stvarno prepirao sa samim sobom oko seksualnih aluzija...

»Koje god želite.« Zbilja je treptala okicama. »Koje okuse? A možete kušati i mrvice. Ako želite?«

Sve je to izrekla brzo, naglašavajući riječi naginjanjem i pokazivanjem onoga što zakopčana košulja

utisnuta u suknju nije uspjela prekriti.

»Da pitam svoju suprugu«, namjerno je ubacio izraz kojim su se koristili ljudi. »Mary?«

Maryn je osmijeh bio ležeran i opušten, a to je zbilja volio kod nje. Bila je toliko sigurna u samu sebe i njegovu ljubav prema njoj da se nikad nije kolebala, ma koliko žena mu se upucavalo. »Meni paše čokolada s keksima u kornetu.«

»Bitty? Bi li probala još nešto osim vanilije?«

Djevojčica ga je iznenadila primaknuvši se. »Mislim... Da, mogu li kušati još nešto, molim vas?«

Kad je Bitty pogledala u curu, konobarica se malo uspravila, kao da je ugasila prekidač svog libida. »Želite li ti i tata probati neke okuse? Mogu vam ih donijeti za stol.«

Svi su se skamenili. On. Mary.

Samo malo, Bitty se nije skamenila. »On mi nije tata. Ali može, molim vas.«

Curi je uostalom bilo svejedno. Samo se okrenula i dohvatila maleni pladanj s dvanaest različitih malenih kartonskih čaša.

On mi nije tata.

Te su riječi bile izrečene tako glatko i bez oklijevanja, kao da je Bitty pokazivala neko mjesto na zemljovidu ili knjigu na polici. U međuvremenu, Rhage je i dalje zabezegnuto stajao dok je cura punila čašice i odnosila pladanj do stola, pružajući kornet u Marynu blago drhtavu ruku.

Kad su im se pogled sreli, bilo je očito da se brinula zbog njega, a i on se malo zabrinuo. Osjećao se kao da je primio udarac u trbuh.

»... stol?«

Stresavši se, pogledao je u konobaricu. »Oprostite?«

»Hoćete li ponijeti ovo sa sobom? Ili da vam donesem za stol?«

»Ne, ne, u redu je. Hvala. Vratit ću se da naručimo još nešto i da platim.«

»Naravno. U redu.«

Kako god je rekla u sebi. Ali nije da je njemu bilo naročito stalo.

Za stolom pored stražnjeg izlaza za nuždu, koji je odabrao iz navike, u slučaju da deset preostalih *degrada* u Caldwellu slučajno uleti kroz ružičasta vrata tražeći nevolju, odložio je pladanj i dodao Bitty ružičastu žličicu.

»Sve isprobaj. A onda ćeš mi reći koji okus želiš u kornetu ili čašici, ili si se već najela.«

Bitty je samo zurila u raznorazne boje i teksture. Od briljantno zelenog pistacija i mente s mrvicama čokolade, do nekakvog šerbeta boje zalaska sunca i svijetlo ružičaste jagode, bio je to zbilja reprezentativan uzorak sladoleda.

»Od kojeg da počnem?« pitala je.

»Bilo kojeg«, rekla je Mary sjedajući s kornetom u ruci.

»Da ja prvi kušam?« pitao je.

»Da. Molim.«

Vau, po prvi put u zabilježenoj povijesti, gledao je sladoled i nimalo ga nije zanimao. »Valjda bih mogao početi od ovoga«, promrsio je i žlicom ugrabio nešto što na jeziku nije ni osjetio.

»Je li dobro?« pitala je Bitty.

»Naravno. Apsolutno.«

Kad se nagnula i svojom ružičastom žličicom ugrabila polovicu koja je njemu ostala, pogledao je u Mary. Njegova se šelan koncentrirala na Bitty, kao da bi joj način na koji je djevojčica jela desert mogao otkriti kako napreduje faza oplakivanja. Smiješno... Dok je pogledavao u jednu pa u drugu, začudio se što je tek u tom trenutku primijetio da obje imaju smeđu kosu.

Zapravo, Bitty je izgledala kao da bi mogla biti...

Da. Opa.

Morao je prestati. Na kraju krajeva, koliko je vampira bilo na svijetu? I ljudi? Činjenica da su njih dvije bile ženke i da su obje imale tamnu kosu, a ne plavu, crvenu ili crnu, i nije bila neko iznenađenje.

Nije postojalo, odlučno je rekao samom sebi, apsolutno ništa kozmičko ili predodređeno po pitanju

njih troje dok su sjedili u toj slastičarnici – osim činjenice da je jedan konkretan desert poslužen pod tim ružičastim krovom dokazao postojanje dobronamjernog boga.

»... molim.«

»Što?« rekao je. »Oprosti. Zagledao sam se u ponudu na pultu.«

»Mislim da mi se čokolada s mrvicama čokolade najviše sviđa«, rekla je Bitty.

Rhage je opet pogledao u Mary, ali je morao odvratiti pogled. »Smatraj riješenim. U kornetu ili čašici?«

»Možda uuu...«

U vaflu, dovršio je za sebe.

»U vaflu«, rekla je Bitty.

»Primljeno na znanje.«

Kad je ustao i krenuo natrag prema curi u zvonastoj suknji, rekao je samom sebi – *ne*. Sva djeca vole čokoladu. S mrvicama. U vaflu.

Nije to nikakav prst sudbine.

Stvarno.

Apsolutno.

Nema šanse.

Trideset osmo poglavlje

Prohladan je vjetroć puhao niz valoviti brežuljak, valjajući uvenulo lišće i noseći ga do Assailovih otmjenih mokasinki. U nizini, rijeka Hudson se doimala nepomičnom u noći, kao da su i struje posustale s odlaskom sunca, a voda odahnula što je napokon slobodna. Dalje na sjeveru dizao se Mjesec, vedra i jasna kriška svjetlosti na tamnom, baršunastom nebu.

Hladan zrak iritirao je njegov ranjeni nos pa je disao kroz usta. Pa ipak, i bez stopostotnog osjetila njuha, znao je kad mu se netko približio.

Nije se okrenuo, govoreći u prizor pred sobom. »Kako romantično mjesto.«

Throeov je glas bio dubok. »Ubit ću te.«

Assail je zakolutao očima i pogledao preko ramena. »Pištolj? Zaista.«

Mužjak je stajao točno iza njega s automatskim oružjem u ruci i prstom na okidaču. »Misliš da ga neću iskoristiti?«

»Zato što sam te poljubio ili zato što ti se to sviđelo?« Assail se opet okrenuo prema rijeci. »Koji si ti slabić.«

»A ti si...«

»Tvoje tijelo nije lagalo. Koliko god se tvoj mozak tome protivio, obojica smo svjesni koliko si se uzbudio. Ako te ta činjenica muči, to je tvoj problem, ne moj.«

»Nisi imao pravo!«

»A ti imaš vrlo tradicionalne poglede na seks, zar ne?«

»Ne želim te u svojoj blizini nikad više.«

»Zar nisi namjeravao povući taj okidač? Ili smo to već nadišli? Možda zato što si shvatio koliko je nevjerojatno kukavički upucati inače nevinog mužjaka s leđa.«

»Nema ničeg nevinog oko tebe. I ne sviđa mi se tvoje prisustvo u Naashinoj kući.«

»U međuvremenu, ti si samo običan gost tamo, zar ne? Koji igrom slučaja grije gazdaricu kuće tijekom ovih sve hladnijih dana, dok njezin helren spava negdje niz hodnik. Da, nema ničeg beskrupuloznog oko toga. Vrlo pohvalno.«

»Moj odnos s njom nije tvoja briga.«

»Pa, i jest i nije. Očigledno je ne zadovoljavaš kako treba, inače me ne bi pozvala sinoć.«

»Htjela ti je pokazati svoje igračke. Idući tjedan će zvati nekog drugog.«

»Traži li od tebe da spavaš u podrumu? U tamnoj prostoriji? Ili si gore s odraslima? Usput da pitam, namjeravaš li me upucati? Ako ne, možda bi mogao prići bliže i pogledati me u lice. Ili ne vjeruješ samom sebi?«

Zvuk mrvljenja suhog lišća čuo se oko njega. Zatim se Throe pojavio s lijeve strane, njegov dugački crni vuneni kaput lepršao je na vjetru.

»Zar nije ovo park za pse?« Assail se osvrnuo oko sebe, po brežuljcima, a zatim pokazao prstom preko rijeke. »Tamo živim, kao što znaš. Za toplijih noći vidam ljude i njihove životinje na ovom brežuljku...«

»Pripazi.«

»Inače što?« Assail je nakrivio glavu u stranu. »Što ćeš mi učiniti?«

»Jebi se.«

»Da, molim. A možda bi i tebi to pasalo.«

Rumenilo koje se popelo od Throeova vrata do obraza bilo je vidljivo čak i na mjesečini. Mužjak je zinuo kao da se sprema uzvratiti oštrom primjedbom. No onda se njegov blistavi pogled spustio... i zadržao na Assailovim usnama.

»Onda, što će biti?« polako je pitao Assail. »Sprijeda... ili odostraga.«

Throe je opsovao.

Zatim je nestao u zraku, dematerijalizirajući se s brežuljka, a njegov se odlazak mogao protumačiti samo na jedan način. Bio je znatizeljniji nego je to bio voljan priznati i osjećao je veću glad nego što je mogao probaviti, veći očaj od onog koji je mogao podnijeti. Mužjak je došao s jednim planom na umu, ali ga nije uspio provesti zbog ovog drugog.

Dok je Assail stajao sam na brežuljku, iznenadio se koliko malo mu je bilo stalo do toga je li okidač povučen ili ne.

Niže, na vodi, neka je brodica plovila uzvodno, tjerana nekakvim motorom. Stražnje je svjetlo bilo bijele boje, a vidjelo se i crveno svjetlo na pramcu. Oba su se lijeno ljuljala.

To nije bio jedan od njegovih dobavljača. Njihova plovila nisu imala svjetla.

Što ga je podsjetilo... Vishous mu se javio vezano uz narudžbu oružja. Ništa egzotično, i relativno mala količina.

Bratstvo ga je najprije htjelo testirati kao dobavljača, a Assail je to poštovao. Međutim, njegovi dobavljači neće biti zadovoljni ako se te male narudžbe nastave. Analiza troškova bila je neizbježna ako ste pokušavali zaobići ljudske zakone, a njegovi su dobavljači ionako već bili nezadovoljni jer su se njegove narudžbe heroína i kokaina tako iznenadno ugasile.

Točnije, kokain se malo smanjio. Morao je i dalje misliti na osobne potrebe.

Podizanje oružja nije bilo na dnevnom redu sve do iduće večeri, što ga je razočaralo.

Toliko je vremena imao na raspolaganju. Istini za volju, iako je predano obavljao svoj dio posla za Wratha i veselio se činjenici da je natjerao Throea da kompromitira svoje stroge seksualne tendencije, svejedno nije mogao reći da ga je to strašno uzbuđivalo ih zaokupljalo.

Stavljajući ruke u džepove kaputa od kašmira, nagnuo se unatrag i pogledao u nebo, ne videći na njemu neku vrstu nebesa, već običan prazan, hladan prostor.

Iz nekog nedokučivog razloga, kad je opet uspravio glavu, u ruci mu se našao mobitel.

I prije nego se stigao zaustaviti, poziv je već bio uspostavljen. Jedno zvono. Dva. Tri...

»Halo?« javio se ženski glas.

Assailovo je tijelo reagiralo kao rašlje za traženje vode, vene su mu zavibrirale pod kožom, moždane vijuge zatitrale jače nego da je ušmrkao tko zna koliko kokaina.

»... halo?«

Sklapajući oči, bez glasa je šaptao, zadovoljan što Marisol to ne može ni čuti ni pročitati mu s usana, a zatim maknuo mobitel s uha. Kad je prekinuo vezu, zapitao se zašto se i dalje toliko mučio nazivajući je i neprestano poklapajući.

S druge strane, nije uživao samo u mučenju drugih.

Mržnja je, naposljetku, baš kao i ljubav, počinjala od vas samih.

Bilo je to kao da promatra sliku kako se suši.

Kad je Vishous zapalio još jednu cigaretu i sjeo nasuprot police pune posuda s *degradima*, promatrao je svjetlo baklje kako treperi na Xcorovu ružnom licu. Njegova je smjena započela kad se spustila noć i kad je poslao Butcha u centar grada na posao. U tom je trenutku bilo pravo traćenje resursa ako bi više od jedne osobe dadiljalo tog gada.

Probudi se, seronjo, pomislio je. Hajde, otvori okice.

Da, nema jebene šanse da se to dogodi. Trzanje jedne strane Xcorova tijela prestalo je tijekom dana i jedine kretnje koje je sad radio taj komad mesa sastojale su se od podizanja i spuštanja prsa. Aparati s monitorima – koje je V. stišao zato što je, kao prvo, sasvim jasno vidio što piše na njima, a kao drugo, neumorno bipkanje budilo je u njemu želju da ih utopi u mecima – ukazivali su na to da su Xcorove osnovne funkcije, za nekog tko je u dubokoj komi, sasvim u redu. U međuvremenu, intravenozno je primao tekućine i nutrijente, kateter mu je praznio mjehur, a električni pokrivač održavao temperaturu tijela.

V. se *zbilja* jebeno nadao da će gad doći k sebi.

Previše vremena za razmišljanje...

Kad se oglasio zvuk poruke, pogledao je u mobitel, zatim ustao i protegnuo noge, začas stigavši do vrata.

Jane je čekala s druge strane željeznih rešetki s čeličnom mrežicom, torbe su joj visjele s ramena, bijeli kaput i plava kuta bili su suludo erotični iako su bili totalno šlampavi, a u ruci je držala mobitel jer je nekome pisala poruku. Dok je ona gledala u mobitel, njezina kratka plava kosa padala joj je preko lica i zaklanjala ga, ali on je svejedno primijetio da se nije našminkala. Iz nekog razloga, posebno je primijetio njezine nenalakirane, čiste nokte.

Uvijek ih je pomno rezala kako ne bi njima probušila kirurške rukavice.

Ili nečije unutarnje organe.

Na trenutak je samo stajao i gledao u nju. Bila je tako zanesena u svoj posao da ga nije ni primijetila, a on je to strašno volio kod nje. Njezin um, taj moćni stroj u njezinoj lubanji, bio je nešto najseksipilnije na njoj, sila koja ga je izazivala, koja ga je držala budnim... koja ga je podsjećala, s vremena na vrijeme, da on možda ipak nije najpametnija osoba u njihovom domaćinstvu.

Naravno, važan je bio i trenutak kad se zatekla nasred onog bojnog bolja, s komadima *degrada* svuda uokolo, meci i posvemašnji kaos oko njih, blizu koliko i trava pod nogama, a ona usredotočena samo na to da spasi njegovog Brata.

»V.?«

Način na koji je izrekla njegovo ime davao je naslutiti da ga je već nekoliko puta pokušala dozvati.

»Sori, hej.« Otključao je bravu i otvorio vrata, pomaknuvši se u stranu kako bi ona mogla proći sa svom tom opremom na sebi. »Da ti pomognem odvući sva ta sranja?«

»Ne, mogu sama.« Osmjehnula mu se, a zatim postala sva profesionalna. »Kako napredujemo?«

Smiješno, nisu se baš često grlili. Ostali parovi u palači obično bi se zagrlili u znak pozdrava, ali on i Jane? Uvijek su imali previše toga za reći jedno drugom.

Kako god, ionako nikad nije mario za ta sentimentalna sranja.

Na kraju krajeva, ježio se od svega iole ružičastog. I to ne samo zato što je to bila moguća naznaka kožne infekcije.

»Xcor i ja smo se prepirali.« Dok su hodali rame uz rame niz hodnik, njihove su sjene išle prije njih, a zatim se pomaknule iza kad su došli do baklji i produžili dalje. »On navija za Yankeese, tako da možeš zamisliti međusobno blaćenje. No, imamo i nešto zajedničko. I on mrzi moju majku.«

Janein je smijeh bio nekako dubok i neočekivan, moguće čak i ružan zvuk, koji je svejedno volio.

»Ma daj?« Podignula je jednu torbu. »Još neka važna tema?«

»Nema ukusa u glazbi. Nije znao ni tko je Eazy-E.«

»Okej, to već ne valja.«

»Znam. Ti današnji klinici. Svijet ide k vragu.«

Pored Xcorova kreveta – točnije, pokretnog ležaja – Jane je spustila torbe i samo stajala na mjestu, pregledavajući pacijenta i bilješke.

»Baterija traje duže nego što smo mislili«, promrsio je V. uvlačeći dim. »Imamo još nekoliko sati prije nego je budemo morali zamijeniti.«

»Dobro, ostavit ću zamjensku bateriju sa strane.«

V. se povukao i dao joj malo prostora dok je provjeravala Xcorov kateter, mijenjala vrećicu fiziološke otopine i ubrizgavala raznorazne lijekove u infuziju.

»Onda, što misliš?« pitao je. Ne zato što nije imao vlastito mišljenje, već zato što mu se sviđalo kad se izražavala medicinski.

Dok je ona nizala hrpu višesložnih medicinskih izraza s korijenom iz latinskog jezika, morao je malo bolje namjestiti hlače. Čim bi postala tako profesionalna, odmah bi se poželio baciti na nju. Vjerojatno je to imalo neke veze sa združivanjem, želio je označiti tu spektakularnu osobu kao svoju, kako bi cijeli svijet znao da se mora povući odatle.

Jane je bila jedina ženka koja je ikad privukla njegovu pažnju i zadržala je. Istina, ako bi to morao psihološki obrazložiti, vjerojatno bi rekao da je to zbog njezine strastvene predanosti poslu. Dovraga, zbog njezine nepopustljive predanosti savršenstvu, donekle se osjećao kao da je mora neprestano ganjati.

Po mnogočemu je bio tipičan predator. Lov je za njega bio mnogo napetiji od samog ulova i

konzumacije.

A s Jane ste uvijek imali što ganjati.

»Halo? V.??«

Kad su im se pogledi sreli, namrštio se. »Sori. Malo sam odlutao.«

»Štošta se događa.« Opet se osmjehnula. »Uglavnom, kako rekoh, posavjetovala sam se s Mannyjem i Haversom. Razmišljamo o tome da mu otvorimo glavu. Želim ga promatrati idućih dvanaest sati, no pritisak na mozak se postepeno povećava unatoč stentu koji sam jutros ugradila.«

»Možete li ga ovdje operirati?«

Osvrnula se oko sebe. »Ne vjerujem. Puno prašine u zraku. Svjetlo nije najbolje. No, još važnije, trebat će nam dijagnostika koju jednostavno ne možemo dopremiti u špilju.«

»Pa, samo mi reci što želite i opet ćemo ga transportirati.«

»Najbolji si.«

»Da, jesam. Osim toga, sve bih učinio za tebe.«

Kad su im se pogledi sreli, stavila je ruke u džepove i odmaknula se unatrag sve dok se nije naslanjala na police.

Budući da ništa nije rekla, namrštio se. »Što?«

»Onda, ne želiš mi reći što ti je na umu?«

V. se tiho nasmijao, i ukrao malo vremena gledajući žar cigarete. U tišini je razmišljao o tome da jednostavno ignorira njezino pitanje, no to je bilo samo zato što je prezirao razgovarati o ičemu iole emotivnom.

»Znaš, najradije bih porekao da mi se svakakva sranja vrte po glavi, ali...«

»Samo bi tratio vrijeme.«

»Samo bih tratio vrijeme.«

Oboje su se nasmijali kad su rekli iste riječi istim tonom u isto vrijeme. No onda se on uozbiljio.

Ugasivši cigaretu petom čizme, bacio je opušak u praznu bocu Cole koju je čitav dan koristio umjesto pepeljare. Kako bi si ukrao još malo vremena, zagledao se u stotine i stotine posuda svuda oko njih. Zatim je pogledao u Xcora.

To nije bio razgovor koji je htio voditi pred drugim osobama. No gad je bio priseban koliko i kožni naslonjači kod kuće.

»Razmišljaš li ikad o potomstvu?« rekao je.

Trideset deveto poglavlje

Onda, hoćeš li mi ispričati još nešto o osobama koje žive s vama?»

Kad je Bitty postavila to pitanje sa stražnjeg dijela GTO-a, Mary je pogledala u Rhagea. Trojac je bio na putu kući, sa svakakvim vrstama sladoleda u želucima, a i većina napetosti oko spominjanja »tate« već je nestala. Čovječe, bio je to zbilja težak trenutak. Doduše, ne i za Bitty. Ona kao da nije ni marila za to.

Što nije vrijedilo i za dvoje odraslih koji su bili s njom. Samo ih je podsjetilo na manjak potomstva o kojem su već razgovarali. No, barem je ostatak izleta bio pun pogodak.

»Još o njima, ha.« Rhage je pogledao u retrovizor i nasmijao se. »Da vidimo. Tko je idući. O Kralju sam ti pričao, o životinjama, o Lassiteru. Kojeg bi zapravo mogli strpati u istu kategoriju. Dakle... Okej, jesi li ikad upoznala blizance?»

»Ne, nikad. Nisam smjela izaći iz kuće.«

Rhage je trepnuo. »Žao mi je, Bitty. Sigurno ti je to bilo teško.«

»Moj otac nije htio da ikoga vidamo.«

Mary je zamalo vidno ustuknula.

Kad se Rhage sav namrštio, osjetila je kako ju je uzeo za ruku. »Da te nešto pitam, Bitty«, rekao je.

»Može.«

»Kako si naučila čitati? A i jako lijepo pričaš.«

»Moja *mamen* je bila učiteljica. Prije nego se združila s mojim ocem.«

»Ah.«

Mary se okrenula na sjedalu. »Bi li i ti voljela biti učiteljica?»

Djevojčica je podignula obrve. »Da, mislim da bih. Ali ne znam u koju školu treba ići za to. Moja *mamen* je išla u školu u Južnoj Karolini.«

Mary je nastojala ne reagirati. »Stvarno? Tvoja mama nikad nije spomenula da je otamo.«

»Tamo su živjeli njezini roditelji. Ali oni su umrli.«

»Čuo sam da tamo postoji kolonija«, ubacio se Rhage.

»Moj otac je putovao za poslom. Obično bi se selio tijekom godine, a radio je za ljude, dok nije upoznao nju. Onda su došli ovamo, gdje je postao električar, za vampire. Počeo je sve više piti i tad se sve promijenilo. Ja sam se rodila nakon jednog lošeg perioda, a možda sam ga ja i uzrokovala.«

Mary je šutjela, kako zbog toga što se nadala da će Bitty nastaviti pričati, ali i zato što je bilo uistinu teško slušati neko dijete da tako priča. Zatim se namrštila kad je primijetila da su se već približili Sigurnom mjestu.

Pogledavši u Rhagea, htjela ga je ohrabriti da samo tako nastavi, a on je jedva primjetno kimnuo, kao da je točno znao što je htjela reći.

Možda će Bitty nastaviti pričati ako se nastave voziti.

Jer se ništa od toga nije nalazilo ni u njezinom ni u majčinom dosjeu.

»Ponekad nam«, rekla je Mary, »alkohol može zbilja naškoditi.«

»Moj otac je bio taj koji nas je tukao. Ne pivo koje je pio.«

Mary se nakašljala. »U pravu si, Bitty.«

Djevojčica je utihnula, no prije nego je Mary stigla reći još nešto, opet je progovorila. »Smijem li te nešto upitati, gospođice Luče?»

Mary se opet okrenula i kimnula gledajući djevojčicu u oči. »Bilo što.«

»Rekla si da je tvoja *mamen* umrla, jel' da?»

»Tako je.«

»Gdje ste održali njezinu pogrebnu svečanost?«

»Pa, Bitty...« Zataknula je kosu iza ušiju. »Iskreno, prije sam bila čovjek.«

Djevojčica je ustuknula. »Ja... nisam znala.«

»To je jako, jako duga priča. Zatim sam upoznala njega i zaljubila se.« Stavila je ruku na Rhageovo rame. »A onda su se dogodile još neke stvari. Otada živim u vampirskom svijetu. Moj život je ovdje, sa svima vama, i ne vraćam se tamo gdje sam nekoć bila.«

Bitty je stisnula obrve iznad nosa. »Ali što se dogodilo s tvojom obitelji? Jesi li ih pvela sa sobom?«

»Bile smo samo moja mama i ja. A kad je ona umrla? Ništa me više nije držalo u tom svijetu. Zahvaljujući Rhageu...« Pogledala je u njega i osmjehnula se. »Pa, zahvaljujući njemu našla sam svoju novu obitelj.«

»Imaš li mlado?«

Mary je odmahнула glavom. »Ne, ne mogu imati mlado.«

Opet je ustuknula. »Nikad?«

»Ne. Jednostavno mi nije bilo suđeno. Ali imam svoj posao u Sigurnom mjestu, a tamo ima mnogo djece kojima je potrebna moja pomoć.« *Kao ti, na primjer.* »Na taj način dajem svoj doprinos budućnosti i mladima.«

Bitty se dugo mrštila, a zatim je pogledala u Rhagea. »A što je s tobom? Imaš li ti mlado? Prije nego si upoznao... nju?«

Rhage je opet pružio ruku i svojim velikim dlanom uzeo Maryn, nježno ga, ali i čvrsto stisnuvši. »Pa, mogao bih imati. Ali ako ih ne mogu imati s njom, onda neću ni s kim.«

»Moja *mamen* je rekla da je mlado najveći blagoslov u životu.«

Mary je kimala glavom iznenada osjetivši bol u srcu. »I imala je pravo.«

»Onda, blizanci?« pitala je Bitty.

Rhage je duboko udahnuo, kao da se morao natjerati da opet započne normalan razgovor. »Ah, da. Blizanci. Dakle, uglavnom, imamo par kod kuće. Identični su, ali zapravo uopće ne sličje jedan drugome.«

»Kako je to moguće?«

»Pa, jedan je bio krvni rob.«

»Što je to?«

»Običaj koji je Kralj zabranio. To je kad jedna osoba drži drugu protiv njezine volje i koristi je kao izvor krvi. Zsadiš je zadobio ožiljke prilikom bijega, a Phury, njegov blizanac koji ga je izvukao, izgubio je dio noge u tom poduhvatu. No sve je dobro završilo. Sad su obojica združeni, a Z. ima najsladju vrazju – ovaj, bozju – curicu na planetu. Svidjela bi ti se Nalla. Prava slatkica od bebe.«

»Ja mislim da bih htjela imati mlado jednog dana.«

Mary se opet okrenula. »Onda ćeš i imati.«

»Ali ti ne možeš, zar ne? Što ako se to i meni dogodi?«

»Pa, možda se i dogodi. Ali ja radije vjerujem u to da, ako razmišljaš pozitivno, pozitivne stvari će ti se i dogoditi. Zamisli se u sretnoj obitelji, združenu s mužjakom koji te voli i koji pazi na tebe, i koji ti dopušta da se brineš za njega. A onda zamisli i to svoje mlado, toplo i nestašno u tvom naručju. Zamisli njezine oči koje su iste kao i tvoje, ili možda njegovu kosu koja je nalik kosi njegovog oca. Zamisli to i razmišljaj pozitivno, tako ćeš to ostvariti.«

»Osim toga«, ubacio se Rhage, »sve i da ne možeš imati mlado, uvijek možeš posvojiti. Ili raditi s djecom, kao Mary. Uvijek postoji način.«

»Uvijek«, složila se Mary.

Još su se malo vozili, a onda se Rhage zaputio prema Sigurnom mjestu. Kad se zaustavio pored pločnika i parkirao automobil, nakašljao se.

»Onda, Bitty...«

»Da?«

Rhage je okrenuo svoja golema ramena kako bi je pogledao. »Sutra navečer moram raditi, ali noć nakon toga sam slobodan. Hoćeš li večerati sa mnom i Mary? Rado bih izašao na večeru.«

»U restoran?« pitala je Bitty.

»Da. TGI Fridays, jesi ikad bila?«

»Zapravo, ne.«

»Onda, što kažeš?«

I eto još jednog razloga da ga voli, pomislila je Mary.

Izišavši iz automobila, pomaknula je gornju polovicu svog sjedala i pridržala je.

Bitty ju je pogledala. »Je li to u redu, gospođice Luče?«

»Apsolutno.«

»Onda da, molim.«

»Super!« Rhage je pljesnuo dlanovima. »O, Bože, moraš probati čokoladni kolač sa sladoledom. Nevjerojatan je.«

Bitty je na trenutak samo stajala na pločniku. A onda im je mahnula u znak pozdrava. »Hvala vam. Na sladoledu.«

»Jedva čekam večeru!«

Mary je vratila sjedalo natrag na mjesto, nagnula se prema unutra i oslonila dlan na toplu kožu na kojoj je ranije sjedila. »Vidimo se kod kuće?«

»Mm-hm.«

Protegnuvši se prema njemu, poljubila ga je u usta. »Volim te.«

»I ja tebe, moja Mary.« Rhage ju je povukao k sebi za još jedan poljubac i tiho rekao: »Kupke su strašno zabavne, jesi li to znala?«

Kad joj je osmijeh ozario lice i na njemu se zadržao, podignula je obrvu: »Stvarno?«

»Mislim da ću si napuniti jednu i ubaciti se prije Posljednjeg obroka. Potražiš me tamo?«

»Znači li to da opet večeramo u sobi?«

»Bože... nadam se.«

Nasmijala se izvlačeći se iz automobila. »Vraćam se u uobičajeno vrijeme, okej?«

»Znaš gdje ćeš me naći!«

Kad se odmaknula, primijetila je da Bitty pogledava najprije u jedno, a zatim u drugo. Zatim je motor zaurlao, a Rhage jurnuo niz ulicu, ostavljajući za sobom tragove guma.

Mary se nasmijala. »Kakvo šepirenje.«

»Što to znači?«

»Pokušava nas impresionirati svojom vožnjom.« Zajedno su se zaputile prema kući. »Dečki to rade. Ne mogu si pomoći.«

Prišavši ulaznim vratima, Mary je upisala šifru, a kad ih je rastvorila, miris čokoladnih kolačića dopro joj je do nosnica. »Vau. Dupla doza kolača ovog tjedna.«

Htjela je predložiti Bitty da prate smijeh i razgovor koji se čuo iz velike kuhinje i da se malo druže s ostalima, no djevojčica se odmah zaputila prema stepenicama. Nadajući se novom otvaranju, ili barem prilici za razgovor, Mary ju je otpratila do drugog kata i zaustavila se ispred svog ureda.

»Ideš ravno u potkrovlje?« rekla je. »Ja ću biti tu, obavljat ću papirologiju, ako ti nešto zatreba. Ili bi možda htjela otići peći kolačiće?«

Bitty je slegnula ramenima u svojoj velikoj, pufastoj jakni. »Mislim da ću samo sjediti u svojoj sobi. Ali hvala.«

»Dobro. Onda, laku noć.«

»Laku noć.«

»Bit ću tu. Do zore.«

»Hvala.«

Mary je ostala na mjestu, pred otvorenim vratima svog ureda, dok je Bitty odlazila prema stepenicama...

Sve se tako brzo odigralo. U jednom se trenutku djevojčica udaljavalala. U drugom se već okrenula i potrčala natrag.

Zagrlila je Mary brzo kao dah i jednako dugo je držala.

Zatim je Bitty otišla, penjući se prema tavanu bez ijedne dodatne riječi ili pogleda.
Mary je stajala na mjestu.
Prilično dugo.

Okej, i tako se *to* dogodilo, pomislio je V. dok su njegove riječi visjele u zraku između njega i Jane.

Razmišljaš li ikad o potomstvu?

Kad je njegova družica stala na mjestu i utihnula, opsovao je sebi u bradu, premda se nije radilo o pitanju koje ste mogli samo tako povući. Čak i dok je polumrtvi neprijatelj ležao na nosilima između vas i sugovornika.

Dok ste istovremeno okruženi s tisuću posuda sa srcima.

Usred radne noći za oboje.

Kvragu, zar mu je to zbilja sišlo s usana?

P.S. Definitivno će odalapati Rhagea kad ga idući put vidi. Premda, tehnički, Hollywood i nije bio kriv. Sve što je učinio bilo je da postavi pitanje jer je to očigledno i njega mučilo.

No V. će ga svejedno odalapati.

»Opa«, Jane je polako rekla. Trljala je nos i odmicala plavu kosu s lica. »Koje iznenađenje.«

»Gle, zaboravi da sam išta rekao...«

»Ne, neću. Pitaš li me zato što ti želiš potomstvo ili zato što te zanima što ja mislim?«

»Zanima me što ti misliš.«

Da, možda je i bilo čudno što to pitanje nikad prije nije iskrsnulo, ali bilo je jasno da ih Jane ne može imati, biološki gledano, kad su odlučili biti zajedno, a u međuvremenu se dogodila hrpa sranja.

»Pa, što ti misliš?« rekla je.

»Ja sam prvi pitao.«

»Je li ovo natjecanje? Ili vodimo intiman razgovor?«

Oboje su utihnuli. A onda su istovremeno rekli, istim tonom glasa:

»To mi nije prioritet.«

»To mi nije prioritet.«

Kad se V. nasmijao, i Jane je učinila isto, pa je stekao dojam da i kod nje, baš kao i kod njega, napetost polako popušta, držanje joj se opustilo i odahnula je s olakšanjem.

»Slušaj«, rekao je V. »Maleni Wrath i Nalla su slatki i sve to. Ali zanimaju me zato što su dio Wrathova i Z.-ova života, ne zato što bih želio nešto slično za nas. Osim ako, znaš, tebi to odjednom ne postane strašno važno.«

»Pa, ja ne mogu imati djecu. Hoću reći, tehnički sam mrtva.« Zakolotala je očima. »Samo da ti kažem, s vremena na vrijeme, kad izjavim nešto takvo, osjetim neki egzistencijalni udarac. Zapitam se, kako je, dovraga, ovo postao moj život. I dalje mislim da je to čudesno i sve to. Ali, zaboga.«

»A i združena si s polubogom.«

»Jesi li ti to sebi upravo dao promaknuće?«

»Možda. Možeš li me kriviti?« Kad se nasmijala, na što je i ciljao, V. se ponovno uozbiljio. »Posvajanje je teško za vampire, ali može biti opcija.«

»Istina. Svakako.« Jane je slegnula ramenima. »Ali znaš, nikad nisam bila jedna od onih žena koje bi unaprijed isplanirale cijelo vjenčanje ili zamišljale šarene vrtuljke iznad kolijevki svoje djece. A nisam se baš ni nagedala djece u kolijevkama.« Namrštila se. »Sranje. Zapravo... Mislim da nikad nisam ni vidjela bebu kako spava u kolijevci.«

»To te ne čini čudakinjom. Znam na što misliš.«

»Da.« Protrljala je stražnji dio vrata. Zatim se stresla pokušavajući odagnati misli na koje nije htjela nasjesti. »Mislim, naravno da nisam. Samo zato što žene mogu biti i majke, ne znači da to moraju biti.«

V. se morao malo nasmijati. No onda je odmahnuo glavom. »Mislim da je sve u redu s nama. Zapravo, ne sviđa mi se da sam uopće morao dati izjavu poput te.«

»Kompatibilnost je pravo pitanje. Ako ih jedno od nas želi, a drugo ne? Tu nastaje problem.«

Jane mu je prišla i položila ruke na njegova ramena. Smiješno, inače nije podnosio kad bi mu netko stajao tako blizu. Ne zbog nekog strašnog zlostavljanja u prošlosti – doduše, nije bilo naročito zabavno kad ga je otac napola kastirao – već zbog toga što je previše kontakata i bliskosti jednostavno stvaralo previše impulsa u njegovom mozgu.

Međutim, s Jane mu to nije smetalo.

Kao ni s Butchem.

Možda zato što su njih dvoje shvaćali zašto ga je to toliko opterećivalo.

»Izgledaš zabrinuto«, rekla je odmičući mu kosu s lica i kažiprstom prateći tetovažu na njegovim sljepoočnicama.

»Ne želim da se išta ispriječi među nama. Ikad.«

»To ovisi o tebi i meni, zar ne? Dakle, čemu napetost?«

»Rhage i Mary su pregrmjeli teško razdoblje.«

»Zbog potomstva? Sad su u redu?«

»Da. Mislim da jesu.«

»Dobro.« Nakrivila je glavu u stranu. »Što se tebe i mene tiče? Ne možemo predvidjeti budućnost. Nitko to ne može. Zato ćemo razgovarati i rješavati stvari i ići dalje. Zajedno. U ovom trenutku ne mogu ni zamisliti scenarij u kojem neki biološki sat odjednom počinje otkucavati i ja pošto-poto moram imati dijete. Što se mene tiče, ne osjećam da nešto propuštam u životu. Nema praznina koje bih morala popuniti. Imam tebe, imam svoj posao, i kategorički odbijam priznati da svaka žena mora biti majka. Neke moraju, a neke ne, a što je najbolje, same to odabiremo. Isto vrijedi i za muškarce. Dakle, da, jednostavno moramo nastaviti razgovarati i sve će doći na svoje, što god se dogodilo na kraju.«

Vishous ju je promatrao odozgo i nekako se osjećao manjim nego što je uistinu bio. »Uvijek mudro zboriš.«

»Nisam baš sigurna u to. Ali nastojim sve sagledati iz svih kutova i razmišljati što logičnije...«

»Mislim da nisam rođen za oca, Jane.«

Njegova je družica odmahнула glavom. »Znam što misliš pod tim. Tvoji roditelji nisu ti, uostalom, to i nije najbolji način da kažeš takvo što. Pravo je pitanje, želiš li biti otac?«

Pokušao je zamisliti brigu koju su Wrath i Z. osjećali, neprestano zabrinuti za to maleno stvorenje i hoće li stradati. Da, jasno, cijelo to iskustvo imalo je i pozitivne strane, radost na licu njegove Braće bila je stvarna. Ali, Bože, koliko posla...

No, je li to koristio samo kao izliku?

Kako god. »Definitivno ne sad. Ne, trenutačno ne želim biti otac.«

»Onda ćemo se tome prilagoditi. Ako se nešto promijeni, razgovarat ćemo. Isto vrijedi i za mene.«

»Nikad ne bih želio da me netko mrzi onoliko koliko ja mrzim svoje roditelje.«

Eto. Rekao je to.

»Puno je razloga zašto to misliš«, šapnula je Jane milujući mu lice. »I jako mi je žao.«

»Samo mi nemoj reći da popričam o tome s Mary, okej? Ta sranja me ne zanimaju, dobro?«

»Znaš gdje je ako je zatrebaš. Ne moram ti ja govoriti da će ti biti na raspolaganju kad god da joj se obratiš.« Jane mu je odmaknula kosu s lica. »Ali moram reći još nešto. Koliko god užasna bila tvoja majka... Bez nje? Ti i ja ne bismo bili zajedno.«

Namrštio se, prisjetivši se trenutka kad je našao Jane u onom slupanom Audiju pored ceste. Nijedan od hitnih postupaka oživljavanja nije joj pomogao. Nije se ni pomaknula dok ju je pokušao osvijestiti.

Iz nekog razloga, prizor majke kako sjedi na krevetu opet mu se pojavio u mislima, i nije htio odatle otići. Te su mu se gluposti motale po glavi... kao da se radilo o nekakvoj poruci.

»Zaista ti vjerujem«, čuo je samog sebe kako govori svojoj šelan. »A ja tebe volim, Vishous.«

Četrdeseto poglavlje

Okej, mislila sam da si se možda šalio oko ovoga.«

Dok je Mary tonula u *jacuzzi* pun mjhurića, Rhage je provukao ruku kroz toplu pjenu i ooo, da, eto ga, tijelo njegove družice bilo je sklisko i glatko, od zaobljenog struka do bokova, i još hrpe drugih stvari.

»Daj, daj, daj.«

Naslonivši se na rub kade, privukao ju je k sebi, razmičući joj bedra i smještajući je na svoj spremni, pulsirajući ud. Ali nije odmah ušao u nju. Bit će vremena za to.

»Koliko me dugo već čekaš?« pitala je stavljajući mu ruke oko vrata.

»Satima i satima.«

Grudi su joj nestajale i pojavljivale se, dok se voda u kadi prilagođavala njezinom tijelu, a Rhage oblizivao usne promatrajući njezine blistave bradavice i sapunicu koja joj se hvatala za tijelo.

Podsjećala ga je na gornji dio bikinija koji je klizio na najčudesniji mogući način.

»Mislila sam da si otišao do grada nakon sladoleda?« rekla je. »Jesam.« Pomaknuo je dlanove i u njih stavio njezine grudi, miješajući ih i palčevima joj dodirujući bradavice, brišući pjenu s njih. »Da.«

Mary je zastanjala duboko u grlu, kao da se trudila sabrati misli, naročito onda kad ju je podignuo prema svojim usnama i usisao jednu bradavicu, palucajući po njoj jezikom. Ispod površine vode, erekcija je poskočila kao bik, a bokovi se podignuli uvis.

»Što si rekla?« mrmljao je prebacujući se na drugu sisu.

Stiskao ju je i masirao, razmišljajući... Da, sjećao se da su to i prije radili, kad je jedva čekao da dođe doma i skinje je голу, kad Posljednji obrok uopće nije bio prioritet jer je njegova Mary bila jedina hrana koju je trebao.

»Stvarno ne mogu... ah, da... koliko si me čekao?«

»Godinama.«

»To je«, uzdahnula je, »nemoguće.«

»Zezaš me? Došao sam doma prije desetak minuta.«

Mary se nasmijala. »I to je ta vječnost?«

»Čekati tebe? Sam u ovoj kadi? Da, dovraga.«

I ne bi baš rekao da se *borio* po gradskim uličicama. Prije se radilo o patroliranju.

Koljača nije bilo u blizini, što nije bio dobar znak. Postavljalo se pitanje odakle će se pojaviti novi val Omeginih trupa. Tko će biti Vođa *degrada*. Koliko će trajati to zatišje.

Neprijatelj će se vratiti. Tako je to u ratu, već stoljećima. A ponekad je mirna razdoblja bilo teže preživjeti nego bitke.

Slabašno svjetlucanje na prozoru pored njih privuklo mu je pažnju. Automatske rolete spuštale su se kako bi zaštitili unutrašnjost kuće od sunčeve svjetlosti.

I osigurale malo privatnosti.

Koristeći se svojom superiornom snagom, izvukao je Mary iz vode sve dok se jednim koljenom nije naslanjala na naslagane mekane bijele ručnike pored njegove glave, a drugu ispružila i oslonila se njome o dno kade. Dok je ona uspostavljala ravnotežu držeći se za okvir prozora, grudi su joj se njihale.

Sva je kapala.

Sva je bila mokra od tople vode i tragova mjhurića na koži, koji su klizili niz njen trbuh, kukove, bedra.

Međunožje.

Isplazivši jezik, smjestio je tamo svoje lice, lijeno je lickajući, poželjevši da nije napravio toliko mjhurića u kupki jer su se miješali s njezinim okusom. Povlačeći je na sebe, ljubio ju je i slušao kako

mrmrlja njegovo ime, osjećajući kako svršava...

Nešto je kliznulo, vjerojatno noga kojom se oslanjala o dno *jacuzzi*a, prevrnuła se kao košara s jabukama i izgubila ravnotežu, a on je kliznuo dolje i već se u idućem trenutku našao pod vodom, dok se ona smijala, a plimni se val širio po mramornoj kupaonici.

»O, ne!« rekla je Mary. »Bolje da to počistim...«

»Ne još, ženo.«

Zarežavši, stavio ju je pod sebe, u dubokoj je kadi njezino tijelo plutalo na površini i primicalo se njegovom. »Omotaj noge oko mene.«

Kad ga je poslušala, gurnuo je ruku između i namjestio se...

»O, da«, procijedio je kroza zube.

Zajedno su se pomicali, on joj je gurnuo ruku ispod struka i pomicao je gore-dolje, a ona se ljuljala odgurujući se o njegovu zdjelicu i opet se primičući snagom nogu. Bilo im je toliko dobro da nije ni primijetio sapunicu na licu ili činjenicu da se stalno morao bolje namještati i čvršće hvatati za rub kade.

Ali to nije bilo sve što je ignorirao.

Još se nešto prelijevalo preko ruba.

Upravo u trenutku kad je počeo svršavati u nju, kad su mu se testisi stisnuli, a oštar osjećaj zadovoljstva prostrujao kroz njegov ud, zbog čega je još jače i jače napinjao bokove...

Začuo se ne baš nježan zvuk lupanja po vratima spavaće sobe.

»Rhage! Hej, Rhage!«

»Ne sad«, viknuo je i dalje se utiskujući u Mary koja je upravo svršavala i stiskala uz njega.

»Rhage! Koji kurac!« čuo se drugi glas.

»Ne sad!« viknuo je.

»Rhage!«

Još udaranja. Još šaka na vratima.

Posljednjim pomicanjem zdjelice, umirio se, ljutit. »Mary, strašno mi je žao.«

Nasmijala se i naslonila lice na pregib njegovog vrata. »Nisi ti kriv...«

Toliko se lupalo po vratima da više nije bilo sumnje da se čak nekoliko Braće nalazilo s druge strane. A dok su mužjaci izvikivali njegovo ime, on je psovao.

»Ostani tu«, promrsio je.

Izvlačeći se iz nje, topla voda u kupki bila je ništavna zamjena za toplu Marynu unutrašnjost, i strašno ga je oneraspoložilo kad je ustao i jednom nogom stao na mramorni pod...

Jebeni komedijaš.

Sa svih svojih sto trideset kila preokrenuo se naglavačke, voda koja se ranije prolila pretvorila je glatki kamen poda kupaonice u klizalište. Raširio je ruke, iskrivio tijelo, nešto u kralježnici je kvrcnulo...

Bum! Nije odjeknuo udarac koliko detonacija, svaka moguća bol prolomila mu se kroz ruku, rame, leđa, stražnjicu i jednu nogu.

»Rhage!«

Na trenutak je mogao samo zuriti u strop pokušavajući doći do daha. A onda se Maryno lice našlo pred njim.

»Ajoj.« Kihnuo je, iz nekog razloga... Ah, da. U nosu je imao mjehurića, jebote, kako je to zaboljelo. »Mislim... stvarno *ajoj*.«

U međuvremenu, četa od tisuću ratnika i dalje mu je razvaljivala vrata. I da, prolilo se mnogo vode.

»Mary, učiniš mi uslugu?«

»Da pozovem doktoricu Jane?«

»Jedino ako je ovo mokro što osjećam krv«, rekao je ravnodušnim glasom. »Možeš li, molim te, prebaciti ogrtač preko sebe prije nego razvale vrata? Volim svoju Braću, ali ako te ijedan od njih vidi голу, ubit ću ga. Kad se izvučem odavde, jasno.«

Kad se Mary uvjerila da je Rhage relativno dobro, ustala je i pažljivo otišla do kukice na kojoj je visio jedan od Rhageovih debelih frotirnih ogrtača. Zaključila je da bi je on rado vidio odjevenu u to zato što je mirisala na njega, a i zato što je bila velika i prekrivala sve od ključne kosti do gležnjeva.

Zatim je otišla do vrata...

Točnije, gacala je do njih, budući da joj je voda doslovno zapljuskivala stopala. Sranje, to više ni ručnici nisu mogli popraviti, voda se mogla pokupiti samo mokrim usisavačem.

»Ovo je loše, ovo je zbilja loše«, rekla je.

»Bit ću ja dobro... auu. Jebote, mislim da sam slomio ruku.«

»Više to nikad nećemo ponoviti. Nikad.«

»Seks?!« prasnuo je.

»Što?«

Okrenula se i pogledala ga, golog golcatog, prekrivenog malčice ružičastim mjehurićima, usred velikog bazena vode, s izrazom potpunog, očajničkog užasa na licu.

Mary je prasnula u smijeh toliko jako da se morala osloniti o zid. »O, Bože, moram prestati...«

»Reci da ćemo se i dalje seksati...«

»Naravno! Samo ne u kadi, s toliko vode!«

»Isuse, nemoj me tako plašiti. Zamalo sam dobio aneurizmu.«

»Možda je već imaš. Mogu li ih sad pustiti unutra?«

Rhage je gundao dok je ustajao, tetovaža na njegovim leđima se migoljila kao da je i zvjerka bila sva prebijena. »U redu, ali ne znam zašto toliko šize. Isuse, proliješ malo vode i svi odmah polude.«

»Bazen vode, točnije.«

Laknulo joj je kad se pomaknula na tepih koji nije bio toliko klizav pa nije morala paziti na svaki korak.

»Dolazim! Možete prestati lupati!« vikala je pokušavajući nadglasati galamu.

Kad je stigla do vrata, primijetila je da su zaključana. Vjerojatno je Rhage to napravio snagom uma... Nasmijala se.

Otvorila je vrata i ugledala...

»Opa.« Okej, mnogo se Braće odjednom našlo pred njom. »Ovo je pravi skup.«

Butch je stajao na čelu, u ruci je imao čašu s nečim što je nalikovalo viskiju Lagavulin, a na licu lukav osmijeh. John Matthew stajao je iza njega, skupa s Blayem i Qhuinnom. V. je bio tu. Zsadist. I Phury. I Tohr.

»Što radite vas dvoje tu?« netko je pitao.

»Ne odgovaraj na to, Mary!« viknuo je Rhage.

»Gasite nepostojeći požar u smočnici?«

»Stižeeem!« rekao je Rhage.

»Mislim da već jesi«, netko je promrsio.

Začulo se kolektivno *aaaaau!* kad se Rhage pojavio iza Mary.

»Ruka ti ne izgleda dobro«, rekao je Butch. »Mislim, izgleda kao da imaš još jedan lakat.«

Kad se Mary osvrnula preko ramena, i sama se lecnula. »O, Rhage, moraš to namjestiti.«

Rhage se zagledao u skupinu pred sobom. »Samo mi dajte flaster, bit će sve ok. A sad, malo privatnosti, može?«

Butch je odmahnuo glavom. »Okej, kao prvo, ne, ne može. Što misliš kamo otječe sva ta voda? Kao drugo, da si smjesta otišao u kliniku...«

»Dobro sam!«

»Onda zašto slobodnom rukom pridržavaš drugu?«

Rhage je spustio pogled kao da nije bio ni svjestan da je drži. »Ah, sranje.«

Mary ga je potapšala po ramenu. »Idem s tobom, okej?«

Zagledao se u nju i tiho rekao: »Nisam zamislio ovakav kraj...«

»Bit će još prilika...«

»Samo ne u vodi«, svi su odgovorili uglas.

Otišavši natrag do kupaonice, dohvatila je ručnik i vratila se k njemu, omotavši mu ga oko struka i pričvrstivši.

Podignula se na prste i šapnula: »Ako budeš dobar dečko, možemo se igrati bolničarke i pacijenta kad ti stave gips.«

Rhageov je smijeh bio dubok i pomalo zločest, a pogled kroz spuštene kapke vreo. »Dogovoreno.«

Četrdeset prvo poglavlje

Kad je pala noć, Rhage se opet našao u klinici. Sjedio je na stolu za preglede, bez majice, samo u kožnim hlačama i čizmama, a noge je pustio da slobodno vise preko ruba stola. Oružje je odložio na stolicu, a čim mu skinu gips, otići će nešto prezalogajiti u kafeteriju koju su otvorili za nove naučnike i potom na posao.

Mary je otišla rano do Sigurnog mjesta kako bi se pripremila za sastanak osoblja, iako je predložila da ostane s njim dok mu skidaju gips. Čovječe, hvala Bogu da se nahranio od Odabranice prije tjedan dana pa mu je tijelo moglo samo zacijeliti nakon jednostavnog prijeloma kao što je bio ovaj na ruci u svega dvanaest sati.

Načuo je da ljudi moraju živjeti s tim utegom od gipsa tjednima.

Bolesno.

Kad se začulo kucanje na vratima, viknuo je: »Uđi, Manny. Spreman sam da mi... O, hej, V. Što ima?«

Brat je bio odjeven za borbu, crne je bodeže opasao oko grudi, a pod rukom je držao presavijene novine i jednu od svojih pušaka.

»Kako ruka?«

»Došao si me osloboditi iz ovog kaveza od gipsa?« Rhage je kucnuo o ruku. »Ili čega već.«

»Ne.« V. se naslonio na vrata. »Imam nikakvu vijest i lošu vijest, koju želiš prvu?«

»Ništa nisi saznao o Bittynu ujaku, zar ne?«

Kad je Brat odmahnuo glavom, Rhage je izdahnuo svu napetost iz sebe, tijelo mu se opustilo od olakšanja koje nije bilo na mjestu. Zatim je rekao samom sebi da se ne zanosi. Da on i Mary neće posvojiti Bitty.

Ozbiljno.

Da, jer to bi tek bilo ludo. Naročito stoga što je zaključio da je djevojčica kompatibilna s njima samo na temelju toga što je naručila čokoladni sladoled s mrvicama čokolade u vaflu noć ranije u slastičarnici Bessie's Best.

Vishous je slegnuo ramenima. »Provjerio sam svaku bazu podataka, svaki kontakt Bratstva dolje na jugu. Ne kažem da sam provjerio svaku obitelj, ali nisam pronašao ništa što bi mogao povezati s Bittynim imenom, imenom njezine majke, oca ili tog ujaka.«

Uhvativši se za rub stola, Rhage je preko ruba svojih čizama zurio u linoleum na podu.

»Ti i Mary je želite uzeti?« Kad ga je iznenađeno pogledao, V. mu je pogledom dao do znanja koliko je to bilo očito. »Cool je ako to želite. Mislim, neku večer ste pričali o potomstvu, a onda si se raspitivao o obiteljskoj situaciji tog siročeta. Nije neka viša matematika.«

Rhage se nakašljao. »Da nisi ovo spominjao. Nikome.«

»Da, jer inače jebeno volim tračati.«

»Ozbiljan sam, V.«

»Daj, dobro me poznaješ. I znam što ćeš me iduće pitati.«

»Što to?«

»Moraš popričati sa Saxtonom. On će ti reći što treba napraviti kako bi je posvojili. Mislim da je prije Kralj morao potpisati papire, ako se radilo o plemićkoj obitelji. Iako Bitty pripada običnom puku, ti si član Bratstva pa pripadaš aristokraciji. Mislim da se uglavnom radi o pitanju nasljedstva, ali ponavljam, Saxton će to bolje znati.«

Okej, to je već dobar savjet, pomislio je Rhage. Nije se čak ni sjetio papirologije, zar nije to naivno?

O, da, a ništa nije spomenuo ni Mary. Ni Bitty.

Sranje. Već se opasno zanio, zar ne?

»Hvala, V.« Osjećajući se čudno, Rhage je kimnuo prema presavijenim novinama, najvjerojatnije je

to bio *Caldwell Courier Journal*.

»A druga vijest? Čudi me da ne čitaš *Online* izdanja, brate. Tko je ono rekao da su novine mrtve, ti ili Egon Spengler?«

»Obojica. I to više-manje u isto vrijeme.« V. je rastvorio novine i pokazao mu naslovnicu. »Fritz nam je donio ovaj primjerak.«

Rhage je tiho zazviždao i ispružio zdravu ruku kako bi dohvatio novine. »Natrag na posao, ha.«

Naslov je bio ispisan debelim slovima: »Poprište ritualnog ubojstva u napuštenoj tvornici.« Dugačak tekst bio je popraćen mutnim fotografijama krvi i kanta pored nekakve polomljene tvorničke trake. Rhage je pregledao tekst i okrenuo list kako bi dovršio članak, a miris tinte i zvuk listanja novinskog papira podsjetio ga je na minule dane.

Odmahnulo je glavom sklapajući novine. »Barem nije u velikim razmjerima.«

»Samo dvanaest do petnaest novih regruta. Očigledno su neki tek čekali na red, a možda je Omega i malo požurio s inicijacijom. Ali nema ih previše.«

»Ne. Napredujemo.«

»Želim biti tamo kad posljednjeg izbrišemo s lica Zemlje.«

Rhage je zaškiljio. »Jedini način da se to dogodi jest da maknemo Omegu.«

»Razmišljao sam kako bismo to mogli učiniti.« V. je uzeo novine natrag. »Vjeruj mi...«

Prekinulo ga je kucanje na vratima.

»Uđi, Manny«, rekao je Rhage. »Da napokon ovo...«

»O, kvragu, ne« promrsio je V. kad su se vrata širom rastvorila.

Lassiter je stajao na vratima u žutoj kabanici velikoj poput cirkuskog šatora, nad glavom je držao rastvoreni kišobran, a na nogama je nosio gumene čizme. Noge su mu bile gole. Što nije bio dobar znak.

»Ne, ne želim kupiti sat«, rekao je Rhage, »pa ne rastvaraj kabanicu, slatkice.«

»Sat?« Lassiter je ušao, ili je barem pokušao, kišobran mu je zapeo za dovratnik. »Fućkaš to. Čuo sam da si imao malo poteškoća s *jacuzzi*jem rano jutros.«

Izbacio je Mary Poppins natrag na hodnik, a nešto žuto ostalo mu je u ruci. Zatim je seronja počeo pjevati. I to loše.

»Idemo se kupati, po vodici lupati... Nožicama, ručicama, s patkicama i žabicama...«

V. ga je pogledao. »Hoćeš mu ti to gurnuti u dupe ili ću ja?«

»Možemo naizmjenice«, Rhage je nadglasavao pjevanje. »Hej, možemo li dobiti doktora ovamo?!«

Kad bi mu samo skinuli gips, puno bi lakše prebio tog anđela. Osim toga, bolničko osoblje pomoglo bi odmah pokupiti Lassiterove ostatke.

Savršeno.

Kad je Mary stigla do Sigurnog mjesta, u uredu je skinula odjeću sa sebe, odložila torbicu na pod pored stolice i ulogirala se u računalo.

Svake večeri kad bi stigla, provjerila bi stanje na Facebook stranici, morala se disciplinirati da to ne radi preko mobitela inače bi riskirala da se sve zablokira. Svake noći, prije nego bi se nove informacije pojavile na ekranu, srce bi joj na trenutak zastalo dok je zadržavala dah.

Samoj je sebi govorila da je to tako zato što je očajnički željela da može poslati tu djevojčicu u neku kućicu iz bajke u Južnoj Karolini, gdje bi imala psa, mačku i papigu, kao i baku i djeda, dotad tajanstvene, ali idealne i žive.

Jedini problem oko te altruistične fantazije?

Nakon što opet ne bi saznala ništa o ujaku, Mary bi potonula u stolici i s olakšanjem odahnula.

Što je bilo jednako profesionalno koliko i njezin nesvjesni pokušaj da odvede djevojčicu k sebi doma one prve noći kad joj je majka umrla.

No, prava istina je bila ta... da se u proteklih nekoliko dana nešto promijenilo u njezinom srcu. Počela je vjerovati da...

»Gospođice Luče?«

Mary je kriknula i uspravila se. »O, Bitty. Hej, kako si?«
Djevojčica se odmaknula od vrata. »Nisam te htjela preplašiti.«
»U redu je. Baš sam namjeravala poći gore i provjeriti kako si.«
»Smijem li ući?«
»Molim te.«

Bitty se trudila što tiše zatvoriti vrata, a Mary se morala zapitati je li to zato što se toliko dugo morala šuljati oko vlastitog oca. Te je večeri djevojčica zavezala kosu u rep i obukla plavi pulover preko haljine koju je nosila dvije večeri ranije. Nosila je jedine druge cipele koje je imala, smeđe koje su joj sezale do gležnjeva.

»Moram ti nešto reći.«
Mary je pokazala na stolicu nasuprot svoje. »Sjedni.«

Kad ju je Bitty poslušala, Mary se odmaknula od stola tako da su sad mogle gledati jedna u drugu bez ikakvih prepreka. Prekriživši noge, ispreplela je prste.

Djevojčica je šutjela i pogledom lutala po zidovima ureda. Nije tu bilo štošta za gledati osim nekoliko crteža koje su nacrtala djeca i karte jezera George koju je Mary objesila na zid jer ju je podsjećala na ljeta iz mladosti.

Nije ju iznenadilo kad je Bittyn pogled odlutao do kutije u kojoj se nalazila Annalyeina urna.
»O čemu god da se radi, Bitty, možemo pričati.«
»Moja mama je lagala«, rekla je djevojčica. »Nemam devet godina. Nego trinaest.«
Mary se trudila ne pokazati iznenađenje. »Dobro. Pa to je u redu. Sasvim u redu.«

Bitty ju je pogledala. »Bojala se da nisam dovoljno mala, da postoji neka dobna granica za boravak ovdje ili primanje pomoći u klinici. Rekla mi je da se bojala da će nas razdvojiti.«

»Možeš živjeti ovdje do prijelaza, Bitty. Nije nikakav problem.«
»Tražila je najnižu dob koja bi mi odgovarala.«
»U redu je. Kunem ti se.«

Bitty je pogledala u dlanove. »Stvarno mi je žao. Zato mi je rekla da ne pričam puno i da se igram sa svojom lutkom. Nije htjela da odam tajnu.«

Mary se naslonila i duboko udahnula. Kad je malo bolje promislila o svemu, tajming je imao više smisla sad kad je saznala koliko djevojčica stvarno ima godina. Vampirice su prolazile kroz razdoblje potrebe svakih desetak godina, Bittyna je majka bila trudna kad su ovamo stigle, a mlado se obično nosi otprilike osamnaest mjeseci. Stoga je Annaiye vjerojatno začela kad je Bitty bilo jedanaest, manje-više. A ne sedam.

No ono što ju je brinulo bila je činjenica da je djevojčica bila tako sićušna. Za osmogodišnje ili devetogodišnje dijete, imala je odgovarajuću težinu. No to nije vrijedilo za nekog tko ima trinaest godina, čak i ako uzmete u obzir činjenicu da mladi vampiri najviše porastu u razdoblju prijelaza.

»Stvarno mi je žao«, rekla je Bitty pognuvši glavu.

»Molim te, ne osjećaj se loše zbog toga. Razumijemo te. Samo bih voljela da smo to znali ranije pa da i ona bude mirna.«

»Ima još nešto.«
»Sve mi možeš reći.«
»Lagala sam o ujaku.«
Maryno je srce počelo lupati. »Kako to?«
»Mislim da neće doći po mene.«
»Zašto?«

»Ponekad bi ga spomenula, ali uvijek u prošlosti. Što su sve radili dok su bili djeca. Radila je to da me malo zaokupi kad bi se situacija s ocem pogoršala. Valjda sam samo... Samo sam željela da dođe po mene, znaš?«

»Da. Znam.«
»Zapravo me nikad nije upoznao.«

»I kako se osjećaš zbog toga?«

»Usamljeno. Naročito sad kad nema ni moje *mamen*.«

Mary je kimnula. »To mi ima smisla.«

»Moja *mamen* i ja... Pazile smo jedna na drugu. Morale smo.«

Bitty se namrštila i zagledala u kutiju na stolu. »Pokušala nas je maknuti od njega tri puta. Prvi put dok sam još bila beba. Toga se ne sjećam, ali nije dobro prošlo. Drugi put...« Bitty je odlutala. »Treći put je to bilo kad sam slomila nogu, a ona me odvela Haversu zato što nikako nije zarastala. Tad su mi ugradili šipku, a onda smo otišli kući i...«

Rhage, V. i Butch su ih izvukli odatle.

»Sviđa mi se tvoj helren«, Bitty je iznenada rekla. »Smiješan je.«

»Pravi komedijaš.«

»Je li to neki ljudski izraz?«

»Da. Znači da je smiješan.«

Bitty se opet namrštila i pogledala u nju. »Znači, stvarno si bila čovjek? Mislila sam da se ljudi ne mogu pretvoriti u vampire.«

»Nisam. Mislim, nisam se pretvorila.« Mary se širom osmjehnula. »Vidiš? Ništa šiljasto.«

»Imaš lijepe zube.«

»Hvala ti.«

Bitty je pogledala u kartonsku kutiju. »Dakle, stvarno je unutra.«

»Njezini ostaci jesu.«

»Što će se dogoditi ako je ne zakopam odmah? Hoće li... Je li to pogrešno? Loše?«

Mary je odmahнула glavom. »Nema žurbe. Barem koliko ja znam. Mogu još jednom provjeriti s Marissom. Ona dobro poznaje vaše tradicije.«

»Samo ne bih htjela u nečemu pogriješiti. Valjda zato što... Sad sam ja za nju odgovorna. Želim postupiti ispravno.«

»Potpuno te razumijem.«

»Što ljudi rade sa svojim mrtvima?«

»Pokopamo ih u zemlju, odnosno, to je jedna mogućnost. To sam ja napravila sa svojom mamom. Kremirali smo je i zatim pokopali.«

»Kao i moju.«

Mary je kimnula. »Kao i tvoju.«

Nastala je pauza u kojoj nije htjela ništa reći kako bi Bitty slobodno mogla osjećati što god da je osjećala. U tišini, Mary je dobro promotrila djevojčicu, primjećujući tanašne ruke i noge, slično tijelo ispod slojeva odjeće.

»Gdje ste je zakopali?« pitala je Bitty.

»Na groblju. Na drugoj strani grada.«

»Što je to groblje?«

»To je mjesto gdje ljudi pokapaju svoje mrtve i označavaju grobove nadgrobnim spomenicima kako bi znali koji je čiji. S vremena na vrijeme odlazim tamo i ostavljam joj cvijeće.«

Bitty je nakrivila glavu i malo se namrštila. Trenutak potom, upitala je: »Hoćeš li mi pokazati?«

Četrdeset drugo poglavlje

Nisam očekivao tvoj poziv.«

To rekavši, Assail se okrenuo i osmjehnuo Naashi. »Barem ne tako brzo.«

Te ga je večeri Naasha odlučila primiti u odajama svog helrena, u mračnoj i dramatičnoj radnoj sobi punoj knjiga uvezanih u kožu i namještaja koji ga je podsjećao na ljudske privatne klubove za gospodu. I te se večeri odjenula u crveno, možda kako bi se uskladila s bojom zastora koji su visjeli poput arterija sa stropa, ili možda zato što je vjerovala da mu se sviđa u toj boji.

»Nedostajalo mi je tvoje društvo.« Namjerno je naglasila svaku riječ, napučila sjajne usne izgovarajući svaki samoglasnik kao da vodi ljubav s njim. »Čitav dan nisam mogla zaspati.«

»Vjerojatno zato što si cijeli dan provjeravala zdravlje svog družbenika.«

»Ne. Od čežnje.« Prišla mu je, bešumno prelazeći preko debelog crnog tepiha. »Za tobom. Željna sam te.«

Kad se zaustavila pred njim, hladno se osmjehnuo. »Jesi li?« Ispružila je ruku i pomazila ga po obrazu. »Ti si jedan nevjerojatan mužjak.«

»Da, znam.« Odmaknuo je njezinu ruku sa svog lica, ali ju je i dalje držao za zapešće. »Ono što mene zanima jest, zašto te tako muči moje odsustvo, s obzirom na to da pod ovim krovom već imaš jednu kitu.«

»Moj helren je bolestan, ako si zaboravio«, rekla je udaljeno. Kao da je posljednja tema o kojoj želi razgovarati.

»Mislio sam na Throea.« Assail se opet osmjehnuo i pomazio je palcem. »Molim te da mi kažeš u kakvom ste odnosu.«

»On je daleki rođak mog družbenika.«

»Dakle, primila si ga iz milosrđa.«

»Kako je i primjereno.«

Assail ju je uzeo oko struka i privukao bliže k sebi. »Ali ti nisi baš uvijek primjerena, zar ne?«

»Ne«, prela je. »To te uzbuđuje?«

»Tebe je svakako uzbuđilo prije dvije večeri. Itekako si uživala u mojim rođacima.«

»Pa ipak nisi sudjelovao.«

»Nisam bio raspoložen.«

»A večeras?«

Teatralno joj je pogledao lice. Zatim joj je odmaknuo dugu kosu s ramena. »Možda.«

»A što se treba dogoditi da se oraspoložiš?«

Dok je izvijala svoje tijelo prema njegovom, pretvarao se da mu je zanimljiva, sklapajući oči i grickajući donju usnu. Istini za volju, jednako ga je tako mogao navlačiti i pas.

»Gdje je Throe?« upitao je.

»Ljubomorani?«

»Jasno. Zapravo, to me izjeda.«

»Lažeš.«

»Uvijek.« Nasmijao se i primaknuo njezinim ustima, prešavši jednim očnjakom preko njezine donje usne. »Gdje je?«

»Zašto te zanima?«

»Volim utroje.«

Njezin je osmijeh bio hrapav i pun obećanja koje njega nije nimalo zanimalo. Zanimalo ga je samo kako da se opet spusti do one tamnice, i to doslovno, ne metaforički. A ako je za to bude trebao poševiti, učinit će to. One joj se večeri nimalo nije svidjelo njegovo istraživanje. Zbog čega je zaključio da nešto skriva.

»Ah, Throea večeras nema.« Okrenula se u Assailovom naručju i gurnula stražnjicu prema njegovoj zdjelici. »Sama sam.«

»Kamo je otišao?«

Osvrnula se preko ramena i oštro ga pogledala. »Zašto te on toliko zanima?«

»Imam apetit koji ni ti ne možeš zadovoljiti, draga. Ma koliko bila privlačna.«

»Onda bi možda mogao pozvati svoje bratiće?« Nastavila se trljati o njega. »Bilo bi mi drago opet ih ugostiti.«

»Ne bludničim sa svojim bratićima. No, ako bi ti htjela...«

»Znaju kako ispuniti ženku. A možda sam ja previše za tebe.« Sumnjam, pomislio je. Ali pozvati rođake nije bila loša ideja.

S jednom rukom oko nje, Assail ju je okrenuo prema sebi i izvadio mobitel, a djelić sekunde poslije diskretno zvono s ulaza začulo se s druge strane zatvorenih vrata radne sobe.

»Pitaj i dobit ćeš«, promrsio je strastveno je poljubivši, a zatim i odgurnuvši od sebe prema vratima. »Ti im otvori. I primi ih kako dolikuje.«

Odjurila je hihotajući se, kao da joj se sviđalo kad joj netko naređuje. Bože, nije mogao a da se ne sjeti Marisol. Da je tako naređivao svojoj slatkoj maloj provalnici? Smjesta bi ga kastrirala i nosila njegova muda kao naušnice.

Bol u središtu grudi nagnala ga je da posegne za bočicom kokaina koju je držao u unutarnjem džepu jakne odijela, no ovog puta to nije učinio iz ovisnosti.

Od nove će mu doze početi šumiti u glavi, no dobro će mu doći. Te je večeri imao mnogo posla.

»Okej, gdje si, gdje si...«

Dok je Jo ulazila sve dublje u glavnu, uglavnom oronulu industrijsku zonu Caldwellla, naginjala se prema vjetrobranskom staklu svog Volkswagena brišući s njega kapljice od kondenzacije rukavom jakne. Mogla je upaliti grijanje – da je radilo.

»Tek za mjesec dana ću to moći platiti«, promrsila je za sebe. »Dotad, neću disati.«

Kad se sjetila kako ju je Bili napao zbog love njezinih roditelja, morala se nasmijati. Da, imati svoje principe bilo je itekako pohvalno. Doduše, oni su vam rijetko kad plaćali račune – ili pokvarene grijače koji su zaudarali na kratki spoj svaki put kad bi ih upalili.

No, barem ste noću mirnije spavali.

Kad joj je mobitel počeo zvoniti, zgrabila ga je, pogledala u ekran i bacila natrag na sjedalo. Imala je važnijih stvari na pameti od Bryantovih zahtjeva nakon radnog vremena. Osim toga, ostavila mu je odjeću koju je pokupila s kemijskog točno tamo gdje joj je i rekao, na prednjem trijemu njegove gajbe.

»Okej, evo nas.«

Kad su prednja svjetla osvijetlila jednokatnicu s ravnim krovom dugačku kao cijela jedna ulica i obloženu sivim metalnim pločama, ušla je na prazno parkiralište i nastavila dalje prema neuglednom ulazu. Kad se primaknula staklenim vratima i znaku na kojem je ime tvornice bilo pošarano sprejom, nagazila je na kočnicu, ugasila motor i izašla.

Svugdje uokolo bila je rastegnuta žuta policijska vrpca, tanašna je barijera lepršala na vjetru... Na vratima se nalazio pečat na kojem je velikim slovima pisalo da se radi o poprištu zločina... a bilo je i dokaza da se puno hodalo tamo-amo, na lišću i krhotinama ocvatavala se staza koju su ugazila užurbana stopala i oprema koju su kotrljali ili vukli po podu.

Čovječe, kako je bilo mračno. Naročito kad su se ugasila prednja automobilska svjetla.

»Moram si nabaviti dozvolu za nošenje oružja«, rekla je naglas.

Kad su joj se oči priviknule na tamu, opet je mogla vidjeti grafite na zidu, a pred njom se pojavilo i izbrazdano parkiralište. Do tog dijela Caldwellla nije dopirala svjetlost gradske rasvjete, bilo je previše napuštenih zgrada, posao je propao zbog gospodarske krize sedam godina ranije.

Taman kad je postala napeta i poželjela nazvati Billa, automobil je prešao brdašce i spustio se na parkiralište gdje je i ona parkirala.

Kad joj se primaknuo, Bili je otvorio prozor i nagnuo se preko drugog muškarca. »Slijedi me.«

Pokazala mu je palac gore i vratila se u svoj auto.

Otišli su otraga, niz dugačku prednju, i kraću bočnu stranu zgrade. Stražnja su vrata bila još manje otmjena nego prednja, nisu čak imala ni znak. Grafiti su bili deblji, potpisi i jednostavni crteži naslagali su se jedni na druge kao ljudi koji se nadglasavaju na kakvoj zabavi.

Jo je izašla iz automobila i zaključala ga. »Hej.«

Tip koji je izašao iz Billova automobila bio je pravo malo iznenađenje. Metar i osamdeset, možda i viši. Preuranjeno sijeda kosa, ali privlačna, kao Max iz emisije *Catfish*. Tamne naočale, kao da su loš vid i dobar stil bili preduvjeti za druženje s Billom. A tijelo...

Pa, jako dobro. Široka ramena, uski struk, duge noge.

»Ovo je moj rođak, Troy Thomas.«

»Hej«, rekao je tip pružajući ruku. »Bili mi je pričao o tebi.«

»Mogu misliti.« Prihvatila je njegovu ruku, a zatim kimnula prema stražnjem ulazu. »Slušajte, dečki, i ova su vrata zapečaćena. Ne sviđa mi se ovo.«

»Imam dozvolu«, Troy je izvukao propusnicu. »U redu je.«

»On je u forenzičarima«, pojasnio je Bili.

»A moram i pokupiti neku opremu, tako da smo ovlaštteni. Samo vas molim da ništa ne dirate ni fotografirate, može?«

»Apsolutno.« Jo je spustila ruku čim je shvatila da bi je inače stavila na srce i zaklela se.

Troy je išao prvi, prerezavši pečat nožem prije nego je umetnuo svoju karticu u elektronski lokot caldwellske policije.

»Pazite«, rekao je otvarajući vrata i paleći svjetlo.

Tepih u kratkom hodniku imao je dvije nijanse, kremast s vanjske strane i blatnjavo sivkast na dijelu po kojem su gazile radne čizme. Linije sivkaste vode ocrtavale su se vertikalno po zidu dajući naslutiti da je strop prokišnjavao. Miris je bio mješavina ustajalog kruha i znojnih čarapa.

I svježe bakrenast.

Dok su koračali naprijed, morali su prijeći preko limenki iz kojih se cijedila boja, nešto alata i kanti, što je redom sugeriralo da su nekadašnji vlasnici, ili možda ekipa koja je nakon njih zaposjela to imanje, pokušala nešto i renovirati, odustavši kad su shvatili da bi ih to previše koštalo.

Unutra su se nalazila dva ureda, recepcija i zajednički zahod, kao i dvoje čeličnih vrata pored kojih su visjele prašnjave kacige.

»Idemo ovuda. Lakše je.«

Skrenuvši ulijevo, Troy ih je poveo trećim mogućim putem, pomičući se u stranu dok su oni ulazili kroz mnogo uža vrata. Na drugoj strani prostorije upalio je nešto što je više nalikovalo kutiji s osiguračima nego prekidaču za svjetlo.

Kvrcnuvši nekoliko puta, velika stropna svjetla upalila su se jedno za drugim u toj tvorničkoj špilji koja je uglavnom bila prazna. Prazna postolja bila su pričvršćena za pod, a velike masne mrlje na betonu označavala su mjesta gdje su se nekoć nalazili strojevi.

»Ovdje se dogodio masakr.«

Jo je podignula obrve. Da, definitivno jest, pomislila je kad je ugledala bazene zgrušane krvi, nekoć svijetlo crvene, a sad smeđe, kako je vrijeme odmicalo. Na još nekoliko mjesta vidjela je razbacane kante, a kad je prešla preko prostorije i sve bolje promotrila izbliza, stavila je ruku preko usta i progutala knedlu.

»Baš kao i na farmi«, komentirao je Bili šecujući uokolo.

»Kakvoj farmi?« rekla je Jo tresući glavom i promatrajući svu tu krv. »Bože, koje nasilje.«

»Sjećaš se, prije skoro dvije godine? Scena baš kao i ova, samo s deset puta više krvi.«

»I nijedno truplo«, ubacio se Troy. »Opet.«

»Što mislite, koliko je ljudi ovdje stradalo?« pitala je Jo.

»Deset. Možda dvanaest?« Troy im je prišao i čučnuo pored razmazane lokve krvi na podu, kao da je netko pokušao pobjeći, a onda se poskliznuo i pao. »Ne možemo znati sa sigurnošću. Ovo je mjesto na tržištu već godinu-dvije. Banka je maknula sigurnosne kamere prije pet mjeseci kad ih je pogodio grom tijekom proljetne oluje. Nemamo ništa.«

»Kako se riješiš tolikih tijela?« pitala se Jo. »Gdje ih odneseš?«

Troy je kimnuo. »Odjel za umorstva to istražuje.«

A što se vampira tiče, pomislila je za sebe, ti tipovi obično vole krv, zar ne? Nisu je baš ostavljali za sobom u bačvama.

Doduše, nije namjeravala postaviti Troyu takvo pitanje. Bilo je suludo.

Pogledala je u Billa. »Koliko se još masovnih ili ritualnih ili kakvih god ubojstava dogodilo u Caldwellu u proteklih deset godina? Dvadeset? Pedeset?«

»Mogu saznati«, rekao je pogledavši je u oči. »I sam se to pitam.«

Četrdeset treće poglavlje

Tako je mirno ovdje. Tako lijepo.«

Kad je Bitty to rekla, Mary ju je pogledala. Šetale su niz duge pošljunčane puteljke na groblju Pine Grove. Iznad njih, Mjesec je pružao i više svjetlosti nego im je trebalo, a srebrnkasti sjaj obasjavao je vrhove bujnih borovih grana kao i elegantne gole ruke javora i hrastova. Svuda oko njih, nadgrobne ploče, kipovi i mauzoleji bili su razbacani po brežuljkastoj tratini i uz obale umjetnih jezeraca da ste u jednom trenutku mogli čak i pomisliti da ste na nekom filmskom setu.

»Da, uistinu jest«, promrsila je Mary. »Lijepo je kad pomisliš da je sve to za duhove ljudi koji su ovdje pokopani, ali ja mislim da je to više za one koji im dolaze u posjet. Zna biti uistinu teško, naročito na početku, kad dođeš posjetiti nekog iz svoje obitelji ili prijatelja koji je umro. Hoću reći, kad je moja majka umrla i kad sam položila njezin pepeo u zemlju, trebali su mi mjeseci i mjeseci da dođem opet ovamo. Kad sam se napokon vratila, bilo je nekako lakše nego što sam mislila, ponajviše zato što je ovako lijepo... Tamo idemo. Ona je u onom pravcu.«

Zakoračivši na travu, Mary je pazila kamo staje. »Ovuda, slijedi me. Mrtvi su ispred ploča. Da, znam da je to čudno, ali ne bih htjela gaziti po nekome.«

»Oh!« Bitty je spustila pogled prema predivnoj nadgrobnoj ploči na kojoj je bila uklesana Davidova zvijezda i ime Epstein. »Oprostite. Ispričavam se.«

Zaputile su se dalje sve dok se Mary nije zaustavila ispred granitne ploče ružičaste boje na kojoj je bilo upisano ime Cecilia Luče.

»Hej, mama«, šapnula je čučnuvši kako bi skinula uvenuti list s nadgrobnog spomenika. »Kako si?«

Dok je prstima prelazila preko ugraviranog imena i datuma, Bitty je kleknula s druge strane.

»Od čega je umrla?« pitala je djevojčica.

»Od multiple skleroze.«

»Što je to?«

»To je ljudska bolest u kojoj imunološki sustav napada stanice oko živčanog tkiva. Bez tog omotača, ne možeš reći svojem tijelu što mora raditi, pa više ne možeš hodati, samostalno se hraniti, govoriti. Barem je tako bilo s mojom mamom. Neki ljudi imaju duga razdoblja remisije kad bolest nije aktivna. Ona nije bila jedna od njih.« Mary je protrljala središte grudi. »Sad ima više mogućnosti liječenja nego je to bio slučaj prije petnaest ili dvadeset godina kad su joj dijagnosticirali bolest. Možda bi s današnjom medicinom živjela duže. Tko bi to znao.«

»Nedostaje li ti?«

»Svakog dana. Stvar je u tome što... Ne želim te isprepadati, ali mislim da se majčina smrt nikad ne može preboljeti. Možemo se samo naviknuti na taj gubitak. Kao kad ulaziš u hladnu vodu. U početku te šokira, ali onda se navikneš pa više ne primjećuješ hladnoću, ponekad čak i nakon nekog vremena zaboraviš da si u vodi. No sjećanja se uvijek vraćaju i podsjećaju te na osobu koje nema.«

»Često razmišljam o svojoj mami. I sanjam je. Dolazi mi u snove i priča sa mnom.«

»I što kaže?«

Kad je zapuhao prohladan povjetarac, Bitty je zataknila kosu iza uha. »Da će sve biti u redu, i da ću uskoro dobiti novu obitelj. Zato sam se i sjetila svog ujaka.«

»Pa, mislim da je to lijepo.« Mary je sjela na tlo, a između stražnjice i vlažnog tla podmetnula je donji dio kaputa. »Izgleda li zdravo u tvojim snovima?«

»O, da. To mi se najviše sviđa. Drži mog malog brata, koji je također umro.«

»Dali smo tvojoj majci njegov pepeo.«

»Znam. Stavila ga je u svoj kovčeg. Rekla je da želi da bude s nama ako budemo morale otići.«

»Bilo bi lijepo staviti ih zajedno u jednom trenutku.«

»Mislim da je to jako dobra ideja.«

Nastala je duga pauza. »Hej, Bitty?«

»Mmm?«

Mary je dohvatila grančicu s tla i počela je savijati kako bi malo uposlila prste. »Ja, ah... Voljela bih da sam znala koliko je tvoja majka bila zabrinuta oko mogućnosti Sigurnog mjesta. Bila bih se potrudila da je razuvjerim.« Pogledala je u djevojčicu. »Brine li to i tebe?«

Bitty je stavila ruke u džepove kaputa i osvrnula se oko sebe. »Ne znam. Svi su jako dragi. Ti naročito. Ali se malo i plašim.«

»Znam. Samo razgovaraj sa mnom, okej? Ako se preplašiš. Dat ću ti broj svog mobitela. Možeš me nazvati bilo kad.«

»Ne želim biti teret.«

»Da, to me valjda i brine. Tvoja mama nije željela biti teret, što apsolutno poštujem, no na kraju joj je samo bilo još gore, i njoj i tebi, teže nego je trebalo biti. Shvaćaš što želim reći?«

Bitty je kimnula i utihnula.

Nakon nekog vremena djevojčica je rekla: »Tata me nekad znao tući.«

Duboko u prljavom srcu grada, Rhage je trčao kroz uličicu, čizme su mu udarale o asfalt kao munje, pušku je držao podignutom, bijes ga nije kočio već ga je kao motor gurao naprijed.

Kad je njegova meta preletjela preko uličice, zalijepio se za smrada kao ljepilo, mučno slatkasti miris *degrada* bio je kao trag aviona na noćnom nebu, itekako uočljiv.

Novi regrut. Vjerojatno iz napuštene tvornice.

Zaključio je to primijetivši da se stvor sav uspaničio, spotaknuo i poskliznuo prije nego je šlampavo oteturao dalje, nenaoružan, bez ikoga tko bi mu potrčao u pomoć.

Usamljeni štakor bez zločestog kompanjona.

A kad je koljač po tko zna koji put pao, oboren nečim što je nalikovalo karburatoru, više se nije dizao. Privio je nogu uz prsa i stenjao, okrećući se na leđa.

»Ne, m-m-molim te, ne!«

Kad je Rhage prišao svom plijenu i zaustavio se, po prvi put u povijesti oklijevao je prije fatalnog udarca. Nije mogao probosti gada. Ako ga ostavi na ulici, samo će zarasti i potražiti ostatak svoje ekipe da se bori s njima... ili će ga pronaći neki čovjek pa će završiti na nekom jebenom videu na YouTubeu.

»Neee...«

Rhage mu je maknuo ruke s puta i ukopao svoj crni bodež ravno u središte sad šupljih prsa. Uz bljesak i kvrcanje, koljač je nestao u zraku, od njega je ostala samo masna mrlja Omegine krvi na pločniku i trag paljevine...

Rhage se okrenuo i zamijenio bodež za automatsku pušku. Šireći nosnice, ponjušio je zrak i zarezao.

»Znam da si tu. Pokaži se.«

Budući da se ništa nije pomicalo u sjenama na drugom kraju uličice, napravio je tri koraka unatrag kako bi mu vrata napuštene zgrade poslužila kao zaklon.

U daljini, sirene su zavijale kao psi litalice, a nekoliko ulica dalje ljudi su vikali jedni na druge. Nešto bliže, nešto je kapljalo s požarnih stuba iza njega, a odozgo se čulo i šuškanje, kao da su naleti vjetra s rijeke potresali stubište koje se jedva držalo za zid od cigle.

»Ti jebena pičkice«, viknuo je. »Pokaži se.«

Urođena arogancija govorila mu je da sve može riješiti sam, no neka nejasna napetost koju nije znao definirati navela ga je da ipak pozove pojačanje pritisnuvši radar koji se nalazio na unutrašnjoj strani okovratnika jakne.

Nije se bojao, kvragu, nije se radilo o tome. A i osjećao se nekako glupo čim je to činio.

No, još se jedan vampir skrivao tu negdje, a jedino što je znao sa sigurnošću bilo je da se ne radi o Xcoru.

Dobro je znao gdje je taj gad.

No nije to mogao reći isto i za ostale kućkine sinove.

Četrdeset četvrto poglavlje

Očekivano, za skinuti Naashu trebao mu je svega trenutak. Zapravo, dobrovoljno se javila.

Čim su Assail i njegovi bratići stupili u tamnicu seksa, počela je skidati crvenu haljinu sa sebe, odgurujući odjevni predmet visoke mode s puta kao da se radi o bezvrijednom papirnatom ubrusu. Visoke je pete, pak, ostavila na sebi, kao i korzet.

Ehric i Evale odmah su se uzбудili, dvostruki seksualni naboj izmamio je iz ženke duboki smijeh.

No ona nije krenula ni na jednog od njih. Prišla je Assailu. Naginjući se, pritiskala se o njegova prsa, stavljajući mu ruke oko vrata. »Najprije želim tebe.«

Blesava ženka. Previše je toga priznavala, predavala mu je svu svoju moć.

Što je bilo dobro.

Odmaknuvši je sa strane, potegnua je čvor svoje svilene kravate Hermes i olabavio je. Dok ju je skidao, ona se okrenula i otišla na drugi kraj sobe, do jednog od kreveta na kojem se ispružila i raširila ruke iznad glave. Dok se njezino tijelo erotično izvijalo na madracu, jedna je sisa ispala iz košarice, a spolovilo joj je zablistalo kad je razmaknula noge.

Assail joj se prikrađao na sve četiri, penjući se uz njezino tijelo sve dok joj nije sjedio na zdjelici, zarobivši je. Držeći kravatu u rukama i rastežući je, zagledao se u nju.

»Puna si povjerenja«, mrmljao je. »A što ako učinim nešto loše s ovim? Nitko te neće čuti kako vrištiš ili se otimaš, zar ne?«

Na trenutak joj se strah pojavio u očima.

No onda se on nasmijao. »Dobro da sam džentlmen, zar ne?« Nagnuo se, spuštajući svilenu kravatu. »Sklopi oči, draga. Ali nemoj spavati, ne, nema odmaranja.«

Stavio joj je kravatu preko očiju, pomno vežući svilu. Zatim je pogledao preko ramena i kimnuo rođacima kako bi im dao znak da se popnu na nju.

Oni su, kao i obično, bili i više nego poslušni, skinuli su sa sebe i košulje i hlače, skidajući se do gola prije nego su je počeli dodirivati, lizati, maziti i penetrirati u nju.

Kad je Naasha počela stenjati, sišao je s nje, dohvatio najbliže zapešće – kako se ispostavilo, Ehricovo – i zario u njega očnjake. Pomaknuo je potok krvi prema Naashinim ustima, ona je uzdahnula i primila ga, sišući venu dok joj se tijelo počelo vrpolti u ekstazi.

Očigledno nije živjela od krvi svog helrena pa je Assail pretpostavio da je zbog toga tražila društvo mužjaka kao što je Throe. No vampiri, naročito oni napaljeni, često su rado sisali krv usred užitka, čak i kad bi bili dobro nahranjeni. Poput alkohola ili droge, ispijanje krvi pojačavalo je zadovoljstvo do maksimuma.

Uz miris krvi njegovih rođaka u zraku i na njezinu jeziku, toliko se zaniijela da je Assail mogao slobodno otići do vrata a da ona i ne primijeti da se povukao. Posegnavši rukom u kaput, izvadio je maleni staromodni kanistar za ulje, s dnom koje se moglo skinuti i uskim vratom.

Gulp-gulp. Gulp-gulp. Gornje šarke.

Gulp-gulp. Gulp-gulp. Donje šarke.

Lubrikant nije imao neki naročit miris jer je u njega ulio gane novo motorno ulje Pennzoil 10W-40 – a kad je to obavio, masivna je vrata otvorio što je tiše mogao. Podmuklo se osmjehnuvši, kliznuo je van iz igraonice i zatvorio teška vrata. Vraćajući maleni kanistar natrag u džep svoje jakne od kašmira, osvrnuo se ulijevo i udesno. Zatim je krenuo nalijevo, prateći put kojim je Throe pošao prethodne večeri.

Podrumski su zidovi bili napravljeni od grubo klesanog kamena, s električnim svjetlima pričvršćenim za drvene stropne grede koja su bacala mutne sjene. Otvorio je svaka vrata pored kojih je prošao i zatekao samo skladišta, u nekima su se nalazili strojevi za održavanje travnjaka iz četrdesetih i pedesetih godina, u drugima sanduci s početka dvadesetog stoljeća ili pak festivalski ukrasi propali i istrunuli u prostorijama punim vlage i plijesni.

Ni traga Throeovim odajama, što ga zapravo nije ni iznenadilo. Taj si ne bi dozvolio da živi u taj

mračnoj zemlji zaboravljenih stvari. Nije bilo ni *slugana*, kuća je očigledno bila modernizirana, a zalihe i ostale potreštine odnesene su na više katove. Nije bilo ni vinskog podruma, za koji je također pretpostavljao da je preseljen na prvi kat, bliže društvenim zbivanjima.

Upravo je zbog toga i sredila taj prostor tako kako jest.

Dolje je imala privatnost.

Možda je, baš kao i on, sama mijenjala plahte na onim krevetima? Možda i nije. Ženka je vjerojatno imala odanu sluganku.

Na udaljenom kraju pojavilo se drugo stubište na mjestu gdje je hodnik skretao, kamene su stepenice bile tako stare da su se u njih urezali otisci stopala.

Ah, dakle tu je Throe odmaglio.

Brzo se krećući, Assail je zamalo stigao do stepenica kad su se pred njim pojavila posljednja vrata, pojačana baš kao i ona u Naashinoj tamnici, za razliku od slabijih vrata skladišnih prostorija.

Lokot je na njima bio nov i blistav, i zahtijevao je poseban ključ. Ne premissljajući se, tapkao je oko lokota, u slučaju da je ključić visio na čavlu ili kukici, kao što se ponekad događalo. Ali nije. Što god da se nalazilo s druge strane tih vrata bilo je dragocjeno.

I nije bilo namijenjeno znatiželjnim pogledima.

Penjući se uz stepenice, bio je tih poput povjetarca dok je prilazio vratima koja su se, srećom, doimala otvorenima. Osluškiavao je koji trenutak, uvjerivši se da nikog nema s druge strane i pomno ih otvorio.

Radilo se o batlerovoj smočnici, sudeći prema staklenim ormarićima prepunim posuđa, kao i srebrnom ormaru sa zelenom podstavom u kojem se nalazilo pregršt blistavog srebrnog pribora.

Premda nije poznao tlocrt kuće, itekako je dobro poznao potrebe u velikim vilama, stoga je zaključio da se sasvim sigurno u blizini nalazi i obično stubište za osoblje s drvenim stepenicama i rukohvatom.

Odlazeći dalje prema drugom katu, morao se zaustaviti na pola puta i prisloniti uza zid kad je na katu iznad njega služavka prošla s hrpom rublja u košari od pruća. Kad je otišla, prešao je i tu udaljenost šuljajući se iza nje, sve do prostorije za sluge u krilu sa spavaćim sobama.

Prateći samo instinkt, prišuljao se širokim vratima, dovoljno velikim da kroz njih štošta može izaći i ući, i doista, s druge strane vrata nalazio se čudesan hodnik, kristalne i brončane zidne lampe osvjetljavale su put, debeli vuneni tepisi prigušivali su korake, antikni ormari i stolovi bili su poredani uz prozore koji su nesumnjivo gledali na vrtove.

Provirio je u svaku spavaću sobu, i svaka je bila prilagođena određenom spolu, s muškim ili ženskim uzorcima.

Prema mirisu kolonjske znao je kad je stigao do Throeove sobe.

Ušao je i zatvorio vrata za sobom. Nasreću, sobarice su već obavile svoje i pospremile sobu, krevet je bio napravljen, naramak čistih ručnika bio je odložen u kupaonici, svježe cvijeće nalazilo se na radnom stolu. Bilo je jako malo osobnih stvari, što je vjerojatno bilo u skladu sa životnim stilom nekadašnjeg vojnika s malo resursa, i puno selidbi. Međutim, ormar je bio pun odjeće, mnogi su odjevni predmeti još imali etikete što je značilo da ih je netom kupio.

Točnije, gazdarica kuće mu ih je kupila.

Vrativši se u glavni dio sobe, provjerio je ladice antiknih visokih ormara, ali u njima ništa nije našao. Nikakvo oružje. Nikakvo streljivo. Na antiknom radnom stolu, potražio je papire, ispise poziva, poštu. Ništa.

Zaustavivši se pored kreveta, zagledao se u sliku obješenu na svilenom zidnom tepihu.

»Tu si, dakle.«

Zadovoljno predući, otišao je do malene uokvirene slike nekog krajolika, koja je igrom slučaja stajala malo ukoso. Kad ju je pomaknuo, ugledao je ulaštenu prednju stranu zidnog sefa. Tipkovnica je bila ravna i crvena, s hrpom brojeva.

Gdje je njegova mala provalnica kad mu treba, pomislio je vraćajući sliku na mjesto.

Da je htio, mogao je provaliti unutra, no bio je nedovoljno pripremljen za takav poduhvat, a nije želio da mu ponestane vremena s obzirom na zabavu koja se odvijala dolje u podrumu – njegovi su bratići bili izdržljivi, ali ni ševa ne može potrajati zauvijek.

Promatrajući okvir od pozlaćenog lišća, pažljivo je namjestio sliku točno onako ukoso kako je i stajala, ni više nagnuto ni manje, a zatim se vratio preko orijentalnog tepiha, prilično zadovoljan time što velika šarena površina s kratkim nitima neće otkriti njegove tragove.

Još jednom se osvrnuvši oko sebe, dohvatio je kvaku i izašao u hodnik...

»Mogu li vam pomoći?«

Dok je Rhage čekao da mu vampir na drugom kraju ulice odgovori, pogledao je uvis prema krovu zgrade preko puta. Vishous se upravo pojavio na toj strateškoj poziciji, ne rekavši ništa i ne pomaknuvši se.

Skoncentriravši se, Rhage je opet viknuo: »Pokaži se ili dolazim po tebe. A to nećeš preživjeti, smrade. To ti garantiram.«

Pod njegovom se kožom zvijer budila, previjala se i nemirno rastezala usprkos prijašnjem seksu. S druge strane, nagoni su mu divljali. Nakon što su ga već ustrijelili u prsa ranije tog tjedna, nije namjeravao srušiti rekord u broju bliskih susreta sa smrću među članovima Bratstva.

»Ja sam, i nenaoružan sam.«

Aristokratski je glas odjeknuo oko zapuštenih zgrada, a trenutak poslije Throe se pojavio s dlanovima podignutim uvis, licem okrenut prema njima, sav napet.

»Ne pucaj«, mužjak se polako okrenuo. »Sâm sam.«

Rhage je zaškiljio, prateći ima li još kakvih znakova kretnji u tom mračnom kutku ulice. Budući da ništa nije primijetio, opet se usredotočio na Throea. Nije vidio nikakvo oružje, a mužjak nije bio ni odjeven za borbu, osim ako se nije namjeravao potući sa Zoolanderom. Odjeća mu je bila otmjena kao Butcheva, kaput skrojen kao kakvo fino odijelo, cipele su mu blistale čak i na tom slabašnom svjetlu.

»Izgleda da si bio na *makeoveru*«, promrsio je Rhage. »Posljednji put kad sam te vidio, nisi bio tako fino odjeven.«

»Moja se situacija popravila otkako sam napustio Xcorovu službu.«

»Priča se da nisi baš ni služio, ti kučkin sine. Prije će biti da si bio običan regrut.«

»Morao sam isplatiti dug, to je istina. No to je sad prošlost.«

»Pa, ne zapošljavamo. Barem ne šupke s tvojim životopisom.«

»Smijem li spustiti ruke? Prilično su se umorile.«

»Ovisi o tebi. Brz sam na okidaču, stoga bi mogao pripaziti kamo ih stavljaš.«

Čulo se kako je netko doskočio na noge pa se Throe okrenuo. Kad je Vishous iskoračio iz tame točno iza tipa, Rhage se nasmijao.

»Ne sviđa ti se kad ti se prikradaju, ha?« I Rhage se odmaknuo od svog zaklona, i dalje držeći pištolj ispred sebe. »Zamisli ti to. Zašto ne bi lijepo ostao miran dok te moj Brat ne pretraži.«

Vishous je ispipao Throev torzo i noge, dobro ga potegnuvši za prepone. Kad je Throe ciknuo, Brat je zakoračio unatrag, no njegov je pištolj i dalje ciljao na dizajniranog gospodina.

»Onda, ako nisi sa Xcorom, što radiš ovdje?« pitao je V. »Imaš previše kolonjske i nenaoružan si.«

»Nadao sam se da ću nabasati na jednog od vas.«

»Iznenadenje!« dobacio je Rhage. »A sad, što hoćeš?«

»Jeste li poslali Assaila da me provjeri ili radi na svoju ruku?«

V. se naprasito nasmijao. »Što si rekao?«

»Govorim savršeno razgovijetno«, Throe je pogledao u V.-a. »A udaljeni ste od mene manje od metra. Za pretpostaviti je da ste me dovoljno dobro čuli.«

Kad je V. iskesio očnjake, Rhage je odmahnuo glavom. »Možda bi mogao malo promisliti o svom ponašanju. Brat mi izgleda kao da te želi pretvoriti u konfete.«

»Onda?« nastavio je Throe. »Jeste li ga poslali da me zavede? Imali biste više sreće sa ženkom, premda ni time ne biste ništa postigli. Odrekao sam se svih sukoba.«

»Riskirao si vlastiti život«, rekao je V., »kako bi nam to poručio, zar ne?«

»Mislio sam da će biti uvjerljivije ako to učinim osobno.«

»Zbilja precjenjuješ vlastitu privlačnost. Kao i značaj svoje seksualne orijentacije.«

Rhage je progovorio. »Zašto ne odjebeš lagano odavde? Ne bih volio da običan civil kao što si ti strada na terenu.«

»Prava jebena šteta.« V. je podignuo cijev svoje puške u ravninu s njegovim licem. »Tik-tak.«

»Pa-pa, seronjo«, Rhage mu je kratko mahnuo. »Želim ti lijep život. Ili ne. Koga briga.«

Throe je odmahnuo glavom. »Tratite vrijeme ako mene provjeravate.«

»Počinjem s odbrojavanjem«, rekao je V. »Kad odbrojim do tri, pucam. Tri.«

Throe se sklonio u trenutku kad je V. ispalio rundu metaka otprilike pola metra lijevo od mjesta na kojem je gad ranije stajao.

»Sveca mu«, V. je rekao hineći ozlojeđenost. »Promašio sam.«

»Čovječe, koji usran dio grada«, rekao je Rhage prilazeći Bratu. »Ovdje srećeš samo najgore.«

»Znači, Assail čini i više nego je potrebno. Morat ću mu ubaciti napojnicu... u tange, očigledno.«

Rhage je kimnuo, a zatim pokazao na garež na asfaltu.

»Sredio sam *degrada*, usput rečeno.«

»Bravo. Želiš još...«

»Zašto me ne gledaš u oči, V.?«

»Na terenu smo. Imam posla.«

»A-ha. Baš.«

Vishous se namrštio, i dalje izbjegavajući njegov pogled. No onda je dubokim glasom rekao: »Razgovarao sam sa Saxtonom umjesto tebe.«

Rhage se lecnuo. »Vezano uz Bitty?«

»Tako se zove? Pa, da. Uglavnom, prikupio sam papirologiju. Ne moraš ništa učiniti s tim, ali spis ti je na stolu. Vidimo se.«

Samo tako, Brat se dematerijalizirao iz uličice, a Rhage je dobro znao da njih dvojica više neće o tome razgovarati. Čovječe, to je bilo tako nalik V.-u, kučkin je sin bio sposoban za nevjerojatna dobročinstva i suosjećanje, ali uvijek s rezervom, kao da se bojava uplitanja u emocije.

No uvijek je bio tu za one koje je volio.

Uvijek.

»Hvala ti, Brate«, Rhage je rekao praznom mjestu na kojem je ranije stajao taj hvalevrijedni mužjak. »Hvala ti, kao i uvijek.«

Duboko udahnuvši, Rhage je rekao samom sebi kako se mora malo skulirati. Samo zato što V. nije mogao locirati ujaka, i zato što su ga kod kuće čekali prazni formulari za posvajanje, nije značilo da će se išta dogoditi s Bitty.

Još nije ni popričao s Mary.

Osim toga, dobro jutro, djevojčica je samo pristala otići s njima na sladoled i večeru. To nije značilo da je odmah zanima nova obitelj ili nešto slično.

Zbilja se trebao jebeno skulirati.

Četrdeset peto poglavlje

Sjedeći pored majčinog groba, Mary je zadržavala dah čekajući da Bitty još nešto kaže. U tišini, riječi koje je izrekla ranije ostale su višjeti u hladnom zraku među njima.

Tata me nekad znao tući.

»Ponekad je jako teško razgovarati o tim stvarima«, promrsila je Mary.

»Je li tvoj otac ikad...«

»Ne. Zapravo, čak ga se i ne sjećam. Nastradao je u nesreći kad su mi bile dvije godine. Moja je majka bila jedini roditelj kojeg sam imala.«

»I ja sam imala samo svoju *mamen*. Ali ponekad sam se osjećala kao da i nismo tako bliske. Teško je to objasniti.«

»Štošta se događalo u tvojoj kući.«

»Nekad sam ga namjerno tjerala da se ljuti na mene. Samo kako ne bi... Znaš, tukao nju.« Bitty je slegnula ramenima. »Bila sam brža od njega. Imala sam više šanse.«

Mary je sklopila oči, gundajući sebi u bradu. »Jako mi je žao.«

»U redu je.«

»Ne, nije.«

»Hladno mi je«, Bitty je iznenada rekla.

»Hajdemo natrag do auta.« Mary je ustala, poštujući promjenu teme. »Upalit ću grijanje.«

»Želiš li ostati još malo?«

»Uvijek se mogu vratiti.« Htjela je uzeti djevojčicu za ruku, ali se predomislila. »A i hladno je.«

Bitty je kimnula pa su zajedno zaobilazile grobove, tlo im je bilo mekano pod nogama sve dok nisu stigle do puteljka. Kad su se primaknule Volvu, djevojčica se počela nečkati.

Mary ju je pogledala otvarajući suvozačeva vrata. »Da idemo dužim putem natrag do Sigurnog mjesta?«

»Kako si znala?«

»Slučajno sam pogodila.«

Dok su pratile glavni put prema željeznim vratima groblja, Bitty je promrsila: »Nisam znala da je Caldwell tako velik.«

Mary je kimnula. »Prilično je velik grad. Jesi li ikad bila u centru?«

»Samo sam ga vidjela na slikama. Moj otac je imao kamion, ali moja majka ga nije smjela voziti. Kad smo onaj put otišli kod Haversa, uzela ga je jer se otac onesvijestio. Zato su se... ostale stvari dogodile. Znaš, kad smo se vratile.«

»Da.« Mary je pogledala u retrovizor. »Mogu zamisliti.«

»Voljela bih ga vidjeti. Centar.«

»Želiš li da sad odemo? Jako je lijep noću.«

»Možemo li?«

»Naravno.«

Nakon ulaza u groblje, Mary je skrenula ulijevo i kroz predgrađe se uputila prema autocesti. Kad su prošle četvrti pune ljudskih kuća, od kojih je većina bila u mraku, Bitty je pritisnula lice o prozor. Zatim su se pojavili kiosci, pa trgovački centri s hrpom svijetlećih natpisa, praznih parkirališta i zatvorenih prostora.

»Ovo je cesta Northway.« Mary je upalila pokazivač smjera. »Njome možemo sigurno do centra.«

Prišle su rampi. I uključile se u promet koji nije bio naročito gust u deset sati navečer.

Zatim su se na horizontu, kao neko drugačije svitanje, pojavili gradski neboderi istočkani svjetlima u različitim uzorcima.

»Ah, vidi ti to«, Bitty se primaknula naprijed. »Zgrade su jako visoke. Kad me *mamen* vodila preko rijeke u kliniku, rekla mi je da se pokrijem dekom. Ništa nisam vidjela.«

»Kako ste...« Mary se nakašljala. »Kako ste nabavljale hranu? Živjeli ste u ruralnom dijelu, nije bilo mnogo trgovina u blizini, zar ne?«

»Otac je donosio doma ono što je htio. Mi smo dobivale ostatke.«

»Jesi li ikad bila u, *mmm*, supermarketu?«

»Ne.«

»Bi li htjela otići? Kad prođemo ovaj dio?«

»O, voljela bih to!«

Mary je vozila ujednačenih devedeset na sat dok su vozile kroz šumu zgrada. Autocesta je umnogome nalikovala puteljku na groblju, dugački zavoji doveli su ih bliže vertikalnim stupovima nebrojenih ureda prije nego su krenule u drugom smjeru prema još jednom prizoru od čelika i stakla.

»Nisu sva svjetla ugašena.«

»Ne«, nasmijala se Mary. »Kad god se ovuda vozim noću, uvijek izmišljam priče o tome zašto je netko zaboravio ugasiti svjetlo prije nego je izašao. Jesu li se žurili na susret s nekim, na proslavu obljetnice? Prvi spoj? Rođenje djeteta? Nastojim zamišljati lijepe stvari.«

»Možda su nabavili štene.«

»Ili papigu.«

»Mislim da radi ribe ne bi tako žurili.«

I tako su one opušteno ćaskale dok je Mary kružila oko caldwellske financijske četvrti kako bi se spojila na cestu s četiri trake koja ih je vratila u smjeru odakle su došle. Supermarket Hannaford, kamo ih je vodila, nalazio se otprilike pet kilometara dalje od Sigurnog mjesta, a kad je ušla na parkiralište, zatekla je samo nekoliko zalutalih kupaca koji su ulazili ili izlazili kroz žarko osvijetljen ulaz, neki s vrećicama, drugi s kolicima, a neki su, praznih ruku, tek morali obaviti svoju kupovinu.

Kad je parkirala, Mary i Bitty su izašle iz automobila.

»Jesi li gladna?« pitala je Mary dok su hodale prema automatskim vratima.

»Ne znam.«

»Pa, samo kaži ako želiš nešto.«

»Ima hrane u Sigurnom mjestu.«

»Da, ima.«

Bitty se zaustavila i zagledala u vrata koja su se otvarala i zatvarala. »Ovo je super.«

»Da, valjda jest.«

Dok su zajedno tako stajale, Mary je pomislila... Bože, koliko je samo puta ušla i izašla kroz takva vrata, dok su joj se u glavi nizali popisi stvari koje mora kupiti, brige koje su je morile, ili planovi za poslije? Nikad nije razmišljala o tome kako su super vrata koja se sama reguliraju, pomiču amo-tamo kao maleni trkači, ni prebrzo ni presporo, prilagođavajući se ljudima.

Kroz Bittyne oči, gledala je na sasvim drugačiji način ono što je ranije uzimala zdravo za gotovo.

I *to* je bilo super.

Bez razmišljanja, Mary je stavila ruku na njezino rame, a to se doimalo tako prirodnim da se jednostavno nije mogla zaustaviti. »Vidiš ono tamo? To je senzor. Kad se netko dovoljno primakne da ga senzor registrira, vrata se otvore. Isprobaj.«

Bitty je zakoračila naprijed i nasmijala se kad su se staklena vrata razmaknula za nju. Zatim se pomaknula unatrag. Nagnula i mahala rukama, sve dok se vrata opet nisu otvorila.

Mary se držala podalje... s velikim osmijehom na licu, grudi punih nečeg toliko toplog da se nije usudila tome posvetiti koju misao više.

Stojeći ispred Throove spavaće sobe, Assail se okrenuo kako bi se suočio sa ženkom koja mu je postavila pitanje, cijelo se vrijeme pitajući koliko će mu to zakomplicirati situaciju.

No bila je to samo *sluganka*. koja je nosila rublje dok se penjao stražnjim stepenicama palače, a

njezine su oči bile razrogačene i pomalo uplašene. Nipošto nisu davale naslutiti nevolju iako su ga zatekle na mjestu gdje se nije smio nalaziti.

Assail ju je pokušao razuvjeriti ležerno joj se osmjehnuvši. »Bojim se da sam se malo izgubio.«

»Oprostite, gospodine«, duboko se naklonila. »Mislila sam da će gazdaričini gosti doći malo prije zore.«

»Uranio sam. Ali nemate se oko čega brinuti. Glavno stubište je u onom smjeru?«

»Tako je«, sobarica se opet naklonila. »Da, gospodine.«

»Problem riješen. Mnogo ste mi pomogli.«

»Moje zadovoljstvo, gospodine.«

Zastao je prije nego se okrenuo i otišao. »Recite mi, koliko se gostiju očekuje?«

»Pripremljeno je šest soba, gospodine.«

»Hvala vam.«

Odlazeći dalje, ostavio ju je na hodniku, pretvarajući se da promatra uređenje dok korača s rukama u džepovima. Kad se primaknuo glavnom stubištu, osvrnuo se. Nije je više bilo, a sudeći prema njezinom položaju u domaćinstvu, bilo je malo vjerojatno da će išta ikome reći. Sobarice nisu bile ništa više od perilica/sušilica koje je trebalo hraniti, barem što se hijerarhije osoblja tiče.

Veća je vjerojatnost da će je ukoriti što prekida batlera, iako je nosila vijesti važne za njihovo domaćinstvo.

Assail je ležerno sišao niz glavno stubište. Na kraju krajeva, najbolja krinka u situaciji poput te bila je da ste što opušteniji i vidljiviji – a on je bio spreman na sve, s pripremljenom pričom.

Ali jao, nije sreo nijednog drugog slugu, nijednu drugu osobu, dok je koračao prema stražnjem dijelu kuće, prema stepenicama za osoblje kojima se ranije popeo. Silazeći natrag u podrum, zaustavio se ispred pojačanih vrata.

Sad kad mu se manje žurilo, nanjušio je nekakav miris u zraku. Nije ga mogao odmah definirati, ali nije ostao da ga ispita.

Nastavljajući dalje, otišao je do tamnice i ušuljao se natrag unutra. Situacija je napredovala zapanjujuće učinkovito, njegovi su rođaci navalili na ženkinu golo tijelo, krvi je bilo po njihovim tijelima i po madracu, spolovila su im bila skliska nakon orgazama. A ona otmjena kravata i dalje joj je pokrivala oči.

Kako učinkovite rođake je imao...

Vrata su se otvorila svega nekoliko trenutaka nakon što je ušao pa je Assail pogledao preko ramena.

»Gle, gle, gle«, osmjehnuo se. »Gazdaričin omiljeni gost se vratio.«

Throe je bio jako loše volje, sudeći prema stisnutim obrvama i napetosti u tijelu. »Nisam znao da dolaziš.«

»Mobitel je nevjerovatan uređaj. Preko njega možeš nazvati druge ili primiti tuđi poziv, nakon čega obično uslijedi susret.«

Gazdarica kuće stenjala je i izvijala se dok su se Ehric i njegov brat izmjenjivali među njezinim nogama.

Throe je zaškiljio. »Ne znam što radiš ovdje.«

Assail je pokazao na ševu u tijeku. »Ovo ti nije dovoljan razlog? A ako te toliko brine moje prisustvo, razgovaraj sa svojom gazdaricom. Ovo je njezina predstava, zar ne?«

»Ne još dugo«, mužjak je promrsio u bradu.

»Pun si planova. Koje iznenađenje.«

»Promatraj i uči.« Throeove su oči bljesnule zloćom. »Ova će se kuća uskoro izmijeniti.«

»Pričaj mi.«

»Uživaj u njoj dok još možeš.«

Throe je otišao, bešumno zatvarajući vrata za sobom. Zahvaljujući Assailovu prethodnom popravku.

Kad se Assail opet okrenuo prema krevetu... osjetio je da se primiće nečiji pogreb. Samo nije znao tko će iz kuće otići prije, gazda ili gazdarica.

Četrdeset šesto poglavlje

Layla se oslonila na laktove kad je doktorica Jane počela brisati prozirni gel s njezina velikog trbuha. Ovaj unaprijed dogovoreni pregled ispostavio se kao jako dobro pogođen – iako je prethodni bio tek nedavno, dodatni pregled ju je smirio.

»Da, sve je u redu«, liječnica se nasmijala vraćajući dvije polovice ružičastog ogrtača na mjesto. »Stvarno dobro napreduješ.«

»Još malo. A onda ću se napokon moći opustiti, zar ne?«

»Možeš se kladiti u to. Uskoro će ta dva para pluća biti spremna da se još bolje za njih pobrinemo.« Doktorica Jane je pogledala preko puta. »Imaju li tate kakvih pitanja?«

U kutu sobe Qhuinn je odmahnuo glavom trzajući se na stolici i trljajući oči. Pored njega, Blay je sjedio i masirao mu rame.

»Zanimalo nas je hranjenje«, rekao je Blay. »Dobiva li Layla dovoljno od nas?«

»Svi pokazatelji su izvrsni. Sve što radite je dobro.«

»A što je s porodom?« pitao je Blay. »Kako da znamo hoće li... Vjerojatno i ne možemo znati hoće li sve biti u redu, zar ne?«

Doktorica Jane se naslonila na svoju stolicu s kotačićima i prebacila jedno koljeno preko drugog. »Voljela bih da vam mogu reći da možemo predvidjeti sve što će se dogoditi, ali ne mogu. Reći ću samo da smo Manny i ja spremni, Haversa imamo u pričuvi, a Ehlena je asistirala pri stotinama poroda. Spremni smo pomoći prirodi da odradi sve svojim tijekom, a kad blizanci izađu, imam ovdje dva inkubatora, kao i respiratore bolje od ičega što ste dosad vidjeli. Razumijem, i drago mi je, da ste svi spremni dati venu ako dođe do toga. Dobra vijest je da bebe izvrsno napreduju u ovom trenutku. Spremni smo, a bolje od toga ne može biti. No, imajte na umu da bi nas mogli čekati još mjeseci i mjeseci. Dva tjedna od sada je samo donja granica za preživljavanje. Ja se nadam da će ostati unutra još barem šest mjeseci.«

Layla je pogledala u trbuh i zapitala se koliko će im još prostora moći osigurati. Već se osjećala kao da su joj se pluća nagurala uz ključnu kost, a mjehur se spustio južnije i od koljena. Što god bude potrebno. Što god malci budu trebali.

Kad su Qhuinn i Blay ustali, povelu su neki ležeran razgovor, nešto o Rhageu i Mary i poplavljennoj kupaonici, a onda su zagrlili cure u znak pozdrava i otišli.

Doktorica Jane naslonila se u svojoj stolici. »Okej, onda, što me želiš pitati?«

»Molim?« Layla je odmaknula kosu s ramena. »O čemu?«

»Koliko si već dugo moja pacijentica? Čitam te, kao što bi i Qhuinn i Blay vjerojatno mogli da nisu toliko zabrinuti oko beba.«

Layla je petljala oko mekanog ruba svog ogrtača. »Ništa u vezi s trudnoćom. Oko toga se osjećam bolje.«

»Onda...«

»Pa, mmm, Luchas i ja smo se pitali...« Layla se nasmijala u nadi da je to izgledalo nonšalantno. »Znaš, on i ja nemamo mnogo tema za razgovor ovdje dolje. Osim toga koliko se ja širim i koliko je njemu naporna fizikalna terapija.«

Doktorica Jane je kimnula. »Oboje se zaista trudite.«

»A kako je zarobljenik?« Layla je podignula dlanove. »Znam, nije moja stvar, mislim, naša stvar. Samo smo znatiželjni. Nisam htjela ništa pitati pred Qhuinom i Blayem zato što njih dvojica žele da živim u balonu u kojem me apsolutno ništa neće brinuti, znaš, gdje nema ni spomena nečeg ružnog. Mislila sam da bi mogla reći Luchasu i meni što se zbiva s njim sad kad su ga premjestili. Je li se oporavio od moždanog udara?«

Doktorica Jane odmahnuo je glavom. »Nisam smjela ništa reći.«

»Je li još živ?«

»Neću odgovoriti na to pitanje. Žao mi je, Layla. Znam da si sigurno znatiželjna, jasno mi je to. Ali

jednostavno ne mogu o tome pričati.«

»Možeš li mi barem reći je li živ?«

Doktorica Jane duboko je udahнула. »Ne mogu. Žao mi je. A sad me ispričaj. Vrijeme je da nešto pojedem.«

Layla je spustila pogled. »Ispričavam se. Nisam te htjela siliti na tu temu.«

»U redu je. Ne brini se ni za što drugo osim za sebe i te malce, okej?« Doktorica Jane potapšala ju je po koljenu. »Da ti pomognem natrag niz hodnik?«

Layla je odmahнула glavom. »Ne, hvala.«

Sišla je sa stola, stala na pod i namjestila ogrtač, a zatim napustila sobu za preglede i krenula polako natrag do svoje sobe. Osjećajući grižnju savjesti, rekla je samoj sebi da to tako i biva kad donosite pogrešne odluke...

Iz vedra neba, trbuh joj se sav stisnuo, toliko da se morala zaustaviti i nasloniti na zid hodnika. Međutim, trenutak poslije nevidljiva vrpca koja ju je pritegnula, nestala je kao da je nikad nije ni bilo, ništa više nije osjećala – a nije ni izgubila kontrolu nad mjehurom, čega se pribojavala.

Sve je bilo u redu.

»Jeste dobro unutra?« šapnula je svom trbuhu kružeći po njemu dlanom.

Kad ju je netko lupnuo umjesto odgovora, strašno joj je laknulo.

Doktorica Jane imala je pravo. Morala se usredotočiti na razlog zbog kojeg je tu – da dobro jede, dobro spava, da ništa ne pođe po zlu ako ona na to može utjecati.

Osim toga, za sve bi bilo bolje ako zaboravi Xcora.

U svakom mogućem smislu.

Teturajući dalje do sobe, opsovala je. Zašto je iznova i iznova morala voditi sa sobom isti razgovor?

Nakon što je Vishous ostavio Rhagea u uličici, materijalizirao se na ulaznim stepenicama palače, zgrabio set automobilskih ključeva od Fritza i Qhuinnovim se Hummerom odvezao niz planinu. Upalivši radio, opustio se uz zvukove dobrog starog benda Goodie Mob, raspalivši *Soul Food* prije nego je stavio 'Paca. Nije zapalio cigaretu. Bilo bi to nepristojno.

Eto, bio je prava jebena dobrica. Pravi pristojni kućkin sin.

Kad je izbio na cestu u dnu imanja, nagazio je na gas i jurnuo prema mostovima u centru grada. Dvadeset minuta poslije, krenuo je preko rijeke, izlazeći na prvom izlazu s druge strane i nastavljajući uskom cestom koja je pratila obalu u smjeru sjevera.

Assailova staklena kuća nalazila se na poluotoku na rijeci Hudson, a V. je otišao do stražnjeg parkirališta pored vrata garaže. Kad je ugasio svjetla i motor, sjetio se druge noći kad je tu bio, kad je vladao posvemašnji kaos, nakon što su Wratha ustrijelili u jebeni vrat.

Vražja noćna mora.

Stražnja vrata su se otvorila, a Assail je iskoračio iz moderne kuće, odjeven kao da ide u kakav francuski restoran na večeru, samo što mu je kravata visjela iz jednog od bočnih džepova.

»Spreman za mene?« pitao je V. paleći cigaretu.

»Uvijek. Ali morat ćeš se preparkirati, ako nije problem.«

Kao naručena, vrata garaže počela su se dizati, otkrivajući žarko osvijetljenu unutrašnjost u kojem se nalazio kombi, crni Range Rover i dodatno mjesto za Qhuinnov stroj.

»Daj mi minutu«, rekao je V. uvlačeći još jedan dim.

Assail se nasmijao. »Ah, i meni treba minuta. Ali za nešto drugo.«

Mužjak se okrenuo, kao da će Vishousa straaašno zanimati prljava mala tajna koju je otpuhnuo ušmrkavši je najprije kroz jednu, a zatim i kroz drugu nosnicu.

V. je ispuhnuo dim i nasmijao se. »To te sranje opako gazi, ha?«

Assail je gurnuo bočicu natrag u unutrašnji džep svoje jakne. »Zar ne možeš pušiti u automobilu?«

»Nije moj. Hej, tebi barem ne treba osvježivač zraka za tvoj problemčić.«

Kad je mužjak protrljao nos jednom, dvaput... triput., i opet, V. se namrštio kad je nanjušio miris u

zraku. »Curiš, stari.«

U idućem je trenu Assail dohvatio svoju savršenu svilenu kravatu boje dinje, s neakvim uzorkom, i pritisnuo njome nos. Ili to ili bi uništio šminkersku košulju i jaknu.

Vishous je podignuo čizmu, ugasio o nju svoju cigaretu i stavio prljavi opušak u džep kožne jakne.

»Glavu gore, seronjo.« Gurnuo je tipa na terenac, podignuo mu vilicu i preuzeo držanje kravate. »Koliko često ti se ovo događa?«

Assail je ispustio nekakav zvuk, V. je zakolutao očima i stisnuo nos kučkinom sinu. »Kako god, noćas ti se posrećilo. Ja sam liječnik, i pogledat ću što se unutra zbiva čim prestaneš imitirati prskalicu za travu. I bolje ti je da šutiš osim ako mi ne namjeravaš zahvaliti.«

Neko su vrijeme njih dvojica stajali vani na hladnoći. S vremena na vrijeme, Assail bi nešto promrmljao, što je zvučalo kao Peewee Herman, ali V. ga je ignorirao.

»Evo, drži ovo«, promrsio je V. »I ne miči se.«

V. mu je stavio ruku gdje se i ranije nalazila. Zatim se uvukao u Hummer i dohvatio vojnički švicarski nož koji je Qhuinn držao u prednjim držačima za čaše. Vraćajući se svom pacijentu, dohvatio je svoj mobitel, upalio lampu i maknuo Assailovu ruku s puta.

Koristeći se tupim krajem najveće oštrice na nožu kako bi ih malo razmaknuo, pogledao je u nosnice koje su se svojski naradile.

Gaseći svjetlo, obrisao je oštricu o hlače i vratio je natrag na njezino mjesto. »Imaš finu perforaciju septuma. Imaš li problema sa spavanjem? Je li ti koja od tvojih tisuća prilježnica rekla da hrčeš?«

»Spavam sam. I ne spavam mnogo.«

»Imaš li problema s disanjem? Osjećaš li uopće još mirise?«

»Osjećam mirise. A nisam baš razmišljao o disanju.«

»Pa, moj savjet ti je, premda ga ne želiš čuti, da prestaneš sa šmrkanjem. Ili će ti se ovo sranje toliko pogoršati da operacija ne samo da će biti jedino rješenje, već je moguće da neće imati ni učinka.«

Assail se odsutno zagledao u šumu.

»Nije lako, ha?« V. je odmahnuo glavom. »Samo ti se prišulja.«

Prekriživši ruke preko prsa, Assail je stiskao krvavu kravatu u šaci. »Osjećam se kao da sam u nekom neobičnom zatvoru. Kojeg sam sam saznao, kako se čini. Problem je u tome što, dok sam ga zidao, nisam bio svjestan rešetki kojima sam se okružio. Ispostavilo se da su... prilično izdržljive.«

»Koliko toga konzumiraš? Iskreno.«

Prošlo je neko vrijeme prije nego je odgovorio. A kad mu je Assail konačno rekao, bilo je očito da mu je trebalo toliko dugo zbog teške ovisnosti i zbrajanja koje je računica uključivala.

Toliko o zbrajanju velikih brojeva.

Vishous je tiho zazviždao. »Okej, bit ću iskren s tobom. Iako prosječan vampir ima veliku prednost pred ljudima po pitanju zdravlja, svejedno ti srce može puknuti od tolike količine. Ili mozak. U najmanju ruku, s ovim dozama će te uloviti gadna paranoja, ako već nije, a nije ni čudo da ne možeš spavati.«

Assail je protrljao dio ispod nosa, a zatim pogledao krv koja mu se sušila na prstima.

»Kad budeš spreman«, rekao je V, »zovni nas. Bit će ti draže proći detoksikaciju pod liječničkim nadzorom, a mi ti nudimo diskreciju. I nemoj tratiti ni svoje ni moje vrijeme poričući težinu problema ili pokušavajući uljepšati cijelo ovo sranje. Naletio si na gadnog parazita, a ako ti njega ne središ, on će srediti tebe. Točnije, odvest će te u grob.«

»Koliko dugo?«

»Dok ne otkuca sat i probudiš se mrtav?«

»Koliko dugo traje detoksikacija?«

»Ovisi o tome kako napreduje. Fizičko čišćenje nije opasno po život, ali sa psihološke strane, poželjet ćeš da si mrtav.«

Assail je prilično dugo šutio, a budući da je V. žudio za cigaretom, predao se i zapalio jednu.

»Znam ponešto o ovisnostima.« V. je pogledao u svijetleći kraj svoje smotane cigarete. »Hvala Bogu da vampiri ne mogu dobiti rak, jel' da? Tako da te ne osuđujem. Znaš gdje me možeš pronaći kad budeš spreman.«

»Možda već postajem paranoičan.«

»Kako to?«

»Bio sam u Naashinoj kući prije nego sam došao ovamo.«

»I?«

Mužjak je kimao glavom naprijed-natrag. »Slutio sam smrt u toj kući.«

»Onaj njezin helren je slaboga zdravlja.«

»Istina.« Assail ga je pogledao, njegove su srebrnkaste oči boje mjesecine zabljesnule. »Ali ne bi me začudilo da mu je netko pomogao da dođe u to stanje raspadanja. Barem mi se prije tako činilo.«

»Ostavština je moćna stvar.«

»Jest.« Assail je protrnuo kao da se vraća s ruba litice u sebi. »Bi li mogao sad pokupiti oružje?«

Vishous je izdahnuo dim dalje od njega. »Zato sam i došao.«

»Molim te, pomakni svoje vozilo unutra kad budeš spreman. Tamo ćemo ga natovariti.«

Kad ga je Assail pogledao, V. ga je prekinuo. »Imam tvoju lovu, bez brige. A liječničko savjetovanje je besplatno.«

»Koji si ti džentlmen, Vishous.«

»Ni blizu. A sad, da to obavimo.«

Četrdeset sedmo poglavlje

Kad se cijelo domaćinstvo okupilo u velikoj blagovaonici za Posljednji obrok, Mary je otišla sjesti pored Marisse. »Bi li ti smetalo da malo popričamo o poslu prije jela?«

Marissa je odložila vinsku čašu i osmjehnula se kimajući glavom. »Oprosti što sam danas otišla ranije s posla, ali Butch me izveo na spoj.«

»Ooo, pa vi to i zaslužujete! Kamo ste otišli?«

»Nigdje posebno. U neku *pizzeriju* u predgrađu. Bio je u pravu, imaju najbolju *pizzu* s feferonima i lukom koju sam ikad probala. Pomaže V.-u rasporemiti neku robu, a onda će se i on doći ovdje opustiti. Bilo je tako super malo se družiti, znaš?«

»Itekako. Zapravo, Rhage i ja izlazimo sutra navečer.« Mary se nakašljala. »Zbog čega sam djelomično i htjela razgovarati s tobom. Napokon sam ostvarila napredak s Bitty.«

»Jesi?« Marissa se nagnula i kratko je zagrlila. »Znala sam da ti to možeš! To je divno. Toliko toga sad mora procesuirati.«

»Da.« Mary se naslonila. »Ali nešto bih ipak željela provjeriti. S liječničke strane. Ništa hitno... Samo, trinaest joj je godina, a ne devet.«

Marissa je iznenađeno podignula obrve i promrsila: »Jesi li sigurna?«

Mary joj je sve ispričala, uključujući i ono što je Bitty rekla o svojoj mami, kako ju je uputila da laže o svojim godinama, o posjetu groblju i supermarketu.

Marissa se namrštila. »Odvela si je na grob svoje majke?«

»Htjela ga je vidjeti. Tražila je to. Njezina terapija morat će uključivati mnogo više od sjedenja na stolici i razgovaranja. Nevjerojatno je inteligentna, ali živjela je životom koji je bio tako daleko od svega, prepun nasilja. Ako postoji imalo nade da preživi proces tugovanja u jednom komadu i opet počinje doživljavati svijet, trebat će joj takva iskustva izlaganja.«

»Za takve svrhe imamo grupne izlete.«

»Nikad nije bila u supermarketu.« Kad je Marissa ustuknula, Mary je kimnula. »Nije znala što su automatska vrata. Nikad nije bila u centru grada. Nije mi to rekla, ali kad smo je Rhage i ja odveli sinoć na sladoled... Nikad nije bila ni u restoranu ni u kafiću.«

»Nisam imala pojma.«

»Nitko nije.« Mary je pogledala niz veliki stol od devet metara sa svim finim stvarima na njemu. »Ona i majka su šutjele jer su se bojale. Stvar je u tome što sam zabrinuta za Bittyno zdravlje. Znam da je kod Haversa liječila slomljenu nogu, ali i prije toga je svašta pretrpjela. No to je bilo davno. Želim da je netko uskoro pregleda, i želim je dovesti u kliniku ovdje, a ne kod Haversa.«

Marissa se htjela usprotiviti pa je Mary podignula ruku. »Saslušaj me. Majka joj je nedavno umrla na tom mjestu. Misliš da se želi tako skoro vratiti u tu zgradu? Da, ovo može pričekati mjesec ili dva, ali vidjela si koliko je krhka. Čak i ako pretpostavimo da su vampiri prije prijelaza manje razvijeni od ljudi iste dobi, zabrinjavajuće je sitna. Ehlena ima sjajno iskustvo s mladim vampirima, doktorica Jane divno komunicira s pacijentima, a Bitty možemo lako dovesti do sportskog centra, tamo je pregledati i opet vratiti, čim sve obavimo.«

Marissa je petljala oko svoje vilice. »Zvuči logično.«

»Možemo to napraviti već sutra navečer ako doktorica Jane ima vremena. Vodimo Bitty na večeru s nama.«

»Ti i Rhage?«

»Kao što smo išli i na sladoled. Strašno joj se svidio.« Mary se nasmijala. »Zove ga veliki dragi pas.«

Marissino ozbiljno lice nije budilo samopouzdanje. Kao ni tišina koju su ispunili glasovi ostalih koji su ulazili u prostoriju u parovima ili manjim skupinama.

»Marissa. Znam što radim. Još važnije, dokaz da dobro napredujem s njom jest činjenica da se napokon otvara. Koliko je već dugo kod nas?«

»Gle, nisam kvalificirana da ti govorim kako da radiš svoj posao, valjda je to moj problem. Ja sam voditeljica, moj je zadatak da pazim da svi vlakovi krenu na vrijeme. Nisam magistrirala socijalni rad, stoga bih voljela popričati s ostalima. Jako si dobra u svom poslu i ne mogu zanijekati rezultate koje si postigla, naročito u Bittynom slučaju. Ali ne želim da se zaneseš, a to me malo brine.«

»Kako to?« Mary je podignula dlanove. »Priznajem, mogla sam drugačije odraditi situaciju sa smrću njezine majke, da sam znala...«

»Vodiš siroče na sladoled. Na grob svoje majke. Na večeru s helrenom. Ne čini ti se da postoji mogućnost da to radiš iz osobnih razloga?«

»Da vidim. Daj, da vidim.«

Vani pred palačom, Rhage je laktom udario Butcha u bok kako bi provjerio što se nalazilo u stražnjem dijelu Hummera. Kad je dobro promotrio izloženu robu, potiho se nasmijao.

»Nije loše.« Podignuo je jednu automatsku pušku s valovite kartonske podloge i provjerio u kakvom je stanju, izbacio klip s municijom, potegnulo okidač, procijenio težinu, ciljnik... »Koliko si ih nabavio?«

V. je otvorio drugi čelični kovčeg. »Ovdje ih je još osam. Ukupno šesnaest.«

»Po kojoj cijeni?« pitao je Butch uzimajući drugu pušku i provjeravajući je na isti način.

»Deset tisuća.« V. je otvorio crnu najlonsku torbu i pokazao im kutije sa streljivom. »Nema popusta, ali nema ni brojeva na njima pa se nismo morali zamarati legalnim ljudskim kanalima nabavke oružja.«

Rhage je kimnuo. »Fritz mora da je dosad već završio na kakvom popisu za promatranje.«

»Što još možemo nabaviti od njih?« pitao je Butch uzimajući treću pušku, s njegovih je brzih ruku dolazio zvuk udaranja metala o metal.

»Misliš da imaju katalog ili neko takvo sranje?« V. je slegnuo ramenima. »To je više tipa – pitaj i dobit ćeš.«

»Možemo li ubaciti još i raketne bacače u paket?« pitao je Rhage. »A, vjeruj mi, dobro bi nam došlo i protuzračno oružje.«

Butch je udario Rhagea u biceps. »Ako on dobije protuzračno, ja želim top.«

»Vas dvojica ste par kretena, znate to?«

Rhage je uzeo torbu sa streljivom, a Butch dva kovčega kako bi V. mogao zaključati auto i zapaliti cigaretu. Bili su na pola puta do vrata kad je V. zastao. Zateturao. Protresao glavom.

»Što se zbiva?« pitao je Butch.

»Ništa.« Brat je nastavio dalje, penjući se po dvije kamene stepenice odjednom i otvarajući vrata predvorja. Kad je stavio njušku pred kameru, promrsio je: »Samo sam gladan.«

»Skroz te razumijem«, Rhage je protrljao trbuh. »I meni treba hrana, smjesta.«

Komentar je bio usputan. Ali pogled koji je razmijenio s Butchem nije.

Naime, čak su i Braća mogla patiti od hipoglikemije, ali nije baš uvijek gorjelo pod nogama. Sudeći prema ozbiljnom izrazu na policajčevom licu, bacit će se na hranu tek kad se on i V. vrate u Jazbinu.

»Gdje želiš da ovo smjestimo, V.? U tunel?«

Kad je Vishous kimnuo, Rhage je uzeo kovčege od Butcha i odvuкао teret iza velikog stubišta, do tajnih vrata koja su vodila u tunel. Upisujući šifru i tako ih otvarajući, odložio je hrpu metala i olova na vrh stubišta i triput provjerio da je sve dobro zaključano prije nego je zatvorio vrata za sobom. Sve dok je Nalla puzala okolo, nitko nije riskirao s pištoljima i oružjem, čak i kad su se nalazili u odvojenim spremnicima.

Okrenuvši se od vrata, zaputio se prema blagovaonici.

U tom prekrasnom prostoru naveliko se čavrljalo i smijalo, vampiri su bili posvuda, a *slugani* su pazili da je piće posluženo prije nego iznesu hranu. Mary je sjedila pored Marisse pa je Rhage najprije krenuo prema njima, no kad je primijetio napetost koja je vladala, povukao se i sjeo na svoje uobičajeno mjesto preko puta.

U međuvremenu, Mary se naginjala prema svojoj šefici i nešto uzbuđeno govorila.

Marissa je kimala. Zatim je odmahivala glavom. Zatim nešto govorila. Pa je opet došao red na Mary.

Vjerojatno su razgovarale o poslu.

Možda čak i o Bitty.

Manny je povukao stolicu. »Kako smo, mladiću?«

»Hej, starče. Gdje ti je bolja polovica?«

»Payne je malo prilegla. Izmorio sam je, ako znaš na što mislim.«

Kucnuli su se sklopljenim šakama, a zatim se Rhage nastavio pretvarati da ne pokušava čitati s usana. P.S. nije mu baš dobro išlo.

»Kupus, noćna mora, sokovnik, kasetofon«, rekla je Mary.

»Filmska magija, dvanaest puta dnevno.« Mary je otpila gutljaj vina. »Zatim tenis, kan-kan ples. Kikiriki i odrezak, pecivo, pecivo, kremasti sir.«

»Kuhinjska folija?«

»Kaladont.«

»Garaža, božićni bikini, žitarice, Dr. Pepper.«

»Fućkaš to«, promrsio je. S obzirom na to koliko je asocijacija na hranu njegov mozak izvlačio prema pomicanju njihovih usana, bio je *itekako* spreman za jelo.

Mary je naposljetku ustala, na što su obje kimnule glavom. Zatim mu je njegova šelan prišla.

»Jesi li dobro?« pitao je izvlačeći joj stolicu.

»O, da. Da.« Osmjehnula mu se, sjela i zagledala se u prazan tanjur. »Oprosti. Samo sam...«

»Kako ti mogu pomoći?«

Okrećući se prema njemu, protrljala je lice. »Kaži mi da će sve biti u redu.«

Rhage ju je povukao u svoje krilo, dlanom joj milujući vanjsku stranu bedra. »Obećavam ti. Sve će biti u redu. Što god bilo, sredit ćemo to.«

Slugani kuće počeli su ulaziti sa srebrnim pladnjevima s pečenom govedinom i krumpirima, piletinom i rižom, kao i kuhanim povrćem i umacima. Kad se Mary vratila na svoje mjesto, bio je žalostan, ali shvaćao ju je. Nastavio bi je hraniti sve dok se ne bi do sita najela, dok bi on gladovao – i na kraju požderao sve živo prije deserta.

Već su to prošli.

»Gospodine«, rekao je *slugan* iza njega. »Za vas smo pripremili nešto posebno.«

Iako je bio zabrinut za svoju Mary, Rhage je pljesnuo dlanovima i protrljao ih. »Fantastično. Mogao bih pojesti čitav stol.«

Drugi *slugan* maknuo je ukrasni tanjur i razmaknuo srebrni pribor za jelo. Zatim su pred njega stavili veliki srebrni pladanj s poklopcem.

»Što je, Hollywoode?« netko je rekao. »Naša hrana nije dovoljno dobra za tebe?«

»Hej, Rhage, dobio si cijelu kravu samo za sebe ili što?«

»Mislio sam da si na dijete Jenny Craig?« netko je dobacio.

»Mislim da se sprema pojesti Jenny Craig, a to zbilja nije u redu. Nutricionistice nisu hrana.«

Svima je pokazao srednji prst i podignuo poklopac...

»Ma, dajte!« viknuo je kad su svi prasnuli u smijeh. »Ozbiljno? Mislim, ozbiljno. *Stvarno*.«

Dihalica i maska za ronjenje bile su pažljivo posložene na porculanskom tanjuru, s grančicama peršina i kriškama limuna poslaganim uz rubove.

Mary se počela smijati i spasila Braću bacivši mu ruke oko vrata i poljubivši ga.

»Dobar vic«, rekla mu je na usne. »Daj, znaš da jest.«

»Poplaviš jednu vražju kupaonicu i odjednom je to tema dana...«

»Ššš, samo me poljubi, okej?«

I dalje je gundao, ali je poslušao svoju šelan. Ili to ili bi si pokvario apetit... i ubio nekoga.

Četrdeset osmo poglavlje

Jasno ti je da je oženjen.«

Bilo je oko podne kad je Jo poskočila sa stolice za pultom i namrštila se. Bryant se naslanjao na pult iznad njezinog stola, lice mu je bilo smrtno ozbiljno, leptir mašna tako savršeno svezana da je izgledala kao kalup od plastike, a ne predmet od svile.

»O čemu pričaš?« Dodala mu je spis. »Ovo ti je za sastanak u jedan i trideset.«

»Bili. Oženjen je.«

»Što... Molim?«

»Slušaj.« Bryant je teatralno dodirivao rubove mape u rukama. »Vidio sam vas, okej. Na semaforu. Bila si u njegovom automobilu. Samo ne bih htio da te povrijedi.«

Po prvi put u povijesti, Jo se naslonila i uistinu zagledala u tog tipa. Smiješno, njegova je aura zbilja uspješno brisala malene mane koje ranije nije vidjela. Oči su mu bile malčice preblizu, gornja usnica je nekako čudno visjela, a nos je na kraju imao kvrgu.

»Samo sam zabrinut za tebe«, dodao je. Kao stariji brat.

Jo je prekrížila ruke preko prsa. Kad malo bolje razmisli, i glas mu je bio nekako hrapav.

»Halo?« pitao je. Kao da je očekivao određenu reakciju i namjeravao je izazvati pošto-poto. »Jo. Jesi li čula što sam rekao?«

Definitivno je vrijeme da krene dalje, zaključila je. Da sredi svoj životopis. Potraži posao preko interneta, preko novinskih portala. Da radi nešto drugo.

Provela je dobru godinu i pol pateći za tim narcisoidnim tipom, hraneći se time što bi joj ponekad namignuo ili nešto natuknuo, lomeći si leđa kako bi njegov život, profesionalni i privatni, tekao glatko – i, na kraju krajeva, ostavljajući vlastiti libido kraj vrata jer je neuzvraćena seksualna privlačnost koju je osjećala prema tom kretenu bila lakša nego traženje pravog tipa.

»Dajem otkaz. Iskoristit ću otkazni rok od dva tjedna.«

»Što?«

»Čuo si me.«

»Samo malo, jesi poludjela? Daješ otkaz zato što sam ti rekao da ti dečko ima ženu? A ti si to već znala? U ovom smo uredu sklopili ugovor. Upoznala si je...«

»Nema to nikakve veze s Billom. On i ja radimo na nekoj priči.« Okej, malo je preuveličala. »Jednostavno mi treba više nego što mi ti možeš pružiti.«

»Je li to zbog ispita za agente nekretninama? Dobro, ako inzistiraš na tome...«

»Zbilja nije ništa takvo.« Pogledala je u računalo. »I podne je. Idem na ručak.«

Kratko dotaknuvši uredski telefon, preusmjerila je pozive na govornu poštu, podignula torbicu s poda i zaobišla pult. Bryant joj je stao na put kao da se htio prepirati s njom, ali ona je samo odmahнула glavom.

»Bolje bi ti bilo da počneš tražiti novu recepcionerku ako želiš da je uputim u posao.«

»Jo. Ponašao se zbilja neprofesionalno.«

Stišavši glas, rekla je: »Tjerao si me da lažem ženama s kojima izlaziš samo kako ne bi otkrile kakva si budala. Donosim ti odjeću s kemijskog. Dogovaram odlaske frizeru. Koliko sam ti puta vozila auto na servisiranje? A da i ne spominjem žalbe tvojih sustanara zbog buke, dogovore s čistačima bazena, rješavanje tvojih problema s klimom i dezinfekcijom stana. To je neprofesionalno. Ali, bez brige. Naći ćeš ti sebi drugu jadicu. Muškarcima to uvijek pođe za rukom. Samo što to više neću biti ja.«

Jo je izašla kroz staklena vrata, na jesensko sunce koje je još bilo preslabo da bi povisilo temperaturu, ali ipak dovoljno da stavi Ray Ban naočale.

Kad je ušla u svoj VW, nije ju iznenadilo da Bryant nije pošao za njom, vjerojatno je već upao u krizu zbog večernjeg spoja. Ili je možda provjeravao frizuru u privatnoj kupaonici. Tko zna što je radio. Znala je samo da to više neće imati nikakve veze s njom.

Nikad se i nije radilo o njoj, barem ne što se njega tiče. A sve ono što je rekao o Billu? Sve je to rekao instinktivno i iz samoobrane zato što mu je oduvijek bila dobra sluškinja i nije ju htio izgubiti.

No, kako je i rekla, pojavit će se druga. Nema sumnje.

Kad se odvezla dalje, u retrovizoru je pogledala prema uredu agencije za nekretnine i pomislila na Billa i njegovog rođaka Troya. Bili su dragi, ali nisu bili tipovi koji bi joj upali u oko.

Kad će konačno upoznati pravog muškarca?

Kako god. Morala je najprije pronaći posao, a onda se i pozabaviti cijelom tom pričom o vampirima.

Izvadila je mobitel i nazvala Billa. »Upravo krećem prema farmi ako želiš da se nađemo.«

»Spremna za krevet?«

Na zvuk Rhageova glasa, Mary je poskočila u naslonjaču, a dekica kojom je pokrila noge pala je na pod. Uspravivši se, osvrnula se po sobi za biljar, a zatim pogledala u Rhagea koji se naginjao nad njom.

»Zaspala sam. Kamo su svi otišli? Turnir je završio?«

Kimnuo je oslanjajući se na stol, kažiprstom balansirajući štapom za biljar. »Butch je pobijedio. Gad. On i V. upravo su otišli u Jazbinu.«

Široko je zijevnula i zbacila kosu. Veliki televizor pored kamina bio je stišan, neki stari film sa Stevenom Seagalom iz ranih devedesetih prikazivao ga je kako mlati hrpu tipova u nekoj gradskoj ulici.

»Mislim da je to bilo na TV-u kad sam zaspala«, lijeno je dobacila pokazujući prema ekranu.

»Zapravo, to je bilo prije tri filma.« Rhage ju je pomazio po obrazu. »Ovo je drugi, ali ne grizi se zbog toga. Svi su isti. Dopustiš mi da te odnesem gore?«

»Mogu sama.«

»Znam.« Odložio je štap sa strane i pružio joj ruku. »Pitanje je, hoćeš li me spriječiti da te podignem?«

Nasmijala se. »Ne.«

Rhage ju je podignuo s naslonjača i u idućem se trenutku nalazila u njegovim snažnim rukama dok je hodao između biljarskih stolova. Vani u predsoblju, opet je zijevnula i bolje se namjestila u njegovom naručju.

»Previše si dobar prema meni«, promrsila je.

»Ni upola.«

Gore na drugom katu, zaustavio se pred zatvorenim vratima njihove sobe, a ona se malo sagnula i otvorila im put. Bez imalo napora, odnio ju je do kreveta i smjestio na njezinu stranu madraca.

»Možeš li mi oprati i zube?« pitala je. »To je pravo pitanje.«

»Riješeno.«

Htio se okrenuti, ali ona se nasmijala. »To je bilo retoričko pitanje.«

»Htio sam ti donijeti četkicu i čašu vode.« Stavio je ruke na bokove i zagledao se u nju. »Osim ako nisi odlučila sama otići do umivaonika?«

Čovječe, kako naočit mužjak, pomislila je promatrajući njegova golema ramena i mišićave ruke, ravan trbuh i vitku zdjelicu, duge, snažne noge. A onda i ta plava kosa, briljantno plave oči, struktura kostiju koju kao da je isklesao neki umjetnik, a ne nešto što je izgledalo tako od rođenja.

»Mary?«

»Samo se divim pogledu.«

»O?« Okrenuo se i pokazao joj stražnjicu. »Sviđa ti se?«

»Jako. Što kažeš na to da malo skineš tu majicu?«

Osvrnuvši se preko ramena, zaškiljio je. »Ti se to meni nabacuješ?«

»Izgleda da dâ.«

Opet se okrenuo, dohvatio prednji dio majice i zarezao: »Najprije moraš reći >molim te<.«

»Mooooooooolim...«

Kvrrrrrc. Potom je ugledala njegova gola prsa, mišići su bacali sjene na prigušenom svjetlu lampe na

ormariću.

Rhage je spustio ruku i stavio je na čvrstu nabrekliu koja se već ozbiljno vidjela u prednjem dijelu hlača. »Želiš vidjeti još nešto?« otezao je.

»Da«, dahtala je.

Polako je otkopčavao dugmad na hlačama, zadirkujući je, pokazujući joj erekciju centimetar po centimetar sve dok se nije oslobodila i stršala prema njoj.

Mary je i sama spustila ruku i skinula gaćice sa sebe, razmičući noge dok je on stajao podalje i dodirivao se.

»Dođi ovamo«, rekla je.

Rhage se popeo na krevet, na nju, u tren oka, ona ga je vodila i smjestila vrh njegovog uda u sebe. Zastenjajući, nogama mu je obgrlila stražnjicu, a on je silovito ušao, spajajući se s njom, ljuljajući je sve brže, žestoko, sve dok krevet nije počeo škripati, jastuci poskakivati, a pokrivač gužvati pod njezinom težinom.

Kad mu se uhvatila za leđa, osjetila je kako se zvijer budi pod njezinim noktima, tetovaža je nabubrila stvarajući uzorak na koži kao da se želi probiti van.

»Mary«, Rhage joj je rekao u vrat. »O, Mary...«

Kad je čula njegov promukli glas, orgazam ju je razdrmao kao munja, od zadovoljstva je kriknula dok je on iznova i iznova udarao zdjelicom u nju i ejakulirao.

Kad su se napokon umirili, gladila mu je leđa, mazeći zvijer koja se probudila pod njezinom rukom. Bilo je to uistinu neobično. U trenucima poput tog, iako je to bilo suludo, doimalo se kao da ih je troje.

»Ideš sa mnom pod tuš?« pitao je Rhage njuškajući joj vrat. »Znam par zabavnih stvari koje bismo mogli raditi sa sapunom.«

»Stvarno? Pričaj.«

»Čistoća je pola zdravlja, zar ne kažu ljudi tako?«

Mary je zijevnula i protegnula se, i dalje ga osjećajući u sebi. »Imam ideju. Ti počni, a ja stižem za čas.«

»Savršeno.«

Nakon nekoliko sporih poljubaca, Rhage se izvukao i ustao. Skidajući kožne hlače s potkoljenica, golcat otišao je do kupaonice.

Koji prizor.

Bio je kao živi grčki kip.

Čuo se tuš, a zatim je nanjušila miris njihovog šampona, pa sapun... i regeneratorski losion.

Motivirajući samu sebe, još jednom se protegnula i ustala iz kreveta.

Dok je stigla do kupaonice, Rhage je već stajao pod vodom i ispirao kosu. Brzo se skinuvši, maknula je košulju sa sebe i ušla unutra k njemu, njegovo glatko, uzbuđeno tijelo blistalo je na svjetlu koje se odbijalo o zrcala.

»Evo je«, mrmljao je i primicao je bliže k sebi.

Prošlo je neko vrijeme dok nisu izašli odatle, a kad napokon jesu, noge su joj bile toliko klimave da je bilo dobro što nije morala daleko hodati. Umotana u Rhageov ogrtač, odvukla se do ormarića kako bi na njega odložila biserne naušnice dok je on odlagao u garderobu odjeću koju su razbacali posvuda.

Skinula je jednu naušnicu kad je primijetila spis. »Što je ovo?«

»Što je što?« rekao je iz ormara.

Otvorivši korice...

... osjetila je kako joj zrak nestaje iz pluća.

Četrdeset deveto poglavlje

Kad je Rhage izašao iz tuša, osjećao se prilično zadovoljan svime. Okej, dobro, policajac je opet dobio partiju biljara, ali nakon onoga što mu je njegova Mary upravo priuštila? On je bio istinski pobjednik.

Predstava pod tušem bila je bogovska, vrhunska, broj jedan.

Izlazeći iz kupaonice...

... zaustavio se na mjestu.

Mary je sjedila na stolici pored ormarića, njezina mala ružičasta stopala odmarala su na tepihu, tijelo umotano u njegov ogrtač, glava pognuta, mokra kosa obješena. U krilu je držala rastvoren spis koji Rhage nije odmah prepoznao.

Ali znao je u što gleda.

Rhage je otišao do garderobe i izvukao hlače od trenirke. Kad je malo bolje promislio, nabacio je i sportsku majicu koju je nosio večer prije. Izlazeći iz velikog ormara, otišao je do kreveta i sjeo.

Mary je podignula pogled kad je došla do zadnje stranice. »Što je ovo? Hoću reći...« Odmahnula je glavom. »Mislim da znam što je to. Samo...«

Rhage se uhvatio za rub madraca i naslonio na ruke. Čudno, antikni namještaj u sobi, debeli zastori, uzorak na tepihu, sve je postalo puno jasnije, sve oko njega se izoštrilo toliko da se lecnuo.

»Nisam tražio od Saxtona da sve to isprinta«, izlenuo je.

»Papiri za posvajanje? To je to, zar ne? Mislim, nisam baš dobra u Starom jeziku, ali pohvatala sam bit.«

»Slušaj, ne moramo ništa učiniti s tim. Nije da... Mislim, ne predlažem da je posvojimo. Pitao sam Vishousa ako nam može pomoći pronaći njezinog ujaka – da, znam da mi nisi rekla da to radim, ali mislim sam, ako nam itko od Braće može pomoći, onda je to on. Pregledao je baze podataka u kući za primanje puka, ali ništa nije pronašao. Provjerio je na još nekoliko mjesta. Nije našao nikakav trag, nikakvu obitelj, nikakvog ujaka. A ja, ah, ja sam mu pričao o tebi i meni i razgovoru oko djece. On je bio taj koji je spomenuo posvajanje i postupao dalje na svoju ruku.«

Mary je zatvorila spis i položila dlan na njega. Budući da ništa više nije rekla, opsovao je. »Žao mi je. Možda sam trebao popričati s tobom prije nego sam se obratio Vishousu...«

»Marissa misli da se previše uplicem. Oko Bitty. O tome smo razgovarale prije Posljednjeg obroka. Misli da sam prekoračila profesionalnu granicu, da mi je ovo postalo preosobno.«

»Opa.«

»I premda sam joj proturječila... ima pravo. Jesam.«

Rhageovo je srce od bojazni preskočilo otkucaj. »Što želiš reći?«

Zavladao je tajac. A onda je slegnula ramenima. »Družila sam se s mnogo mladih. Ne samo u Sigurnom mjestu, nego i prije, dok sam radila s autističnom djecom.« Pogledala ga je. »Sjećaš se kad sam bila kod Belle? Kad sam ti rekla da te više ne želim vidjeti?«

Rhage je sklopio oči, sjećanje na taj grozan sukob među njima vratilo mu se u misli. Iz nekog razloga, sjetio se prekrivača u gostinskoj sobi u kojoj je spavala, ručno izrađenog pokrivača sa šarenim kvadratićima i pravokutnicima. Mary je sjedila na krevetu kad je ušao. I premda je stajala preko puta, osjećao se kao da ih dijele čitavi svjetovi.

»Da«, grubo je rekao. »Sjećam se.«

»Toliko sam patila da nisam mogla zamisliti da još nekog povučem u tu patnju. Bila sam blokirana, zatvorena, spremna izgubiti bitku u kojoj se više nisam htjela boriti. Grubo sam te odgurnula od sebe. Ali ti si svejedno došao. Došao si i... u tebi sam vidjela svjetlo nade od kojeg više nisam htjela odvratiti pogled.«

Nisam dobro.

U svom ju je umu opet čuo kako izgovara te riječi. Osjetio kako ga je umalo očešala tijekom jureći što dalje iz kuće dok je on samo stajao na mjestu, držeći Mjesec na dlanu, baš kao što ga je i naučila.

»Valjda sam osjećala da je Bitty poput mene. Mislim, otkako je znam, potpuno je zatvorena. Čak i dok joj je majka bila živa, bilo je to maleno odvojeno stvorenje, koje je samo gledalo, odgurivalo sve od sebe, zatvaralo se u sebe. Nakon sveg tog zlostavljanja, nakon smrti? Nikad je nisam krivila. Samo sam očajnički željela doprijeti do nje. Kao da... Pa, gledajući unatrag, mislim da sam zapravo htjela spasiti staru sebe.«

»Sinoć se zbilja otvorila«, rekao je Rhage. »Barem se meni činilo da jest. Ali ja ne znam...«

»To sam i rekla Marissi. Ne znam bi li se to dogodilo uobičajenim terapijskim metodama. Reagirala je. Odvela sam je na grob svoje mame. Onda smo išle kupiti bombone u supermarket. Na početku je jako teškog putovanja i želim joj i dalje pomagati.«

»Marissa će te prebaciti na drugog pacijenta?« pitao je.

»Ne, samo smatra da sam se uplela emotivno, i jesam, priznajem. Bitty mi je posebna.«

Rhage je spustio pogled prema spisu koji je Mary primaknula grudima i tamo ga čvrsto držala, i ne znajući da to čini.

»Mary.«

Kad je konačno podignula pogled, osjetio je kao da se baca s litice. Dobra vijest?

Ako već s nekim mora letjeti kroz zrak, nema bolje osobe od njegove šelan.

»Mogli bismo joj pružiti dobar dom.«

Kad su Mary zasuzile oči, ustao je i prišao joj, kleknuvši ispred svoje šelan, stavljajući dlanove na njezine noge.

»Ne želiš to izgovoriti, zar ne?« šapnuo je.

Drhtavo je uzdahnula. A zatim odmahнула glavom. »Nije nam bilo suđeno. Upravo smo razgovarali o tome. Jednostavno nije bilo... suđeno. Roditeljstvo.«

»Tko kaže?«

Mary je zinula. Zatim je zatvorila usta, još jače pritisnuvši papire o prsa. »Prihvatila sam to. Zbilja jesam. Prihvatila sam... da nikad neću biti majka.«

Kad su joj suze krenule iz očiju, Rhage je podignuo ruku i obrisao lice svojoj dragoj. »U redu je ako to ne možeš izgovoriti. Ja ću to učiniti umjesto tebe. Bila bi... najbolja moguća *mamen* toj djevojčici. Bitty bi bila jako sretna da te ima u svom životu.«

Riječi koje je izgovorio kao da su je slomile, znao je točno kako se osjeća. Bio je spreman suočiti se s tim da neće imati priliku iskusiti taj važan dio života, među mnogim blagoslovima koje je primio, nije bilo i očinstvo. I da, bilo je okrutno što se na vratima koje je tako odlučno zatvorio ovako brzo već začulo kucanje.

Ali postojalo je još nešto u što je bio vraški siguran.

Ako ih nekim čudom sudbina pozove da pomognu toj maloj djevojčici? On će to učiniti bez oklijevanja. A znao je, i ne pitavši, da će Mary učiniti isto.

Roditelji.

Bilo bi to pravo čudo.

Mary je iznenadio veliki, zjapeći bezdan boli koji joj se rastvorio u središtu grudi.

Dok je razmišljala o svemu tome, zaključila je kako je posve moguće da je preoblikovala cijelu tu priču oko neimanja djece... i samostalno liječila agoniju koju nije priznavala, marljivo radeći i pomažući onima kojima je pomoć bila potrebna onda kad su bili najranjiviji.

Drhteći, nagnula se prema naprijed, a Rhage ju je uhvatio u naručje kad je pala sa stolice. Dok ju je grlio i primicao bliže k sebi, stiskala je spis s papirima što je čvršće mogla.

Bilo je prestrašno priznati samoj sebi, ili Rhageu, kakva joj je ideja tinjala u srcu cijelu prošlu godinu. No želja za roditeljstvom pustila je korijenje tijekom trenutaka s Bitty, iako je Mary pazila da ne prekrši ili ugrozi vezu kćeri i majke, ne priznajući te osjećaje čak ni samoj sebi.

Međutim, s vremena na vrijeme, pitala se što bi se dogodilo s tom malenom djevojčicom kad bi ostala sama samcata na svijetu.

Da, povremeno bi sanjarila o tome kako bi bilo kad bi je primili u svoje živote.

Upravo zato je one noći kad joj je majka umrla Mary krenula prema imanju i palači umjesto prema Sigurnom mjestu.

No znala je da takvi osjećaji nisu primjereni ni profesionalni pa ništa nije govorila ni činila, nije se ponašala nimalo drugačije nego prema ostalim mladima s kojima je radila.

Premda to nije vrijedilo i za njezino srce.

Odmaknuvši se, podignula je pogled prema Rhageovu naočitom licu. »Što je Vishous rekao za ujaka?«

Postavila je to pitanje iako joj se činilo da ga je ranije čula kako govori da V. nije pronašao ništa.

»Rekao je da ne može naći nikoga pod tim imenom. A nema ni službenih zapisa o Bitty, njezinoj majci ili ikakvoj obitelji.« Rhage joj je palcem obrisao suze ispod očiju, a zatim ga obrisao o svoju majicu. »Pravo je siročče.«

Neko su vrijeme šutjeli. A onda je Mary rekla: »Neće sve biti zabavno kao odlazak na sladoled.«

»Znam.«

»A možda ona neće ni htjeti živjeti s nama.«

»Znam.«

»Ali sviđa ti se, zar ne? Posebna je, jel' da?«

»Itekako.« Kratko se nasmijao. »Mislim da sam odlučio da je želim posvojiti onda kad je naručila vafl.«

»Što?«

»Duga priča. Jednostavno... Čini mi se kao da bi tako trebalo biti.«

»To i ja mislim.«

Rhage se pomaknuo tako da se sad naslanjao leđima o zid, a ona se smjestila između njegovih nogu, naslanjajući mu se na prsa. Možda su se trebali prebaciti na krevet. Na kraju krajeva, tamo bi im bilo udobnije. No zbog osjećaja da se neka golema promjena događala u njihovim životima, činilo im se da je sigurnije ostati na podu, u slučaju da se potres koji se događao u njima na emotivnom planu nekako prenese u stvarni život.

Takav bi potres sravnio palaču sa zemljom.

»Ovo će trajati, Rhage. Neće se dogoditi preko noći. Morat ćemo dosta toga obaviti, zajedno i odvojeno, kako bismo se pobrinuli da to postane stvarnost.«

Sve je to bila samo prazna retorika.

U svom je srcu već donijela odluku.

Mary se uspravila i okrenula. »Želiš li biti njezin otac? Mislim, ja znam što osjećam...«

»Bila bi mi čast i privilegija.« Položio je svoju ratničku ruku preko srca i progovorio na Starom jeziku: »*Toj ću se dužnosti posvetiti svake noći dok sam na ovome svijetu.*«

Mary je duboko udahнула. A zatim i opsovala. »Morat ćemo joj objasniti... što sam ja. Što je u tebi.«

O, Bože, što ako zbog njegove zvijeri i njezine... egzistencijalne situacije... ne budu mogli biti potencijalni roditelji? Tko uopće donosi tu odluku? I kamo treba otići da saznaju kako se to radi?

Zastenjala je i opet se naslonila na Rhageova snažna prsa. Smiješno... Dok je osjećala njegove mišiće svuda oko sebe, znala je da će biti uz nju koliko god bude potrebno, da nikad neće bježati od izazova, da će ustrajati s ciljem i fokusom, nastavljati dalje sve dok ne dosegne cilj.

Takav je on bio. Nije odustajao. Nikad.

»Volim te«, rekla je gledajući ispred sebe.

»I ja tebe volim.« Zataknuo joj je kosu iza uha, masirajući joj ramena. »Mary... sve će biti u redu. Obećavam ti.«

»Možda nam neće dopustiti da je posvojimo. Čak i ako nas bude htjela.«

»Zašto?«

»Znaš zašto. Nismo baš >normalni<, Rhage.«

»Tko jest?«

»Ljudi koji su živi u konvencionalnom smislu te riječi. U kojima ne živi nikakva zvijer.«

Kad je utihnuo, rastužila se, kao da je nešto uništila. Ali morali su biti realni.

No Rhage je samo slegnuo ramenima. »Ići ćemo na savjetovanje. Ili tako nešto.«

Mary se kratko nasmijala. »Savjetovanje?«

»Jasno. Dovraga. Mogu pričati o tome kako se osjećam zbog zvijeri. A možda bi zvijer mogla pojesti kojeg savjetnika i usvojiti njihove konstruktivne kritike. Mislim, hej, mogao bih i na akupunkturu, pa se možda zmaj pretvori u zeca ili kakvu pticu pjevicu...«

»Pticu pjevicu.«

»Da, možda u glodavca. Možda se pretvori u golemog ljubičastog glodavca koji je usput i vegetarijanac.« Kad se Mary počela još jače smijati, pomazio joj je ruke. »A što kažeš na kavalirskog španijela...«

»Ma daj...«

»Ne, ne, imam nešto još bolje. Znam u što će se pretvoriti.«

Mary se okrenula u njegovom krilu i nasmijala mu se. »Budi nježan. Jutro je bilo naporno. Dobro, osim onog dijela pod tušem. Tu se nisam puno umorila.«

Rhage je podignuo kažiprst. »Okej, kao prvo, i tamo smo se malo umorili. U to si se uvjerala iz prve ruke.« Kad se opet nasmijala, kimnuo je glavom. »A-ha, tako je. A što se tiče *alter ega* zvjerke, što kažeš na golemog ljubičastog zeca jednoroga?«

»Oni ne postoje!«

»Dobro. Onda konj s krilima.«

»Ni to ne postoji.«

»Onda bi se lovcima na konje s krilima diljem svijeta ostvarili snovi!« Rhage se nasmijao. »Tko bi nas onda mogao odbiti? Nakon što svijetu učinim takvu uslugu?«

»Apsolutno si u pravu.« Pomazila ga je po licu. »Moramo smjesta tog zeca jednoroga provesti u djelo.«

Rhage se sagnuo i poljubio je. »Obožavam kad isto razmišljamo. Jednostavno obožavam.«

Pedeseto poglavlje

Kad je pala noć, Layla je bila strašno zbunjena. Jedna od mana života, u sportskom centru pod zemljom bila je ta što nije mogla namjestiti unutarnji sat prema rasporedu sunca i mjeseca. Vrijeme je bilo samo pomicanje sata, obroci su stizali kad su stizali, posjetitelji i ostalo osoblje dolazilo je i odlazilo u ujednačenom ritmu koji nije značio ništa posebno u smislu definiranja noći i dana.

Spavanje se pretvorilo u ciklus od šest sati bdijenja nakon čega bi uslijedila tri sata nemirnih snova. I ponavljanje istog, do besvijesti.

Najčešće.

No te večeri, kad je na elektronskom satu zasvijetlila brojka osam, kao i broj šesnaest iza dvije okomito postavljene točke, sklopila je oči želeći i više nego samo zaspati.

Mučilo ju je nešto još otkako je nakon ultrazvuka donijela odluku. Premetala je >za< i >protiv< u glavi sve dok nije pomislila da će poludjeti.

Naposlijetku je ipak odlučila >za<, pa kud puklo da puklo. A vjerojatno će puknuti. Jer je uvijek tako bilo kad se radilo o Xcoru.

Duboko udahnuvši, primijetila je da ju sve iritira. Plahte su je svrbjele. Jastuk pod glavom nije bio dobro namješten, a nije joj pomagalo ni kad bi ga pomicala gore-dolje. Težina trbuha doimala se prevelikom, kao da se radi o nečemu odvojenom od ostatka tijela. Svrbjela su je i stopala, kao da je netko škaklja percem. Kao da je disala sa samo pola pluća.

Briši >kao<.

Tama u sobi *sve je* dodatno naglašavala.

Opsovavši, primijetila je da su joj se oči same otvorile pa je poželjela da je stavila povez preko njih samo kako bi joj kapci ostali sklopljeni.

Koncentrirajući se, natjerala se da diše polako i duboko. Opuštanje napetosti u tijelu počelo je od nožnih prstiju i penjalo se sve do ušiju. Smirivalo joj misli.

San je stigao u usporenom valu, ponirala je dublje od svijesti, oslobađala se boli i patnje, brige i straha.

Osjećaja krivnje.

Dopustila si je trenutak uživanja u bestežinskom lebdenju. A onda je poslala svoju srž, svoju dušu, to čarobno svjetlo koje je davalo život njezinom tijelu, ne samo izvan bolničkog kreveta i izvan sobe, ne samo niz hodnik, što dalje od sportskog centra... već i izvan zemaljske stvarnosti. Do Svetišta.

S obzirom na trudnoću, za nju je bilo opasno putovati na Onu stranu u fizičkom obliku. Međutim, na ovaj je način prevalila udaljenost s gracioznošću i lakoćom – osim toga, čak i kad je napustila svoje tijelo, mogla ga je i dalje osjetiti pod plahtama i tako neprestano nadzirati svoje tjelesno utjelovljenje. Ako išta iskrsne, vratit će se u tren oka.

Nekoliko trenutaka poslije, stajala je na blistavoj zelenoj travi. Iznad nje, blistavo je nebo odašiljalo svjetlost iz izvora koji se nije mogao definirati, a svugdje oko nje, u daljini, šumska je ograda označavala granice Svetišta. Bijeli, mramorni hramovi blistali su drevnim i svježim sjajem kao i one noći kad ih je prije toliko mnogo tisućljeća Čuvardjeva oživjela, a šareni tulipani i sunovrati nalikovali su draguljima prosutim iz zlatareve torbe.

Udišući slatki zrak, osjetila je kako se puni energijom, što ju je podsjetilo na sva stoljeća koja je provela služeći majci njihove vrste na tom mjestu. U to je vrijeme sve bilo bijelo, nije bilo nikakvih nijansi ili varijacija, ništa nije bacalo ni sjenku. Trenutni Primužjak, Phury, sve je to promijenio, oslobađajući nju i njezine sestre kako bi mogle živjeti tamo dolje, kako bi iskusile svijet i sebe kao individue, umjesto da budu samo karike u lancu homogene cjeline.

Nesvjesno je položila dlanove na trbuh i preplašila se. Trbuh joj je bio ravan pa se uspaničila, a onda je osjetila da njezino tijelo ipak i dalje normalno funkcionira dolje na Zemlji. Da, pomislila je. Blizanci su još bili u tijelu, duša nije. U tom je trenutku bila samo pokretna opsjena, istovremeno postojeća i nepostojeća.

Podignuvši nabore svog svečanog ruha, koračala je preko nepreglednih brežuljaka, prolazeći pored privatnih odaja Primužjaka gdje se nekoć odvijalo oplođivanje, nastavljajući dalje sve dok se nije zatekla na pragu pisarskog manastira.

Brzi pogled uokolo potvrdio je ono što je vrijedilo ne samo otkako je stigla, već otkako ih je Primužjak sve oslobodio. Ma koliko lijepo bilo Svetište, ma koliko toga nudilo u smislu mira i okrijepe, bilo je prazno i napušteno poput beskorisne tvornice. Zlatni rudnik čije su žile bile do kraja iskorištene. Brodska kuhinja s praznim ormarićima.

Za nju je u tom trenutku to bilo povoljno.

U srcu je osjećala slatku gorčinu. Sloboda je dovela do napuštanja, prestanka službe, prestanka života kakvog je poznavala.

No promjena je bila u naravi sudbine više nego išta drugo. I toliko se dobrog iz nje izrodilo, iako možda ne i za Čuvardjevu. Tko zna kako se ona osjeća kad je nitko dugo nije vidio?

Smjerno se pomolivši, Layla je ušla u hram promatrajući jednostavne bijele stolove sa zdjelama vode, tintom za pisanje, svicima pergamenta. U tom uzvišenom prostoru nije bilo prašine koja bi sa stropnih greda padala i mutila vodu u svetim proročkim bazenima ili brisala rubove stvari – pa ipak se doimalo kao da je proučavanje povijesti njihove vrste, nekoć sveta dužnost, sad bio napušten poduhvat za koji je bilo malo vjerojatno da će se nastaviti.

I zbog toga se hram doimao kao da propada.

Doista, bilo je teško ne pomisliti na veliku knjižnicu koja se nalazila nedaleko od tog mjesta, ne zamisliti police prepune knjiga s pomno zapisanim datumima smrti, svetim simbolima na Starom jeziku upisanima na pergament dok su pisari svjedočili zbivanjima unutar vrste gledajući u iste te zdjele. A bilo je tu i drugih zapisa, o Bratstvu Crnog Bodeža i njihovom potomstvu, o zapovijedima Čuvardjeve, Kraljevim odlukama, festivalskim obredima, tradiciji glimere, znacima poštovanja ukazanima Čuvardjevi.

Na neki način, manjak zapisa iz novije povijesti označavao je smrt njihove vrste.

No istovremeno je značio i ponovno rođenje. Toliko je dobrih stvari proizašlo iz te promjene vrijednosti, nakon priznavanja prava ženki, ukidanja krvnog ropstva, proglašavanja slobode Odabranica.

Čuvardjeva je praktički nestala u duhovnom vakuumu, kao da ju je prijašnje obožavanje nekako održavalo na životu, a sad kad ga više nije bilo, bila je onesposobljena. Istina, Layli je u nekoj mjeri ipak nedostajao stari način života, brinula se zbog toga što nisu imali duhovnog vođu u to nemirno vrijeme... no sudbina ne samo da je bila veća od nje same, već i od cijele vrste.

Dapače, i od one koja ju je stvorila.

Koračajući naprijed, prišla je jednom stolu i odmaknula bijelu stolicu. Kad je sjela, poravnala je svoje ruho i pomolila se da ono što se spremala napraviti bude za veće dobro. Bilo kakvo.

Kvrugu. Bilo je očito da je ono što se spremala učiniti bilo sasvim sebično.

Pognuvši glavu, smjerno je položila ruke oko zdjele. Pokušala se pribрати što je više mogla, zamisliti Xcorovo lice, od njegovih uskih očiju do izobličene gornje usne, od kratko ošišane kose do jakog vrata. Zamislila je njegov miris u svom nosu, njegovu impozantan fizički lik pred sobom. Zamislila je njegove nadlaktice prošarane venama, njegove grube, žuljave ruke, njegova snažna prsa i noge.

U svojoj je glavi čak i čula njegov glas. Vidjela ga kako se kreće. Uхватила njegov pogled i zadržala ga.

Površina vode se uzburkala, koncentrični krugovi pomicali su se usklađeno s otkucajima njezinog srca. A onda je nastao vir.

Pojavila se neka slika, izronila iz dubine i umirila valove na kristalnoj površini vode.

Layla se namrštila i pomislila, ovo nema smisla.

Zdjela je pokazivala police, redove i redove polica prepunih... svakakvih posuda. Baklje su titrale, narančasto svjetlo obasjavalo nešto što se doimalo poput prašnjave prostorije pod zemljom.

»Xcor...?« dahtala je. »Oh... najdraža Čuvardjevo.«

Slika koju je ugledala bila je bistra kao da je stajala nad njegovim polegnutim tijelom. Bio je pokriven bijelim plahutama, na nosilima između svih tih polica, oči su mu bile zatvorene, koža blijeda, ruke i noge nepokretne. Aparati su zujali pored njega, isti oni koje je prepoznala iz klinike. John Matthew i Blaylock sjedili su na kamenom podu pored njega, Johnove su se ruke micale dok je nešto govorio.

Blay je samo kimao glavom.

Layla je snagom uma promijenila sliku kako bi bolje vidjela što se nalazilo ispred i iza mjesta na kojem je ležao Xcor. Nastavila je dublje u prostor koji se doimao poput nekakve špilje i naposljetku došla do velike obredne prostorije...

Grobnica.

Xcor je bio u predvorju Grobnice.

Layla je namjerno vratila sliku na Johna i Blaya, i čula je Blaya kako govori: »... tlak pada. Tako da ništa od operacije. Ali ne izgleda mi kao da bi se mogao svakog časa probuditi.«

John je odgovorio znakovnim jezikom.

»Znam. Ali koja je druga mogućnost?«

Layla je zamolila prizor u zdjeli da joj pokaže put van pa se slika okrenula u drugom smjeru sve dok nije došla do čvrstih vrata s čeličnom mrežom preko rešetki, kao i lokota dovoljno čvrstog da spriječi ulazak čak i najupornijih uljeza. Zatim se našla u truhu špilje, kameni su zidovi bili isprani rukom prirode, ili kombinacijom prirode i nečijih ruku.

Naposljetku je izbila u gustu borovu šumu.

Šireći sliku, gledala je kako krajolik postaje sve manji i manji... sve dok nije ugledala svjetla palače.

Dakle, i dalje je bio na imanju. Ne tako daleko.

Puštajući zdjelu, promatrala je kako ono što je dotad gledala nestaje kao da nikad nije ni postojalo, voda je ponovno postala bistra i bezoblična.

Naslonila se i dugo razmišljala.

Zatim je ustala i napustila pisarski manastir.

No nije se vratila na Zemlju. Barem ne odmah.

»Osjećam se kao da ćemo nadrapati.«

Mary je sjela pokraj Rhagea u knjižnici palače i potapšala ga po koljenu. »Znaš da to nije istina.«

»Izgledam dobro?«

Naslanjajući se na naslonjač presvučen svilom, Mary je pogledala svog helrena. »Zgodan si kao i uvijek.«

»Hoće li nam to ići u prilog?«

»Kako ne bi?« Poljubila ga je u obraz. »Samo upamti da joj se ne smiješ upucavati. Ona je žena tvog najboljeg prijatelja.«

»Kao da sam to mislio. Super izgleda i sve to, ali kao i s većinom aparata u Fritzovoj kuhinji, nemam namjeru zaskočiti nijednog.«

Mary se nasmijala i još jednom ga stisnula. Zatim se opet počela osjećati kao da će joj glava eksplodirati. »Dakle. Da. Uglavnom... Znaš, nikad nisam obraćala pažnju na ovu prostoriju. Lijepa je.«

Kad je Rhage odgovorio s *mm-hmm*, osvrnula se po policama s knjigama, vatrici koja je pucketala i bogatim zlaćanim tonovima na tepisima, zastorima i jastucima. Nalazio se tu i radni stol. Naslonjači na kojima ste se mogli ušuškati s knjigom iz te kolekcije, ili Kindleom, ako vam je to zanimljivije. Brojna ulja na platnu. A zatim i razne stvarčice koje je Darius prikupio dok je bio živ, od posebnih školjki do rijetkog kamenja i fosila.

»Ne mogu disati.«

Kad je Rhage spustio glavu među koljena, protrljala mu je ramena, umirujući sebe koliko i njega. Vjerojatno mu ne bi pomoglo kad bi mu rekla da se i sama osjeća kao da se guši. I da joj je malčice mučno.

Marissa je dotrčala deset minuta poslije. »Tako mi je žao! Žao mi je što... o, hej, Rhage.«

»Hej«, Rhage se nakašljao i podignuo dlan. »Ah., hej. Da.«

Marissa je pogledavala od jednog do drugog. Zatim se malo pribrala i zatvorila vrata. »Pitala sam se zašto želiš da se nađemo baš ovdje. Sad mi je jasno.«

»Da«, rekao je Rhage. »Ja ne mogu., pa, znaš. Ući u Sigurno mjesto. Što znaš i sama... jer si ti upraviteljica. I... zbilja bih mogao prestati pričati, ha?«

Marissa je prišla bliže vatri, njezina nevjerojatna ljepota kao da je privlačila svu svjetlost i toplinu

koja je dopirala iz kamina. Kad je sjela na fotelju, prekrizila je noge kao prava dama, što je i bila.

Izraz na njezinom licu bio je udaljen, ali ne i hladan. Izgledala je kao da se priprema za nešto.

Ovo neće ispasti dobro, Mary je pomislila sa strepnjom.

»Uglavnom... Hvala ti što si se našla s nama.« Mary je uzela Rhagea za ruku. »Neću okolišati. Rhage i ja smo razgovarali i voljeli bismo istražiti mogućnost posvajanja, ili barem da budemo Bittyini skrbnici. Prije nego odbiješ, sjeti se da imam iskustva u liječničkom...«

»Samo malo.« Marissa je podignula ruke. »Stani, ovdje se ne radi o tome da... želiš dati otkaz?«

»Što?«

Marissa je stavila ruku na srce i opustila se. »Nećeš dati otkaz.«

»Ne, dragi Bože, odakle ti ta pomisao?«

»Mislila sam da sam te možda uvrijedila onim razgovorom prije Posljednjeg obroka. Pomislila sam da sam zabrljala – mislim, i ja samo pokušavam učiniti ono što je najbolje za Bitty i...« Marissa je ušutjela. Stresla se. »Jeste li vi to spomenuli *posvajanje*?«

Mary je duboko udahнула. A kako je tek stisnula dlan svog helrena. »Rhage i ja smo razgovarali o tome. Želimo biti roditelji, i želimo pružiti Bitty dom pun ljubavi, mjesto koje će nazivati svojim, podršku koja nije samo profesionalna. Kao što znaš, ja ne mogu imati djecu... a Bitty je siročić. Čak ni Vishous nije uspio pronaći njezinog ujaka.«

Marissa je trepnula nekoliko puta. Ponovno je pogledavala od jednog do drugog. »Ovo je... nevjerojatno.«

Rhage se nagnuo naprijed. »Je li to dobro ili loše?«

»Dobro. Mislim...« Marissa se naslonila i zagledala u vatru. »To je divno, fantastično. Ali nisam sigurna što trebamo napraviti.«

Samo malo, je li to bio pristanak, pomislila je Mary, a srce joj je poskočilo u grudima. »I Bitty će reći što misli o toj«, rekla je nastojeći ostati smirena. »Dovoljno je odrasla da ima svoje mišljenje. Znam da neće biti lako, ni posvajanje ni roditeljstvo. I Rhage to zna. Ali čini mi se da... sve ovo nekako započinje s tobom, zar ne?«

Bez ikakva upozorenja, Marissa je skočila s fotelje i bacila ruke najprije oko Mary, a zatim i oko Rhagea. Kad je opet sjela, mašući dlanom nastojala je odagnati suze iz očiju.

»Mislim da je to *zaista* divna ideja!«

Okej, sad su se i Mary malo zamutile oči. Nije mogla ni pogledati u Rhagea jer, ako i on plače, a bila je prilično sigurna da plače, gotovo je.

»Zaista mi je drago da nas podržavaš«, Mary je rekla promuklim glasom. »Iako ne znam odgovaramo li...«

Marissa je mahnula elegantnom rukom kroz zrak. »Nimalo me ne brine hoćete li vas dvoje biti dobri roditelji. Molim te, nemoj se uopće brinuti oko toga hoću li vas ja podržati ili ne. Samo što se nikad nisam bavila nečim sličnim.«

Rhage je progovorio. »Saxton zna pravnu proceduru. Nabavio nam je neke papire. Mislim da trebam otići pred Kralja jer sam član aristokracije...«

Stani malo, Mary je podignula ruku. »Čekaj, čekaj, najprije oboje moramo proći formalnu procjenu. A moramo i još malo istražiti obitelj s majčine strane, kao i očeve. Moramo je pitati je li ona uopće zainteresirana za sve ovo. Sve se odvija jako brzo nakon majčine smrti. Ne želim da pomisli da je želimo odvojiti od njezine krvne obitelji ili da nastojimo zamijeniti nekoga koga nikad nećemo moći zamijeniti. Moramo ići polako, biti fleksibilni, ostati smireni. A postoji i potencijalni problem.«

»Koji?« pitala je Marissa.

Kad je Mary pogledala u Rhagea, on se nakašljao. »Ja jedem ljude. Mislim... zvijer ih jede. Znaš. Jede svašta. Što se ne bi smjelo, znaš, jesti.«

»Meni nikad nije predstavljala prijetnju«, ubacila se Mary. »Ali ne možemo se pretvarati da i zvijer nije čimbenik u svemu ovome. Tko god bude utvrđivao jesmo li prikladni roditelji, bila to ti ili Wrath ili netko treći, ta osoba mora biti potpuno svjesna da skupa s nama dolazi i golemo čudovište s ljubičastim ljuskama koje jede *degrade*.«

Rhage je podignuo ruku kao da je u školi i pričekao da ga prozovu. Obje su ga samo pogledale pa je

nelagodno spustio ruku. »Mmm, zvijer zapravo nikad nije konzumirala ništa osim *degrada*. Iako mi se čini da je jednom pokušala pojesti Vishousa.« Rhage je kratko ustuknuo. »Okej, dobro, prema onome što sam čuo, one je noći ganjala V.-a i Assaila do kolibe, kojoj je možda iščupala krov, i možda ih pokušala pojesti... ali *nije* uspjela.«

»Zahvaljujući meni«, Mary je istaknula.

»Sluša Mary. Zvijer. Sluša je. Mislim.« Nastala je pauza. »Sranje.«

Mary je slegnula ramenima. »Uglavnom, svjesni smo da nismo najkonvencionalniji potencijalni roditelji. Ali obećavam ti... Ako dobijemo priliku, voljet ćemo tu djevojčicu svime što imamo.«

»Potpisujem«, rekao je Rhage. »Potpisujem sve.«

Marissa je tiho izdahnula. »Upravo zbog toga nimalo me ne brine ako ćete vas dvoje posvojiti nekoga ili nešto, bio to pas iz prihvatilišta ili dijete iz Sigurnog mjesta.«

Mary je izdahnula s olakšanjem.

U međuvremenu je Rhage kopirao Marissu i počeo mahati dlanom ispred lica. Zatim se čvrsto uhvatio za nogu stolića kao da se bojavao da će se onesvijestiti. »Zar nije vruće ovdje? Osjećam strašnu vrućinu, mislim da ću se...«

Mary je skočila i otrčala prema vratima terase. Kad ih je rastvorila, rekla je: »Ponekad mu se malo zavrti u glavi. Znaš, kad mu padne kamen sa srca. Diši sa mnom, ljubavi. Diši sa mnom.«

Marissa je prešla preko sobe i sjela pokraj Rhagea. Dohvatila je jastuk i počela mahati njime gore-dolje ispred tog naočitog, strašno crvenog lica, smijući se.

»Smislit ćemo nešto. Nešto ćemo već smisliti, nekako. I nadajmo se da će na kraju priče Bitty doći kući s vama.«

Kad je Mary dohvatila drugi jastuk i počela i sama njime mahati, zagledala se u oči Brata kojeg je voljela... pokušavajući iščitati budućnost na njegovu licu. »Nadam se. Bože, toliko se tome nadam da boli.«

Pedeset prvo poglavlje

Želiš znati što!«

Kad je V. postavio donekle očekivano pitanje, Assail je prebacio mobitel na drugo uho i odložio šalicu od kave u perilicu posuđa. *Slugan* s kojim je htio porazgovarati te večeri, kako bi se njegovi bratići okanili smrznutih jela – morao je odgoditi sastanak. Pa je čišćenje ostalo i dalje na njemu.

»Probiti šifru na lokotu«, pojasnio je Assail. »Moram znati kako provaliti lokot. I to tako da poslije i dalje funkcionira.«

Brat se grubo nasmijao. »Da, moj prvi savjet bio bi da pucaš u njega, ali to ti neće pomoći ako želiš da i dalje funkcionira. Što točno želiš otkriti?«

»Tajnu.«

»Zvuči uvrnuto. Koliko je stara? Brava na lokotu, ne tajna.«

»Nova je.«

»Okej, da, imam nešto za tebe. Gdje si...«

Prekinulo ga je tiho zvono, a Assail je odmaknuo mobitel s uha. »Ah, da, evo je. Kod kuće sam, Vishous.«

»Tamo sam za dvije minute. U tvom dvorištu.«

»Radujem se tvom posjetu.« Assail je kliknuo na mobitel. »Zdravo, draga...«

Plakala je. Naasha je glasno plakala, a Assail je znao što je tomu uzrok i prije nego mu je rekla.

»Što se dogodilo?« pitao je odlazeći do stražnjih vrata i otvarajući ih.

Prohladan zrak iritirao mu je nosnice, no suzdržao se od kihanja kad se s druge strane slušalice začulo mucanje i šmrkanje.

»Mrtav je. Moj helren je... mrtav.«

Naravno da jest, pomislio je Assail. A ja znam i zašto.

»Jako mi je žao, draga. Kako mogu olakšati tvoju tugu?«

Ženka je nekoliko puta zašmrcala. »Dođi, molim te.«

»Hoću. Daj mi deset minuta.«

»Hvala ti. Slomljena sam.«

Ne, ti si njegova nasljednica, pomislio je prekidajući poziv. Tvoj ljubavnik je zaslužan za sve ovo, a ti si iduća na redu za lijes, najdraža.

Iz tame, golemi se lik pojavio na tratini, a kad je Vishous krenuo prema kući, senzori su registrirali pokret pa su se upalila svjetla.

»Netko važan je umro«, obznanio je Assail. »Izgleda da je preminuo helren Throeove ljubavnice.«

»Zbilja.«

»Mislim da nisam još paranoičan. Više sam... pažljiv.« Došao je do Vishousa na sredini tratine pa su se pljesnuli dlanovima. »Znao sam da neće dugo. Pitanje je kako je umro, a ja namjeravam to otkriti.«

»Pod tim krovom leži ubojica.«

»Tako je. Javit ću ti kad nešto otkrijem.«

»Ako ti treba pojačanje, tu smo. A ako nađeš ikakve dokaze koji upućuju na ubojstvo? Rado ću njegovu kaznu pretvoriti u smrtnu.«

»Dogovoreno.«

»O, a ako te još zanima probijanje sefova, ovo će ti trebati.« Vishous mu je pružio srebrni alat koji je nalikovao minijaturnom odvijaču. »Koristi ovo kao ključ. Trebalo bi upaliti.«

»Zahvaljujem.«

Vishous ga je potapšao po ramenu. »Dokazao si se vrijednim kože u kojoj živiš.«

»Nisam siguran je li to kompliment ili ne.«

»Mudro od tebe.«

Puf! I Brat je nestao, ostavljajući za sobom samo hladan povjetarac. Kad je otišao, Assail se okrenuo prema kući i zazvao: »Gospodo? Odlazim.«

Ehric se pojavio na otvorenim vratima. »Kamo?«

»Naashi. Izgleda da je došlo do promjene. Njezin helren je umro, ili je ubijen, što je lako moguće.«

»Zanimljivo. Javiš nam ako nas zatrebaš?«

»Hoću.«

Sklopivši oči, Assail se dematerijalizirao i poslao svoje molekule preko rijeke, do imanja Naashinog helrena. Kad se materijalizirao na glavnom ulazu, otišao je ravno do vrata i otvorio ih, ne zamarajući se kucanjem ili zvonjenjem.

Throe je stajao u predvorju, a kad je vidio vrata kako se otvaraju, namrštio se i zatim ustuknuo. »Što... Što ti radiš ovdje?«

Assail je zatvorio teška vrata za sobom, a zatim poravnao jaknu. »Pozvan sam.«

»Onda bi trebao ući kako i priliči, i najprije pozvoniti. Ne živiš ovdje.«

»A ti živiš.«

»Da.«

Assail je prešao preko prostorije i zaustavio se pred drugim mužjakom, pružio je ruku i vršcima prstiju dotaknuo rever Throeova otmjenog crnog odijela. Gad je bio privlačan... to mu se moralo priznati. Također je bio moralno iskvaren i pouzdan koliko i zmija otrovnica.

Ruku na srce, to dvoje je često išlo zajedno.

»Moj dragi dječake«, mrmljao je Assail, »ako ne znaš zašto sam pozvan, onda si ili slijep ili naivan.«

Throe je odgurnuo Assailovu ruku. »Ja nisam tvoj >dječak<.«

Assail se primaknuo. »Ali htio bi biti, zar ne?«

»Jebi se.«

»Sve što trebaš jest pristojno zamoliti i razmislit ću o tome. U međuvremenu, sjeti se da će tvoja gazdarica sad tražiti novu žrtvu, mislim, helrena. Usprkos svim tvojim čarima, vjerujem da ne ispunjavaš jedan važan kriterij. Koliko ja znam, siromašan si. Barem po njezinim mjerilima. Ja, s druge strane, nemam taj problem, zar ne? Možda me zato pozvala?«

Kad je Throe iskesio očnjake, spreman proturječiti, zvuk žurnih koraka začuo se sa zavojitog stubišta.

»Assail!«

Širom raširivši ruke, prihvatio je mirisno, pomno održavano tijelo koje se bacilo na njega, a dok je držao Naashu u zagrljaju, pogledao je Throea ravno u oči. Namignuvši mu, Assail je namjerno spustio ruku do njezine stražnjice i stisnuo je.

Naasha se malo odmaknula. »Odvjetnik je na putu. Hoćeš li ostati dok popričam s njim?«

»Naravno. Tu sam za tebe, u ovim teškim vremenima.«

»Odnijeli su ostatke mog družbenika.« Izvukla je svileni rubac iz korzeta, obrisala obraze koji su ionako bili suhi, kao i oči koje nisu bile ni crvene od plača niti razmazane šminke. »Večeras će ga kremirati. A onda ćemo održati svečani obred. Uvijek je govorio da želi upravo s ovog imanja prijeći u Sjenosvijet.«

»Onda mu moraš učiniti tu posljednju uslugu.«

»Zamolila sam goste da odu. Doimalo mi se nedoličnim da borave pod ovim krovom dok radimo te pripreme.« Još se malo brisala. »Tako sam usamljena. Sad ćeš mi trebati više nego ikad.«

Assail se naklonio, osjećajući kako Throe kipi. »Sa zadovoljstvom.«

»Možda bi sjeo sa mnom i odvjetnikom...«

Throe je progovorio. »Ne, ja ću biti uz tebe. Ovo mora ostati privatno.«

»Ima pravo«, mrmljao je Assail gladeći joj obraz stražnjim dijelom dlana. »A ja ću rado ostati ovdje koliko god da me trebaš. Pokaži mi neki boravak gdje bih se mogao zabaviti nečim iz tvoje knjižnice.«

S vrata se začulo zvono, a batler se pojavio iz stražnje prostorije. Kad je *slugan* potrčao kako bi

otvorio vrata, Throe je podignuo obrvu kao da želi istaknuti da je to način na koji se primaju gosti.

Zatim je Saxton, Kraljev vlastiti odvjetnik, ušetao u palaču.

Saxton je na mnoge načine bio prikladniji za dvorski nego za moderan život, uvojke guste plave kose odmaknuo je s lica, odijelo mu je skrojio profesionalac, kaput od kašmira i aktovka Louis Vuitton smješteni su ga negdje između dvije krajnosti, modernog dendijskog i marljivog odvjetnika.

»Gazdarice«, rekao je naklonivši se. »Moja sućut zbog vašeg gubitka.«

Usljedila je još jedna runda plakanja bez suza i mahanja maramicom, a kad je drama otpočela, Assail se povukao iz razgovora, premda je stigao prije toga pogledati u Saxtona. Diskretno su kimnuli jedan drugom, a Assailu se učinilo kao da odvjetnik dobro zna što radi u toj kući.

Ah, Wrath. Imao je prste u svemu, a Assail je bio sve uvjereniji da to nije ni loše.

»Dopustite mi da otpratim svog prijatelja u radnu sobu«, rekla je Naasha. »A onda ćemo održati sastanak u knjižnici. Moj *slugan* će vas odmah tamo odvesti, slobodno mu kažite što biste željeli za osvježenje. Throe će nam se pridružiti u svojstvu mog savjetnika.«

Assail je pazio da se sa Saxtonom pozdravi službeno, kao da se ne poznaju. Zatim je krenuo za Naashom u sobu koja je mirisala na *potpourri* i dim vatre. Kad ih je zatvorila unutra, primijetio je da su klizna vrata ukrašena kao otmjeni kipovi s jednako onoliko zlata koliko i Bulgari ogrlica koju je ženka nosila oko vrata.

Prišla mu je, nježno uzdišući. »Hoćeš li mi olakšati ovo žalovanje?«

»Uvijek.«

Povukao ju je bliže k sebi jer je ona to htjela. Nježno ju je ljubio kako joj ne bi razmazao crveni ruž, također zato što je ona to tražila.

»Draga«, rekao je, nježno pomilovavši njezine frizirane, raspuštene uvojke. »Kaži mi. Kako si otkrila da ti je dragi umro?«

Dok je govorila, pamtio je svaku njezinu riječ: »Otišla sam ga pozdraviti prije posluživanja Prvog obroka. Ležao je u svom krevetu, sasvim miran, ali bio je hladan. Jako hladan. Otišao je. U snu, što je blagoslov.«

»Dobra smrt. Lijepa smrt za čestitog mušjaka.«

Opet ga je poljubila, lickajući mu unutrašnju stranu usana, a on je mogao osjetiti okus Throea, namirisati drugog mušjaka svuda po njoj.

»Bit ćeš tu kad završim?« rekla je blago naredivši.

Assailovoj dominantnoj strani zasmetala je ta naredba, ali logika je nadjačala instinkt. »Kako rekoh, čekat ću koliko god treba.«

»Oporuka ima mnogo stavki.«

»A ja nemam nikakvog drugog posla osim da tebi služim.«

Na to je sva zablistala, a on se jedva suzdržao da ne zakoluta očima. Zatim je otplesala iz sobe, spremna da napokon sazna što će naslijediti.

»Bok, zasad«, zacvrkutala je prije nego je zatvorila vrata za sobom.

Kad se s vremenom stišalo kuckanje njezinih potpetica po mramornom podu, pogledao je uvis. Nije primijetio nikakve sigurnosne kamere, iako je provjerio samo najočitija mjesta na kojima bi se mogle nalaziti.

Prije nego ode, mora se uvjeriti da ga nitko ne promatra.

Pedeset drugo poglavlje

Fritz... Kako opisati Fritza...«

Kad se Rhage primakao semaforu, nagazio je na kočnicu i pogledao u retrovizor. Bitty je sjedila otraga i ushićeno gledala prema naprijed, kao da je ono što se spremao reći bilo nešto najuzbudljivije što će ikad čuti.

Na trenutak mu je srce brže zakucalo. Nije mogao vjerovati da postoji mogućnost da bude...

Koncentriraj se, rekao je samome sebi. Puno ih toga još čeka prije nego zbilja postanu sentimentalni.

Ali, Bože, ako se to stvarno dogodi, vodit će još hrpu razgovora s tom malom ženkom.

»Rhage?« rekla je Mary.

»Oprosti, da.« Upalilo se zeleno svjetlo pa se njegov mozak pokrenuo skupa s automobilom. »Okej, dakle Fritz izgleda kao onaj lik iz *Otimača izgubljenog kovčega*, znaš, onaj kojemu se lice rastopilo. Samo što nije tako strašan, ništa zapravo ne otpada s njega.«

»Što su *Otimači izgubljenog*... čega ono?«

Rhage je potonuo u sjedalo. »O, Bože, slušaj, morat ćemo te malo obrazovati. Ima toliko toga... Jesi li gledala *Ralje*?«

»Ne?«

Udario je glavom o naslon. »Ne! O, ne, pa to je zločin protiv čovječnosti!«

Kad se Bitty počela hihotati, Rhage je pružio ruku Mary. »Drži me za ruku, moram postaviti najvažnije pitanje.«

»Uz tebe sam, dragi.«

Rhage je opet pogledao u retrovizor. »Znaš li uopće tko je John McClane?«

»Ne.«

»Hans Gruber?«

»Mmmm... ne?«

»Maaaary, drži me!«

Mary se počela smijati, gurajući ga natrag na sjedalo. »Vozi auto!«

Dok su se cure smijale, stresao se i sabrao. »Poradit ćemo na tome kasnije. Uglavnom, Fritz je... stariji i od Boga, kako ljudi znaju reći. I sav se zbuni ako pokušaš nešto sam napraviti. Ne dopušta da čistiš iza sebe, iznervira se ako si sam spremiš neko jelo i opsjednut je usisavanjem. Ali...« podigao je kažiprst. »Kupio je hladnjak za sladoled, samo za mene. Vjeruj mi, time je iskupio hrpu grijeha.«

Mary se okrenula. »Fritz je nešto najslade na svijetu. On je šef osoblja i pazi na sve i svakog u kući.«

»Koliko vas tamo živi?« pitala je Bitty.

»Uključujući *slugane*?« Mary je utihnula na trenutak. »Isuse, mislim da nas je trideset. Trideset pet? Četrdeset? Stvarno ne znam.«

Rhage se ubacio: »Najvažnije je da je u kući...«

»... puno ljubavi.«

»... kućno kino i polica sa slatkišima.«

Kad ga je Mary ošinula pogledom, slegnuo je ramenima. »Ne podcjenjuj grickanje pralina u mraku. Bitty, reci mi da si kušala čokoladne praline?«

Kad je djevojčica odmahнула glavom s osmijehom na licu, bacio je ruke u zrak.

»Čovječe, moram te štošta naučiti, mlada damo.«

Ispred njih, u daljini se pojavio trg Lucas Square, svjetla trgovina i neonski natpisi blistali su kao da je podne. A tek pješaci. Prolaznika je bilo posvuda po širokim pločnicima, parovi su šetali rukom pod ruku, obitelji se vukle, grupice tinejdžerica i besposlenih tinejdžera šetuckale amo-tamo.

»Petak je?« pitao je ulazeći na nenatkriveno parkiralište.

»Mislim da je, ne, samo malo, subota je.« Mary je izvadila mobitel. »Da, subota je.«

»Nije ni čudo da je tolika gužva.«

Trebalo mu je vremena da pronađe pravo mjesto za parkiranje, nakon što je odbio niz mogućih mjesta jer su patila ili od kamionitisa, kamionetskog konjuktivitisa ili minikombitisa. Naposljetku je pronašao slobodno mjesto pored reda biljaka i parkirao svoju bebicu blizu pločnika.

»Da, uvijek je tako izbirljiv«, rekla je Mary izlazeći iz auta i pomičući sjedalo kako bi i Bitty izašla.

»Hej, ja pazim na svoje cure.« Kad su zatvorile vrata, protegnuo je ruku i ručno ih zaključao iznutra, a zatim je i sam izašao i ključem zaključao vozačeva vrata. »Neću da mi neki čovjek izgrebe mašinu.«

Mary i Rhage stali su jedno pored drugog, Bitty između njih. Restoran je bio malo dalje na uglu ulice, a kad je skupina glasnih ljudi izletjela kroz vrata, Rhage se namrštitio.

»Hej, Bitty«, ležerno je rekao. »Znači, nikad nisi bila u restoranu?«

»Ne.«

Rhage se zaustavio i stavio ruku na njezino rame, šokirano primijetivši koliko je tanašno i maleno. No u tom ga je trenutku nešto drugo brinulo.

»Zna biti prilično glasno, znaš? Puno brbljanja, možda čuješ i bebe kako plaču, ljudi se glasno smiju. Konobari će trčati uokolo s velikim pladnjevima s hranom, puno različitih mirisa i zvukova. Može biti previše. Ali, upamti ovo. Ako moraš ići u zahod, Mary će ići s tobom pa se ne moraš brinuti da ćeš se izgubiti ili ostati sama. A ako ti u bilo kojem trenutku bude previše, otići ćemo. Nije važno jesmo li upravo dobili jelovnike, naručili jelo ili uzeli vilice u ruke. Bacit ću stotku na stol i«, pucnuo je prstima, »gibamo odatle.«

Bitty ga je netremice promatrala. A on se zabrinuo da je možda pretjerao...

Djevojčica se zaletjela prema njemu svojim malenim tijelom i čvrsto se privila uz njega. Isprva Rhage nije znao što učiniti pa je samo držao ruke sa strane i panično pogledavao u Mary. No kad je njegova šelan dlanom prekrila usta i sama se nastojeći sabrati, uzvratilo je zagrljaj i nježno stisnuo djevojčicu.

Dok su stajali tako zajedno, Rhage je sklopio oči.

I tiho se pomolio.

Mary je mogla samo odmahivati glavom. Mislila je da je već zaljubljena u Rhagea. Mislila je da ga već voli svim srcem. Mislila je da je on njezina srodna duša, njezino središte, nešto najbolje što joj se moglo dogoditi.

Bla, bla, bla.

Sad kad ga je vidjela kako svojim krupnim rukama grli tu malenu djevojčicu?

Tko bi rekao, ne samo da je osjetila iskricu u svojim uspavanim jajnicima, već su joj praktički eksplodirali u truhu.

Kad je trojac nastavio dalje, Rhage je i dalje držao jednu ruku na Bittynom ramenu. Kao da je oboma to bila najnormalnija stvar na svijetu, iako se Rhage morao nakriviti u jednu stranu i stalno su se sudarali sve dok nisu uskladili korake.

Kad su stigli do restorana, Mary se osvrnula oko sebe i promotrila ostale obitelji. Nije si mogla pomoći a da na trenutak ne otvori vrata bajke i pretvara se da je i njihovo maleno društvanje baš poput ostalih. Da su mama, tata i kćer koji idu na večeru kako bi popričali o šašavim temama i ozbiljnim temama i ni o čemu posebno, prije nego će se zajedno vratiti na neko sigurno mjesto.

Rhage je požurio naprijed kako bi im otvorio vrata, a unutrašnjost restorana je bila točno onakva kakvu je opisao – bučna, užurbana i puna života.

Nasreću, Bitty se doimala više znatiželjnom nego nervoznom, premda se držala blizu Rhagea dok je odlazio do hostese i tražio separe za troje, po mogućnosti.

Brineta za blagajnom bacila je samo jedan pogled na njega i, gle čuda, Rhage nije morao čekati. Kad mu se mlada žena osmjehnula pokazujući sve zube, njišući dekolteom i dohvaćajući tri jelovnika s hrpe, Mary je odmahнула glavom ispričavajući se redu od dvanaestero ljudi iza njih.

»Ovuda!«

Hostesa je mahala bokovima hodajući među separeima, vodeći ih do udaljenog dijela restorana gdje se nalazio stol koji su upravo očistili, još je bio mokar, a nisu ni postavili pribor za jelo. Za ovo drugo su se smjesta pobrinuli kad su Rhage i Bitty sjeli s jedne strane, a Mary na klupicu preko puta.

»Uživajte u jelu«, hostesa je rekla Rhageu.

Prije nego je itko stigao išta reći, plavuša s kratkom kosom i hrpom šminke prišla im je s vodama na pladnju. Izraz na licu bio je kombinacija dosade i gnjavaže, sve dok nije vidjela koga poslužuje.

Mary se samo nasmijala i odmahnula glavom otvarajući svoj jelovnik. Dok je čitala golemi popis hrane koju su nudili u restoranu, bila je tek donekle svjesna da se odvija nekakav razgovor, ali nije se njime zamarala.

Kad su ostali sami, Rhage je otvorio jelovnik. »Dakle, što se nudi...«

»Uvijek to rade?« pitala je Bitty.

»Što to?« Okrenuo je plastificiranu stranicu. »Tko?«

»Ljudske žene. Tako zure.«

Rhage je dohvatio čašu vode i otpio probni gutljaj. »Ne znam o čemu pričate.«

»Kao da žele naručiti obrok tebe.«

Voda. Prskanje. Posvuda. Dok je Rhage kašljao i šakom se lupao o prsa, Mary se morala nasmijati. A morala je i odmotati svoj pribor za jelo kako bi ubrusom pobrisala stol.

»Da, rade to«, rekla je Mary. »Zalijepe se za tu njegovu fantastičnost i ne mogu si pomoći.«

Rhage je teško uzdahnuo. »Ne znam... o čemu vas dvije pričate.«

Bitty se okrenula prema njemu. »Nisi vidio kako te...«

»Ne primjećujem ih.« Rhage je pogledao djevojčicu ravno u oči. »Moja Mary je jedina ženka koju vidim. Tako jest i tako će uvijek biti. Ostale mogu šiziti koliko hoće, nikad se neće ni primaknuti onome čime sam blagoslovljen, a ja nikad, nikad neću imati nikakvog posla s njima.«

Bitty kao da je na trenutak o tome razmišljala. Zatim je uzela svoj jelovnik i blago se osmjehnula. »Mislim da je to baš lijepo.«

»Onda, što vam se jede?« pitala je Mary. »Oboma.«

»Ja sam raspoložen za odrezak.« Rhage je okrenuo stranicu. »I meksički. I piletinu. A mislim da bih mogao smazati i malo krumpira.«

Mary se nagnula prema Bitty. »Dobro da nas je samo troje. Trebat će nam mjesta na stolu za sve njegove tanjure.«

»Ja ne znam što ću«, rekla je djevojčica. »Nikad nisam vidjela... toliko toga.«

»Pa, rado ću podijeliti nešto s tobom.« Mary je sklopila jelovnik i odložila ga na rub stola. »Ali mislim da ću naručiti samo veliku salatu.«

»Ja još radim na svom popisu.« Rhage je gurnuo Bitty laktom. »Mislim da bi trebala naručiti barem jedno jelo sama. Zaslužuješ vlastiti tanjur, osim toga, ja ću pojesti sve što ne dovršiš.«

Kad se konobarica vratila, gledala je samo u Rhagea, što je bilo smiješno. Mary se sjetila kako je zbog toga bila nesigurna na početku njihove veze... naročito nakon one epizode. Ali sada? Zbilja joj nije smetalo. Rhage nije lagao. Te su se žene mogle doslovno skinuti do gola pred njim, a on se ne bi ništa više zainteresirao za njih negoli za kauč.

Čudesno kako se možete osjećati voljeno, a da vam dragi ne uputi ni jednu jedinu riječ.

»Onda, što biste htjeli?« konobarica je upitala Rhagea.

»Najprije, moje dame. Bitty?«

Djevojčica kao da se uspaničila. »Ne znam. Nisam...«

»Može prijedlog?« upitao je Rhage. Kad je kimnula, rekao je: »Uzmi hamburger sa sirom i brokulu kao prilog, i hrskave pileće prutiće sa slatkim umakom. Jednostavno. Lako za želudac. Neće puno zbuniti okusne pupoljke.«

Bitty kao da se pripremala. Zatim je pogledala u konobaricu. »Mogu li to naručiti?«

Konobarica je kimnula. »Nema problema.«

»Mary moja?«

Mary se osmjehnula. »Ja ću uzeti salatu s piletinom, bez avokada i bez sira s plijesni, od umaka samo

ranč ili nešto slično, to bi bilo super. Sa strane.«

»Imamo ranč.« Konobarica se usredotočila na Rhagea, pogled joj se zalijepio za njegovo lice, ramena, prsa. »A vi?«

»Pa, ja mislim da ću početi s ljutim pilećim krilcima i hrskavim punjenim krumpirom. Zatim ću uzeti pileće ražnjiće na japanski, njujorški odrezak s pola porcije zapečenih i pola Memphis rebaraca, odrezak srednje pečen, a za kraj dupli sendvič. O, mislim da ću uzeti i burger.

Također srednje pečen. Da, može i ranč umak s onim krilcima, molim vas. Sa strane.«

Zatvorio je jelovnik i iznenadio se primjetivši da ga svi promatraju. »Da?« rekao je konobarici.

»Da li... Čekate li još nekoga?«

»Ne.« Skupio je jelovnike na hrpu i vratio joj ih. »I može dvije Cole, molim vas. Dame?«

»Za mene voda«, rekla je Mary. »Bitty? Voda ili sok? Voda? Okej, i ona će vodu, mislim da je to to. Jako smo gladni, kao što vidite.«

Kad je konobarica otišla razrogačenih očiju, Bitty se počela hihotati. »Nećeš valjda sve to pojesti?«

»Kvragu, da.« Rhage je pružio ruku. »Hoćeš se kladiti?«

Bitty je primila njegovu ruku i protresla je. »A što ako izgubim?«

»Moraš pojesti ono što ostane.«

»Ne mogu ja to!«

Dok su se oni tako natezali, Mary ih je samo promatrala, tog velikog, nevjerojatno lijepog mužjaka i majušnu djevojčicu kako maksimalno uživaju u društvu jedno drugog.

»Mary?«

Stresla se. »Što?«

Rhage je pružio ruku preko stola. »Bitty me pitala kako smo se upoznali.«

Mary je primila njegov dlan i nasmijala se. »Ne bi vjerovala...«

»Recite mi«, pitala je djevojčica naginjući se naprijed. »Molim vas.«

Pedeset treće poglavlje

Kad je Assail zadovoljno ustvrdio da nikakva kamera ili nešto slično ne motre radnu sobu, otišao je do izrezbarenih drvenih vrata i otvorio jednu stranu. Budući da se ništa nije čulo, izašao je u predsoblje i nepomično stajao osluškajući glasove i korake.

»Sve čisto, odista«, promrsio je osvrćući se oko sebe. Upravo se spremao krenuti prema velikom stubištu kad se začuo vrisak iza zatvorenih vrata preko puta.

»... neistina!« viknula je Naasha, glas joj je bio neznatno prigušen vratima. »Onda su krivotvorili njegov potpis! Ovo je grozota!«

Loše vijesti, zapitao se s osmijehom na licu. Možda je davno izgubljenom rođaku oporuka upravo donijela sreću?

Uletio je natrag u radnu sobu i skoro do kraja zatvorio vrata za sobom kad je ona upala u predvorje i odjurila prema stubištu. Ali Throe ju je dostigao, grubo uhvatio za lakat i okrenuo prema sebi.

Naginjući se prema njoj, mužjak je rekao dubokim glasom: »*Moraš* saslušati ostale točke. Da, jasno mi je da je ovo šok, ali ne možemo se boriti protiv toga ako ne znamo cijelu priču. Vratit ćeš se unutra. Prestat ćeš vikati. I dopustit ćeš Saxonu da dovrši čitanje. Kad završi, pitat ćemo ga koja su tvoja prava i tko će donijeti odluku o pobijanju oporuke. Zatim ćemo ti naći vlastitog odvjetnika. Ali *nećeš* bezobzirno i histerično bježati odatle. Ne ako želiš dobiti novac koji ti pripada. Razumiješ li što ti govorim?«

Glas koji je začuo iz ženkinog dobro podmazanog grla bio je opak kao režanje. »Taj je novac trebao pripasti meni. Provela sam posljednjih dvadeset godina slušajući ga kako se žali. *Zaradila* sam svaki cent.«

»A ja ću ti pomoći da dobiješ ono što ti pripada. No to se *neće* dogoditi ako se ne budeš kontrolirala. Emocije ovdje nisu dobrodošle.«

Još su se malo natezali. Zatim je Naasha ispravila svoja podstavljena ramena i vratila se na sastanak. Morali ste suosjećati s jadnim Saxtonom.

No, nije bilo vremena za razmišljati o tome.

Assail nije tratio vrijeme kad su opet zatvorili vrata. Izašao je iz radne sobe, zatvorio vrata i otrčao uz stepenice. Kad se popeo na drugi kat, otišao je još dalje niz hodnik nego prije, do velike spavaće sobe čija su vrata bila otvorena. Čim je nanjušio opor miris u zraku, znao je da se nalazi u sobi njezinog helrena, a gle čuda, krevet je bio raspredmljen, jastuci posloženi na sredini madraca i sve je skupa izgledalo prilično istrošeno.

Izvadio je mobitel i napravio nekoliko fotografija. Nije imao pojma što bi moglo biti neobično u toj prostoriji, ali to će kasnije proučiti.

Mrlje. Na madracu.

Visoko na madracu, ne tamo gdje biste ih očekivali, u slučaju problema s mjehurom.

I jastuci su imali iste mrlje.

Kratko ih je pomirisao i zaključio da se ne radi ni o krvi ni o mokraći. Od čega su nastale?

U kupaonicu. Lijekovi posvuda, bočice s poklopcima, nakrivljene ili uspravne. Hodalica. Štap. Ovisi.

Ušao je i izašao odatle u manje od sedam minuta, i zaustavio se na vrhu stepenica. Postojala su dva puta do podruma. Otraga, kuda je išao prošle noći...

Ne, ovog će puta sići drugim putem.

Sklopivši oči, dematerijalizirao se do prvog kata i provukao se ispod vrata sve dok ponovno nije preuzeo fizički oblik na vrhu prednjih stepenica koje su vodile u podrum.

Sudeći prema onome što je čuo, nije imao razloga za brigu, pa je otvorio vrata i uronio u tamu. Koristeći se lampom na mobitelu kako bi se orijentirao, držao se ruba grubo klesanih stepenica, a vlažan, hladan zrak peckao mu je sinuse.

Dolje, u dnu stubišta, žurno je nastavio dalje, prolazeći pored Naashine igraonice. Nije mu se sviđala buka koju su proizvodile njegove kožne cipele na kamenom podu, ali ništa nije mogao učiniti po tom pitanju. Ubrzo je došao do vrata s lokotom.

Isti je miris još u zraku, pomislio je vadeći Vishousov alat i umećući ga tamo gdje je inače trebao ići ključ. Okrenuo je komad metala, brava se opustila i skinuo je lokot.

Ni ne provjeravajući u što se točno upušta, kliznuo je unutra i zatvorio se.

U potpunom mraku, iz kutka prostorije čulo se nekakvo šuškanje. Zveckanje...

Lanaca?

Disanje. Netko je disao u kutu.

Assail je okrenuo mobitel u tom smjeru, no malena je zraka osvjetljavala jedva par metara. Spremivši mobitel, dohvatio je jedan od pištolja i počeo tapkati po gredama pored vrata.

Kad je pronašao prekidač, stisnuo ga je...

I ustuknuo od užasa.

Goli mužjak bio je okovan za kameni pod u kutu prostorije. Zarobljen, drhtao je i sav se stisnuo u sebe, pognuvši glavu i držeći se za mršave noge, duga je kosa bila sve čime se mogao pokriti.

A miris... miris je dopirao od prastarog obroka koji je netko ostavio na pladnju nadomak ruke. Zahod, kakav takav, nalazio se pored njega, obična rupa u zemlji. Bila je tu i guma kakvu biste inače našli u vrtu, obješena o čavao. I jedna kanta.

Dokle god je živ, Assail nikad neće zaboraviti tiho zveckanje lanca kojim je to mršavo, drhtavo tijelo bilo okovano.

Assail je zakoračio naprijed.

Cvilio je kao životinja.

»Neću te ozlijediti«, Assail je promuklo rekao. »Vjeruj mi, molim te... Ja... Zašto si tu zatočen?«

Premda je već znao odgovor na to pitanje.

Bio je to krvni rob. Gledao je u krvnog roba, bile su tu čak i... da, imao je tetovaže, jednu oko vrata, par na zapešćima.

»Kako ti mogu pomoći?«

Nije dobio odgovor, mužjak se samo još više stisnuo u sebe, kosti laktova kao da su mu probijale kožu, rebra su mu bila kao tragovi kandža na obje strane torza, bedra tako malena da su mu se koljena doimala kao natečeni čvorovi.

Assail se osvrnuo oko sebe, premda je to bilo glupo. Ono što se nalazilo u sobi nije se promijenilo.

»Moram te izbaviti odavde.«

Okrenuvši se, zamislio je put van. »Odvest ću te...«

Što je mogao učiniti? Odnijeti jasnog mužjaka odatle?

Assail je zašao još dublje u tamnicu. »Hajde, smiri se. Neću ti nauditi.«

Oprezno mu se približio, bio je itekako svjestan da mu se mozak upalio kao razvodna ploča, svakojake misli su frcale i uznemiravale ga.

»Dragi moj mužjače, ne smiješ me se bojati.« Malo je učvrstio glas. »Tu sam da te spasim.«

Rob je malo podignuo glavu. Pa još malo.

Konačno ga je mužjak pogledao svojim užasnutim, crvenim očima koje su mu toliko upale da se Assail zapitao koliko je još života ostalo u njemu.

»Možeš li hodati?« pitao je Assail. Budući da nije dobio odgovor, kimnuo je prema njegovim nogama. »Možeš li stajati? Možeš li hodati?«

»Tko...« Riječ je bila tako krhka, jedva je rekao slog.

»Ja sam Assail.« Stavio je ruku na prsa. »Ja... nisam bitan. Ali spasit ću te.«

Robu su oči zasuzile. »Zašto...«

Assail se sagnuo kako bi mu dotaknuo ruku, no robov instinktivni pokret bio je tako nagao da je smjesta povukao ruku.

»Zato što te treba spasiti.« Dok je govorio, krajnje ravnodušnim glasom, osjećao se kao da se na neki način obraća samom sebi. »A ja... Meni treba neko dobro djelo da se njime dokažem.«

Osvrćući se preko ramena, izračunao je udaljenost do ulaznih vrata i kroz njih. Vrijeme koje je proteklo otkako je napustio radnu sobu. Količinu streljiva koje je ponio. Pozive rođacima koje će morati

obaviti.

I Vishousu.

Bilo kome.

Sranje. Okovi.

Ne, može ih se riješiti.

Posežući prema koricama pod pazuhom, izvadio je devetmilimetarski pištolj koji je ponio sa sobom, a zatim i prigušivač iz džepa jakne. Brzim pokretima, namjestio ga je na cijev pištolja.

»Moraš se pomaknuti.« Pokazao je prema sebi. »Moraš se odmaknuti od zida.«

Rob je i dalje drhtao, no pokušao ga je poslušati, povlačeći se na sve četiri s mjesta na kojem je bio sklupčan. Vidjele su se sjene urezane u kamen, kako na podu tako i na zidu kad se mužjak pomaknuo s mjesta.

Iznenada je znoj oblio Assailovo tijelo, skupljajući se iznad gornje usne i oko obrva, a srce mu je odjednom počelo lupati.

»Prestani...« Kad se mužjak skamenio, Assail je odmahnuo glavom. »Ne, govorim samome sebi. To nije bilo tebi upućeno.«

Okovi su bili prikvačeni za zid prstenom debelim kao palac i širokim kao vrat, pribijenim za kamen.

Metak će se sigurno odbiti. Ali koji izbor je imao? Ostaviti roba na tom mjestu nije bila opcija.

»Morat ćeš... Evo, dopusti mi da te dotaknem.«

Mužjak je kimnuo bez glasa i pripremio se za fizički kontakt. Brzim pokretom, Assail ga je podignuo...

Sudbino, nije težio ni perca.

Lanci su šuškali dok ih je potezao po podu. Jednako tako, mužjaku su zubi cvokotali dok je stenjao, očigledno ga je nešto boljelo.

Kad su se udaljili što su više mogli, Assail je spustio roba na pod i istupio naprijed, stvarajući štit od vlastitog tijela. Zatim je naciljao i...

Metak nije proizveo ni zvuka kad ga je ispalio, ali se odbijao po ćeliji i udarao o kamen sve dok se nije ukopao negdje daleko od mete. Assail je letimično provjerio je li pogoden. Zatim je provjerio roba.

»Jesi li dobro?« Kad mu je ovaj kimnuo, otišao je provjeriti prsten. »Blizu, ali nisam pogodio, prokletstvo.«

Dobro je naciljao, ali metal je bio čvrst. Međutim, nije se usuđivao još jednom opaliti.

Dohvaćajući lanac, povukao je sad oštećeni dio bliže klinu i svom snagom i težinom povukao. Gundajući, napinjući se, iznenađujuće očajan, želio ga je slomiti.

Nakon mnogo muke, čulo se visoko piskutanje, kao da ga je sam metal proklinjao, a zatim je zateturao unatrag, s prstenom u ruci, gubeći tlo pod nogama.

Pao je i gadno se udario, ali nije mario. Djelić sekunde poslije, ustao je i opet se posvetio mužjaku.

Skidajući jaknu odijela, poželio je da se sjetio ponijeti normalan kaput, no budući da se dematerijalizirao kako bi došao ovamo, pretpostavio je da mu neće trebati odjeća primjerena za hladno vrijeme vani. »Da stavim ovo na tebe.«

To se pokazalo učinkovitijim u teoriji nego u stvarnosti, zbog okova mu nije mogao navući rukave. Na kraju je vratio jaknu na sebe kako je ne bi tu zaboravio.

Omotavši lanac oko vrata, dvaput, zbog njegove dužine, podignuo je mužjaka pridržavajući ga jednom rukom. Zatim se uputio prema vratima.

Rob je bio taj koji im je otvorio put.

Što je Assailu omogućilo da uperi pištolj.

Svjetlo je ostavio upaljeno. Uskoro će cijelo domaćinstvo saznati da roba više nema pa se nije htio zamarati ostavljanjem ćelije onakvom kakvu ju je našao.

Još gore će biti ako je sastanak sa Saxtonom gotov, a Throe i gazdarica kuće ga traže.

Prošao je pored tamnice za seks. Krenuo uz stepenice.

Rob je opet dohvatio kvaku.

»Polako«, Assail je protisnuo kroz zube. »Da osluhnem.«

Nikakvih zvukova. Kimnuo je glavom, a mužjak je rastvorio vrata, Assail je brzo prošao kroz njih, srce mu je lupalo u grudima, noge su mu bile začuđujuće umrtvljene iako su normalno funkcionirale.

Brzo, laganog koraka i napetih ušiju, prolazio je kroz različite smočnice i predsoblja sve dok nije stigao do predvorja kuće.

Zaustavivši se prije nego je zakoračio u predvorje, pomolio se Čuvarđevi, Sudbini, svakom mogućem vragu da taj veliki otvoreni prostor ne bude samo prazan, već da i ostane takav dok jurišaju prema ulaznim vratima.

Nakon toga? Morat će otrčati dovoljno daleko da nađe kakvo takvo sklonište i nazove bratiće. A zatim i Bratstvo.

Kralj je zabranio držanje krvnih robova, stoga se sad ukazao pravni način da oslobode tu živu imovinu koja to nikad nije ni trebala biti. Ali Assail ga nije htio ostaviti dolje da bi se kasnije pojavio zajedno s Braćom, otišao do podruma i shvatio da je Naasha spremila roba u grob jer je nešto naslutila.

Samo da se ukaže put van, pomislio je. *Molim te...*

»Kroz ulazna vrata«, šapnuo je. »Izlazimo ravno kroz glavna vrata. Spreman? Pokušaj se držati za mene.«

Mužjak je nekoliko puta kimnuo i mrvicu jače ga stisnuo.

»Idemo.«

Assail je izletio van, brzo se krećući, lanac je zveckao, teret mu je klizio iz ruku, prljava, vlažna kosa mu je smetala...

Morao se zaustaviti niti na pola puta do cilja.

Pedeset četrto poglavlje

Molim vas«, rekla je Bitty. »Molim vas, ispričajte mi kako ste se upoznali.«

Mary je pogledala u Rhagea i zapitala se tko će se od njih dvoje okušati u tome. Kad joj je kimnuo s osmijehom na licu, slegnula je ramenima i protrljala mu ruku.

»Okej, dakle«, otpočela je. »Bila je...«

»Mračna i olujna noć«, ubacio se Rhage.

»Pa, definitivno je bila mračna.« Sjetila se noći koja se istovremeno doimala kao da je bila davno i prije dvije sekunde. »Radila sam na SOS liniji. Znaš, za ljude kojima treba savjet.« Okej, bila je to linija za sprečavanje samoubojstava, ali doimalo se prikladnim malo preformulirati taj dio. »I jedna je osoba neprestano nazivala. Naposljetku sam se našla s njim, a moja prva susjeda ga je prepoznala – bio je vampir koji još nije prošao prijelaz, zatočen u ljudskom svijetu. Ukratko, na kraju sam s njim otišla u sportski centar Bratstva kao prevoditeljica...«

»John Matthew ne može govoriti«, rekao je Rhage. »A ona zna znakovni jezik. Pomagala mu je u komunikaciji.«

»I tako sam se našla tamo, pitajući se gdje sam ja to...«

»Kad sam se ja pojavio u hodniku. Bila je to ljubav na prvi pogled.«

»Premda je u to vrijeme bio slijep...«

Bitty je uznemireno progovorila. »Zašto?«

Mary je pogledala u Rhagea i oboje su se skamenili. »Ah...«

»Duga priča«, rekao je.

Konobarica se vratila s Rhageove dvije Cole. »Zovite ako trebate još pića, u redu?«

»Hvala.« Rhage je otpio gutljaj iz velike čaše dok je žena odlazila do drugog stola. »Uglavnom, da, ništa nisam vidio, ali čim je progovorila? Bio sam zaljubljen.«

»Što si ti mislila o njemu?« pitala je Bitty.

Mary je spustila pogled kad joj se na licu pojavio osmijeh širok kao stol za kojim su sjedili. »Pa, isprva sam bila izvan sebe. Ima njega dosta, kao što i sama vidiš, a ja nisam znala gdje sam, tko je on, nisam mogla dokučiti zašto mi pridaje toliko pažnje.«

»Zato što si prekrasna. Eto zašto...«

»Uglavnoom«, Mary je ignorirala kompliment, a zatim se zaustavila pitajući se kakav će to dojam ostaviti na mladu ženu. »Ja, ah... hvala ti.«

Zar je porumenjela? Da, da, izgleda da jest.

Rhage je ustao i nagnuo se preko stola kako bi je poljubio. »To je već bolje.«

Mary je pokušala prikriti vlastitu zbunjenost otpijajući gutljaj vode. »Počeli smo izlaziti, zapravo smo na prvom spoju bili baš u ovom restoranu.«

»Stvarno?« rekla je Bitty.

»Za onim stolom...«

»Za onim stolom...«

Kad su oboje pokazali na stol preko puta, Mary je dovršila priču: »Točno tamo. I da, naručio je hrpu hrane kao i sad.«

Rhage se naslonio kad je konobarica donijela njegova prva predjela. »Oh, hvala vam. Čujte, ne moramo čekati ako su ostala predjela gotova. Samo ih donesite. Mmm, hoćeš kušati malo, Bits?«

»Dobro miriše«, djevojčica se nagnula bliže. »Da, molim.«

»Uzmi vilicu i navalj. Punjeni krumpiri su odlični. Slanina je izvor svega dobrog na svijetu.«

Dok su njih dvoje skakutali oko tanjura, Mary se prisjećala ranih dana, kad je Rhage tražio od nje da izgovori »antiestablišmentarizam« na hodniku sportskog centra. Kako se našla s njim na ovom mjestu i

gledala ga preko stola kao da je nešto najzanimljivije što je ikad vidjela. Kako se pojavio pred njenom kućom u četiri ujutro...

»O čemu razmišljaš?« pitao je Rhage.

»Ja... ah...« Budući da ju je i Bitty promatrala, Mary se pitala koliko toga može odati. »Pa, da budem iskrena, razmišljala sam o trenutku kad si otkrio...«

Mary se zaustavila. Nije željela razgovarati o vlastitoj bolesti ni pričati Bitty o svojoj neobičnoj situaciji. Ionako se već previše toga događalo.

Rhage se uozbiljio. »Znam točno čega se prisjećam.«

Mary je prekrizila ruke i naslonila ih na stol. Naginjući se naprijed, rekla je Bitty: »Kad je prvi put došao u moju kuću, nisam ga bila očekivala. Probudila sam se u četiri ujutro i otvarala limenku kave, kad sam prilično gadno porezala prst. Jasno, tek kasnije sam otkrila... pa, u tom trenutku nisam znala da je vampir.«

Bitty je odmahнула glavom. »Stalno zaboravljam da si čovjek. Što si... Jesi li se iznenadila?«

Mary se naprasito nasmijala. »Moglo bi se reći da jesam. Tek sam poslije saznala. Na kraju je proveo čitav dan sa mnom. Nije mogao otići zbog sunčeve svjetlosti, ali nije mi htio reći zašto... A onda je...«

Sjetila se kako je nestao u kupaonici. I ponovno se pojavio osam sati poslije, i ne znajući da ga tako dugo nije bilo.

»Pa, mnogo smo toga morali prebroditi. Često sam ga odgurivala od sebe.«

»Onda, što vas je spojilo?«

Mary je pogledala u Rhagea. »O, to je jako duga priča. Ono što je važno jest da je na kraju upalilo.«

»Gle, evo večere!« Njezin je helren praktički ustao dozivajući konobaricu. »Savršeno!«

Rhage je pomogao razmjestiti tanjure po stolu, vraćajući prazne i uzimajući pune, a zatim je rasporedio kalorije koje je naručio u polukrug ispred sebe i Bitty.

»Sve što sam naručio tvoje je«, rekao je djevojčici, »nemoj se sramiti.«

Kad se Rhage namjestio, nije bio ni svjestan da Bitty zuri u njega, kao da nešto preslaguje u glavi.

»Znam«, Mary je nehotice rekla. Kad ju je djevojčica pogledala, promrmljala je: »Ni ja nisam mogla vjerovati da postoji. Ali kunem se majčinom dušom da je najbolji mužjak kojeg sam ikad upoznala. A kad kaže da te nikad neće povrijediti ili dopustiti da te nešto povrijedi? On to stvarno i misli.«

Bitty je opet pogledala u Rhagea. Zatim je rekla: »Mogu kušati malo tvog odreska?«

Oo, točno je znala što treba reći, Mary je pomislila s osmijehom na licu.

Očekivano, Rhageova su se prsa nadula, jer je bio mužjak koji je rado dijelio. Zapravo, to mu je bilo još draže od samog jedenja.

»Dat ću ti najbolji komad«, rekao je dohvatajući vilicu i nož, radeći kiruršku procjenu golemog komada mesa. »Naj, najbolji.«

Kad se Assail skamenio s krvnim robom u naručju, mužjak koji se nalazio nasred Naashinog predvorja se okrenuo. Saxton je umalo iskočio iz kože kad je vidio što se pojavilo pred njim.

Nasreću, Kraljev se odvjetnik brzo oporavio. A bio je i dovoljno sabran da stiša glas. »Što to...«

Assail je progutao knedlu. »Pomozi mi. Molim te.«

Saxton je tapkao po jakni, a zatim je, ako se Assaila pita, izvukao Sveti gral. »Moj auto je vani, noćas sam morao u kupovinu, hvala Čuvarđjevi na tome. Uzmite ga, ali budite brzi. Zamolili su me da izađem dok vijećaju. Ne znam koliko će im trebati. Idi! Smjestaj!«

Odvjetnik je jurnuo prema ulaznim vratima i širom ih rastvorio, a Assail se odvuкао preko predvorja prema hladnom noćnom zraku koji je dopirao unutra.

»Zadržavat ću ih«, rekao je Saxton, »koliko god budem mogao.«

Assail se zaustavio na svega djelić sekunde da uzme ključ i zatim stupi preko praga. »Dužan sam ti. Zauvijek.«

Nije čekao odgovor. Pojurio je van, najradije bi bio preskočio niske stepenice da je mogao. Dragi Bože, ti lanci, ti užasni okovi, zveckali su i prijetili da će mu prekinuti dotok zraka dok je hodao prema

BMW-u 750i.

Praktički je bacio muškaka na stražnje sjedalo.

Nije bilo vremena za gubljenje. Otarasivši se tereta, pojurio je prema vozačevoj strani, uskočio unutra i upalio motor. Mamilo ga je da odmah stisne gas, ali nije htio riskirati da škripa ne pobudi neželjenu pažnju. Hitro je krenuo, ali ne i prebrzo, i uskoro je već vozio dalje, vila je polako nestajala u retrovizoru dok se spuštao niz dugačak prilaz.

Sav je drhtao dok je vadio mobitel.

Poziv je ostvario preko aplikacije Siri. Kad je primio odgovor, preskočio je pozdrav. »Vishous, treba mi liječnička pomoć. Odmah. Gdje se nalaziš? Okej. Dobro. Mogu biti tamo za petnaest minuta. Molim te. Požuri.«

Prekidajući poziv, nakrivio je retrovizor prema dolje kako bi mogao motriti stražnje sjedalo. »Drži se. Dobit ćeš pomoć. Kaži, kako se zoveš?«

»Ja... ne znam«, čuo se slabašan odgovor.

Zaustavljajući se na kraju prilaza, Assail je skrenuo desno, ali još nije odahnuo, još nisu bili slobodni. Ima još do toga. »Drži se. Moraš... ostati pri sebi, još malo pa si na sigurnom, preblizu si da bi sad odustao. Drži se!«

Svjestan da urla, natjerao se da malo stiša glas.

»Nemoj mi sad umrijeti«, promrmljao je primijetivši da se pogubio. Kamo ide? Kamo...

Vishous mu je rekao da se uputi prema sjeveroistočnom dijelu grada, da...

Opet je izvadio mobitel i uključio Siri. Kad se Vishous javio, Assail nije prepoznao vlastiti glas. »Kamo idem? Reci mi...«

Vishous je počeo govoriti.

»Ne čujem te... Ne... vidim...« Assail je brisao oči. Sudbo, zar je plakao? »Pomozi mi...«

»Gdje si sad?«

»Ne znam.«

»Potraži neki znak. Potraži znak, Assail.«

Assailov mutan pogled podignuo se prema retrovizoru, prema golom muškaku koji je drhtao na kožnim sjedalima. Zatim je pogledao kroz vjetrobransko staklo.

»Montgomery Place. Na znaku piše... Montgomery Place.«

»Skreni ulijevo. Odmah.«

Assail je bez protivljenja napravio kako mu je rečeno, okrenuo je volan, udario o pločnik, presjekao put automobilu na suprotnoj traci. Kad se oglasila truba, Vishous se opet javio.

»Tri kilometra dalje nalazi se otmjeni trgovački centar. U njemu je agencija za nekretnine. Frizerski salon. Restorani. Zlatarnica. Otiđi otraga, tamo ću te čekati.«

Assail je kimnuo, premda ga Brat nije mogao vidjeti.

Budući da nije prekinuo poziv, Vishous je smireno rekao: »Možeš ti to, stari. Što god bilo, riješit ćemo to.«

»U redu. U redu.« Assail je opet bacio pogled na muškaka otraga. »Drži se...«

»Ne idem nikamo«, mrmljao je Vishous. »Nestat ću samo na trenutak da se dematerijaliziram. Okej, vratio sam se.«

Assail ništa više nije rekao nagnjući se prema volanu i čekajući da se pojavi – koliko je ono kilometara morao prijeći, dva? – trgovački centar. A onda se pojavio, sa svijetlećim natpisima i uglavnom praznim parkiralištem, svjetionik nade, simbol spasa.

»Tu sam, tu sam.«

Nagazio je na gas, projurivši pored agencije za nekretnine, zaobilazeći zgradu. Otraga su se nalazili samo zahodi i kontejneri, parkiralište za osoblje i prilazi za istovar robe. BMW je ubrzao, jurnuvši naprijed kao projektil.

Prednja svjetla automobila osvijetlila su usamljenu mračnu figuru na udaljenom kraju parkirališta.

Assail je nagazio na kočnicu, a zatim malo popustio kad je čuo udarac i bolan jauk sa stražnjeg sjedala. Kad se automobil naglo zaustavio, izašao je a da nije ni ugasio motor, pa se morao još jednom

uvući unutra kako bi to učinio.

»Što će ti Saxtonov auto...«

Prekinuo je Brata. »Pomozi mi...«

»Jesi li se predozirao...«

Assail je rastvorio stražnja vrata. »Pomozi mu! Molim te!«

Ponovno je morao obrisati oči, iz njih je curilo na sve strane.

Vishous je izvadio pištolj i prišao otvorenim vratima, provirujući unutra. »Koji. *Kurac*.«

»Hehehe...« Sranje, više nije mogao ni govoriti. »Našao sam ga. Iza one brave. Bio je u podrumu. Nisam ga mogao ostaviti.«

Mužjak je ustuknuo pred Vishousom, odmićući tanašno tijelo što dalje na stražnjem sjedalu, raščupana kosa prekrivala mu je mršave ruke i koščata leđa.

»Sranje«, Vishous se uspravio i pogledao ga. »Ovdje ga ne mogu ni početi liječiti. Moramo ga odvesti u kliniku. Kriste, okovi, okej, upadaj, ne za volan. Ja vozim. Objasnit ćeš mi putem.«

Assail je zaobišao automobil i otišao do suvozačkog mjesta. No tamo se zaustavio, još jednom promislio i sjeo otraga s mužjakom. Skidajući jaknu sa sebe, pokrio je golog roba.

»U redu je.« Automobil se pokrenuo, ulična svjetla dopirala su u mračnu unutrašnjost auta dok se Assail pokušavao pribрати. »Bit ćeš... Bit ćemo mi okej.«

Pedeset peto poglavlje

Layla se vratila na Zemlju i povratila svijest u svom fizičkom obliku, otvorila je oči i fokusirala na niski strop svoje bolničke sobe. Ruke su joj smjesta poletjele prema trbuhu, a dok je pomicala noge i duboko udisala, osjetila je kretnje, utješne, snažne, žive kretnje u trbuhu.

Ostavila je svjetlo u kupaonici upaljenim, a vrata gotovo do kraja pritivorena, kao što je obično i radila kad bi pokušavala spavati, pa joj je pogled odlutao prema toj svjetlosti. Zatim je pogledala na sat. Jedanaest i trideset i četiri, navečer.

Prilično se dugo zadržala u Svetištu.

Kad se iz pisarskog manastira uputila prema knjižnici, trebalo joj je vremena da pronađe ono što je tražila. Potom je provela neko vrijeme proučavajući jedan određeni svezak. Kao i ostale.

Pridižući se na madracu, protrljala je sljepoočnice.

Nije smjela proviriti u Xcorovu prošlost.

S druge strane, da je njegova priča bila drugačija, da se pravi identitet njegovog oca ispostavio različitim, ne bi bilo ni bitno, pretpostavila je. Koji šok. Čak je i usporedila informacije koje je otkrila, otvarajući svete ljetopise Bratstva Crnog Bodeža, vadila tomove, tražila nedosljednosti i proturječnosti u zapisima o njegovom ocu.

Ničeg nije bilo. Osim potvrde.

A sad više nije mogla zaboraviti ono što je otkrila.

Jauknuvši, još se malo uspravila, prebacila noge sa strane i primijetila da su joj gležnjevi toliko natekli da se doimalo kao da joj se listovi nastavljaju ravno na stopala.

Nije smjela ići u lov na informacije.

Što je napravila? Kako će objasniti zašto je gledala?

Ustajući, povukla je spavačicu prema dolje i zbacila kosu iza ramena. Opsovavši, napravila je jedan korak naprijed...

Voda. Na unutrašnjoj strani bedara.

Super. Baš joj je to sad trebalo.

Gegajući se naprijed, bila je zabrinuta zbog Xcora i ljuta na svoj mjehur. Ali barem se mogla otuširati i opustiti znajući da je sve u redu s blizancima. Uostalom, zar nisu osmislili pelene za odrasle baš za ovakve slučajeve?

Okrenula se kako bi zatvorila vrata kupaonice za sobom kad je ugledala...

Krv. Krv po podu... krvavi otisci stopala na podu.

Podižući spavačicu, ugledala je krv na unutrašnjoj strani bedara.

Čim je kriknula, netko je dotrčao, Ehlena je uletjela unutra. Sestra je samo jednom pogledala što se događa i odmah se uozbiljila. »Pođi sa mnom. Natrag u krevet. Idemo natrag u krevet.«

Layla je bila tek donekle svjesna da ju je ženka uzela za ruku i vratila na madrac.

»Blizanci... Što je s blizancima...«

»Pričekaj, pozvat ću doktoricu Jane.« Ehlena je stisnula dugme za hitan poziv. »Spojit ću te na aparate, okej?«

Sve se dogodilo tako brzo. Namjestili su žice, uključili monitore, doktorica Jane je uletjela unutra. Dovukli su i ultrazvuk. Stigao je Manny. Quinn i Blay umalo su razvalili vrata dok su ulazili.

»Blizanci«, jecala je. »Što je s blizancima...?«

Poput vjetra kad puhne preko goleti.

Xcorova se svijest vratila kao nalet vjetra koji je putovao okolo i preko krajolika, pored nečeg je

prolazio, pored nečeg šuštao, prodirući kroz tišinu. Jednako tako, bio je svjestan sve boli, a bilo je i dosta tupih dijelova tijela – mogao je osjetiti nijanse agonije i područja koja su ga škakljala... trzala se i grčila... kao i nikakav osjet u velikim predjelima tijela.

No njuh mu je bio oštar.

Miris zemlje ga je zbunio.

Sklopljenih očiju, orijentirao se što je najbolje mogao koristeći se sluhom i njuhom. Nije bio sam. Nanjušio je jednog – ne, dva vampira koja su bila s njim. Osim toga, tiho su razgovarali, barem jedan od njih jest. Drugi nije rekao ništa što je Xcor mogao razaznati.

Nije ih poznavao. Točnije, nije ih prepoznao kao svoje vojnike...

Bratstvo. Doista, da, i prije ih je već nanjušio. Onda kad je Bratstvo došlo popričati s glimerom na sastanku Vijeća.

Jesu li ga zarobili?

Mutni detalji one noći vratili su mu se u sjećanje. Bio je u gradskoj uličici, pored spaljenog automobila. Pratio je kombi za dostavu hrane... Kamo ga je pratio? Gdje je otišao?

Je li sve to samo san?

Slike su mu se pojavile u glavi, ali nisu se zadržale dovoljno dugo da razazna...

»Namršti se«, rekao je muški glas. »Ruke mu se miču. Jesi li se probudio, gade?«

Nije mogao odgovoriti ni da mu je život o tome ovisio. Zapravo, život mu i jest ovisio o tome. Ako su ga zarobili, kako i gdje...

Kampus.

Nije pratio kombi za dostavu. Ne, bio je na krovu vozila, vozio se kroz noć dok su koljači koje je ganjao nestali iz centra, prolazio je pored predgrađa, odlazeći prema kampusu napuštenog koledža ili škole.

Tamo je ugledao poprište velike bitke i strašan gubitak za Degradacijsko društvo.

Rat u kojem je pobijedilo Bratstvo.

Naišao je na nekog čovjeka. Na krovu.

A zatim su i njega odalabili po tjemenu.

Koliko je dugo bio bez svijesti? Cijelo tijelo ga je boljelo, ne kao da je pretučen, već kao da ga jako dugo nije koristio.

»Jesi li se napokon probudio?« upitao je glas.

Napokon? Da, mora da je već neko vrijeme bio u nesvijesti. Zapravo, osjećao se kao da je prilično dugo ležao u tom položaju.

Što je to zujalo?

Zvono. Odjednom se oglasilo zvono, zazvonili su mobiteli. Mužjak koji je i ranije govorio javio se na mobitel.

»Što? Kad? Koliko? O, Bože... Da. Odmah. Može li Lassiter doći ovamo na stražu? Gdje je on? Obojica ćemo doći.« Nastala je pauza. »John, da, počelo je, trebaju našu krv. Moramo ići. Ni ja ga ne želim ostaviti, ali što da radimo? Ne, ne znam gdje je Lassiter.«

Nastalo je nekakvo komešanje, kao da skupljaju zalihe.

»Ne, žele da obojica dođemo. U trudovima je. Blizanci stižu, a još je prerano.«

Layla!

Bez razmišljanja, Xcorove su se oči rastvorile. Dva ratnika su se okrenula da odu pa ga, hvala Sudbini, nisu vidjeli.

»I ja sam prestravljen«, rekao je riđokosi. »Zbog nje, zbog Qhuinna. Bit će on u redu. Ne ide nikuda.«

Zvukovi njihovih koraka su se stišavali sve dok se nije začulo lupanje, kao da su pomicali nekakva vrata ili lance. A zatim se sve to još jednom ponovilo.

Xcor je treptao kao lud. Kad je poželio sjesti, otkrio je da ne može nikuda. Na zapešćima i gležnjevima nalazili su se čelični okovi, čak i oko pasa. Štoviše, bio je preslab da bi pomaknuo išta osim glave.

Okrenuvši se, primijetio je da je okružen raznoraznim ćupovima... Radilo se o posudama, posudama razmještenim po policama koje su sezale od poda do stropa. U špilji? A bili su tu i aparati koji su motrili

njegove tjelesne funkcije, komplicirani, elektronski aparati.

»Layla...« rekao je napuklim glasom. »Layla...«

Srušivši se natrag na krevet za koji je bio privezan, želja za bijegom, za odlaskom k njoj bila je golema, premda nije znao gdje se nalazi, ni ona ni on sam. No njegovo je tijelo imalo drugačije planove. Kao što tama prekriva svjetlost dana, tako se i na njega ponovno spustio mrak.

Preuzeo ga.

Posljednja misao u njegovoj glavi bila je da ga ženka koju je istovremeno volio i koje se bojavao treba, i da želi biti uz nju...

Pedeset šesto poglavlje

Izlazeći iz restorana, Rhage se zaustavio pored hostese. Točnije, bio je prisiljen zaustaviti se jer mu je žena koja ih je posjela za stol prepriječila put i nije mogao proći.

»Jeste li uživali u jelu?« rekla je stavljajući mu nešto u dlan. »Ovo je broj naše službe za korisnike. Nazovite nas i javite kako vam je bilo kod nas.«

Način na koji mu je namignula rekao mu je apsolutno sve što je morao znati kamo će ga pozivanje tog broja odvesti, a to sigurno neće biti terensko istraživanje.

Barem ne bez štitnika za koljena.

Vratio je papirić natrag u njezin dlan. »Odmah ću vam reći. Moja žena i ja divno smo se proveli. Kao i naša... prijateljica. Hvala.«

Kad se okrenuo od nje, prebacio je ruku preko Mary i povukao je bliže k sebi. Zatim je bez razmišljanja učinio isto s Bitty. Zajedno su izišli, stišući se dok su izlazili kroz dvostruka vrata.

Vani je postalo još hladnije, no trbuh mu je bio i više nego pun i bio je uistinu sretan, bilo je čudesno kako je takvo raspoloženje stvaralo svoju vlastitu toplinu, neovisno o vremenu.

Dovraga, mogla je padati i susnježica, a on bi svejedno pogledao u mračno nebo i rekao *abhhhhh*.

Taman kad su htjeli sići s pločnika i krenuti prema autu, mini-kombi se zaustavio pored njih, a majka i kćer požurile prema njemu. Čovječe, što su ti geni. Njih dvije su imale identičnu smeđu kosu, tinejdžerica ju je nosila zavezanu u rep, mama ošišanu malo iznad ramena. Bile su gotovo iste visine, obje odjevene u plave traperice i sportske majice. Lica su im imala istu strukturu kostiju, od okruglih obraza i ravnog čela do pravilnog nosa za koji bi neki ljudi, bio je uvjeren, plaćali plastičnog kirurga.

Nisu bile ni ružne ni lijepe. Ni siromašne ni bogate. Ali smijale su se na isti način. I zbog toga su obje bile spektakularne.

Mama je otvorila vrata kćerki i pogurala je unutra. Zatim se nagnula unutra i dobacila joj: »Ha, definitivno sam dobila okladu! Definitivno! Pereš suđe cijeli tjedan. Takav je bio dogovor.«

»Mamaaaaa!«

Majka je demonstrativno zatvorila vrata i skočila na prednje sjedalo pored osobe koja joj je vjerojatno bila ili muž ili partner. »Rekla sam joj da se ne kladi sa mnom. Pogotovo kad su u pitanju citati iz *Kuma*.«

Tip se okrenuo prema kćerki. »Nema šanse, ja se u to ne petljam. Znaš da je zapamtila cijeli film napamet, a točan citat je: >Nijedan Sicilijanac ne može odbiti uslugu na dan vjenčanja svoje kćeri.<«

Majka je zatvorila vrata, a svijetlo plavi minikombi krenuo je dalje.

Na trenutak, Rhage je zamišljao kako je izgledao njihov povratak doma, i zatekao se kako jedva čeka da i njegov bude takav. Da odvedu Bitty u palaču. Da raspravljaju o *Kumu*, ako već treba. Ili kakav plastelin ima okus. Ili hoće li snijeg pasti ranije ili kasnije nego prošle godine.

»Jesmo spremni?« pitao je Bitty koja se nećkala. »Bitty?«

»Oprostite«, djevojčica je tiho rekla. »Što?«

»Hajde, idemo do auta.«

Bio je zbilja dobar osjećaj voditi svoje cure natrag do auta, još bolji voziti ih kroz ulice, poštovati prometne znakove. Držati se svoje trake. Ne nasjedati na mamac kad se par kretena u Chargeru pojavilo pored njih na semaforu gdje su nagazili na gas kao da im je produžetak međunožja.

On je ležerno nastavio dalje.

Kad mu je zazvonio mobitel, pustio ga je na govornu poštu. Uskoro će doći do Sigurnog mjesta i moći će...

Opet se oglasio.

Vadeći mobitel, namrštio se. »Moram se javiti.« Primajući poziv, primaknuo je mobitel uhu. »Manny?«

Kirurg je bio strašno uzbuđen. »Trebam te ovdje, smjesta. Layla krvari. Porađa blizance, trebaju nam

vene za nju. Možeš li se dematerijalizirati?»

»Sranje«, prosiktao je paleći pokazivač smjera i parkirajući sa strane. »Da. Mogu.«

Mary i Bitty su ga uznemireno pogledale kad je poklopio i okrenuo se prema njima. »Slušajte, jako mi je žao. Došlo je do...« Zaustavio se pogledavši u djevojčicu. »Moram se vratiti kući.«

»Što se događa?« pitala je Mary.

»Layla.« Nije htio ulaziti u dublje. Ne nakon onog što je Bitty upravo prošla. »Treba im pomoć. Možeš li je ti odvesti natrag? Moram se smjesta dematerijalizirati.«

»Apsolutno. A ja ću doći ravno doma...«

»Mogu li s vama?« pitala je Bitty.

Na trenutak se čulo samo *mmm*. Zatim se Mary okrenula prema stražnjem sjedalu. »Bolje da te vratim u Sigurno mjesto. Ali jednog dana bi mogla.«

»Hoćeš biti okej?«

Rhageu je trebao trenutak da shvati da se djevojčica obraća njemu. Kad ju je pogledao u oči, razrogačene i napete, osjetio je neobičan grč u tijelu.

»Da. Bit ću u redu. Samo moram pomoći jednoj prijateljici.«

»Oh. U redu onda. Kad ćemo se opet vidjeti?«

»Kad god želiš. Uvijek sam tu za tebe.« Pružio je ruku natrag i dlanom joj pomilovao lice. »I morat ćemo pogledati *Kuma*. Prvi i drugi dio. Treći ne.«

»Što je to?« pitala je kad je otvorio vrata i izašao.

»Samo najbolji film svih vremena. Budi dobra.«

Mary je već izašla i zaobišla automobil s prednje strane, pa su se našli ispred haube, između svjetala, i zagrlili na sekundu.

»Volim te«, rekao je dajući joj brzinski poljubac.

»I ja tebe. Reci im da ću doći kući.«

Kad je pogledao Mary u oči, zamislio se u Quinnovom položaju, puta milijun. Zatim se stresao i opet fokusirao.

»Hoću.« Uzeo je njezino lice među svoje dlanove i opet je poljubio. »Vozi oprezno.«

»Uvijek.«

Kimnuvši glavom, sklopio je oči, duboko udahnuo, a zatim nestao odatle, putujući kao skup molekula iznad ljudskih četvrti... preko polja... još dalje, do podnožja koje se kasnije pretvorilo u planinu.

Materijalizirao se na ulazu u palaču, uletjevši u predsoblje, stavljajući lice pred sigurnosnu kameru. Dok je čekao da mu netko otvori, srce mu je lupalo kao ludo iz više razloga. No ponajviše zbog načina na koji ga je Bitty pogledala.

Neobično kako vas netko može potpuno promijeniti.

Vrata su se rastvorila, a s druge se strane nalazio Fritz, i izgledao je zabrinuto. »Gospodine, jako mi je drago da vas vidim. Svi idu dolje u sportski centar. Upravo pripremamo namirnice u slučaju da netko uopće bude mogao jesti.«

Rhage je osjetio neobičan poriv da zagrlj *slugana*, možda bi to i učinio da se Fritz ne bi onesvijestio od takve povrede protokola.

»Hvala ti. Na sve si mislio. To puno znači.«

Rhage je brzim i teškim koracima prešao preko mozaika koji je prikazivao stablo jabuke u cvatu, i umalo da je stigao do skrivenih vrata ispod velikog stubišta, kad se zaustavio i okrenuo.

»Fritz?«

Batler se naprasito zaustavio ispod luka na ulazu u blagovaonicu. »Da, gospodine?«

»Znam da je ovo jako loš trenutak. Ali moraš mi nešto kupiti. Što prije.«

Stari se batler toliko nisko naklonio da mu je vilica umalo udarila o ulašteni pod. »Bit će olakšanje učiniti nešto za nekoga. U ovakvim se trenucima osjećate strašno bespomoćnim.«

Sjedeći za volanom, Mary se osjećala kao da se vrijeme vrti unatrag, da su ona i Bitty nekako zapele u onoj noći kad su prelazile preko rijeke na putu prema klinici.

I to ne samo zbog Layle i onoga što se događalo kod kuće. Na stražnjem sjedalu, djevojčica se posve uvukla u sebe, pogleda prilijepljenog za prozor sa strane, lice joj je bilo poput mirne maske koja je Mary samo još više brinula jer je znala koliko je curica mogla biti zainteresirana i vesela.

»Bitty?«

»Mmm?« odgovorila je.

»Pričaj sa mnom. Znam da se nešto zbiva. Da, mogu okolišati ili se pretvarati da nisam primijetila, ali mislim da smo to već nadišle. Nadam se da jesmo.«

Djevojčica je odgovorila tek nakon nekog vremena.

»Kad smo izašli iz restorana«, rekla je Bitty, »jesi li vidjela onu ljudsku *mamen* i *kćer*?«

»Da.« Mary je duboko udahнула. »Vidjela sam ih.«

Tišina se nastavila pa je Mary pogledala u retrovizor. »To te je podsjetilo na tvoju *mamen*?«

Djevojčica je samo kimnula.

Mary je pričekala. I čekala. »Nedostaje li ti?«

To je bilo dovoljno. Iznenada, Bitty je počela plakati, veliki jecaji potresali su njezino maleno tijelo. Mary je zaustavila auto. Morala je.

Hvala Bogu da su bili u dobrom dijelu grada, u dijelu gdje je bilo puno pekara i papirnica i malenih dućana s kućnim ljubimcima. Što je značilo da ima dovoljno slobodnih mjesta za bočno parkiranje na cesti.

Izbacivši iz brzine i povukavši ručnu kočnicu, Mary se skroz okrenula, sve dok joj koljena nisu dotaknula prsa. Ispruživši ruku, pokušala je dotaknuti Bitty, no djevojčica se odmaknula.

»Ah, dušice... Znam da ti nedostaje...«

Djevojčica se okrenula, suze su joj se cijedile niz lice. »Ali ne nedostaje mi! Uopće mi ne nedostaje! Kako mi može ne nedostajati?!«

Kad je Bitty dlanovima prekrila lice i zajecala, Mary ju je pustila na miru, iako ju je to ubijalo. Uostalom, nakon tog mučnog čekanja, curica je ipak progovorila.

»Ja to nisam imala! Ono što su imale ona cura i njezina *mamen*! Ja nisam imala... oklade i smijeh... nisam odlazila na večeru, nije tata dolazio po nas sav sretan!« Šmrcala je i brisala obraze donjim dijelom dlana, pa je Mary malo prokopala po torbi i izvadila paketić maramica. Bitty ga je uzela, a zatim zaboravila da ga ima. »Moja mama se bojala, bila je povrijeđena, tražila je zaklon! A onda je bila trudna pa se razboljela... i umrla! I ne nedostaje mi!«

Mary je ugasila motor, otvorila vrata i sjela na stražnje sjedalo. Pazila je da ih obje ne zaključa u tom mračnom autu, a kad se smjestila pored curice, slabša su svjetla otkrivala svu tjeskobu i užas na Bittynu licu.

»Kako mi može ne nedostajati?« Djevojčica je drhtala. »Voljela sam je, trebala bi mi nedostajati...«

Mary je pružila ruku, laknulo joj je kad je povukla Bitty i snažno je zagrlila. Gladeći joj kosu, mrmljala je nježne riječi dok je Bitty plakala. Nije mogla izdržati a da se i sama ne rasplače.

Bilo je teško ne šaputati otrcane fraze kao *sve će biti u redu* ili *bit ćeš ti dobro* zato što je htjela učiniti nešto, bilo što, kako bi pomogla djevojčici. Istini za volju, ono čemu je Bitty bila izložena tijekom odrastanja nije bilo u redu, djeca i odrasli ljudi koji bi dolazili iz takvog okruženja jako, jako dugo se ne bi oporavili, ako bi uopće.

»Ja pazim na tebe«, bilo je sve što je mogla reći. I ponavljati iznova i iznova.

Doimalo se kao da su prošle godine prije nego je Bitty drhtavo uzdahnula i naslonila se. Mučila se s paketićem maramica pa joj ga je Mary uzela, otvorila i izvukla jednu. Pa još jednu.

Kad je Bitty ispuhala nos i srušila se na sjedalo, Mary joj je otkopčala pojas kako bi joj dala malo više prostora.

»Nisam dobro poznavala tvoju majku«, rekla je Mary. »Ali sigurna sam, da je mogla birati te nježne, normalne trenutke s tobom, odmah bi ih odabrala. Nasilje zahvaća sve ako se događa kod kuće. Ne možeš pobjeći od njega osim ako ne odeš, a ponekad ne možeš otići, pa ono preuzme sve ostalo. Ne čini li ti se da je riječ o tome da ti ne nedostaje nasilje koje ste vas dvije pretrpjele? Da ti ne nedostaje strah i bol?«

Bitty je zašmrcala. »Jesam li ja loša kćer? Jesam li... zločesta?«

»Ne. Bože, ne. Nimalo.«

»Voljela sam je. Jako.«

»Naravno da jesi. A kladim se da ćeš, ako malo bolje promisliš, shvatiti da je i dalje voliš.«

»Bila sam jako uplašena cijelo vrijeme dok je bila bolesna.« Bitty je petljala po maramicama. »Nisam znala što će biti s njom, a često sam se zapravo brinula za sebe. Je li to loše?«

»Ne. To je normalno. To se zove preživljavanje.« Mary je zatakнула pramen kose iza Bittyna uha. »Kad si mlad i ne možeš se sam brinuti za sebe, onda te takve stvari zabrinjavaju. Kvragu, i kad si stariji i možeš se brinuti za sebe, svejedno te to brine.«

Bitty je uzela još jednu maramicu, stavila je na koljeno i zagladila je.

»Kad je moja mama umrla«, rekla je Mary, »bila sam ljuta na nju.«

Djevojčica ju je iznenađeno pogledala. »Stvarno?«

»Da. Bila sam strašno ljuta. Mislim, patila je i ja sam bila uz nju godinama dok je ona polako odlazila. Nije to tražila. Nije htjela biti bolesna. Ali ja sam joj zamjerala činjenicu da se moji prijatelji ne moraju brinuti za svoje roditelje. Da moji kompići mogu slobodno ići vani i piti i tulariti i dobro se provoditi, biti mladi i slobodni, neopterećeni. Ja sam u međuvremenu morala paziti na kuću, kupovati namirnice, kuhati, a onda, kad je bolest uznapredovala, morala sam je i čistiti, prati, paziti na nju u slučaju da medicinske sestre ne bi mogle doći zbog nevremena. A onda je umrla.« Mary je duboko udahnula i odmahнула glavom. »Kad su odnijeli njezino tijelo, mislila sam samo... Super, sad moram isplanirati sprovod, pobrinuti se za račune u banci i oporuku, maknuti njezinu odjeću. Tad sam stvarno puknula. Slomila sam se i rasplakala jer sam se osjećala kao najgora kćer u povijesti svijeta.«

»Ali nisi bila?«

»Ne. Bila sam samo čovjek. I dalje sam čovjek. A tuga je nešto kompleksno. Postoje faze tuge. Jesi li ikad čula za to?« Kad je Bitty odmahнула glavom, Mary je nastavila. »Poricanje, pogađanje, ljutnja, depresija, prihvaćanje. Ljudi uglavnom prolaze kroz sve to. Ali ima tu i mnogo drugih stvari. Neriješena pitanja. Iscrpljenost. Ponekad i olakšanje, koje može doći skupa s osjećajem krivnje. Najbolji savjet koji ti mogu dati? Kao netko tko ne samo da je to prošao već je pomogao i drugima da to prebrode? Pusti misli i osjećaje da dolaze kako dolaze, i nemoj ih osuđivati. Garantiram ti da nisi jedina s mislima koje joj se ne sviđaju ili osjećajima koji se doimaju pogrešnima. Osim toga, ako razgovaraš o tome što ti se događa, apsolutno je moguće da prebrodiš tu bol, strah i zbunjenost i prijeđeš na drugu stranu.«

»A što je to?«

»Određeni mir.« Mary je slegnula ramenima. »Ponavljam, voljela bih da ti mogu reći da će bol nestati, ali ona ne nestaje. No postaje lakše. I danas mislim na svoju majku, da, ponekad boli. Mislim da će uvijek boljeti. Iskreno? Ne želim da ta tuga sasvim nestane. Tuga je... sveti način poštovanja onih koje volimo. Moja tuga znači da moje srce radi, to je moja ljubav prema njoj, i to je predivno.«

Bitty je tapšala maramicu na koljenu. »Nisam voljela svog oca.«

»Ne krivim te.«

»Ponekad me ljuti što ga moja mama nije ostavila.«

»Kako i ne bi.«

Bitty je duboko udahnula i polako izdahnula. »Je li to u redu? Je li sve ovo... u redu?«

Mary se nagnula i uzela je za obje ruke. »To je sto posto, apsolutno, sasvim u redu. Kunem ti se.«

»Rekla bi mi ako nije?«

Maryn se pogled nije kolebao. »Kunem se životom svog helrena. I još nešto. Potpuno shvaćam zašto se tako osjećaš. Razumijem te, Bitty. U potpunosti.«

Pedeset sedmo poglavlje

Assail nije imao pojma gdje se nalaze. Dok je Vishous kao lud vozio . BMW kroz ulice Caldwell, a zatim i preko polja, Assail nije obraćao pažnju kuda su prolazili. Bilo mu je stalo samo do praćenja disanja roba na stražnjem sjedalu.

»Drži se«, šaptao je.

Prije nego mu je došlo do glave što radi, ispružio je ruku i dohvatio mužjakov ledeni dlan. Trljajući ga među svojim dlanovima, pokušavao je snagom uma prenijeti dio svoje tjelesne topline i životne snage u osobu koja je gotovo nepomično ležala pored njega.

Bože, kako je mrzio te okove.

Kad je napokon pogledao kroz prozor, budući da je već ludio od brige pitajući se zašto put traje toliko dugo, namrštio se. Svuda oko njih spustila se magla, točnije, vidljivost se smanjila kao da je magla u zraku iako na krajoliku nije bilo karakterističnih blijedih oblaka.

»Ovdje ćeš biti siguran«, Assail je čuo sebe kako govori kad su prišli prvim vratima koja su vodila u sportski centar. »Ovdje će se pobrinuti za tebe.«

Nakon stajanja i ponovnog kretanja, stigli su do posljednje dionice puta, nizbrdice koja ih je vodila pod zemlju. Zatim su se našli na parkiralištu osiguranom i prostranom kao i sva ostala u okrugu Caldwell. Vishous je otišao ravno do čeličnih vrata. »Najavio sam nas.«

Assail se namrštio pitajući se kad je Brat obavio taj poziv. Nije ni primijetio. »Kako ćemo ga...«

Nije morao ni dovršiti rečenicu. Vrata su se rastvorila, a nosila se pojavila skupa sa ženkom koju su zvali doktorica Jane i još jednim Bratom koji su ih zajednički gurali. Assail je prepoznao ratnika, bio je to onaj zdepasti, s čudnim, ljudskim imenom. Poznat i kao *Uništavač*.

Iscjeliteljica je već imala krvi na svojoj širokoj plavoj košulji.

Kad je Vishous izletio s vozačkog mjesta, u trku ih je uputio u stanje otvarajući stražnja vrata. »Mužjak, dob nepoznata. Životne funkcije neutvrđene. Pothranjen. Nepoznata psihološka i fizička trauma.«

Assail je teturajući ustao na noge i otrčao oko auta kako bi pomogao izvući mužjaka koji se ponovno tresao od straha. »Pustite mene!« viknuo je. »Ne poznaje vas!«

Istini za volju, rob nije ništa bolje poznao ni Assaila. No imao je tu prednost što je upravo on oslobodio zarobljenika.

»Hajde«, rekao je mužjaku. »Neću te ostaviti.«

Assail je gurnuo ruku unutra i dohvatio roba, okrećući ga i polažući na nosila. Iscjeliteljica je odmah pokrila njegovo golo tijelo, a zbog dostojanstva ukazanog pacijentu Assail je morao nekoliko puta brzo zatrepitati očima.

»Bok, moje ime je Jane«, rekla je iscjeliteljica gledajući ravno u prestrašene oči. »Pobrinut ću se za tebe. Ovdje ti nitko neće nauditi. Na sigurnom si, nećemo dopustiti nikome da te povrijedi. Razumiješ li što govorim?«

Rob je uspaničeno pogledao Assaila.

»U redu je«, rekao je Assail. »Dobri su.«

»Kako se zoveš?« pitala je iscjeliteljica stavljajući stetoskop u uši. »Oprosti, što si rekao?«

»M-M-Markcus.«

»Markcus. To je lijepo ime«, osmjehnula se. »Poslušala bih ti srce, ako se slažeš. A stavila bih ti i infuziju kako bismo unijeli malo tekućine u tvoje tijelo. Je li to u redu?«

Markcus je ponovno pogledao Assaila.

»U redu je«, rekao je Assail. »Osjećat ćeš se bolje nakon toga. Kunem ti se.«

Nakon toga sve se odvijalo veoma brzo. Kad je infuzija krenula, napravili su prve procjene, a zatim se bacili na posao, ulazeći u modernu zgradu s bolničkim sobama i opremom, sa svakojakim licima.

Uistinu, kao da se cijelo Bratstvo motalo po klinici.

Okovi su privukli svačiju pažnju, cijela šarena skupina na hodniku okrenula se u smjeru odakle je dopiralo zveckanje lanca dok ih je iscjeliteljica požurivala naprijed, a metalne karike lupkale o pod.

»Koji vrag?« netko je rekao.

»O, Bože«, čuo se drugi glas.

Ratnici su se razmaknuli, tvoreći prolaz između sebe kako bi ih propustili. Svi osim jednog člana Bratstva.

Bio je to Zsadist. Kad je ugledao mužjaka na nosilima, toliko je problijedio da se doimalo kao da je na licu mjesta umro iako je i dalje stajao nasred širokog hodnika.

Brat Phury mu je pristupio i tihim glasom mu se obratio. Zatim je oprezno dotaknuo Brata po ruci.

»Pusti ih da prođu«, rekao je Phury. »Pusti da se pobrinu za njega.«

Kad se Z. konačno odmaknuo u stranu, Assail je nastavio dalje za njima, sve do sobe za preglede, s velikom lampom nasred stropa i staklenim ormarićima poredanim uza zidove.

Vishous ga je zaustavio na ulazu. »Pustimo ih da rade. Reci mi koji vrag se dogodio?«

Assail je bio svjestan da mu se usne pomiču i da nešto govori, ali nije imao pojma što.

Nešto mora da je imalo smisla, i bilo točno, jer je Vishous na to rekao: »Kunem ti se, zaslužuje smrt ako je to učinila.«

Doktorica Jane se okrenula prema Vishousu. »Možeš li mi pomoći oko ovih okova?«

»Odmah.«

Vishous je zakoračio naprijed, skidajući crnu kožnu rukavicu. Pruživši ruku, dohvatio je jedan kraj lanca, na dlanu mu se pojavio blistavi sjaj, zagrijao karike lanca, sve dok se nisu raspale i bučno pale na pod.

Assail je trljao lice dok je Brat išao okolo, dodirivao četiri kraja lanca i rastakao ga. Okovi oko zapešća i gležnjeva ostali su na mjestu, no barem je uklonio teški lanac.

Kad se Vishous vratio do Assaila, ovaj ga je tiho upitao: »Hoće li preživjeti?«

Brat je odmahnuo glavom. »Nemam pojma.«

Pedeset osmo poglavlje

Quinn je stajao u kutu operacijske sale i netremice promatrao Laylu dok je Manny obavljao još jedan unutarnji pregled, pognut među njezinim raširenim bedrima, s plahtom koja je sakrivala sve što je tamo radio kako bi sačuvala njezinu privatnost.

»Prerano je...« Quinn je odmahivao glavom, nastojeći govoriti tiho. »Prerano je, ovo se ne bi smjelo događati. Zašto sve ovo, ne bi tako trebalo biti. Isuse, prerano je. Koji vrag, pa ultrazvuk je potvrdio da je sve u redu...«

Ovo se ne događa, mozak je bio uporan. Ovo mora da je neki san.

Da, svake minute će se probuditi i zateći Blaya pored sebe u njihovoj spavaćoj sobi, duboko će uzdahnuti s olakšanjem, kao onda kad shvatite da baba roga koja vas plaši zapravo nije ništa drugo nego plod vaše mašte. Ili problemi s probavom.

»Probudi se«, mrmljao je. »Odmah da si se probudio. Probudi se, jebote...«

Blay se zapravo i nalazio tik do njega. Ali nisu bili u horizontalnom položaju i definitivno nisu bili gore u velikoj kući, u svojoj spavaćoj sobi. No njegov ga je mužjak svojski podupirao, jedino što ga je još držalo na nogama bila je Blayeva čvrsta ruka oko njegovog struka.

Manny je izvukao ruku ispod plahte i skinuo svijetlo plavu rukavicu. Zatim je ustao i dao znak Quinnu i Blayu da se primaknu krevetu.

Činjenica da je Layla i dalje bila pri svijesti potvrđivala je koliko je bila snažna, ali zaboga, kako li je samo bila blijeda. Bilo je toliko krvi uokolo, puna posuda ispod njezine stražnjice, miris krvi u zraku kao da se vezao uz svaku molekulu kisika.

Manny je položio dlan na Laylino rame i obratio joj se. »Krvarenje usporava. To je dobra vijest. No oba blizanca pokazuju znakove fetalnog stresa, a dječakovi otkucaji srca počinju varirati. Osim toga, naročito me brine curica, budući da je ona manja. Savjetujem da napravimo carski rez...«

»Ali prerano je!« Layla je uspaničeno pogledala Quinnu. »Prerano je...«

Manny ju je uzeo za ruku. »Layla, moraš me poslušati. Bebe se bore, no što je još važnije, ti nećeš preživjeti ako ih ne izvučemo.«

»Nije me briga za mene! Rekao si da krvarenje prestaje...«

»Usporava. Ali ponestaje nam vremena, a ti moraš biti što snažnija kad ti budem davao anesteziju.«

»Nije me briga što ćeš mi učiniti! Moraš ih zadržati unutra...«

Layla je zadržala dah kad je osjetila novi trud, a Quinn je protrljao lice. Zatim je dao Mannyju znak da se malo odmakne zajedno s njim. Stišavši glas, Quinn je upitao: »Koji vrag se događa?«

Mannyjev je pogled bio čvrst usred sve te panike, sigurna luka u uskovitlanom moru emocija. »Razgovarao sam s Haversom. Ne možemo ništa učiniti kako bismo održali trudnoću. Ultrazvuk je pokazao da se posteljica odvaja od maternice. To je točno ono što se dogodilo i Beth, ovo je vrlo uobičajeno, naročito kod blizanaca, ali je i uzrok većine smrtnih slučajeva kod majki i fetusa vaše vrste. Layla nigdje nije pogriješila, napravila je sve kako treba. No situacija se svodi na ovo, trudnoća ne ide dobro. U ovom trenutku moramo spasiti njezin život i pokušati spasiti njihov.«

Nastala je pauza. Quinn je iznova i iznova u glavi prevrtao riječi koje je upravo čuo. »Što je s njihovim plućima? Treba nam još nekoliko noći...«

»Imamo posebne aparate za disanje iz Haversove klinike koji im mogu pomoći. Imamo pravu opremu. Ako ih izvučemo, i ja i Ehlena i Jane znamo što treba dalje činiti.« Quinn je trljao lice osjećajući poriv za povraćanjem. »Okej, u redu. Učinit ćemo to.«

Skupljajući snagu, otišao je do Layle i počeo joj odmicati plavu kosu sa znojnog lica. »Layla...«

»Žao mi je! Tako mi je žao! Ja sam kriva...«

»Ššš, ššš, ššš.« I dalje ju je gladio po licu kako bi je smirio. »Slušaj me, ne, slušaj me. Čuj što ti govorim, nitko nije kriv za ovo. Tvoj život je bitan. Ne mogu izgubiti... Neću zbog ovoga sve izgubiti, okej? To je u rukama Čuvarđeve, sve ovo. Što god da se dogodi, tako treba biti.«

»Tako mi je žao...« Netremice ga je promatrala, iz kuteva očiju cijedile su se suze i močile tanki bijeli jastuk pod njezinom glavom. »Qhuinn, oprost mi.«

Poljubio ju je u čelo. »Nemam ti što oprostiti. Ali moramo ovo učiniti...«

»Ne želim izgubiti tvoje mlado...«

»To je *naše* mlado.« Pogledao je u Blaya. »Zajedno smo to napravili, bez obzira na ishod, ja sam u miru, okej? Sve si napravila najbolje što si mogla, ali u ovom trenutku, moramo ići dalje.«

»Gdje je Blay?« Osjetila je novi trud i stisnula zube, pokušavajući prebroditi bol. »Gdje je...«

Blay im je prišao. »Ovdje sam. Ne idem nikamo.«

U tom je trenutku ušla doktorica Jane. »Kako smo?«

»Layla«, rekao je Qhuinn, »moramo ovo učiniti. *Odmah*.«

Dok je Layla ležala na nosilima, tijelo izvan njezine kontrole, budućnost njezinih blizanaca upitna, osjećala se kao da se nalazi u jurećem automobilu i juri prema oštrom zavoju na skliskoj cesti. Ta je metafora bila tako prikladna da bi svaki put kad bi trepnula, osjetila naginjanje i brzinu, prepoznala glasno škripanje guma, pripremala se za udarac i nesreću u kojoj će se auto preokrenuti naopačke, a ona će sigurno stradati.

Zapravo, već je osjećala bol od tog udarca koji je pulsirao u dnu leđa i dosezao vrhunac u grčevima koji su joj parali trbuh.

»Vrijeme je«, rekao je Qhuinn, a njegove raznobojne oči izgarale su voljom tako snažnom da ju je smjesta utješila.

Kao da je bio spreman upustiti se u bitku sa smrću, za nju i za mlado.

»U redu?« pitao je.

Pogledala je u Blaya. Kad je i on kimnuo, i ona je učinila isto. »U redu.«

»Smijemo li je nahraniti?« upitao je Qhuinn.

Jane je zakoračila naprijed i odmahнула glavom. »Želudac joj mora biti prazan zbog anestezije. Moramo je uspavati, nema vremena za epiduralnu.«

»Što god...« Layla se nakašljala. »Što god morate napraviti da spasite mlado...«

Sjetila se vremena kad se isto dogodilo Beth, što su sve morali napraviti kako bi spasili nju i Malog Wratha. Ako se ispostavi da Layla više ne može zanijeti? Onda neka tako i bude. Imat će dvoje. Ili možda... jedno.

Ili možda... nijedno.

Oh, najdraža Čuvarđevo, pomolila se i počela plakati. *Uzmi mene. Pusti mlado i radije uzmi mene.*

Okrećući glavu, kroz suze je pogledala u dva inkubatora koje su odmaknuli i smjestili uza zid. Pokušala je zamisliti svoje blizance u njima, malene, ali žive.

Nije mogla.

Stenjući, osjetila je apsurdan poriv da samo ustane i ode odatle, kao da se radi o filmu koji je mogla prestati gledati jer joj se nije sviđao zaplet. Ili knjizi koju je mogla zatvoriti jer joj se nije sviđao smjer u kojem je autor odveo likove. Ili slici koju je mogla uništiti kistom zato što se scena koju je namjeravala naslikati pretvorila u kaos.

Iznenada, kao da se prostorija napunila licima. Ušao je Vishous, njegova kozja bradica bila je prekrivena kirurškom maskom, svakodnevna odjeća skrivena ispod velike sterilne žute kute. I Ehlena je bila tu. Qhuinn i Blay su navlačili kute. Manny i Jane su razgovarali žargonom koji nije razumljivo.

»Ne mogu disati...« jauknula je.

Iznenada se oglasio alarm, oštar zvuk izdvojio se iz ujednačenog bipkanja aparata koji su nadzirali nju i mlado.

»Ne mogu... disati...«

»Srce staje!«

Layla nije imala pojma tko je to rekao. Je li to viknuo muški ili ženski glas.

Obuzeo ju je neobičan osjećaj, kao da je potonula u mlaku vodu koja joj je prigušila vid i sluh, a njezino tijelo upalo u bestežinsko stanje. Nestala je i bol, što ju je užasnulo.

Sve dok osjeća bol, živa je, zar ne?

Kad se rastvorio bezdan i zahvatio joj svijest, poput čudovišta koje proždire plijen, pokušala je povikati upomoć, preklinjati za živote svojih blizanaca, još jednom se ispričati za grijehе za koje je samo ona znala. Ali nije bilo vremena.

Za nju više nije bilo vremena.

Pedeset deveto poglavlje

Assail je sjedio na prilično udobnoj stolici u prostoriji sasvim ugodne temperature, pa ipak mu se činilo kao da mu koža gori na kostima.

Na drugom kraju te malene prostorije, rob kojeg je spasio ležao je na bolničkom krevetu, nalikujući više vampiru prije prijelaza nego odraslom mužjaku. Plahte i pokrivači na njegovom golom tijelu trebali su ga zagrijati. Nutrijenti i tekućine ulazili su mu u vene preko cjevčica. Razni aparati procjenjivali su funkciju njegovih organa.

Spavao je.

Markcus je zaspao. Ili se onesvijestio.

I tako je Assail sjedio u bolničkoj sobi potpunog stranca, ne mogavši otići odatle kao da se njegova vlastita krv nalazi pod tim plahtama, prikopčana za aparate, polegnuta na madracu.

Trljajući ruke, želio je da nestane taj osjećaj topline u tijelu kako bi se mogao bolje usredotočiti na Markcusovo zdravlje. No već je bio skinuo jaknu odijela i kravatu. Idući bi korak bio skidanje do gola.

Trebalo mu je vremena da shvati u čemu je problem.

Opsovavši, izvukao je bočicu kokaina i držao je u dlanu, promatrajući smeđi, prozirni trbuh bočice i crni poklopac.

Brzo se pobrinuo za svoju goruću potrebu, osjećajući sram što mora šmrkati niti metar od tog mužjaka.

Pitao se koliko će proći vremena prije nego Naasha otkrije što su joj uzeli.

Kako je mogla tako nešto učiniti drugom biću? Naročito stoga što je ionako imala ergelu vitalnih mladih mužjaka koji su zadovoljavali ne samo njezine potrebe za seksom već i za krvlju.

Uistinu, svaki put kad bi Assail sklopio oči, ugledao bi onu ćeliju, namirisao onaj smrad, ponovno proživljavajući trenutak kad je upao u taj podzemni zatvor.

Odakle ga je otela? Traži li ga njegova obitelj? Koliko je dugo tamo patio, kao običan obrok koji je povremeno grickala?

Dijagnoza koju su uspostavili bila je pothranjenost, infekcija bubrega, tekućina u plućima i infekcija sinusa. No medicinsko je osoblje također ustvrdilo da se moraju napraviti i dodatne pretrage.

Od cijelog tog užasa teško je disao i morao se bolje namjestiti na stolici.

Vani je čuo Braću kako razgovaraju i koračaju po hodniku. Očigledno je netko bio gadno ranjen, s obzirom na napetost koja je vladala, no nikog ništa nije pitao niti mu je itko ponudio objašnjenje. Osim toga, Vishous je morao otići pomoći u tom hitnom slučaju s kojim su bili suočeni, no obećao je da će se vratiti...

Čulo se tiho kucanje.

»Naprijed«, promrmljao je Assail iako se osjećao kao da nema pravo pozvati ili spriječiti nekog da posjeti Markcusa.

Prošlo je nešto vremena prije nego je netko odškrinuo vrata.

»Tko je?« pitao je Assail.

Kad je ugledao o kome se radi, ustuknuo je.

Zsdist je bio Brat o kojem je čuo mnoge priče. Na kraju krajeva, ratnikova prošlost i ponašanje bili su takvi da je glas o njemu, čak i u Novom svijetu, doputovao do ušiju svih koji su živjeli u Starom kraju. Da, ožiljci na mužjakovom licu bili su zastrašujući, neravna, loše zarasla stara rana izobličila mu je gornju usnu, dok mu je iz uskih očiju isijavala zloba. Dok je stajao tako na ulazu u sobu, s praktički obrijanom glavom i krupnim tijelom, doimao se točno onakvim kakvim su ga glasine i opisivale – sociopat kojeg treba izbjegavati pod svaku cijenu.

Međutim, Assail je saznao da se njegova situacija nedavno promijenila. Da se združio. Da je dobio mlado. Da ne izgara više od ubojitog bijesa koji ga je definirao otkako su i njega samog držali protiv

njegove volje.

Zapravo, kad su se njegove žute oči okrenule prema mužjaku na krevetu, prekrizio je ruke preko prsa kao da traži način da samog sebe nekako utješi.

»Pronašao sam ga...« Assail se morao nakašljati kako bi pročistio grlo. »Okovanog za zid.«

Zsadist je polako prišao krevetu i zagledao se u Markcusa. Dugo je tamo stajao, jedva trepćući, samo je podizanje i spuštanje njegovih prsa, kao i povremeno trzanje obrva davalo naslutiti da se ne radi o beživotnom kipu.

Assail je mogao zamisliti sjećanja koja su mu vjerojatno navrla u misli. Tetovaže oko Bratovog vrata i zapešća doimale su se crnima kao i zlo koje mu je ubrizgalo tintu pod kožu.

»Zove se Marcus«, rekao je Assail. »To je sve što znam o njemu.«

Zsadist je kimnuo, ili se barem Assailu učinilo da jest. Zatim je ratnik progovorio: »Daj da... pomognem. Nekako. Bilo kako.«

Assail je umalo rekao da se ništa više ne može učiniti. No onda mu se bijes uvukao u grudi.

Assail nije bio spasitelj. Nikad to nije bio. Njegovi su interesi uvijek bili usmjereni prema njemu samome i nikom drugome. Osim toga, nikad nije gradio odnose, ni kratkoročne ni dugoročne.

No zatekao se kako netremice promatra Brata. »Što sve podrazumijeva ta ponuda?«

Istog trena, žuti je pogled bljesnuo prema njemu, Bratove su oči postale bešćutna jama Zlozemlje. »Što god treba. I još mnogo više.«

»Čak i ako zbog toga uđeš u sukob s Kraljem? Jer način na koji ću nastojati provesti pravdu neće uključivati edikte i službene proglose. I neće uživati Wrathovo dopuštenje.«

»Neće biti sukoba.«

Assailova prva pomisao bila je da ustane sa stolice, zatraži pojačanje i smjesta krene natrag prema onoj kući.

No, kad je malo bolje promislio, zaključio je da to nije dobra strategija. I da nije dovoljno nasilno.

»Nadam se da to i mislite, dragi gospodine.«

»Nisam ni gospodin ni drag.«

Assail je kimnuo. »Dobro. I ne brini. Osjećam da si u potrazi za ispušnim ventilom i ja ću ti ga osigurati, što je prije moguće.«

* * *

Natrag u knjižnici velike palače Naashina helrena, Throe je uhvatio vampiricu za ramena i protresao je. »*Slušaj me. Moraš me saslušati.*«

Iako je nastojao stišati njezino neprekidno galamljenje, morao je priznati, premda samo za sebe, da je bio jednako, beskraino frustriran. Koliko je vremena potratio u toj kući? Spavajući s njom, brinući se za nju, navodeći je na lažnu pomisao da su stvorili neku vrstu trajne veze. A cijelo to vrijeme ona ga je uvjeralala u odanost svog »ljubljenog« helrena. Pričala o tome kako će novac teći kao vino kad starac napokon izdahne. Izjavljivala mu ljubav usprkos tome što je imala i družbenika i ljubavnike.

No onda je Assail stupio na scenu, a prisutnost tog gada toliko je vlažila Naashina bedra da je Throe morao reagirati ranije nego je namjeravao. Originalni je redosljed išao tako da najprije izmijeni Naashinu oporuku, u kojoj će imenovati sebe kao najbližu rodbinu, pod krinkom da će se združiti s njom čim završi razdoblje tugovanja za sadašnjim helrenom. Zatim bi Throe uredio starčevu smrt, nakon čega bi ona »izvršila samoubojstvo«.

U tom bi trenutku Throe već bio spreman i mogao bi iskoristiti dobivena sredstva da se napokon uvuče među glimeru i osmisli strategiju za preuzimanje tog smiješnog prijestolja koje je Wrath sam za sebe uspostavio.

Ali Assail, taj jebeni žigolo, promijenio je taj redosljed, natjeravši Throea da ubrza cijeli proces, i to tako da više ne može izbjeći krivotvorenje. Ili će reagirati na vrijeme ili riskira da Naashina ionako nestalna sklonost prijeđe na najnovijeg udvarača i pomiješa mu lonce.

Throe je vidio kako je promatrala Assaila.

I sam je osjetio privlačnost prema tom mužjaku, prokleti bili oboje.

A sad i ovaj kaos.

Njezin stari helren ostavio je sve što je imao nekom dalekom rođaku, mužjaku čije ime Throe nije prepoznao.

»Naasha, ljubavi moja«, Throe je žurno rekao. »Moraš razmišljati logično.«

Ovo je izgledalo loše. Odvjetnik je čekao u predvorju, bez sumnje je dolazio do raznoraznih zaključaka koji su istovremeno bili i točni i beskorisni. Ona se raspadala od ljutnje. On je postajao sve nervozniji.

Primjenjujući drugačiju taktiku, Throe je otišao do ukrašenog stola i položio dlan na hrpu papira koje je Saxton donio sa sobom. »Ovo. Ovo je sve na što se trebaš usredotočiti. Sve osim uspješnog osporavanja ovih točaka je neprihvatljivo skretanje pažnje.«

»Osramočena sam! Ovakav nemar je grozota! Ovo je...«

»Želiš li biti razborita? Ili siromašna? Moraš donijeti odluku.«

To ju je ušutkalo. »Zamisli da sve ovo nestane, da te ništa od ovog više ne okružuje, ni tvoja odjeća, ni nakit, ni sluge, ni ovaj krov nad glavom, sve je nestalo. Jer to će se i dogoditi ako ne preuzmeš kontrolu nad samom sobom. Grozota nije ono što ti je tvoj helren učinio. Grozota je što ti dopuštaš da se to dogodi. Sad, pozvat ću odvjetnika natrag ovamo. Ti ćeš ušutjeti i poslušati što ima za reći. Ili se možeš nastaviti šepiriti, tratiti vrijeme i rok za strategiju, samo kako bi naglasila svoj položaj žrtve, od kojeg nećeš imati apsolutno nikakve financijske koristi.«

Kao da je raskopčao otmjenu haljinu, pomislio je. Istog trena obuzela ju je smirenost i transformirala njezino lice od zajapurenog i pomahnitalog do, možda ne baš blaženog, ali svakako smirenijeg.

Throe joj je opet prišao. Uzevši je za ramena, poljubio ju je. »To je moja ženska. Sad možemo nastaviti dalje. Nema više ispada. Što god se još nalazilo unutra, dopustit ćeš odvjetniku da dovrši izlaganje. Ne znamo kako se boriti ako ne znamo protiv čega se borimo.«

U ime Čuvardjeve, samo da ovo upali, pomislio je.

»A sad, da ga pozovem natrag?« Kad je kimnula, odmaknuo se. »Budi svjesna svega što možeš izgubiti. To neka ti raščisti misli.«

»Imaš pravo.« Duboko je udahnula. »Uistinu si jak.«

Nemaš ti pojma, pomislio je okrećući se od nje.

Prišavši dvostrukim vratima, otvorio ih je...

Njuškajući zrak, namrštio se i osvrnuo po predvorju. Saxton je stajao pored slike jednog flamanskog slikara, proučavajući prikaz rosnog cvijeća na tamnoj pozadini, ruku skupljenih iza leđa, malčice nagnut naprijed.

»Onda, jesmo li spremni?« pitao je odvjetnik ne podižući pogled. »Ili joj treba još malo vremena da se pribere? Prošlo je više od sat vremena.«

Throe se osvrnuo oko sebe. Vrata dnevnog boravka i radne sobe nalazila su se u istom položaju kao i ranije. Nitko nigdje nije žurio. Sve je izgledalo... kao i prije.

No zašto je onda osjećao upečatljiv miris svježeg zraka svuda uokolo... svježeg zraka i... još nečega.

»Nešto nije u redu?« pitao je Saxton. »Da se vratim drugi put?«

»Ne, spremna je.« Zagledao se u odvjetnika, tražeći nekakav znak... iako nije znao čega. »Smirio sam je.«

Saxton se uspravio. Namjestio kravatu. Prišao ležernim korakom. Posve prirodnim. Bez imalo pretencioznosti.

»Možda će mi ovog puta dopustiti da dovršim.« Saxton se zaustavio. »Iako, ako tako želite, mogu samo ostaviti papire pa da ih vas dvoje sami pogledate. Moje čitanje stavki ništa ne mijenja.«

»Ne«, Throe je glatko odvratio. »Najbolje da joj pružimo priliku da postavi pitanja. Uđi još jednom i oprosti zbog odugovlačenja.«

Kad se odmaknuo u stranu i pokazao mu put, instinkt mu je nešto poručivao i nije namjeravao popustiti. »Zapravo, možda bi bilo bolje da ostaneš nasamo s njom na trenutak. Možda moja prisutnost predstavlja problem.«

Saxton je nakrivio glavu. »Kako želiš. Služim ili ne, po njezinoj volji.

»Dužni smo ti«, promrmljao je Throe. Nešto glasnije, povikao je u sobu: »Naasha, draga, idem se

pobrinuti za jelo. Možda će to olakšati ovaj zamoran postupak.«

Čekao je dok je ona polako stavljala ruku na grudi i dramatično uzdisala. »U redu, ljubavi, od ove se vijesti osjećam slabo.«

»Naravno.«

Zatvarajući vrata za odvjjetnikom, ponovno je ponjušio zrak. Previše svjež. I prehladan. Netko je otvorio vrata ili prozor.

Hodajući prema prednjem ulazu, širom je rastvorio vrata i izašao kako bi bacio oko na parkiralište.

Saxton je došao automobilom. Vidio ga je kako dolazi odozgo iz svoje sobe.

Okrećući se, vratio se u kuću i otišao ravno prema radnoj sobi, otvarajući jedna vrata. »Assail«, prasnuo je.

Ali kvragu, soba je bila prazna.

Šezdeseto poglavlje

Quinn je susprezao dah dok su Layli davali anesteziju i trbuh joj premazivali tamno smeđim antiseptikom jakog mirisa. Nije disao ni kad su se Manny, Jane, Ehlena i Vishous okupili oko operacijskog stola, po dvoje sa svake strane, i rukama u rukavicama dohvaćali i međusobno si dodavali različite instrumente.

Mogli ste nanjušiti krv u zraku kad su napravili rez, a Quinn je osjetio kako mu se tlo zaljuljalo pod nogama, kao da su se pločice rastopile.

Kad ga je Blay snažnije stisnuo za ruku, bilo je teško procijeniti je li to bilo zato što se brinuo da će se Quinn onesvijestiti ili zato što je i sam bio jednako nestabilan.

Vjerojatno oboje.

Kako je došlo do ovoga, Quinn se tiho zapitao.

No čim mu je ta misao pala na pamet, odmahnuo je glavom. Što je dovraga mislio da će se dogoditi s blizancima tamo unutra?

»Je li ona dobro?« povikao je. »Jesu li živi?«

»Evo jednog«, Blay je rekao hrapavim glasom.

»Beba A«, obznanio je Manny dodajući maleni ružičasti smotuljak Ehleni.

Nisu stigli ni pogledati mlado. Sestra se odmah bacila na posao, odnoseći bebu do jednog od dva krevetića za trijažu koje su tamo postavili.

Pretiho. Sveca mu, novorođenče je bilo pretiho.

»Je li živ?« viknuo je Quinn. »Je li živ?«

Blay ga je morao zadržati na mjestu, premda je skok naprijed zapravo bio smiješan. Kao da bi mogao ikako pomoći... Kao da je htio da sestra misli i na što drugo osim na to kako će spasiti bebu.

No Ehlena ga je pogledala. »Da, živ je. Živ je, sad ga moramo i održati na životu.«

Quinna to nije utješilo. Kako bi i moglo kad je stvorenje koje je intubirala i kojem je davala lijekove izgledalo poput nekog sićušnog vanzemaljca. Sićušni, krhki, smežurani izvanzemaljca koji nije imao ništa zajedničko s bebama koje je povremeno viđao na TV-u i koje su rađali ljudi.

»Isuse Kriste«, jauknuo je. »Tako je malen.«

Beba neće preživjeti. Znao je to duboko u sebi. Izgubit će i njega i...

»Beba B«, rekla je Jane dodajući nešto Vishousu. V. je projurio pored njih s mladim, a Quinn je uzdahnuo.

Kćer – njegova kćer – bila je još manja. I nije bila ljubičasta.

Bila je siva. Siva kao kamen.

Istog trena, sjećanje koje je nosio u sebi, kad je spavao s Laylom tijekom njezinog razdoblja potrebe, vratilo mu se u misli. Tad je i sam umalo umro, otišao je u Sjenosvijet i našao se pred bijelim vratima, usred maglovitog, svijetlog krajolika.

Na tim je vratima vidio sliku.

Sliku mlade ženke s plavom kosom i očima nalik njegovim, očima koje su pred njim promijenile boju, od nijanse Laylinih očiju do plave i zelene boje njegovih vlastitih.

Životinjski kriknuvši od boli, jaukao je u operacijskoj sali, vrištao od agonije koju nikad prije nije osjetio...

Pogrešno je pretpostavio. Bio je... u krivu. Pogrešno je protumačio ono što je vidio.

Vizija na vratima nije bila proročanstvo o kćeri koja će doći.

Već o kćeri koju će izgubiti pri porodu.

Kćeri... koja je umrla.

Šezdeset prvo poglavlje

Dok je Mary trčala kroz podzemni tunel prema sportskom centru, brzi su koraci odzvanjali kroz prostor pred njom, zvučna sjenka kao da se jednako žurila stići ondje kamo se i sama zaputila. Kad je stigla do vrata koja su vodila u ormar s uredskim zalihama, upisala je šifru i uletjela u uski prostor iza vrata, prolazeći pored polica s olovkama i notesima, rezervnim USB-ovima i hrpama bijelog papira.

Vani u uredu, zaustavila se na mjestu. Tohr je sjedio za radnim stolom i zurio u ekran na kojem su raznorazni šareni mjehurići vrludali po početnoj stranici DailyMail.co.uk.

Skočio je kad ju je primijetio i zatim protrljao lice. »Hej.«

»Kako su oni?«

»Ne znam. Čini mi se da su cijelu vječnost tamo.«

»Gdje je Autumn?«

»U Xhexinoj lovačkoj kolibi. Noćas sam slobodan, pa se spremala za našu zajedničku... znaš i sama.« Pogledao je na sat. »Razmišljao sam o tome da je pozovem. Nadao sam se da ću najprije dobiti neke vijesti pa da se ne brine. Mislim na *dobre* vijesti.«

»Trebao bi joj reći što se zbiva.«

»Znam.« Opet je pogledao u ekran. »Ja, ah... Ne podnosim ovo baš najbolje.«

Mary je zaobišla stol i položila dlan na mužjakovo rame. Napetost u tom krupnom tijelu bila je tako velika da joj se učinilo da je stavila ruku na čvor. Granitni.

»Tohr, mislim da ne bi smio biti sam. Da sam ja na njezinom mjestu, zbilja bi mi zasmetalo što mi nisi dao da ti pružim podršku.«

»Samo sam...« Sad je pogledao u uredski telefon. »Ovo me vratilo u prošlost, znaš.«

»Znam. I ona će to shvatiti. Autumn ima više razumijevanja od ikog koga poznajem.«

Brat ju je pogledao, a njegove duboko plave oči ukopale su se u nju. »Mary, hoću li ikad biti okej?«

U tom je trenutku i ona otputovala natrag u Rhageov automobil, dok je sjedila u njemu s Bitty – pomislila je, da, to bi svi htjeli znati, zar ne? Jesam li dobro? Jesam li voljen? Jesam li na sigurnom?

Hoću li ovo prebroditi?

Što god »ovo« bilo, smrt ili gubitak, zbunjenost ili užas, depresija ili ljutnja.

»Ti već jesi okej, Tohr. A ja stvarno mislim da bi trebao nazvati svoju šelan. Ne moraš je štititi od svoje boli. Ona točno zna kakav teret nosiš, i takvog te odabrala. Ništa od toga neće je šokirati ili navesti da pomisli da si slab. No, jamčim ti da će se, ako joj namjeravaš ovo i dalje tajiti, osjećati kao da joj ne vjeruješ ili misliš da *ona* nije dovoljno jaka da se s tim suoči.«

»Što ako mladi ne prežive? Što ako...«

U tom je trenutku vrisak... užasan, muški vrisak... protresao vjerojatno cijeli sportski centar, zvuk je bio tako glasan da su se zaljuljala staklena vrata, bio je sonična eksplozija boli.

Kad je Tohr skočio sa stolice, Mary je već jurila prema vratima, širom ih rastvarajući.

Nije se iznenadila kad je vidjela da se cijelo Bratstvo opet okupilo na širokom hodniku. Također je nije šokiralo da su svi mužjaci, i njihove ženke, piljili u zatvorena vrata glavne operacijske sale. Osim toga, bilo je za očekivati da će im se pridružiti i sve Odabranice i njihova *Diretrix*, Amalya, jednako uspaničene.

Nitko ništa nije rekao. Doduše, Qhunnov je vrisak sve objasnio.

Mary je prišla Rhageu, obujmivši ga rukom oko pasa, a kad ju je pogledao, privukao ju je bliže k sebi.

Nedugo zatim, budući da se ništa više nije dogodilo, rulja se počela komešati. Tihi razgovori prekinuli su tišinu. Tohr je izvukao mobitel drhtavim rukama, sjedajući na betonski pod kao da je izgubio kontrolu nad nogama.

»O, Bože«, rekao je Rhage. »Ovo je...«

Nepodnošljivo, pomislila je Mary.

Izgubiti mlado, ma kako rano, u kakvim god okolnostima, bila je agonija kao nijedna druga.

Po prvi put u svom odraslom životu, Vishous se skamenio usred hitnog zadatka. Dogodilo se to samo na djelić sekunde i jednako se brzo opet vratio k sebi... Ali nešto u tom malenom, beživotnom tijelu u njegovim rukama zaustavilo je sve, doslovno sve oko njega.

Nikad neće zaboraviti taj prizor.

Jednako tako, nikad neće zaboraviti ni Qhuinnov vrisak.

Stresavši se kako bi se opet koncentrirao, bacio se natrag na posao kako bi napravio jednu jedinu stvar koja bi možda mogla pomoći. Smirenim rukama, gurnuo je cjevčicu u grlo bebe, stavio joj masku preko lica i prikopčao na aparat za disanje, na komad opreme koji nije bio ljudski već rezerviran isključivo za vampire. Kad je otvorio dovod zraka, slana otopina obogaćena kisikom ušla je u bebina pluća, napunila plućna krila, otvorila ih... Zatim je tekućina bila isisana i vraćena u filter koji će je očistiti, napuniti kisikom i poslati natrag.

Koristeći se palcem, pritiskao je stravično malena prsa, masirajući srce u ujednačenom ritmu.

Loša boja. Jako loša boja. Siva kao vražji nadgrobnji spomenik.

Beba je bila mlohava, ništa se nije micalo, ruke i noge mršave i smežurane kao u maleckog okota labavo su visjele s ramena i bokova.

Oči su bile otvorene, na bjeloočnicama nije bilo ni zjenica ni šarenica jer se malena djevojčica prerano rodila.

»Hajde, probudi se... Hajde...«

Ništa. Ništa se nije događalo.

Bez razmišljanja povikao je preko ramena: »Payne! Dovedite mi jebenu Payne, odmah!«

Nije znao tko je poslušao njegovu zapovijed. Nije ni mario za to.

Jedino što je bilo važno jest da se njegova sestra pojavila tik do njega milisekundu poslije poziva.

»Probudi je, Payne«, viknuo je. »Probudi ovo mlado, ne želim je imati na savjesti do kraja prokletog života. Da si smjesta probudila ovo jebeno mlado!«

Okej, da, nije to dobro izveo. Ali nije mario za to sad, kao ni njegova sestra, očigledno.

A ona je znala točno što treba učiniti.

Raširila je dlan točno iznad bebe i sklopila oči. »Neka me netko pridrži. Trebam...«

Qhuinn i Blay su je poslušali i uhvatili za laktove. Sranje, V. im je htio nešto reći, ponuditi im... nešto... ali riječi nisu bile od koristi.

»Payne, moraš uspjeti.«

Kad su te bolne riječi poletjele u zrak, šokiralo ga je saznanje da ih je on izrekao, da je i njegov glas bio napuknut, da je on, jedini mužjak na planetu koji nikad ni za što nije preklinjao, bio taj koji je izrekao te drhtave...

Toplina.

Osjetio je toplinu.

Zatim je ugledao svjetlost, sjaj koji je, za razliku od destruktivne sile u vlastitom dlanu, bio nježna iscjeljujuća snaga, pomlađujuća sila, blažen, čudesan blagoslov.

»Qhuinn?« grubo je rekla njegova sestra. »Qhuinn, daj mi svoju ruku.«

Vishous se smjesta maknuo s puta, iako je i dalje morao držati masku za disanje na mjestu jer je novorođenče bilo premaleno čak i za najmanje Haversove maske.

Qhuinn je pružio ruku, čovječe, toliko je drhtao da se činilo kao da stoji na miješalici. No Payne je primila njegovu ruku i položila je ispod svog blistavog dlana kako bi energija prošla kroz njegov i potom doprla do novorođenčeta.

Brat se trgnuo i uzdahnuo, zubi su mu počeli cvokotati, njegovo rumeno lice smjesta je probljedito.

»Trebam ti još ruku«, Vishous je viknuo. »Tata ne smije pasti na pod!«

Trenutak potom, Manny je stajao pored Qhuinna, držeći ga oko pasa.

Kad ga je energija počela napuštati i prelaziti u mlado, Qhuinn je počeo teško disati, prsa su mu se

nadimala, usta su mu se rastvorila, pluća su mu očigledno izgarala...

Beba je u tren oka promijenila boju, sve što je ranije bilo mat sivo, u strašnoj nijansi smrti, postalo je crveno i ružičasto.

A zatim su se malene ruke, nevjerojatno malene, ali svejedno savršeno oblikovane ruke, trznule. Kao i noge, stopala su se pomaknula jednom, dvaput. Zatim i trbuh, udubina se raširila i stisnula u ritmu aparata za disanje.

Payne nije stala. Qhuinn je izgubio tlo pod nogama, samo su ga Blayeve snažne ruke i Mannyjeva dodatna potpora uspjele spasiti da se ne stropošta na pod. Još malo, mislio je Vishous. Samo tako nastavi. Potroši sve zalihe ako treba...

Upravo je to njegova čudesna sestra i napravila. Nastavila je pumpati energiju iz sebe, preko Qhuinna, gdje se pojačavala i usmjeravala, a nakon toga prelazila u mlado.

Nastavila je to raditi sve dok se nije onesvijestila.

Ni Qhuinn nije dugo čekao.

No Vishous se trenutačno nije mogao brinuti za njih. Netremice je promatrao mlado, tražeći znakove životne sile koja nestaje... znakove da će se sivilo vratiti i označiti novi poljubac smrti na tom malenom stvorenju... da će čudo biti tek kratkoročno, da se radi samo o okrutnom predahu...

Da nisi to napravila, Majko, pomislio je. Da nisi to radila onima koji to ne zaslužuju.

Ne oduzimaj im ovaj život.

Šezdeset drugo poglavlje

Rhage je vjerojatno gnječio Mary koliko jako ju je stiskao, ali ona kao da to nije primijetila. Što mu je odgovaralo, jer nije namjeravao popustiti stisak.

Svuda oko njega, a toga je bio i mutno i bolno svjestan, nalazila su se njegova Braća, njihove družice i Odabranice, domaćinstvo i ostatak zajednice stajali su zajedno usred tragedije koja se događala s druge strane vrata, koja su jedva zadržavala svu tugu što je iz nje proizašla.

Rhage jednostavno nije mogao prestati razmišljati o Bitty. Bože, kad bi samo dobio priliku... Kad bi on i Mary dobili priliku, zauvijek bi štitio tu malenu djevojčicu. Pobrinuo bi se za to da dobije život koji zaslužuje, obrazovanje potrebno da bude neovisna, temelje i saznanje da nikad više neće biti bez doma, ma koliko daleko otputovala.

»To je tako strašno«, šapnula je Mary. »Tako užasno. U posljednje je vrijeme ovdje jednostavno previše smrti...«

Vrata su se širom rastvorila, a Blay je izletio iz operacijske sale kao da su ga ispalili iz topa.

»Živa je!« povikao je. »Oboje su živi! Živi su! A Layla je stabilna!« Nastao je trenutak posvemašnje tišine.

Kao da su svi u hodniku morali probaviti tu informaciju, prebaciti se na drugu traku, promijeniti brzinu.

»A Qhuinn leži u nesvijesti na podu!«

Kasnije je Rhage razmišljao o tome kako se i nije baš najbolje poklopilo što su se povici radosti prolomili baš nakon te izjave, ali tko je uopće mario?

Blaya su okružila tijela, svi su vikali i plakali, grlili se i pljeskali dlanovima, psovali i smijali se i brbljali i kašljucali dok su jednom, dvaput, stoput tražili da im prepriča detalje. Bilo je previše buke, previše života, a Rhage je bio točno tamo, s njihovim najboljim izdanjima, osjećajući se kao da su upravo dobili na lutriji, da su primili dar, kao da je šleper samo protutnjao pored njih, ne udarivši nikoga.

Iduća je izašla doktorica Jane, skidajući masku s lica dok su joj svi čestitali. No za razliku od novopečenog tate, ona je pritvorila vrata za sobom, pridržavajući ih rukom.

»Šššš«, rekla je smijući se. »Imamo mnogo pacijenata unutra. Dvoja nosila trebaju proći ovuda, možete li napraviti malo mjesta? Hvala. Ehlena?«

Sestra je očigledno izašla kroz druga vrata, gurajući nosila.

Svi su se uzvrpoljili ne bi li joj se maknuli s puta, ali kako su i dalje grlili Blaya, to je malo potrajalo.

»Kako mogu pomoći?« Rhage je pitao doktoricu Jane.

»Pa, zasad smo okej. Svi su dobro, samo moramo premjestiti neke pacijente.«

Rhage je uhvatio doktoricu za ruku prije nego se okrenula. »Jesmo li zbilja prošli krizu s mladima?«

Šumski zelene oči pogledale su u njegove. »Koliko je to moguće u ovom trenutku. Idućih nekoliko noći bit će duge, ali Haversov dišni aparat s vodom spasio im je živote. Dužni smo mu.«

Rhage je kimnuo i pustio ženu. Zatim je otišao do Mary i Tohra koji su se grlili i pričekao na svoj red. Samo je želio ponovno osjetiti dodir svoje šelan.

Kad se Mary okrenula prema njemu, raširio je ruke. Bio je vraški dobar osjećaj kad mu je skočila u naručje, a on ju podignuo s poda.

»Jesi li spremna pokušati?« šapnuo joj je na uho. »Spremna da budemo roditelji?«

»Oh, Rhage.« Glas joj je napuknuo. »Oh, nadam se da jesam.«

»I ja.« Spuštajući je natrag na tlo, namrštio se. »Što je?«

»Ah...« Mary se osvrnula oko sebe. »Gdje bismo mogli naći malo privatnosti?«

»Pođi sa mnom.«

Uzeo ju je za ruku i odveo dalje od rulje, prolazeći pored svlačionica i teretane prema ulazu u dvoranu.

»Prvo dame«, rekao je pridržavajući jednu stranu čeličnih vrata.

Pričuvne žarulje postepeno su obasjale prostrani prostor, a crvena svjetla za izlaz svjetlucala su kao maleni krijesovi.

»Zaboravila sam koliko je velika ova prostorija«, rekla je Mary odmičući se od njega, šireći ruke i vrteći se oko sebe kao da je u filmu *Moje pjesme, moji snovi*.

Rhage se držao podalje, promatrajući njezine kretnje, njezino vitko tijelo koje je smatrao prekrasnim, koje je budilo mjesta u njemu koja će uskoro postati pohlepna ako ne odvrati pogled.

»Mogu upaliti svjetla«, promrmljao je, želeći se nečim uposliti.

»Sviđa mi se kad je ovako prigušeno. Romantično je.«

»Slažem se.«

Kad mu se ud pomaknuo iza kožnih hlača koje je obukao za večeru, odmahnuo je glavom. Očigledno su morali o nečemu važnom popričati, a njemu je samo seks bio na pameti. Sramota.

Ali, čovječe, kako je bila zamamna.

A njega su napalile dobre vijesti.

I bili su sami.

Zatim je Mary napravila piruetu i par elegantnih koraka na što mu je pogled odlutao do njezine stražnjice i tamo se zadržao.

Psujući sebi u bradu, protegnuo je leđa, zatim jednu pa drugu ruku.

»Nešto nije u redu?« Bože, nadao se da to nije slučaj. Ni po kojem pitanju. »Mary?«

»Oh, Rhage. Gubitak je težak, znaš?«

Tuga u njezinom glasu bila je kao velika gumica koja je izbrisala sve erotične misli u njegovoj glavi.

»Je li Bitty dobro?«

»To je i ona htjela znati.« Mary se nasmijala na način koji se doimao žalosnim. »To je i Tohr htio znati. Zar to svi ne žele... Da, dobro je. Samo što trenutačno puno toga proživljava.«

»Treba joj obitelj.«

Mary je kimnula. »Putem ovamo, dok sam vozila, razgovarala sam s jednom od socijalnih radnica, onom koju je Marissa stavila da radi na našem... slučaju, molbi za posvajanje, kako god to nazvali. Osmišljavamo proceduru putem, ali razgovarat će s nama, ponaosob i zajedno. O našim životima i kako nam ide. Kako smo došli na odluku da želimo posvojiti. Kakvi su nam planovi za dalje, s Bitty i bez nje.«

»Što moram naštrebati da bih to položio?«

Dolepršala je natrag do njega. »Samo budi iskren. I pažljiv. Nema pogrešnih odgovora.«

»Jesi li sigurna u to? Jer sam prilično siguran da joj se neće svidjeti moj odgovor na pitanje >živi li u vama kakva zvijer?«

»Već smo razgovarali o tome s Marissom, sjećaš se? Ne možemo to kriti, ali isto tako, zvijer me nikad nije ozlijedila, nikad nije bila prijatna nikome u našem domaćinstvu, sve dok niste na terenu. A ja imam odgovor na bilo koje pitanje o smrtnoj opasnosti jer ne mogu umrijeti. Nema frke.«

Bože, kako im je ikad palo na pamet da bi im ovo moglo poći za rukom, zapitao se.

»Ubit će me ako nam ovo propadne zbog mojega prokletstva.«

»Ne smijemo tako razmišljati.« Uzela ga je za ruku i poljubila je. »Jednostavno ne smijemo.«

»Dobro, onda pretpostavimo da će nam uspjeti. Što god to značilo. Što onda?«

»Nakon toga, ako budemo morali pratiti ljudsku proceduru, Rhym će doći posjetiti palaču. Premda će se to malo razlikovati od uobičajenog posjeta, s obzirom na to gdje živimo i s kim.«

»Kako god, ako već netko mora doći ovamo, ja ću se za to pobrinuti.«

»Pa, najprije da vidimo što želi učiniti, okej?« Mary je odmaknula kosu s lica. »Slušaj, kad već razgovaramo... Bitty je prošla toliko toga, i sve to prilično nedavno. Uistinu mislim da je bolje za sve ako počnemo samo sa skrbištvom.«

»Ne. Ne želim je izgubiti...«

»Saslušaj me. Bitty je upravo izgubila majku. Važno je da se ne osjeća kao da je pokušavam zasjeniti. Mislim da bismo joj morali reći, kad budemo razgovarali s njom, da može slobodno ostati u

Sigurnom mjestu koliko god želi. Ili da može doći živjeti s nama.«

»Možemo li podmititi malu?«

Mary je prasnula u smijeh. »Što? Ne!«

»Aaa, daj, Mary. Što misliš da bi joj se sviđjelo? Sladoled? Neograničen pristup TV-u? Poni, za Boga miloga. Ili da je jednostavno podmitim torbicom. Je li već u toj dobi?«

Mary ga je lupnula po prsima. »Ne, ne možeš je podmititi.« Zatim je stišala glas. »Mislim da voli životinje. Ako se ne bude mogla odlučiti, igrat ćemo na kartu Boo ili George... ali sa slikama.«

Rhage se nasmijao i povukao svoju ženu u poljubac. »Jesi li razmišljala o tome u kojem dijelu kuće bismo živjeli? Mislim... ako nam ovo zbilja prođe.«

»Zapravo, jesam, ali to će zahtijevati veliku reorganizaciju. I preseljenje.«

»Kamo? Jazbina je puna, a Butch i V. psuju kao kočijaši. Gori su od mene.«

»Pa, mislila sam da bismo mogli pitati Treza bi li se zamijenio za sobu s nama? Mogli bismo biti gore na trećem katu, u spavaćim sobama koje koriste on i iAm. Apartmani su odvojeni i imaju svaki svoju kupaonicu, ali svejedno bismo bili blizu Bitty ako nas zatreba.«

»To je super ideja.«

»Mmm-hmm.«

Držeći svoju Mary uza se, postao je neobično svjestan velikog prostora u kojem su se nalazili. Na prigušenom svjetlu, obrisi i uglovi dvorane bili su uglavnom prekriveni sjenkama, tribine su bile prazne, užad je labavo visjela sa stropova, a košarkaške oznake na ulaštenom drvenom podu bile su poput tragova u golemom prostoru.

Rhage se namrštio, pomislivši na simboliku svega toga.

Cijeli je svijet bio donekle takav, golem i prazan bez osobe koju volite, ništa osim toplije verzije prostora ispunjenog nasumičnim glupostima na koje biste s vremena na vrijeme nabasali. Uzemljenje su predstavljali vaša obitelj, vaši prijatelji, vaše pleme istomišljenika. Bez toga?

Odmaknuo se i počeo koračati uokolo.

Nije radio nikakve piruete.

»Rhage?«

Razmišljao je o onome što je rekla, o sastancima sa socijalnom radnicom, on sa svojom zvijeri, ona sa svojom... neuobičajenom situacijom. Zatim se sjetio kako je ležao na travi napuštenog kampusa, on na tlu, ona iznad njega, njegova se Mary borila kako bi ga održala na životu iako su dobili priliku za bijeg koja se u tom trenutku činila kao pravo pravcato čudo.

Kad se zaustavio, nalazio se na crti za slobodno bacanje. Bez košarkaške lopte u rukama, bez obruča kroz koji bi je bacio, bez svoje ili protivničke ekipe u blizini. No, sat je svejedno otkucavao.

Zagledao se u mjesto na kojem bi se inače nalazio koš, da je velika metalna ruka sa staklenim četverokutom bila spuštena sa stropa.

»Mary, želim da mi nešto obećaš.«

»Bilo što.«

Pogledao je u nju, ne mogavši smjesta progovoriti pa se najprije nakašljao. »Ako mi... Ako ti i ja na kraju završimo s Bitty? Ako je primimo kao svoju, želim da mi obećaš...« Peklo ga je u središtu grudi. »Ako ja umrem, moraš ostati ovdje s njom. Ne smiješ je ostaviti samu, u redu? Ako ja odem, ti ostaješ. Ne želim da ta malena curica još jednom izgubi oba roditelja. To se ne smije dogoditi.«

Mary je prinijela dlan ustima i sklopila oči, pognuvši glavu.

»Ja ću te čekati«, rekao je hrapavim glasom. »Ako umrem, čekat ću te u Sjenosvijetu baš kao i svi drugi. Dovraga, obje ću vas čuvati odozgo s oblaka. Bit ću vaš anđeo. Ali ti... Ti moraš ostati s njom.«

Na kraju krajeva, Bitty će poživjeti duže nego on. Za to ste se molili, nadali se da će upaliti. Djeca su nasljeđivala svoje roditelje, zauzimala njihova mjesta, koračala u budućnost nastavljajući tradiciju i prenoseći znanje kako bi ono što su i sami naslijedili mogli prenijeti potomstvu.

Za smrtnike je to bila besmrtnost.

A to je vrijedilo roditi vi svoje mlado ili ga primili u naručje.

»Ostaješ ovdje, Mary.«

Kad joj je značenje Rhageova zahtjeva došlo do glave, Mary je osjetila kako joj srce počinje lupati, a po tijelu izbija hladan znoj.

Premda je ranije priznala da je razlog zbog kojeg ga je htjela zadržati na životu upravo onaj koji je i on sad iznosio, sad kad ga je čula kako ga izgovara? Od cijele joj je situacije postalo nelagodno, mislima se vratila u trenutak kad je vjerovala da će ga izgubiti – premda je znala da ga može potražiti u Sjenosvijetu.

Osjećala se kao da opet iznova leži na tlu i hvata zrak do kojeg ne može doći, krvari u grudima, klizi joj iz ruku iako je njegovo tijelo i dalje bilo pred njom.

Zatim se sjetila Bitty kako sjedi na stražnjem sjedalu auta, plače, izgubljena i sama.

»Da«, Mary je promuklo rekla. »Ostat ću. Radi nje. Dokle god bude živa, ostat ću uz nju.«

Rhage je izdahnuo dugo i polagano. »To je dobro. To je...«

Sreli su se na sredini, koračali su jedno prema drugom, a kad su se zagrlili, položila je glavu na jednu stranu njegovih čvrstih grudi, osluškujući kucanje njegovog srca točno ispod svog uha. Gledajući preko slabo osvijetljene dvorane, zamrzila je odluku koju je upravo donijela, zavjet koji je dala... No u isto je vrijeme bila veoma zahvalna na tome.

»Ona to ne smije znati«, procijedila je Mary kad se malo odmaknula i podignula pogled prema njemu. »Bitty ne smije znati za mene, barem dok se sama ne odluči. Ne želim da njezin strah od samoće utječe na odluku koju će morati donijeti. Ako bude htjela doći k nama, to mora biti njezina samostalna odluka. Sve smrti u njezinom životu mogu biti dio toga, ali ne u potpunosti.«

»Slažem se.«

Mary se ponovno privila uz njega. »Volim te.«

»I ja tebe volim.«

Dugo su tako stajali u dvorani. Zatim ju je Rhage malo drugačije uhvatio, jednom svojom rukom potegnivši njezinu u stranu, ispruživši je do kraja, drugom je uhvativši oko struka.

»Pleši sa mnom«, rekao je.

Malčice se nasmijala. »Na koju glazbu?«

»Bilo koju. Nikoju. Nije bitno. Samo pleši sa mnom tu u mraku.«

Iz nekog razloga, suze su je zapekle u očima kad su se počeli pomicati, ispočetka se njišući dok su im stopala klizila po ulaštenom podu, a šuškanje odjeće bila jedina zvučna pratnja. Uskoro su uhvatili ritam i on je poveo valcer, staromodni, pravi valcer koji mu je išao mnogo bolje nego njoj.

Prelijetajući preko praznog prostora, primijetila je da joj je u glavi zasvirala simfonija, žičani instrumenti i flaute, udaraljke i trube koje su njihov ples činile veličanstvenim i moćnim.

Vrtjeli su se i vrtjeli sve dok mu se nije osmjehnula sa suzom u očima.

Znala je što je htio postići. Točno je znala zašto je tražio da mu to obeća.

Podsjećao ju je na to da je budućnost nepoznata i nedokučiva.

Stoga, ako imate priliku... Čak i ako nema glazbe i niste u plesnoj haljini, u odijelu i svečano odjeveni... Kad vas istinska ljubav zamoli za ples?

Važno je pristati.

Šezdeset treće poglavlje

Vishous je stajao ispred dvorane i gledao kroz čelična vrata s rešetkastim prozorom.

Rhage i Mary plesali su u tom praznom prostoru, okretali se uokolo, ženkinu manje tijelo čvrsto se držalo za mnogo, mnogo veće muško tijelo koje je vodilo ples. Gledali su jedno u drugo, zagledani ravno u oči. Dovraga, mogli biste se zakleti da unutra svira kvartet, pa čak i čitav orkestar, s obzirom na to koliko skladno su plesali.

On sam nije bio bogzna kakav plesač.

Osim toga, niste baš mogli ni plesati na Ricka Rossa ili Kendricka Lamara.

Izvadio je već smotanu cigaretu iz stražnjeg džepa kožnih hlača, zapalio je i izdahnuo dim ramenom se naslanjajući na dovratnik, i dalje ih promatrajući.

Zaslužuju poštovanje, pomislio je. Paze na to dijete, trude se osnovati obitelj. S druge strane, Rhage i Mary su se oduvijek dobro slagali, ništa nije narušavalo njihov odnos, sve je uvijek bilo savršeno.

Upravo ono što se i dogodi kad spojite razboritu terapeutkinju s plodom ljubavi Brada Pitta i Channinga Tatum: kozmička harmonija.

Bože, u usporedbi s njihovom, njegova veza s Jane doimala se nekako... sterilnom.

Njih dvoje nisu plesali u mraku, osim u horizontalnom položaju – uostalom, kad se zadnji put to dogodilo? Jane je stalno bila u klinici, a on je imao svojih sranja na pameti.

Okej, to je već bilo čudno. Premda nije bio tip sklon ljubomori – za njega je to, skupa s hrpom drugih emocija, bilo puko traćenje jebenog vremena – ipak je poželio da je barem malo normalniji. Ne da mu je bilo žao zbog vlastitih nastranosti ili činjenice da njime više upravlja glava nego srce. Pa ipak, dok je stajao ispred dvorane i promatrao ono što je Brat imao, ipak se nešto u njemu lomilo.

Ne da se htio pretvoriti u mušku verziju Adele ili nešto slično.

Da, za to nema šanse.

No ipak je želio...

Jebote, ni sam više nije znao što mu se vrti po glavi.

Promjena teme – prije nego završi u čipkastim gaćicama. Sjetio se Qhuinnove kćerke, onog majušnog stvorenja koje se vratilo iz mrtvih.

Kako je Payne znala što treba napraviti? Sranje, da ona nije...

Vishous se namršti kad mu se Maryna slika pojavila u glavi i više nije htjela otamo otići. Pričala je o tome kako je spasila Rhageov život, kako je pomaknula zmaja na drugu stranu, sve do središta njegovih grudni kako bi zvijer nekako zaliječila prostrijelnu ranu.

Ne znam kako sam znala što treba učiniti, rekla je tada. Tako nešto.

Sjetio se samog sebe i kako se usprotivio majci onda kad je Rhage umirao, kad je zahtijevao od nje da učini nešto prije nego je odjurio odatle, razjaren. Zatim se sjetio što je poželio dok je spašavao beživotno tijelo Qhuinnove kćerke.

Sranje.

Sagnuo se, čizmom ugazio napola popušenu cigaretu i bacio opušak u koš za smeće.

Sklapajući oči...

... dematerijalizirao se i pojavio u dvorištu majčinih privatnih odaja, točno ispred stupova.

Istog je trena primijetio da nešto nije kako treba.

Osvrnuvši se preko ramena, namršti se. Fontana u kojoj je uvijek tekla kristalno bistra voda... bila je nepomična. A kad joj je prišao, primijetio je da je suha kao pustinja, bazenčić je bio prazan kao da u njemu nikad nije ni bilo vode.

Zatim je pogledao u drvo na kojem su inače stajale ptice pjevice.

Nestale su. Sve do jedne.

U umu su mu se oglasila sva moguća zvona za uzbunu, potrčao je preko dvorišta prema ulazu u privatnu odaju svoje *mamen*. Lupao je po vratima, ali ne dugo... Bočno se okrenuo prema vratima i ramenom zaletio u njih.

Ovog su puta vrata ispala sa šarki i pala kao truplo na kameni pod s druge strane.

»Jebote... led.«

Sve je nestalo. Krevet. Komoda. Jedina stolica. Vidjela se čak i zaključana ćelija u kojoj su držali Payne, skrivenu iza bijelih zastora kojih više nije bilo.

Sklopivši oči, pustio je osjetila da skeniraju sobu, tražeći tragove. Njegova je majka netom otišla. Znao je to u krvi, nekakav ostatak njezine energije ostao je na tom mjestu kao miris koji bi ostao za nekim tko je upravo otišao. Ali kamo je nestala?

Sjetio se ekipe dolje u sportskom centru. Među njima je bila i Amalya, *Diretrix*, zajedno s Cormiom i Phuryjem, kao i ostalim Odabranicama koje su se došle pomoliti i posvjedočiti rođenju blizanaca.

Čuvarđeva je čekala da ostane sasvim sama prije nego je otišla.

Ona koja je sve znala, sve vidjela, namjerno je odabrala krizni trenutak dolje na Zemlji, kad su svi koji su imali razlog da budu tu gore bili nečim zauzeti.

Vishous je izletio iz privatne odaje. »Majko! Gdje si, jebote?«

Nije očekivao odgovor...

Nekakav mu je zvuk proparao uši, odjeknuvši odnekud s dvorišta. Prateći ga, otišao je do vrata koja su vodila u Svetište i osvrnuo se po raskošnom imanju.

Ptice.

To su ptice pjevale u daljini.

Trčao je prateći slatku harmoniju, prelazeći preko pokošene zelene trave, pored praznih mramornih hramova i spavaonica.

»Majko?« povikao je preko golog krajolika. »Majko!«

»Zdravo, *mamen*, probudila si se.«

Kad je Layla čula muški glas iznad sebe, shvatila je da su joj oči doista otvorene i da je živa...

»Mlado!« viknula je.

Iznenadan nalet energije natjerao ju je da pokuša ustati, ali nježne su je ruke ponovno vratile na krevet. A kad joj je val boli proparao donji dio trbuha, Qhuinnovo se lice pojavilo pred njezinim.

Smiješio se. Od uha do uha.

Da, oči su mu bile crvene po rubovima, bio je blijed i blago je drhtao, no osmijeh mu je bio toliko širok da ga je vilica sigurno boljela.

»Svi su dobro«, rekao je. »Naša nas je kćerka vraški prestrašila, ali oboje su u redu. Dišu. Miču se. Živi su.«

Oblila ju je plima emocija, prsa su joj doslovno eksplodirala od kombinacije olakšanja, radosti, nakon užasa koji je osjetila prije nego su je uspavali. Kao da je točno znao što osjeća, Qhuinn ju je počeo grliti, uzimajući je u svoje naručje... Ona mu je pokušala uzvratiti zagrljaj, ali nije imala snage.

»Blay«, promuklo je rekla. »Gdje je...«

»Tu sam. Ovdje sam.«

Preko Qhuinnova velikog ramena ugledala je drugog mužjaka i poželjela da može pružiti ruku prema njemu. Kao da je to shvatio, prišao im je pa su se svi našli u zagrljaju koji ih je istovremeno i poljuljao i učinio jačima.

»Gdje su?« pitala je. »Gdje...«

Mužjaci su se malo pomaknuli unatrag, a ona se sva uspaničila od načina na koji je Qhuinn pogledao Blaya. »Što?« pitala je. »Što ne valja?«

Blay ju je uzeo za ruku. »Slušaj, želimo da budeš spremna, u redu? Veoma su maleni. Stvarno su... jako maleni. Ali su jaki. I doktorica Jane i Manny su ih pregledali, kao i Ehlena. A imali smo i video konzultacije s Haversom i sve skupa još jednom prošli s njim. Neko će vrijeme ostati ovdje na vodenim

respiratorima, dok im pluća ne ojačaju i dok ne budu mogli samostalno disati i jesti, ali napreduju izvrsno.«

Layla je odsutno kimala glavom gutajući knedlu straha. Pogledala je u Qhuinna i opet se rasplakala. »Pokušala sam ih zadržati... Pokušala sam...«

On je odlučno mahao glavom, njegov plavo-zeleni pogled bio je smrtno ozbiljan.

»Problem je bio u posteljici, *nala*. Ništa nisi mogla napraviti ili izbjeći kako se to ne bi dogodilo. Točno to je proživjela i Beth.«

Položila je dlanove na trbuh koji je sad bio znatno ravniji. »Jesu li mi izvadili maternicu?«

Blay se osmjehnuo. »Ne. Izvadili su blizance i zaustavili krvarenje. Možeš imati još potomstva ako Čuvardjeva bude tako htjela.«

Layla je spustila pogled prema svom tijelu, osjećajući nalet olakšanja. Kao i tuge zbog Kraljice. »Imala sam sreće.«

»Da, jesi«, rekao je Qhuinn.

»Svi smo imali sreće«, ispravila se, pogledavši u obojicu. »Kad ću ih moći vidjeti?«

Qhuinn je zakoračio unatrag. »Ovdje su.«

Layla je pokušala ustati, pridržavajući se za ruke očeva. A zatim je ustuknula. »Oh...«

Prije nego je toga bila svjesna, ustala je s kreveta, premda ju je boljelo, unatoč činjenici da je bila prikopčana za aparate teške oko sto pedeset tisuća kilograma.

»Sranje«, rekao je Qhuinn. »Jesi li sigurna da želiš...«

»Okej, mićemo se...« ubacio se Blay. »Ustali smo i mićemo se.«

Usredotočena kao nikada prije, nije obraćala pažnju ni na što osim na to kako da dođe do blizanaca. Nije marila za to kako su se mužjaci uskomešali da bi razmjestili monitore na kotačićima, ili koliko se morala naslanjati na razne ruke i ramena, ili koliko ju je strašno bolio abdomen.

Inkubatori su se nalazili uza zid, jedan pored drugog, razmaknuti otprilike jedan metar. Blistava plava svjetla osvijetljavala su majušne figure, a tek... Sudbino... žičice, cijevi...

Tad joj se malo zavrtjelo u glavi.

»Kako ti se sviđaju sunčane naočale?« komentirao je Blay.

Iznenada se nasmijala. »Izgleđaju kao mini Wrathovi.« Zatim se uozbiljila. »Jesi li siguran...«

»Sto posto«, rekao je Qhuinn. »Čeka ih dug put, ali, dovraga, pravi su borci. Naročito ona.«

Layla se malčice primaknula svojoj kćerki. »Kad ću ih moći držati?«

»Doktorica Jane želi da im damo malo vremena. Možda sutra?« rekao je Blay. »Možda noć poslije?«

»Čekat ću.« Iako će to biti nešto najteže na svijetu. »Čekat ću koliko god treba.«

Okrenula se i pogledala u svog sina. »Najdraža Čuvardjevo, zar ne slični na tebe?«

»Slični, zar ne?« Qhuinn je odmahnuo glavom. »Kako ludo. Mislim...«

»Kako ćete ih nazvati?« pitao je Blay. »Vrijeme je da im smislite imena.«

Doista, pomislila je Layla. Prema vampirskoj tradiciji, prije rođenja mladunčadi nije bilo nikakvog planiranja. Nije bilo babinja kao kod ljudi, nije bilo popisa imena za dječake i djevojčice, nije bilo hrpa pelena ili bočica, čak ni kolijevki ili pletenih cipelica. Vampiri su smatrali da čak i samo zanošenje zdravim porodom može donijeti nesreću.

»Da«, rekla je, opet pogledavši u svoju kćer. »Moramo im nadjenuti imena.«

U tom je trenutku majušna djevojčica pomaknula glavu i naoko pogledala u njih, kroz sunčane naočale i staklo inkubatora, pogledom prelazeći udaljenost između majke i djeteta.

»Bit će prekrasna kad odraste«, promrsio je Blay. »Apsolutno predivna.«

»Lyric«, izlanula je Layla. »Zvat ćemo je Lyric.«

Blay se lecnuo. »Lyric? Znaš, to je... Znaš da se moja *mamen*...«

Kad je prestao pričati, Qhuinn se počeo smijati. Zatim se sagnuo u poljubio Laylu u obraz. »Da. Apsolutno. Zvat ćemo je Lyric.«

Blay je trepnuo nekoliko puta. »Moja će *mamen* biti... nevjerojatno počašćena. Kao što sam i ja.«

Layla mu je stisnula ruku. »Tvoji će roditelji biti jedini djed i baka što će ih ova djeca ikad upoznati. I priliči da im nadjenemo jedno od njihovih imena. Što se tiče našeg sina, možda bismo mogli zatražiti od

Kralja da ga nazovemo prema nekome od Braće? To mi se doima prikladnim, budući da im je otac hrabar i častan član Bratstva Crnog Bodeža.«

»Nisam baš siguran oko toga«, nećkao se Qhuinn.

»Da«, kimnuo je Blay. »Dobra ideja.«

Qhuinn je odmahivao glavom. »Ali ne znam...«

»Onda dogovoreno«, obznanila je Layla.

Kad je Blay kimnuo glavom, Qhuinn je podignuo ruke. »Znam kad sam pobijeđen.«

Layla je namignula Blayu. »Pametna tip, zar ne?«

Ispred rađaonice, Jane je pregledavala tablicu koju joj je Ehlena upravo predala, listajući stranice s bilješkama vezanim uz oporavak krvnog roba.

»Dobro, dobro... Vitalni znakovi su se zbilja poboljšali. Nastavit ćemo mu davati tekućinu. Želim da još malo bude na infuziji, a onda ćemo vidjeti možemo li dovesti koju Odabranicu da ga nahrani.«

»Već sam pitala Phuryja«, lecnula se Rehvova šelan. »Zbilja ne znam kako će to proći. Mužjak je u jako lošem stanju. Tu gore.«

Kad je Ehlena pokazala na glavu, Jane je kimnula. »Razgovarala sam s Mary o tome. Rekla je da je spremna porazgovarati s njim čim mu se zdravlje malo poboljša.«

»Stvarno je super.«

»Zbilja jest.«

Jane joj je vratila karton i uzela Laylin. Da, mogla je bez problema prijeći na elektronske liječničke kartone, ali ona je ispekla zanat još onda dok nije sve bilo kompjuterizirano i više je voljela dobri, stari papir.

Morala se nasmijati kad se sjetila Vishousove zamjerke. Umirao je od želje da nabavi kakav-takav računalni sustav za kliniku, ali je i poštovao njezinu zapovijed, koja ga je istovremeno frustrirala. Doduše, skraćene su bilješke upisivali u bazu podataka, nešto što je Jane voljela raditi nedjeljom popodne dok bi se ostali odmarali.

Za nju je to bila meditacija učinkovita kao svaka druga.

»Onda, kako napreduju naša dječica?« promrmljala je prolazeći kroz bilješke koje je Ehlena napravila prilikom posljednjeg redovitog pregleda. »O, bravo, curice. Pogledaj samo tu razinu kisika. Baš kako smo htjeli.«

»Ta je djevojčica zbilja posebna, kažem ti.«

»Apsolutno se slažem«, Jane je okrenula stranicu. »A, mama, kako nam je mama... O, dobro. Zbilja dobri vitalni znakovi. Lučenje mokraće savršeno. Krvna slika odlična. Želim da se počne hraniti što je prije moguće.«

»Znam da Braća umiru od želje da pomognu. Morala sam ih izbaciti otamo. Kunem se, mislila sam da će ostati ovdje dok klinici ne krenu u školu.«

Jane se nasmijala i zatvorila karton. »Brzinski ću ih pregledati dok ti pripremiš Luchasa za fizikalnu terapiju.«

»Primljeno na znanje.«

»Najbolja s...«

»Hej, partnerice.«

Jane je podignula pogled. Manny je hodao niz hodnik, kosa mu je bila mokra, uniforma čista, pogled bistar. »Mislio sam da si slobodna idućih šest sati.«

»Ne mogu se maknuti odavde. Možda nešto propustim. Ideš unutra?«

»Želiš mi se pridružiti u viziti?«

»Uvijek.«

Jane je odmahivala glavom stavljajući ruku na Laylina vrata i gurajući ih. Zdravstveni su djelatnici bili svi isti. Jednostavno nikako nisu mogli otići...

Zaustavila se na vratima.

Preko puta, novopečena je majka stajala pored inkubatora, Blay je stajao s jedne strane, Quinn s druge, svi su promatrali novorođenčad i tiho čavrljali.

Mogli ste napipati ljubav u zraku.

U tom trenutku nijedan drugi lijek nije bio potreban.

»Nešto nije u redu?« pitao je Manny kad se Jane povukla i zatvorila vrata za sobom.

Jane se nasmijala. »Obiteljsko druženje. Dat ćemo im minutu, može?«

Manny joj je uzvratio osmijeh. »Dajte pet, doktorice. Operaciju ste odradili svjetski.«

Kad su se pljesnuli dlanovima, kimnula je glavom. »A ti si joj spasio maternicu.«

»Zar ne obožavaš timski rad?«

»Svaki dan i svaku noć«, rekla je kad su se zaputili natrag niz hodnik, ovog puta polako. »Hej, jesi li gladan? Ne mogu se sjetiti kad sam zadnji put nešto pojela.«

»Mislim da sam pojeo Snickers prošle srijede«, promrmljao je kolega. »Ili je to bilo u ponedjeljak?«

Jane se nasmijala i lagano ga gurnula stražnjicom. »Lažljivče. Popio si mliječni šejk. Preksinoć.«

»Taaaako je. Hej, gdje ti je tip? Trebao bi i on poći s nama.«

Jane se namrštila i osvrnula po praznom hodniku. »Da znaš da nemam pojma. Mislila sam da je otišao zapaliti... ali trebao se odmah vratiti.«

Gdje li je Vishous nestao?

Šezdeset četvrto poglavlje

Gore u Svetištu, Vishous je pratio pjev ptica, prolazeći pored kupališta i bazena, sve do ruba šume. Na trenutak se zapitao ne žele li ga time namamiti da se primakne samom rubu teritorija premda je znao da se svatko tko pokuša proći kroz gusti drvodred stabala samo ponovno nađe tamo odakle je i krenuo.

No onda je usporio.

Zaustavio se.

Ptice koje su posudile svoje glasove zraku, utihnule su kad je pogledao u jedino mjesto na kojem nije namjeravao završiti.

Groblje na kojem su počivale preminule Odabranice sa sve četiri strane bilo je okruženo kockasto odrezanom živicom, toliko visokom da nije mogao vidjeti preko nje. Jedan je luk prekidao ogradu od gustog, malenog lišća, a ptice su sjedile na rešetki i nijemo ga promatrale, dovršenog posla.

Prilazeći luku, sagnuo se i ušao premda se nije ni morao saginjati jer je bio toliko visok da uspravno prođe ispod njega. A kad je zakoračio unutra, ptice su odlepršale kroz zrak, poletjele i nestale.

Bilo je nemoguće ne sjetiti se Selene dok je promatrao kipove ženki koji zapravo nisu ni bili pravi kipovi. Bile su to Odabranice koje su doživjele Zastoj i nestale, baš kao i Trezova družica, umrle od bolesti nepopustljive koliko i smrtonosne.

Čuo je nepoznato klepetanje i okrenuo glavu.

Tamo, na jednom od kockastih dijelova živice, lepršajući na zraku kao da se radi o kakvom barjaku, nalazio se blok sa svijetlećim simbolima na Starom jeziku. Slova zapravo nisu ni stajala na nečemu, slobodno su lepršala, posložena na način koji bi vjerojatno imao smisla svima koji bi ga čitali, pa ipak su se presavijala na nepostojećem vjetru kao da su riječi bile ušivene u tkaninu i podignute na stijeg.

Uz osjećaj bojazni, prišao je onome za što je znao da je za njega ostavila njegova majka.

Podižući ruku, dohvatio je gornji kraj i izravnao tekst, osjećajući njegovu težinu, iako ju nije imao, i rub koji nije postojao.

Zlatni simboli poredali su se u ravnu liniju pa ih je pročitao u jednom dahu. Pročitao ih je još jednom. I po posljednji put.

Sve na svijetu ima svoje vrijeme, a moje je došlo svom kraju. Rastužuje me štošta što se dogodilo među nama, i između tvoje sestre i mene. Sudbina se pokazala mnogo snažnijom od onog što je bilo u mom srcu, no tako mora biti.

Imenovat ću nasljednika. Stvoritelj mi je dopustio da o tome odlučim i to ću učiniti kad za to dođe vrijeme, koje se bliži. Taj nasljednik nećeš biti ti, kao ni tvoja sestra. Moraš znati da to ne činim iz zle namjere, već zato što sam svjesna važnih životnih odabira.

Dok sam obavljala svoju dužnost i stvarala našu vrstu, nisam zamišljala ovakav svršetak. Međutim, ponekad je teško, čak i božanstvima, razlikovati ono što žele od onog što će uistinu biti.

U nekoj drugoj dimenziji, možda se ponovo sretnemo.

Poruči svojoj sestri da je volim.

I znaj da isto osjećam i za tebe.

Zbogom.

Kad je pustio tekst da opet slobodno padne, simboli su se raspršili kroz zrak baš kao i zebe, uzdižući se i nestajući na mliječno bijelom nebu.

Vishous se nekoliko puta osvrnuo oko sebe, kao da će osvrtnje nekako potvrditi ili osporiti zbilju. Zatim se zaustavio na mjestu i postao samo još jedan kip na tom groblju, ukočenog pogleda koji nije vidio

ništa, tijela skamenjenog na mjestu.

Nije mogao razlučiti osjeća li olakšanje ili tugu ili... Kvragu, nije imao pojma što je to. Da, osjetio je iznenadan poriv da ode po Butcha i natjera svog najboljeg prijatelja da ga razapne i izbičuje sve dok prolivena krv ne ispere sav kaos koji mu je nastao u glavi.

Bloodletter je bio mrtav, sestra je već odavno ubila V.-ova oca, a ako je bilo imalo pravde na ovome svijetu, gad je odavno prešao u Zlozemlju.

A sad je i njegova *mamen* otišla.

Ni jedno ni drugo nisu bili baš neki roditelji, i to je bilo u redu. Za njega je to bilo normalno, toliko da su mu se osobe koje su imale *mamen* i oca, kao i funkcionalnu obitelj, doimale čudnima.

Stoga je bilo krajnje bizarno što se sad osjećao kao da je izgubio korijene, a nikad zapravo nije ni imao obitelj.

Sjetio se kako je Rhage preživio na onom bojnopolju. Zatim se sjetio i onog malenog novorođenčeta koje se izvuklo onda kad se činilo da neće.

»Jebote«, izdahnuo je.

To je bilo tako nalik njegovoj majci. Posljednje što je napravila prije nego je odapela, ako biste uopće mogli opisati njezin nestanak kao smrt običnih smrtnika, bilo je to da mu usliši molbu – i spasi život Qhinnove kćeri.

Nešto kao finalni odjeb.

Sranje, a možda je to samo njegov zajebani filter sve bojao mračnim bojama.

Kako god. Više je nije bilo... i to je to. Samo što...

Isuse Kriste, pomislio je trljajući lice. Čuvardjeve više *nema*.

Šezdeset peto poglavlje

Kad je pala noć, Assail se još nalazio u sportskom centru Bratstva, sjedio je na stolici nasuprot Marcusa, koji je čitav dan spavao.

Imajući na umu koliko je dugo izbio i koje je planove imao za tu večer, Assail je izvadio mobitel, prstima preletio preko ekrana pišući poruku svojim bratićima.

»Što je to?« čulo se promuklo pitanje.

Hitro okrenuvši glavu, iznenadio se kad je vidio da je Marcus budan. »iPhone.« Podignuo je uređaj. »To je... mobitel.«

»Bojim se...« Mužjak se malo pridignuo na jastuku. »Bojim se da mi to ništa ne govori.«

Na trenutak je Assail pokušao zamisliti mužjaka bez tih repova kose, s nešto više kilograma, punijeg lica koje ne bi toliko nalikovalo na kostur. Marcus se ispostavio kao prilično... naočit.

Stresavši se, Assail je promrmljao: »To je mobitel? Znaš, preko njega možeš zvati druge? Ili im slati poruke.«

»Oh.«

»Znaš li što je telefon?«

Marcus je kimnuo. »Ali oni su na stolovima, ne u džepovima.«

Assail se nagnuo prema naprijed i dalje sjedeći na stolici. »Koliko te je dugo držala dolje?«

Cijelo mužjakovo djelo reagiralo je na pitanje i ukočilo se. Ali nije ustuknuo. »Koja je godina?« Kad je Assail odgovorio, njegovo blijedo lice kao da se raspalo. »Oh... najdraža Čuvardjevo...«

»Koliko dugo?«

»Trideset dvije godine. Koji... Koji je mjesec?«

»Listopad. Skoro studeni.«

Marcus je kimnuo. »I činilo mi se hladno. Kad si me iznio iz kuće... Činilo mi se hladno, ali nisam bio siguran je li samo meni ili...«

»Ne samo tebi.«

Isuse, mora da ga je Naasha otela upravo u vrijeme kad se združila sa svojim helrenom. Sigurno je znala što je čeka sa starcem. Ali zašto se nije bolje brinula za Marcusa? Moral na stranu, krv je, na kraju krajeva, bila hranjiva koliko je i tijelo iz kojeg je dolazila bilo zdravo.

No onda se Assail sjetio načina na koji je Naasha iskoristila i njega i ostale. Očigledno je pronašla brojne druge izvore hranjenja.

Do zanemarivanja je vjerojatno došlo onda kad se potreba smanjila.

Zavladao je tajac. A onda je Marcus rekao: »Kako si znao da sam tamo?«

»Istraživao sam kuću u potrazi za...« Assail je odmahnuo rukom poručujući time da objašnjenje nije vrijedno spomena. Ono što je bilo još važnije... »Svi smo se pitali gdje ti je rodbina? Koga bismo mogli nazvati u tvoje ime?«

»Moj rod je dolje u Starom kraju. Ostavio sam ih kako bih došao ovamo, tražeći...« Marcusov je glas odlutao. »Tražeći pustolovinu. Došao sam u onu kuću kako bih se prijavio za posao. Gazdarica je jedne večeri prošla pored mojih odaja, a zatim me pozvala k sebi dolje u podrum. Dala mi je vina i...«

Mužjakove oči kao da su se zamaglile, kao da su mu sjećanja bila toliko mračna i teška da su ga mogla lišiti svijesti.

»Kako možemo stupiti u kontakt s tvojom rodbinom?« pitao je Assail.

»Ne znam. Ja...« Marcus se iznenada fokusirao. »Ne, nemojte ih kontaktirati. Ne sad. Ne želim ih vidjeti ovakav.«

Kad je mužjak podignuo svoja tetovirana zapešća, doimao se jednako bespomoćnim kao i onda dok je bio okovan u ćeliji. »Što da im kažem? Mi smo običan puk, morao sam zaraditi svoju kartu za brod koji je

plovio u New York. Ali svaka krvna loza ima svoj ponos. U ovome... nema nikakvog ponosa.«

Assail je toliko snažno protrljao lice da je njegov jadni, sjeban nos zaškripao. Što ga je podsjetilo na to da mora nabaviti još koke prije dužnosti koje su ga čekale kasnije te večeri.

»Možeš ostati sa mnom i mojim bratićima«, obznanio je. »Tamo ćeš biti na sigurnom.«

Markus je odmahivao glavom vršcima prstiju dodirujući tetovažu na lijevom zapešću. »Zašto... Zašto bi ti to učinio?«

»Kako sam i rekao. Potrebna ti je pomoć. A meni je potrebno da nekom pomognem.« Assail je podignuo oba dlana. »Nema ničeg sumnjivog u mom pozivu. Mi smo obična tri mušjaka koja žive zajedno.«

Naravno, prešutio je svoju naviku uzimanja kokaina, činjenicu da je natjerao svoje bratiće da se kurvaju, kao i vlastitu prošlost dobavljača droge i dilera.

Znači li to da počinje iznova, zapitao se.

Hmm. S obzirom na trgovinu oružjem koju je upravo pokrenuo s Bratstvom? Možda bi bilo ispravnije reći da počinje *nešto novo*, a ne *iznova*.

»Trebali nešto raditi u tvojoj kući?« Marcus je kimnuo prema Assailovoj odjeći. »Sudeći prema tvojoj garderobi i naglasku, očito je da si imućan mušjak. Postoji li neki posao koji bih mogao obavljati tako da zaslužim stan i hranu? U protivnom, ne mogu prihvatiti tvoju ponudu. Neću tu učiniti.«

Assail je slegnuo ramenima. »To je ništavan posao.«

»Nijedan posao nije ništavan ako ga se dobro obavlja.«

Assail se naslonio na naslon stolice i pogledao u mršavo tijelo na bolničkom krevetu. Čak i netom nakon što je oslobođen iz zatočeništva – u kojem je bio više od trideset jebelih godina – već se dokazao kao mušjak časnog karaktera.

»Sad ću te morati ostaviti«, Assail je čuo sebe kako govori. »Ali vratit ću se prije zore, a kad te puste odavde, ideš doma sa mnom. Tako će biti.«

Markus je pognuo glavu. »Tvoj sam vječni dužnik.«

Ne, Assail je pomislio. Imam osjećaj da je obrnuto, dobri mušjake.

* * *

Rhage i Mary penjali su se rukom pod ruku uz veliko stubište palače. Dok su se penjali, nasmiješila se kad se sjetila kako su plesali valcer u praznoj dvorani. Zatim je pocrvenjela kad se prisjetila što su radili kad je ples usporio i stao.

U prostoriji sa sportskom opremom nikad nije bilo toliko akcije.

»Kad je rekla da moram doći?« upitao je Rhage.

»Imaš otprilike pola sata da se spremiš. Sastanak je u kafiću I've Bean Waitin' na aveniji Hemingway. Mislim da Rhym dolazi autom, ali ti ne moraš.«

»Neću ništa naručiti. Ne želim imati zadržavanje po kavi.«

»Rhage. Ozbiljno.« Zaustavila ga je kad su se popeli na drugi kat. »Dobro ćeš to odraditi.«

Primivši njegovo prekrasno lice među dlanove, zagladila je njegove zabrinute obrve i pomazila kratku bradu. »Shvati to kao bilo koji drugi razgovor.«

»Intervjuiraju me za Bittynog tatu. Po čemu je dovraga to kao svaki drugi razgovor? Bože, hoćeš li mi savjetovati što obući? Da nosim odijelo? Mislim da bih trebao biti u odijelu.«

Uzela ga je za ruku i povelala u smjeru njihove sobe. »Što kažeš na obične hlače i jednu od onih tvojih svilenih crnih košulja? Toliko će je zaokupirati tvoja ljepota da se neće sjetiti kako se zove, a kamoli što te je htjela pitati.«

Gundao je dok su ulazili u sobu, a ponašanje mu se nije puno popravilo ni kad ga je pogurala prema kupaonici.

»Ne«, rekla je kad ju je pokušao povući za sobom. »To će nas previše dekoncentrirati. Daj da ti izvadim odjeću.«

»Imaš pravo. Osim toga, svaki put kad se sjetim kamo idem, dođe mi da povratim.«

Na sredini sobe svatko je otišao za svojim poslom, on je htio pomno obrijati bradu i oprati kosu, a

onda je otišla do velike garderobe gdje je...

Vrisak koji se začuo iz kupaonice bio je dovoljan da dobije vrazji srčani udar. »Rhage! Rhage, što se događa?!«

Preletjela je preko tepiha i ušla u... Zaletjela se ravno u njegova leđa.

»Ubit ću ih!« proderao se.

»Što, što to...«

Mary se počela smijati i to toliko jako da je morala sjesti na rub *jacuzzi*ja.

Netko, ili više njih, pretvorio je njihovu kupaonicu u kuću *Male sirene*. Ručnici sa slikom male sirene visjeli su sa svih kukica i prečki, malena sirena bila je i na tepihu ispred umivaonika... Mala sirena bila je na šalicama i četkicama za zube i dječjoj zubnoj pasti na polici... Šampon je bio na malu sirenu kao i regenerator za kosu pod tušem... Figurice su bile poredane po rubu kade, ispod velikog prozora koji je gledao na vrtove.

Ali remek-djelo je ipak bio zid. Otprilike sto pedeset različitih naljepnica, postera, privjesaka i izrezaka iz slikovnica bilo je obješeno, zalijepljeno ili pričvršćeno za svaki kvadratni centimetar vertikalne površine.

Rhage se okrenuo u namjeri da izjuri van, ali nije morao otići daleko. Čopor Braće već je ušao u njihov apartman, mušjaci su se pljeskali dlanovima i udarali Rhagea po stražnjici.

»Vratit ću vam«, rekao je. »Svakome od vas. Pogotovo tebi, Lassiter, kretenu.«

»Kako?« uzvratio mu je pali anđeo. »Poplaviti ćeš mi sobu? Već si jednom pokušao u smočnici, ali Fritz je to sredio u jednoj noći.

»Ne, nego ću sakriti svaki jebeni daljinski upravljač u kući.«

Anđeo se skamenio. »Okej, sad se već inatiš.«

»Bam!« povikao je Rhage lupnuvši ga po boku. »Što je, kujo?«

Lassiter je tražio pomoć od Braće. »Nije smiješno. To *uopće* nije smiješno...«

»Hej, Hollywood, mogu ti platiti da ih sakriješ?« netko je pitao.

»Ali mi i dalje imamo slobodan pristup, zar ne?« pitao je netko drugi.

»Jebite se svi redom«, promrmljao je Lassiter. »Ozbiljno vam kažem. Uskoro ćete me početi poštovati...«

Mary se samo nalaktila i nasmijala hrpi luđaka. Na neki je način to bilo točno ono što je Rhageu trebalo, ventil da se ispuše prije nego ode do kafića. Zapravo, kad je već kod toga, svima je trebalo da se malo ispušu.

Protekli su sati svima bili naporni.

* * *

Jebena mala sirena, pomislio je Rhage izlazeći iz sobe dvadeset pet minuta poslije.

Zatvarajući vrata za sobom, u hlače je nagurao već uguranu košulju i obukao jaknu koju mu je Mary odabrala kako bi sakrio oružje koje je nosio na sebi. Dok je koračao niz hodnik, namještao je kosu, ispravljao ramena, potezao remen.

Dlanovi su mu bili znojni. Kako će dovraga prihvatiti dlan socijalne radnice ako se tako znojio? Morat će ga obrisati ubrusom.

Ili zavjesama.

Prilazeći Wrathovom uredu, primijetio je da su vrata otvorena pa se zaustavio, pitajući se kad će doći pravi trenutak da kaže Bratu i Kralju čime se bavi. Kad je provirio iza do vratnika, ugledao je Wratha i V.-a u razgovoru, Kralj je sjedio na tronu, a Brat u čučnju tik do njega. Glave su im bile primaknute jedna drugoj, glasovi prigušeni, a zrak toliko gust da se doimalo kao da su upali u *opsjenu*.

Što se dovraga zbiva, pomislio je Rhage osjetivši poriv da uđe k njima.

No onda je pogledao u svoj zlatni Rolex, isti onaj koji je poklonio Mary i za koji je ona inzistirala da ga ponese za sreću. Nije bilo vremena za pitanja, kao ni za započinjanje razgovora o Bitty.

Poslije će to obaviti, zaključio je.

Spustio se niz stubište i završio na mozaiku u prizemlju, nastavljajući dalje prema izlazu.

»Sretno.«

Rhage se naprasito zaustavio i pogledao udesno. Lassiter se nalazio u sobi s biljarom i nanosio kredu na štap.

»O čemu pričaš?« pitao je Rhage.

»Anđeo je samo slegnuo ramenima pa je Rhage odmahnuo glavom. »Ti si lud...«

»Kad upita kako joj je otac stradao, nemoj muljati. Ionako već zna da ste ga ti i tvoja Braća ubili. Piše u dosjeu. Prezire nasilje, ali je svjesna da njih dvije u protivnom ne bi preživjele. Želi da dijete pripadne vama. Tebi i Mary.«

Kad je Rhage osjetio kako mu sva krv napušta glavu i završava u cipelama, poželio je da se ima za što uhvatiti.

»Kako si... Mary ti je pričala o ovome?« Pitao je iako mu je bilo teško u to povjerovati. »Marissa?«

»I zvijer. Ona je čini nervoznom. Nemoj je pokušavati smiriti, previše će te ponijeti tema što će je dodatno uznemiriti. Mary će to riješiti. Mary će joj reći sve što mora znati po tom pitanju.«

»Kako znaš sve to?«

Lassiter je spustio kockicu krede i pogledao ga svojim neobično obojenim očima. »Ja sam anđeo, sjećaš se? Sve će biti u redu. Samo se drži, ne smiješ izgubiti nadu. Ni ti ni Mary. Ali uspjete ćete.«

»Stvarno?« samog je sebe zatekao pitanjem.

»Ne lažem ti. Možda sam ti sjebao kupaonicu. Ali oko ovoga nikad, nikad ne bih lagao.«

Rhageove su noge krenule same od sebe i otišle do biljarskog stola, a u idućem je trenu već povlačio plavokoso-crnokosog gada u snažan zagrljaj.

»Možeš ti to«, rekao je Lassiter dok su tapšali jedan drugog po leđima. »Ali upamti. Ne smiješ gubiti nadu.«

Prije nego su se do kraja raspekmezili, Rhage se odmaknuo i opet krenuo prema vratima. Izlazeći kroz predsoblje, duboko je udahnuo hladan zrak ne bi li se malo osokolio.... Zatim je nestao, putujući kroz noć u molekularnom obliku, približavajući se pravom ljudskom zdanju.

Kad je stigao do destinacije, pazio je da ponovno preuzme oblik u stražnjem dijelu omanjeg parkirališta, i da, ponovno je provjerio frizuru i košulju prije nego je prišao ulaznim vratima kafića.

Otvorivši ih, do nosa mu je došla bogata aroma kave i na trenutak je njegova ideja o nenaručivanju ničega bila poljuljana. Što li će s rukama dok bude sjedio?

Ljut zbog činjenice da ne puši i da nije ponio goblen, pogledom je preletio preko muškaraca i žena od kojih su mnogi podignuli pogled prema njemu i nastavili zuriti... A zatim je susreo i pogled jedinog drugog vampira u prostoriji... Ne, samo malo, među gomilom je sjedio i jedan mladi vampir kojeg nije prepoznao.

No znao je tko je Rhym. Vidio ju je na dovoljno fotografija kod Mary na poslu.

Kad je još jednom duboko udahnuo, nije osjetio istu katarzu kao i kad je to učinio na ulaznim stepenicama palače, no bilo je nešto kisika. Valjda.

Bože, ugušit će se od tog mirisa kave. Ili su mu žlijezde lučile previše adrenalina.

Rhage se pokušao skulirati prilazeći jednom od stražnjih stolova.

Kad se zaustavio pred Rhym, došlo mu je da se onesvijesti. Umjesto toga, dlanove je obrisao o stražnji dio hlača diskretno koliko je mogao, a zatim pružio ruku.

»Bok, ja sam Rhage.«

Ženka je malčice razrogačila oči dok ga je promatrala, no to je bilo uobičajeno. I ne, nije bio arogantan. Ljudi bi ga obično dvaput dobro promotrili kad bi ga prvi put ugledali, a onda bi ga obično pomno promatrali kao da pokušavaju dokučiti je li stvaran.

»Oprosti«, promucala je. »Ja, mm, ja sam Rhym.«

Dok su se rukovali, kimnuo je prema slobodnoj stolici. »Smeta ti ako sjednem?«

»Molim te. Oprosti. Čekaj, već sam to rekla. Isuse.«

Morao ju je pohvaliti, nije nepotrebno zurila u njega ili mu se nabacivala. A i osjećao se malo bolje kad je shvatio da je i ona nervozna.

»Hoćeš li nešto naručiti?« pitala je.

»Ne. Dobro sam. Hoćeš li ti još jednu... što je to?«

»Kava s mlijekom. Ne, hvala, ovo mi je dosta.« Nastala je pauza, a ona je otvorila malenu bilježnicu. »Dakle... ja, mmm... Slušaj, moram biti iskrena. Dosad nisam susrela nijednog Brata.«

Nasmijao se, pazeći da ne pokazuje očajne u mješovitom društvu u kojem su se nalazili. »Isti sam kao i svi ostali.«

»Ni blizu«, promrmljala je u bradu. »Dakle, ja, ah, imam nekoliko pitanja za tebe. Ako je to u redu? Znam da ti je Mary već pričala o svemu ovome.«

Rhage je prekrizio ruke i naslonio se na stol. »Da, pričala mi je. Slušaj, ako bih mogao samo...«

Zagledao se u drvo pod laktovima i pokušavao dokučiti što joj pokušava reći. Dok su se u pozadini miješali glasovi, zvukovi otvaranja i zatvaranja ulaznih vrata i kuhanja kave, zabrinuo se da je šutio predugo.

Rhage je pogledao u socijalnu radnicu. »Sve se svodi na to da sam spreman dati život za tu curicu. Za nju sam spreman ustati u podne ako ima noćnu moru. Spreman sam je hraniti i odijevati, učiti je voziti.

Spreman sam grliti je kad joj netko prvi put slomi srce, dati je družbeniku ako pronađe osobu koju voli. Želim joj pomoći da stekne dobru naobrazbu, podržati sve njezine snove, podizati je kad padne. Svjestan sam da neće sve uvijek biti ružičasto, da će biti i sukoba, možda čak i ljutnje... Ali ništa od toga neće utjecati na moju predanost. Znao sam da je Mary ta s kojom ću biti čim sam je sreo, a znao sam i one noći, jednako snažno, da je Bitty moja klinka. Ako mi daš priliku da joj budem otac.«

Naslonio se na naslon i ispružio ruke. »A sad me pitaj što god hoćeš.«

Rhym se blago osmjehnula. A onda i širom nasmijala. »Pa, krenimo od početka, može?«

Rhage joj je uzvratilo osmijeh. Jer to ste i činili kad ste sasvim jasno znali da ste zakucali koš.

»Može«, rekao je osjećajući golemo olakšanje.

Šezdeset šesto poglavlje

Jo Early nije mogla prestati zuriti.

S druge strane, nije bila jedina u kafiću koja je zanemarila svoju kavu s mlijekom i pustila je da se ohladi pokušavajući ne gledati u tipa. Ušao je sam, i usisao većinu, ako ne i sav kisik u prostoriji, a zatim je otišao do stražnjeg stola kako bi sjeo nasuprot lijepe, ali obične, žene.

S obzirom na njegov izgled, trebao je sjediti s Miss Amerike. Bio je golem, nevjerojatno visok, ali i krupan, kao da se radi o profesionalnom nogometašu, ali ne košarkašu. Kosa mu je bila plava, naoko prirodna, nije se vidio korijen, nije izbio izrast, bila je gusta i zdrava i... plava.

Ali njegove su oči bile nešto posebno. Bile su definitivno posebne. Čak i kroz krcati kafić, blistale su plavim sjajem kakvog biste očekivali od oceana na Bahamima, boja u njima se prelijevala, tako bistra, tako odlučno plava da ste se morali zapitati radi li se o lećama, jer nema šanse da bi takvo što bilo prirodno.

Osim toga, ni odjeća mu nije bila loša. Nimalo. Bio je sav u crnom, od svilene košulje do fino krojenih hlača, sve do jakne koja je imala revere nalik onima s odijela, ali je bila ležerna kao kaput. I cipele su mu bile spektakularne.

Kao da je filmska zvijezda ušetala u kafić, a Jo se na trenutak zapitala je li ga možda vidjela na nekom filmu...

Kad joj se oglasio mobitel, bila je sretna što joj je to odvuklo pažnju. No i dalje je bila hiperfokusirana i nastaviti će gledati u to lijepo lice svaki put kad sklopi oči. Premda to i nije neka velika žrtva.

Kad je vidjela tko ju zove, zakolutala je očima, ali je svejedno odgovorila na poziv. »Dougie, što ima? Ne. Ne, ne možeš. Što... ne! Gle, rekla sam ti, dajem otkaz, neko vrijeme neću ti moći posuditi lovu... Pa, pitaj nekog od njih. Ne. Ne. Okej... Dobro, ali samo štrudlice sa smokvom. Ako se vratim doma i vidim da si mi pojeo kekse, morat ćemo ozbiljno popričati. I zašto ne bi konačno izašao i potražio posao, za Boga miloga?«

Kad je poklopila, netko je rekao ravnodušnim glasom: »Slažem se za kekse.«

Ustuknuvši, stavila je ruku na srce. »Isuse, Bili, preplašio si me.«

»Kakvo je to odlaženje iz Bryantsa?« rekao je sjedajući sa svojom kavom i odmotavajući šal na sebi svojstven način. »Daješ otkaz?«

»Ma ništa.« Pa, osim činjenice da joj je šef manipulator, a ona je dopustila da postane njegov pijun. »Stvarno.«

Eh da, uz to još i misli da se ševimo, dodala je u glavi.

»Slušaj«, Bili je promrmljao naginjući se bliže i bolje namjestivši naočale. »Kao prvo, oprost št'o kasnim. Kao drugo, moram te pitati. S roditeljima kao što su tvoji, stvarno ne mogu vjerovati... Mislim, sva ta lova...«

Otvorila je usta kako bi promijenila temu, no onda je odustala. Fućkaš to. »Kad sam otišla od njih i cijelog tog... stila života... odrekli su me se.«

»To mora da je bilo teško. Ostaviti obitelj, mislim. Pa, i sav taj novac.«

Jo je vrtjela šalicu s kapucinom. »Nikad se zapravo nisam ni uklapala tamo. Moj tata... Ispričavam se, moj otac, kako je inzistirao da ga zovem, organizirao je moje posvajanje jer je moja majka prolazila kroz razdoblje u kojem je htjela dijete. Vjerojatno je mislila da su djeca kao torbice ili neki sličan predmet. Kad su me dobili, ostavili su me dadiljama da me odgajaju, neke su bile dobre, neke su bile loše. Zatim su me poslali u internat pa na koledž, a kad sam izašla otamo, već mi je bilo dosta pretvaranja da sam osoba koja su htjeli da budem dok sam u njihovom prisustvu. Izvan te velike kuće, bila sam svoja. U njihovom prisustvu, bila sam kopija sebe, baš kao što su i oni bili neke druge verzije samih sebe.« Mahnula je dlanom kroz zrak. »Uobičajene dosadne priče jadne male bogatašice.«

»Uobičajene i dosadne osim ako se ne događaju tebi.«

»Bilo kako bilo, rekla sam im da se ne vraćam, oni su rekli u redu i to je bilo to. Mjesečni čekovi su prestali dolaziti i, iskreno, u redu je. Pametna sam, imam volje raditi, obrazovana sam. Uspjet ću sama, baš kao što su uspjeli i mnogi prije mene.«

Bili je skinuo kaput sa sebe. »Smijem li postaviti još jedno osobno pitanje?«

»Apsolutno.« Otpila je gutljaj kapučina i napravila grimasu. Sve se doimalo hladnim naspram onog plavokosog muškarca. »Bilo što.«

»Kažeš da si posvojena, jesi li ikad razmišljala o tome da potražiš svoju pravu obitelj?«

Odmahnula je glavom. »Svi dosjei su tajni, barem su mi tako rekli. Moguće da je moj otac platio da tako bude. Ima smisla, čula sam da me je majka htjela predstaviti kao svoju u početku, govorila je da je skrivala trudnoću ispod široke odjeće, a zadnji mjesec trudnoće provela u Napulju ili nekom sličnom mjestu. Kako mi je kosa postajala sve crvenija, bilo je sve teže održavati tu laž, naročito stoga što joj se nije sviđala pomisao da netko misli da je prevarila mog oca.«

»Znači, od njih nikad nisi čula ni glasa?«

»Ne, ali to je u redu. Hej, plaćeno mi je vrhunsko obrazovanje. Ako je to najgore što će mi ono dvoje priuštiti do kraja života, prošla sam vrhunski.«

»Pa...« Bili se nakašljao. »Kad smo već kod toga, bi li se željela prijaviti za neko mjesto u novinama? Znam da traže nekoliko ljudi, a ja bih te mogao preporučiti. Već si mi dokazala da si vraški dobra istražiteljica.«

Na trenutak je Jo samo tupo sjedila i treptala. Zatim se stresla. »Stvarno? O... moj Bože, da. Mislim, hvala ti. Mogu ti *mailom* poslati životopis.«

»Smatraj učinjenim. Znam da trenutačno traže urednika virtualnog izdanja. Plaća će biti otprilike ista kao i na recepciji, ali i to je početak.«

Bolje nego brinuti se o Bryantovom ljubavnom životu i prljavom rublju, pomislila je.

»Hvala ti. Iskreno.« Pokazala mu je ubrus na kojem je nešto bilježila. »S tim na umu, napravila sam popis mjesta koje sam posjetila.

Ostalo mi je još nekoliko, želim provjeriti onaj zatvoreni restoran gdje su Julia Martineza vampiri navodno dočekali u zasjedi. A želim i otići do one ulice gdje... jesi li vidio snimke pucnjave u uličici? Kad je neki tip na krovu sredio drugog, a treći je uletio u kišu metaka? Nema očajnika na snimci, ali na YouTube ju je stavio isti tip koji je stavio hrpu snimki masakra na onom polju.«

Bili je izvadio mobitel kao da se sprema pretražiti internet. »Ne, nisam to još vidio.«

»Daj, ja ću ti ga...«

P.S. Pazi da to nikad više ne kažeš.

Assail je čekao na periferiji velike palače Naashina helrena, prateći kretanje posluge i njihove gazdarice kroz prozore na prvom i drugom katu. Prednost toga što je ženka bila egzibicionistica bila je ta što je prezirala navlačenje zastora, stoga su svi mogli slobodno promatrati sve faze njezinog odijevanja.

U tom se trenutku nalazila u svojoj kupaonici i sjedila na stolici za šminkanje ispred prozora koji je gledao prema zapadu. Služavka joj je stavljala uvijače na kosu dok je ona usredotočeno promatrala nešto u svom krilu. Možda *e-mail* na iPadu. Ili mobitel.

Izvadio je mobitel i poslao joj poruku... promatrajući potom kako podiže glavu i upire prstom preko puta. Služavka je odložila uvijač kojim se upravo namjeravala poslužiti i nestala iz vidokruga. Zatim se vratila, odlažući uređaj u ruku svoje gazdarice.

Assailov se mobitel oglasio sekundu poslije. Kad je pročitao što mu je napisala, pogledao je u svoje bratiće.

»Znate što vam je činiti.«

»Jest«, rekao je Ehrlic. »Je li Brat stigao...«

»Iza tebe sam.«

Sva trojica su se okrenula i zatekla Zsadista točno tamo gdje je i rekao da će biti, stigavši točno onda kad je Assailu rekao da će doći. Baš kao i ostali, Brat je na sebi imao veliki ruksak i hrpu oružja.

»Jesmo li spremni, gospodo?« promrmljao je Assail.

Čim je kimnuo, braća su se dematerijalizirala i otišla do stražnjeg dijela palače, do lokacije za infiltraciju koju su unaprijed odredili.

Assail je spustio ruksak u dno stabla iza kojeg se skrivao, a zatim je izašao iz skrovišta, poravnao

jaknu odijela i povukao rukave. Kad je izbio na stazu koja je vodila do prednjeg ulaza, čizme su mu počele kuckati o tlo. Zsadiš, koji je išao iza njega, nije proizvodio ni zvuka držeći se trave i izbjegavajući svjetlo koje su bacale niske lampe na rubovima kamene staze.

Stigavši do vrata, Assail je dohvatio kvaku. Ovog puta nije imao sreće, vrata su bila zaključana.

Pozvonio je s osmijehom na licu čekajući batlera da mu otvori. »Dobra večer, bojim se da sam uranio dobrih dvadeset minuta. No ne bih htio stvarati neugodnosti vašoj gazdarici. Smijem li pričekati u njezinom dnevnom boravku?«

Kad se *slugan* nisko naklonio, Assail je provjerio nalazi li se još tko u predvorju. A onda, kad se batler uspravio, Assail je izvadio pušku.

S čijom se cijevi *slugan* našao oči u oči.

»Da nisi mrdnuo ni pedlja«, prošaptao je Assail. »I da nisi proizveo ni zvuka osim ako te ja nešto ne pitam. Želiš li živjeti?« Kimanje glavom. »Koliko je još osoblja u kući?«

»S-s-sedmero.«

»Je li Throe u kući?« Kimanje. »Gdje je?«

»J-j-jede, gore u svojoj sobi.«

Zsadiš je ušetao ravno u kuću, a *slugan* je izgledao kao da bi se najradije onesvijestio kad je ugledao lice s ožiljkom i crne oči.

»Ne brini se za njega«, Assail je blago rekao. »Koncentriraj se na mene.«

»Ž-ž-žao mi je.«

»Slušaj me, i slušaj dobro. Imaš sedam minuta da izvedeš osoblje iz kuće. To znači, jedna minuta po osobi. Ne gubi ni trenutka. Nemoj im objašnjavati zašto moraju ići. Reci im da se okupe u dnu prilaza. Ne uzbuđuj gazdaricu. Ako joj odaš da sam tu, smatrat ću te sudionikom u zavjeri i držanju krvnog roba kojeg sam sinoć spasio, i ubit ću te na licu mjesta. Je li jasno?« Kimanje. »Ponovi što sam ti upravo rekao.«

»R-r-rekao... Imam s-s-sedam minuta da izvedem osoblje. Na početku prilaza...«

»Na kraju. Rekao sam, na kraju prilaza. Tamo ću vas moći vidjeti, jer se u blizini nalazi ulična lampa. A što je s gazdaricom?«

Mračna je sjena pala na batlerovo lice i koja će mu po svemu sudeći spasiti život. »Neću joj reći ni riječ. Ona i njezin ljubavnik ubili su mog gospodara.«

»Kako se zoveš?«

»Ja sam Tharem.«

»Thareme, želim da nakon ovoga odeš u Kraljevu kuću za audijenciju. Sve im ispričaj, što se nalazilo u podrumu, što mu je učinila, što ja ovdje radim. Razumiješ li?«

»Imam fotografije«, batler je šapnuo. »Na mobitelu. Nisam znao što s njima.«

»Dobro. Pokaži ih njima. A sad idi. Sedam minuta.«

Slugan se nisko naklonio. »Da, gospodaru. Smjesta.«

Mužjak u uniformi otrčao je prema kuhinji, a prije nego je Assail uopće stigao na pola puta do glavnog stubišta, tri *slugana* u bijelim kuharskim odijelima istrčala su iz blagovaonice. Jednom su ruke bile prekrivene brašnom, a drugi je nosio pun vrč. Oči su im bile razrogačene i pune straha, što je davalo naslutiti da se batler nije do kraja držao dogovora.

Očigledno im je odao da su u kući ubojite sile.

Nema veze. Motivacijski govor je upalio i bilo je očito da se ne mora nimalo brinuti po pitanju njihove odanosti Naashi. Tri su kuhara pogledala u njega i njegov pištolj, a onda otrčala još brže ne podižući dodatnu uzbunu.

U međuvremenu, slatki miris benzina već se osjećao u zraku. Uskoro će postati još jači.

Assail se polako popeo uza stepenice, ne žureći. Dok se penjao, dvije su služavke žurno sišle niz stepenice, njihova ukroćena kosa ispadala je iz ukosnica, svjetlo sive haljine uniformi su lepršale. I one su ga samo jednom pogledale i pritom pognule glave, ubrzale korak ne obrativši mu se.

Na vrhu stubišta na drugom katu, skrenuo je ulijevo i zaustavio se pred prvim vratima kojima je prišao upravo u trenutku kad se batler pojavio na udaljenom kraju hodnika i dotrčao do njega.

»Ja ću se pobrinuti za služavku u garderobi«, rekao je Assail. Kad je mužjak probljedio, Assail je

zakolutoao očima. »Ne na taj način. Odmah će vam se pridružiti.«

Batler je kimnuo i pobjegao.

Assail je dohvatio i polako okrenuo ukrašenu mjedenu kvaku, a zatim gurnuo vrata. Drvene su ploče popustile ne puštajući ni zvuka, a istog je trena nanjušio Naashin parfem i šampon. Kad je ušao u sobu i zatvorio za sobom vrata, na trenutak je ostao zatečen mnoštvom ružičastog, kremastog i svilenog tafta.

Tepih je bio gust poput kratke muške kose pa mu je korak bio prigušen dok je hodao prema zaobljenom prolazu. Mramorna kupaonica iza njega bila je veća nego nečiji dnevni boravak.

Doista, scena nije mogla biti savršenija. Naasha mu je bila okrenuta leđima dok je sjedila na profesionalnoj frizerskoj stolici, njezini dugi uvojci padali su preko kratkog naslona, stol s četkama i uvijačima nalazio se pored nje. Svuda oko nje bilo je pregršt ogledala, no bila su okrenuta prema njoj i nisu ulovila njegov odraz.

»... rekla sam ti da mi se ne sviđa takva frizura«, prasnula je Naasha. »Hoću novu! Uskoro će stići... Telefon mi zvoni, najprije mi njega dodaj.«

Kad se služavka odmaknula od gazdarice, slučajno se okrenula prema Assailu – i skamenila. Uperivši pištolj ravno u njezinu glavu, stavio je prst preko usana i bez glasa rekao: Ššššš.

Služavka je pobljedadjela.

»Donesi mi mobitel! Što radiš?«

Assail je kimnuo u smjeru iPhonea koji je vibrirao na mramornom stolu nadohvat Naashine ruke.

Služavka je posegnula za njim i ispustila ga, primajući uvrede dok ga je pokušavala dignuti s poda.

»Napokon... Halo? O, zdravo, dragi, baš lijepo od tebe da si nazvao. Očajna sam, jednostavno očajna...«

Assail je prstom mahnuo služavki pozivajući je k sebi. Jadnica se skamenila od panike, sve dok joj Assail nije bez glasa poručio da je *sigurna*.

Ženka mu je prilazila nećkajući se. Dok je Naasha nastavljala glumiti ulogu ožalošćene udovice, Assail joj je šapnuo: »Izađi kroz glavna vrata. Trči sve dok ne vidiš ostale u dnu prilaza. Ni u kojem slučaju ne vraćaj se u kuću. Jasno?«

Služavka je kimnula i kratko se naklonila, drhtureći, zatim je poput vjetra nestala iz sobe.

Assail je zakoračio naprijed, strpljivo čekajući dok je Naasha i dalje razgovarala, istovremeno prstom prelazeći preko ekrana svog iPada.

Nadvivši se nad njom, bio je poput kobca koji ju je nekoć jebao – a sad će je sjebati.

Kad je napokon poklopila, rekla je. »Gdje si? Gdje si, dovraga...« Assail ju je snažno uhvatio za kosu na tjemenu i povukao unatrag. Kad je ispustila mobitel, a tablet pao na pod, počela se otimati – sve dok joj nije u usta gurnuo cijev pištolja i odmaknuo se sa strane. Užasnute oči pogledale su u njegove.

»Ovo je za Markcusa«, zarežao je.

»Onda, kakav je bio?« Mary je pitala Rhym kad je ova ušla u njezin ured u Sigurnom mjestu.

»Tvoj helren je zbilja nešto posebno, i bio je divan.« Ženka je sjela s osmijehom na licu, namještajući kaput na koljena. »Zbilja jest. Ima golemo srce.«

»Najveće.« Nastala je stanka, a Mary se nagnula nad svoje papire. »I smiješ to reći... Neću postati sva čudna zbog toga. Ja sam ta koja mora živjeti s njim, sjećaš se?«

»Ne znam što hoćeš...« Rhym je podignula ruke. »Okej, dobro. Mislim, izgleda preludo. Nikad nisam vidjela ništa slično.«

Mary se morala nasmijati. »Znam, znam. Dobra stvar je što mu nije naročito stalo do toga. Svjestan je svog izgleda, jasno, ali Kriste, kad bi to shvaćao preozbiljno, glava bi mu toliko narasla da više ne bi mogao proći kroz vrata.«

Rhym je kimnula. »Potpuno si u pravu. Onda, jesi li spremna?«

»Uvijek.« Mary je ustala i prišla vratima kako bi ih zatvorila. »Što god želiš znati.«

»Oprosti, ja sam to trebala učiniti.«

Mary je mahnuo rukom kroz zrak. »Bez brige.«

Natrag za stolom, ponovno je sjela i priznala, makar samoj sebi, da je nervozna.

Rhym je raširila kaput. A zatim se zagledala u urnu pored lampe. »Je li to...«

»Da.« Mary je duboko udahnula. »To je Annalye. Isprva je Bitty govorila da želi čuvati pepeo dok ne dođe njezin ujak, ali sad...«

»Kad smo već kod ujaka. Jesi li saznala išta o njemu? Bilo što?«

»Ama baš ništa. Rhage je čak poslao jednog Brata da ga potraži. Nismo otkrili apsolutno ništa.«

Rhym je slegnula ramenima. »Po mom mišljenju, pitanje je koliko dugo će trajati ovo prijelazno razdoblje, dok se netko još može javiti. Marissa i ja se slažemo, zasad mora biti samo skrbništvo dok se Bitty ne prilagodi, i dok bilo koji eventualni rođaci još mogu stupiti u kontakt s njom. Ali to ne može potrajati zauvijek. Mjesec dana? Šest mjeseci? Godinu dana? I što ćemo s eventualnim saznanjima? Što bi bilo pošteno?«

Maryno je srce skočilo s odskočne daske njezinog grudnog koša, napravilo sako i nezgrapno palo na želudac, pljesnulo ravno na trbuh. O, Bože, godina dana. U kojoj još ništa neće znati sa sigurnošću. U kojoj će se svake noći pitati hoće li je izgubiti.

Već se i mjesec dana doimalo kao mučenje.

»Što god ti misliš da je najbolje«, rekla je nastojeći ne pokazati koliko ju je to uzdrmalo. »Ali moram ti reći, nisam najbolja osoba koja će ti odgovoriti na ta pitanja. Ma koliko ja nastojala biti objektivna, zapravo... Samo želim da bude s nama.«

»Ni Stari zakoni nisu od velike pomoći u ovom slučaju, no provjerila sam što ljudi rade u ovakvim situacijama. U slučaju raskidanja prava roditelja, jasno je da tu postoje jako visoki kriteriji. No u slučaju ostale rodbine? To varira od države do države, postupanje ovisi o lokalnim zakonima. U skladu s tim, prepustit ću to Kralju, oko ovakvih stvari upravo on treba donijeti konačnu odluku. Osim toga, s obzirom na Rhageov položaj, ionako biste trebali zatražiti njegov pristanak.«

»Zvuči pošteno. Zbilja želim da ovo odradimo kako treba. Ovo je previše važno da bismo tražili prečace i lakše načine.«

»Drago mi je da se slažeš, što me ne iznenađuje«, Rhym se naslonila. »Onda, pričaj mi o svom odnosu s Bitty. Nešto sam već i sama vidjela, no htjela bih saznati što osjećaš, ne kao profesionalka, već kao osoba.«

Mary je dohvatila kemijsku olovku i počela je premetati po prstima, baš kao što je radila dok je još studirala. »Poznajem je još otkako je došla ovamo. Cijelo sam vrijeme njezina glavna socijalna radnica, kao što već znaš, a iskreno, bila je toliko povučena i zatvorena da sam mislila da nikad neću doprijeti do nje. Svjesna sam da se cijela ova priča oko posvajanja pojavila otkako joj je majka umrla, no istini za volju, Bitty mi je u srcu i na pameti posljednje dvije godine. Međutim, namjerno nisam htjela pumnije istraživati tu mogućnost. Jednostavno... Kao što znaš, ne mogu imati djecu, a kad ti se stvari tako poslože na javi, niti ne želiš više otvarati ta vrata. S druge strane nema ničega osim ognja koji će te spaliti do temelja.«

»Jesi li spremna pustiti je ako se pojavi neki rođak? Možeš li to učiniti?«

Ovog puta nije mogla sakriti grimasu na licu. S druge strane, kad vam netko stavi stopalo nadomak aligatorovih ralja, najčešće ustuknete.

»Što god je najbolje za Bitty.« Odmahnula je glavom. »I to stvarno mislim. Ako je budemo morali pustiti, pustit ćemo je.«

»Pa, ruku na srce, i ja sam tražila tog ujaka. Tražila sam bilo koga tko bi mogao imati ikakve veze s njom. Nitko ni približno ne odgovara. Toliko je njih stradalo tijekom racija, moguće je da je i on tada stradao, zajedno s ostalom rodbinom. Ili je umro na neki drugi način.«

»Smijem li samo reći da... Nisam velika obožavateljica smrti.«

Na trenutak se sjetila plesa s Rhageom u sportskoj dvorani. Nakon dogovora koji su postigli, jednostavno su morali biti tako blizu jedno drugom, moguće razdvajanje u budućnosti oko kojeg se ranije nisu morali brinuti, odjednom se nadvilo nad njima baš kao i nad svim ostalim parovima.

»Ni ja«, odgovorila je Rhym. A zatim se nakašljala. »Kad smo već kod toga, možemo li popričati o tvojoj situaciji?«

»Misliš na Čuvarđjevu?«

»Da, molim te.« Nastala je nelagodna tišina. »Iskreno, ne razumijem tu... polusmrtnost, ako to mogu tako nazvati, premda nije nemoguća. Kad je Čuvarđjeva u pitanju, sve je moguće. A onda te moram pitati i

za zvijer. Moram priznati, što se mene tiče, to je jedina prepreka u ovom slučaju.«

Mary se zahihotala. »Ma to je samo veliki ljubičasti medo. Kunem ti se, ne bi ozlijedio ni muhu, barem ne žensku, a sigurno ne mene. Ali sad sam se već odmaknula od teme. Moja priča započinje prije nekoliko godina, kad su mi dijagnosticirali...«

Šezdeset sedmo poglavlje

Pogriješio je što nije prigušio pištolj.

Kad se Assail uputio iz Naashine sobe u Throeovu, a zatim i silom otvorio mužjakova zaključana vrata, dočekala ga je prazna spavaća soba i rastvoren prozor, izdajica se očigledno dematerijalizirao van kad je čuo pucanj.

»Prokletstvo«, promrsio je Assail okrećući se i odlazeći do kupaonice. A zatim i do garderobe.

Ništa naročito nije odskakalo od uobičajenog, no pravi dokaz žurnog odlaska bio je otvoreni zidni sef preko puta, pejzaž koji je jedva primjetno visio malo nakrivo sad je bio odložen na stolicu, metalni trbuh sefa bio je izložen pogledu, a svjetlo unutra dokazivalo je da je sav sadržaj uklonjen.

Nije bilo ni važno. Prava meta bila je Naasha.

Throea će ganjati neke druge večeri.

Assail se uputio natrag u Naashinu sobu, prošetao kroz nju i otišao do prozora na kojem ju je ranije odozdo gledao. Snagom misli ugasivši svjetla u kupaonici, provirio je kroz prozor kad je slatkasti, kemijski miris benzina dopro i do drugog kata.

Tamo dolje, u dnu prilaza, kao što im je bilo i rečeno, nalazila se skupina od osmero sluga pored ulične lampe, svjetlost je obasjavala sedmero slugu i batlera koji su stajali u redu jedan do drugog i gledali u palaču.

»Dobar mužjak«, promrsio je Assail i okrenuo se.

Upravo se spremao otići kad mu je nešto privuklo pažnju, sjaj na jednom od stolova. Ponovno upalivši svjetla, prekoračio je preko njezinog mrtvog tijela i dohvatio dijamantnu ogrlicu. Nakit je bio skroman, prema Naashinim standardima, obična ogrlica s dvokaratnim i trokaratnim dijamantima.

Ispod plohe na kojoj je stajala, nalazio se niz plitkih ladica, svaka s parom mjedenih zaključanih lokota.

Možda se radilo o nostalgiji za onom svojom provalnicom ili o posljednjoj osveti Naashi. Ispružio je ruku u kojoj je držao pištolj i ispalio nekoliko metaka u vruće drvo u zrak, razbijajući lokote i uništavajući savršene ormariće.

Kad je ispraznio spremnik, gornja se ladica rastvorila kao što bi lik u crtanom filmu isplazio jezik. Unutra su se, u posvemašnjem neredu, nalazile razne svjetlucave stvarčice pa je zgrabio punu šaku i natrpao džepove prstenjem, naušnicama, ogrlicama i narukvicama.

Jakna samo što mu nije eksplodirala kad je Zsadist ušao.

Brat je već imao spreman bacač plamena, vrh cijevi bljuvao je plavu vatru, a oružje koje je držao u tim svojim sposobnim rukama bilo je poput glave zmaja koji samo što nije zaurlao.

»Vrijeme je za pokret«, rekao je ratnik.

Bilo je impresivno koliko ga je pljačka malo zanimala. S druge strane, Assail je upravo počinio ubojstvo na stolici na kotačice tik do njih, a Brata se čak ni to nije dojmilo.

Posljednji put pogledavši Naashino rašireno, nepokretno tijelo, Assail je izašao iz sobe skupa s Bratom. Vani na hodniku, isparavanja su bila toliko jaka da su im zasuzile oči, a postala su još jača dok su silazili niz stepenice.

Ehric i Evale stajali su u predvorju. Pažljivi kao i uvijek, donijeli su i opremu koju je ranije ostavio vani.

Opasavši se njome, dohvatio je vlastito kormilo, tako reći, i ispalio nekoliko jezika narančastog plamena.

»Hoćemo li?« rekao je.

Razišli su se i uputili svaki u svoj od četiri kuta velike palače. Benzin kojim su njegovi rođaci namjerno polili razne tkanine i drvene površine, možda je bio i pretjeran, no barem će tako poljupci plamena u tren oka zapaliti cijele zidove prekrivene tapetama, borovinom, hrastovinom ili mahagonijem.

Spretno upalivši plamen, Assail je prošetao kroz blagovaonicu i zapalio antikno pokućstvo, otmjene zidne tapete, Aubusson tepihe, drvene stolove dugačke preko sedam metara i stare dvjesto godina. Na trenutak je zastao prije nego se zaputio prema kuhinji, osjetivši iskru žaljenja za Waterford lusterom koji se nalazio usred rastuće vatre i poželjevši da ga je ranije sklonio.

No, žrtve se nije moglo izbjeći.

Nije se zamarao smočnicom. Ionako će je uskoro zahvatiti vatra. Umjesto toga, počeo je paliti otmjenu, profesionalnu kuhinju, počevši od zastora pored niza prozora i nastavivši s drvenim ormarićima koje su njegovi rođaci pomno prekrili zapaljivom tvari.

Glasno *vuuušš!* bilo je milina slušati svaki put kad bi se nešto zapalilo i rasplamsalo, osjećao je uzbuđenje kako navire, neki iskonski dio njega pokazivao je svoju dominantnost i zahtijevao pokoravanje statičnog okoliša i neživih predmeta. Doista, sa svakom novom eksplozijom moći, kao da je ponovno zauzimao dio sebe koji je putem izgubio.

Baš kao da je i sam bio okovan dolje u tamnici.

Nedugo zatim, sve jača toplina postala je nepodnošljiva, krajevi kose su mu se zakovčali, koža na licu osušila se do granice boli.

Kad se okrenuo i vratio u predvorje, shvatio je da je okružen vatrom koju je i htio zapaliti, zarobljen u njezinom paklu.

Dim, uskomešan i otrovan, pekao mu je oči i palio nos i sinuse, a uzbibani vatreni zidovi blokirali su sve izlaze.

Možda je ovo kraj, pomislio je spuštajući cijev plamenobacača.

Svuda oko njega, golemi valovi narančastih i crvenih plamenova dizali su se i spuštali poput ralja koje su žvakale palaču i sve u njoj. Na trenutak ga je opčinila fatalna ljepota ognja.

Smirivši se, izvadio je mobitel.

Okrenuvši broj, pritisnuo je tipku za poziv i polako se okretao oko vlastite osi dok je telefon zvonio i zvonio...

»Halo?« začuo se njezin glas.

Sklopio je oči. Oh, taj glas. Marisolin predivan glas.

»Halo?« ponovila je.

U slušalici je nastala tišina, ali ne i u kući. Ne, u kući je sve škripalo i pucalo, stenjalo i psovalo kao da su čavli i žbuka imali kosti koje su se lomile i živce koji su osjećali bol.

»Assail?« uzbuđeno je rekla. »Assail... Jesi li to ti?«

»Volim te«, odgovorio je.

»Assail! Što se...«

Prekinuo je vezu. Ugasio mobitel. A zatim skinuo oružje i spustio ga do nogu.

Dok je temperatura rasla i kaos skupa s njom, poravnao je jaknu i namjestio rukave.

Na kraju krajeva, možda i jest bio degenerik koji je mislio samo na sebe i sociopat koji dila drogu, no treba se držati vlastitih standarda i izgledati dobro čak i kad vam otkuca čas.

Zlozemlja ili Sjenosvijet, pitao se.

Vjerojatno Zlozemlja...

Iz vatreneog tsunamija, crna se figura pojavila u srcu paklenog uragana, na mjestu gdje je stajao Assail.

Bio je to Brat Zsadist. Za razliku od neminovne smrti i uništenja koje je gutalo sve oko sebe, mužjak je izgledao više ljutito nego uspaničeno kad se naglo zaustavio.

»Nećeš ovdje umrijeti«, vikao je nadglasavajući se s vatrom.

»Ovakav kraj mi odgovara.«

Crne, bezdušne oči su se zakolutale. »Daj, molim te.«

»Iako je ovaj palež opravdan«, vikao je Assail, »tvoj će me Kralj svejedno tužiti zbog umorstva, budući da se ženki nije sudilo zbog nezakonitog držanja krvnog roba. Stoga mi dopusti da ovdje nestanem, pod vlastitim uvjetima, zadovoljan što sam...«

»Ne dok sam ja dežuran, seronjo.«

Udarac je stigao s desne strane i zabio se u Assailovu vilicu toliko snažno da ne samo da je prekinuo

njegov nadahnuti govor, ako smije tako reći sam za sebe, nego i vezu sa sviješću.

Posljednje što je čuo prije nego su se svjetla ugasila bilo je: »... iznijeti te kao kofer, budalo prokleta.«

O, Sudbino, pomislio je Assail kad se sve zamračilo i utihnulo.

Tuđi su principi jebeno nepraktični.

Naročito ako se pokušavate ubiti.

Šezdeset osmo poglavlje

Kad se Rhage vratio kući nakon sastanka u kafiću, osjećao se kao jebeni kralj.

Rhym ga je čak i zagrlila na kraju intervjua. To mora da nešto znači, zar ne?

Prvo što je htio učiniti dok se penjao uz veliko stubište u palači bilo je nazvati svoju Mary, no ona je bila na sastanku pa će to morati pričekati. Nije važno, možda bi se mogao presvući i spustiti do grada, malo loviti i sagorjeti koju...

Mobitel mu se oglasio s *bing!* upravo u trenutku kad se popeo na drugi kat i primijetio da Kralj sjedi na prijestolju za radnim stolom, a ne u Kući za audijenciju.

Ignorirajući poruku, Rhage je krenuo naprijed i pokucao na otvorena vrata. »Gospodaru?«

Wrath je podignuo glavu kao da ga je to prekidanje iznenadilo, što je bio prvi znak da se nešto važno dogodilo. Brat je možda i bio slijep, no instinkti su mu bili kao u najboljeg predatora.

»Uranio si«, promrsio je Wrath. »Sastanak počinje tek za dvadeset minuta.«

»Molim?«

»Jesi li dobio V.-ovu poruku?«

Rhage je ušao u raskošnu, svijetlo plavu prostoriju s francuskim pokućstvom i ozračjem u kojem naoko ništa ne bi moglo poći po zlu. Ured ili boravak ili što je već to bilo, bilo je potpuno suludo mjesto za planiranje bitki, ratova i strategija, no baš kao i s većim dijelom Dariusove palače bilo je to dio tradicije koju nitko nije htio mijenjati.

Potapšavši se po prsima gdje mu je zavibriao mobitel, promrsio je: »Izgleda da je to pisalo u poruci koja je maločas stigla. Što se zbiva?«

Wrath se naslonio na veliki naslon ukrašenog očevog trona, a pored njega na podu, George je upitno podignuo kockastu žutu glavu kao da želi znati idu li nekamo ili ostaju gdje jesu.

Kralj je spustio ruku i pomazio retrivera. »Saznat ćeš uskoro, kad i ostali. Nešto te muči, Brate? Svratio si ranije dok sam razgovarao s V.-om.«

Rhage se osvrnuo po praznoj prostoriji. »Zapravo, da.«

»Razgovaraj sa mnom.«

Priča se rasplesala u valu kratkih izjava: Bitty, njezina mama, Mary, on, auto... Da, iz nekog razloga, i činjenica da se djevojčici svidao njegov auto našla je svoje mjesto u cijeloj priči. Također mu je rekao da je već bio na razgovoru s Rhym, da je Mary upravo tamo, da im treba Wrathov pristanak.

Bla, bla, bla.

Kad je iscrpio sve imenice i glagole, shvatio je da je koračao uokolo po sobi i na kraju završio u naslonjaču nasuprot prijestolja, da ga je od Brata dijelio veliki stol sa svim onim izrezbarenim likovima i svetim simbolima koji su označavali razliku između njihovih položaja.

Pa ipak se osjećao kao da su on i Wrath isti kad mu se mužjak osmjehnuo. »Može, Brate. Što god želiš, tvoje je. Ako žele provjeriti lokaciju, ili kako se već to kaže, socijalna radnica ovdje je dobrodošla. Poslat ćemo Fritza da je dovede.«

Rhage je iz sebe izdahnuo svu napetost kad su Butch i Phury ušli u sobu. »Hvala ti«, promuklo je rekao. »Puno ti hvala.«

»Puno si napredovao od onog seronje kojeg sam nekoć poznavao i tolerirao.«

Kad mu je Wrath pružio kraljevski prsten s crnim dijamentom, Rhage je ustao i nagnuo se kako bi ga poljubio. »Da, svi smo...«

Nije se ni uspravio do kraja kad ga je netko odalomio u stražnjicu toliko snažno da je zamalo licem poljubio stol. Okrenuo se i ugledao Lassitera kako se smije.

»Sori«, rekao je andeo. »Nisam mogao odoljeti.«

Rhage je iskesio očajne. »Lass, ozbiljno, jel' možeš biti naporniji?«

Komedijaš je stavio kažiprst na bradu i lupkao njime nakrivivši glavu. »Hmmm, ne znam. Ali mogu

pokušati.«

»Kunem ti se Bogom, uskoro ću...«

No bila je to laž. Neće on ništa. Problem s tim trenutno vodećim kretenom bio je taj što ga je bilo nemoguće istinski prezirati budući da je redovito dokazivao da je okej tip, usprkos tomu što je često, do zla boga, jebeno iritirao sve oko sebe.

Ostatak Bratstva nahrupio je unutra i zauzeo svoja uobičajena mjesta. Kad se Rhage smjestio pored Butcha na jednoj od dugačkih sofa, trebala mu je cijela minuta da shvati da netko nedostaje.

Ne, Vishous je bio tu. Payne pored njega.

Nakon što je samo jednom pogledao njihova smrknuta lica, Rhage je opsovao sebi u bradu. I nije bio jedini.

Zatvorili su vrata i onda je zavladała smrtna tišina...

Prije nego je išta rečeno, Zsadić je uletio u sobu i svi su ustuknuli.

»Koji *kurac* se tebi dogodio?« pitao je V.

Iz Brata se dizala para i to ne zato što je bio bijesan. S ramena njegove kožne jakne i iz potplata čizama dizao se pravi dim. A tek smrad, Isuse Kriste, smrdio je po zapaljenoj gumi, otrovnim kemikalijama i zapuštenom kampiralištu.

»Ništa«, rekao je tip teturajući prema svom blizancu. »Pekao sam sljez.«

»Je li to moj plamenobacač?« netko je ozlojeđeno upitao.

»Koliko je metara kvadratnih imao taj sljez?« netko drugi je promrmljao.

»Kao onaj u *Istjerivačima duhova*?« ubacio se Lassiter.

Kralj je opsovao. »Za Boga miloga, jesi li spalio kučki kuću?«

Dobro jutro, svi su očigledno pomislili kad su utihnuli i zagledali se u Z.-a.

»Tehnički, bila je to kuća njezinog helrena«, Rhage se osjetio pozvanim da komentira. »Pod pretpostavkom da pričamo o drolji koja je držala krvnog roba u svom podrumu.«

Wrath je mahnuo prstom u Rhageovu smjeru. »Hej, zaboravi taj jezik ako misliš biti otac. Da si odmah prestao s tim sranjima i naviknuo se na to prije nego dovedeš curicu u ovu jebenu kuću.«

Iiiiiiiiiiiii sad su apsolutno svi živi pogledali ravno u njega.

Fantastično.

A da se radije vratimo na priču o sljezu, pomislio je.

Kako se nadao promjeni teme, a ništa slično se nije dogodilo, odmahnuo je glavom. Zar nije to bilo baš nalik palači, tu su se vijesti širile brže nego... vatra, primjerice.

»Okej, kao prvo«, obratio se svima, »još ne znam možemo li posvojiti Bitty. Kao drugo, taj tvoj moralni govor o psovanju imao bi veći učinak da nije sadržavao riječi >sranje< i >jebenu< u sebi. Kao četvrto, da, Mary i ja pokušavamo postati roditelji i ne, još ne želim o tome razgovarati. Jel' možemo sad završiti priču?«

Lassiter mu je prišao. »Svaka čast za referencu na *Sam u kući*.«

»Učinio sam to radi tebe, smrade.« Pljesnuli su se dlanovima. »I hvala na podršci. A sad da se prebacimo na drugu krizu. Možda netko želi skinuti hlače i priznati da nosi tange? Ili ćemo se uozbiljiti i početi jedni drugima raditi pedikuru?«

Wrath je progovorio. »Rhage ima pravo. Pojavio se problem. V. i Payne, raspalite.«

Istog se trena atmosfera u prostoriji promijenila, svi su se uozbiljili kad su brat i sestra otišli do kamina i stali ispred njega. Čovječe, sličnost među njima bila je očita, oboje su imali tamno crnu kosu i dijamantne oči. V. je bio malo viši od svoje sestre, i širi naravno, a imao je i one opake tetovaže na sljepoočnicama i kozju bradicu. Ali ni Payne nije bila mlohavica, njezino ratničko tijelo bilo je prekriveno istom kožnom odjećom kao i bratovo, a pored njezinih mišićavih ruku i nogu, i sportašica Ronda Rousey izgledala bi kao smežurana bakica.

»Čuvardjeva je mrtva.«

Kad je V. bacio bombu, na trenutak su svi šutke izustili *štooooooooo si rekaoooooooo*. A zatim se začula hrpa uzdaha i psovki, *koji vrag* u svim mogućim verzijama.

Vishous je podignuo dlan. »Prije nego postavite ijedno pitanje, ne znamo ništa više od toga. Otišao

sam gore k njoj, zatekao praznu sobu i pismo na groblju Odabranica. Poručila je da će imenovati nasljednika kad za to dođe vrijeme. To je sve.«

Rhage je pogledavao najprije u jedno pa u drugo. Payneino lice je bilo poput nezainteresirane maske, kao da joj je cijela ta drama dozlogrdila prije dvjesto godina i lagano se već pozdravila s majkom. Kod V.-a je bilo otprilike isto.

»Kako može umrijeti ako je besmrtna?« netko je pitao.

Vishous je zapalio cigaretu i slegnuo ramenima. »Gle, ne shvaćam ovo olako, ali trenutno nemam što za reći.«

Rhage je tiho zazviždao i izvadio lizalicu iz džepa. Kad je primijetio da je izvadio onu od grožđa, pomislio je, pa dobro, možda na kraju sve i ispadne dobro.

Jebote. Koga je zavaravao?

Dolje u sportskom centru, Layla je išla na zahod. Opet.

Još otkako su se rodili blizanci, osjećala se kao da non-stop piški, i doista, njezino je tijelo pokazivalo promjenu nakon što je izbacilo ne samo težinu novorođenčadi, ma koliko malena bila, već i praktički sedamsto tisuća litara vode.

Nevjerojatno.

Zašto joj nitko nije rekao za to? S druge strane, imali su mnogo važnijih tema za razgovor.

I još ih imaju, mračno je pomislila mijenjajući uložak u mrežastom donjem rublju koje su joj dali i ponovno ustajući. Nakon što je potegnula vodu, otišla je do umivaonika i oprala ruke mirisnim francuskim sapunom kojim je Fritz opremio čak i bolničke sobe.

Kad je izašla, teturala je na nogama zbog veličine uložka koji je bila primorana nositi, ali sve u svemu, osjećala se mnogo snažnijom.

»Kako smo, malecki?«

Iako je bila iscrpljena, svaki put kad bi ustala, posjetila bi blizance. Bilo je tako čarobno, čak i kroz pleksiglas, kao da bi je čuli, prepoznali, majušne bi se glavice okrenule u smjeru njezinog glasa.

»Lyric, dišeš li lakše? Da? Mislim da da.«

Malena je djevojčica imala poteškoća par sati ranije, respirator je automatski pojačao pumpicu reagirajući na pad kisika u krvi, no sada je, sudeći prema monitorima koje je Layla već čitala kao doktorica, sve bilo u redu.

»A ti, veliki dečko? O, ti si zbilja jako dobro.«

Odlazeći natrag do kreveta, ispružila se i položila dlan na sve ravniji trbuh. Bilo je čudesno gledati kako se nabreklina iz sata u sat smanjuje, kako se njezino tijelo oporavlja zahvaljujući redovitom hranjenju.

Qhuinn i Blay su joj tako darežljivo ponudili svoje vene, toliko da je bila uvjerena da su praktički presušili.

Međutim, tek ju je čekao oporavak. Koliko je shvatila, ljudskim je ženama trebalo daleko duže, iako su njihove trudnoće bile kraće – kad su vampirske majke bile u pitanju, vremenski je period bio kraći, no i dalje je njezino tijelo zahtijevalo štošta da se oporavi, hormonski i općenito.

Smiješno, priželjkivala je da joj se vrati staro tijelo. A sad? Nekako joj se činilo usamljeno biti sama u svojoj koži.

Kad se oglasilo kucanje, rekla je: »Naprijed.«

Rado je primala posjetitelje. Posjetitelji su značili predah od pitanja koja su joj zujala u glavi, pitanja u vezi s tim što bi trebala učiniti sa Xcorom...

Tohrment i Autumn ušli su nećkajući se, a kakav se tek izraz pojavio na Bratovom licu kad su se njegove duboke plave oči okrenule prema novorođenčadi. Takva bol. Tolika bol zbog onog što je izgubio.

Pa ipak se nasmijao kad je pogledao u nju. »Zdravo, *mamen*. Dobro izgledaš.«

Layla je nakrivila glavu i uzvratila mu osmijeh. »Preljubazan si. Bok, Autumn.«

Kad joj je Autumn prišla kako bi je zagrlila, Layla je proučavala Tohrovo lice dok je grlila njegovu šelan, tražeći na njemu crte koje bi ga povezivale s polubratom.

Bilo ih je jako malo. No boja očiju... bila je identična. Zašto to nikad prije nije primijetila?

I on i Xcor potekli su iz istih slabina.

»Došao sam da ti ponudim venu«, Tohr je promuklo rekao. »Tvoji su mi mužjaci dali dopuštenje da ti priđem. No jasno, ako bi se ti radije hranila samo od njih, razumjet ću.«

»Ah, ne. Ne, molim te, hvala ti. Zabrinula sam se da možda previše uzimam od njih.«

Tohrov se pogled vratio na mladunčad.

»Možeš se upoznati s njima«, Layla je nježno rekla.

Autumn je otišla do inkubatora zajedno sa svojim mužjakom pa su oboje stajali tamo dugo i promatrali malene.

»Oduvijek sam se pitao kakav je to osjećaj imati pravog brata ili sestru«, komentirao je Tohr.

Nastojeći održati glas smirenim, Layla je rekla: »Nemaš nikoga?«

Odmahnuo je glavom. »Moj je otac nesumnjivo posijao svoje sjeme nadaleko, kako se to kaže, ali nitko se nikad nije pojavio.«

Sve do sad, pomislila je.

»Tohrment, moram...«

»No, dosta o meni.« Odlučno se okrenuo. »Da se pobrinemo za tebe. Kako Autumn to kaže, melem je pomagati drugima.«

Dok se Bratova ženka smiješila i nešto govorila, Layla se povukla natrag u svoje misli.

Neće moći još dugo ovako, pomislila je kad je Tohr zasukao rukav.

Šezdeset deveto poglavlje

Iduće večeri, Mary nije mogla odlučiti s kim bi se radije prepirala. A kad je odabrala trinaestogodišnjakinju na stražnjem sjedalu automobila, time je poslala poruku i dvjestogodišnjaku za volanom.

»Sve što hoću reći jest da mislim da bismo mogli malo pričekati. Znaš...« Tipa, par godina? »Neće ti biti lako dohvatiti papučice.«

Bitty je pogledala u retrovizor tražeći pomoć. »Ali on je rekao da možemo pomaknuti sjedalo, jel' da?«

»Molim te, Mary«, cmizdrio je Rhage. »Daj, što je najgore što se može dogoditi?«

»Bolje ti je da ne počnem nabrajati...«

»Moooolim te«, ubacila se Bitty. »Vozit ću pažljivo,«

»O, gle.« Rhage je upalio pokazivač smjera i skrenuo prema trgovačkom centru, na uglu kojeg se nalazila agencija za nekretnine i hrpa otmjenih trgovina. »Ako odemo iza, kladim se da će tamo biti hrpa mjesta.«

»Hrpa mjesta!« ponovila je Bitty. »Hrpa!«

Mary je stavila ruke među dlanove i njihala je amo-tamo. Međutim, znala je kad je izgubila bitku, a ovo je bio jedan od tih slučajeva. Njih dvoje nisu namjeravali odustati tako da im je mogla odmah i popustiti. Ako se ranije prestane pjeniti, barem će smanjiti emisiju stakleničkih plinova i globalno zatopljenje.

»Vozit ćeš polako«, rekla je u dlanove.

»Jako polako!«

»Vozit će toliko polako da ćeš ti brže hodati, jel' da, Bits?«

»Apsolutno.«

Sve u svemu, te su se večeri izvrsno proveli, otišli su u 0'Charley s na večeru prije nego je Rhage morao na posao. Očigledno je zaključio da je apsolutno nužno za Bittyn razvoj kao žive i zdrave vampirice da isproba svaki mogući restoran u gradu, stoga je napravio raspored za idućih petnaest-dvadeset noći. Na njemu su se nalazila mjesta kao što su WW Cousins s burgerima. Zaxby's. Slastičarnica Cheesecake Factory. Pizza Hut. Texas Roadhouse.

Da, čak i McDonald's, Wendys i Burger King.

Kako bi se i sama dokazala, Bitty je uzela njegov mobitel i napravila sustav ocjenjivanja, zbog čega su njih dvoje proveli dobrih pola sata tako, plava i crna glava jedna uz drugu, raspravljajući o prednostima i nedostacima raznih kriterija različitih sustava ocjenjivanja.

Bit će to epski marš kroz zasićene masnoće i obilne obroke.

Dobra vijest? Bitty je morala nabaciti koji kilogram, a to će pomoći jednako kao i bilo što drago.

»Evo nas«, obznanio je Rhage kao da je pronašao lijek za upalnu bolest crijeva. »Vidiš? Hrpa mjesta.«

Okej, barem je bio u pravu. Kad je nagazio na kočnicu i pustio prednja svjetla da odrade svoje, asfaltirani prostor iza njih bio je dugačak i širok, a na njemu nije bilo apsolutno ničega osim nekoliko kontejnera. Sve u svemu, iza trgovačkog centra nalazila se samo neuredna trava i drveće.

»Dobro, ali ja izlazim iz auta«, Mary je odškrinula vrata. »Doživjela sam dva bliska susreta sa smrću u koliko ono vremena? Ne želim riskirati s trećim.«

Kad je pomaknula sjedalo za Bitty, djevojčica je bila sva ozbiljna. »Neću ga oštetiti. Kunem se.«

Mary je stavila dlan na njezino rame i stisnula ga. »Briga me za auto...«

»Što!« jauknuo je Rhage ustajući sa svog sjedala. »Kako to možeš reći?«

Ignorirajući ga, koncentrirala se na Bitty. »Samo budi pažljiva. Idi polako. Bit ćeš super.«

Bitty ju je kratko zagrlila, i gle čuda, Maryno bi srce načas prestalo kucati svaki put kad bi to učinila.

Zatim su se djevojčica i Rhage našli pored vozačkog sjedala, razgovarajući užurbano kako su i običavali, a od tog bi se brbljanja Mary zavrtjelo u glavi.

Mičući se s puta, daaaaaleko s puta, naposljetku je stajala naslonjena na jednokatnicu dugačku kao nogometni teren, odmah pored znaka na kojem je pisalo: *Samo za dostavu*. Noć je bila neuobičajeno topla, toliko da je ostavila jaknu rastvorenom, a iznad nje nebo je bilo oblačno, kao da je Bog navukao vuneni prekrivač preko zemlje i zaštitio je od hladnoće kasnog listopada.

»Idemo!« rekao je Rhage skačući na suvozačko mjesto. »Spremi se!«

Dok je mahao kao da je stajao na palubi kruzera koji se upravo sprema isploviti, mahnula mu je natrag i pomislila, molim te, samo da se ne ponovi *Titanic*.

Trzanje, paljenje. Brujanje brzina. Poskakivanje i prebacivanje, a zatim je Bitty krenula. Nekako je... djevojčica uspjela uhvatiti uzde motora od dvanaest milijardi konjskih snaga pod haubom pa su ona i Rhage otkrstarili dalje. Deset kilometara na sat.

Mary se zatekla kako poskakuje gore-dolje i plješće kao da je klinka upravo diplomirala na medicini i otkrila lijek za rak. »Uspjela si! Naprijed, Bitty!«

Bože, kako je bilo lijepo navijati. Promatrati to majstorstvo. Biti svjedok dok je djevojčica okretala moćan sportski automobil na udaljenom kraju parkirališta i kretala natrag, veselo mašući dok je ponovno prolazila pored nje, a lice joj je blistalo od sreće dok je Rhage sjedio sa strane, pljeskao i zviždao kao da je Bitty istovremeno ostvarila pogodak na Super Bowlu, zabila odlučujući koš na fakultetskom natjecanju i utrčala u završnicu na bostonskom maratonu.

I evo ih opet, ubrzavajući sve dok Bitty nije prebacila u treću.

Bilo je... čarobno.

Bilo je... obiteljski.

Bilo je... apsolutno, definitivno, jedina važna stvar na svijetu.

A onda je sve krenulo nizbrdo.

Bitty i Rhage su se upravo ponovno okrenuli i uputili prema udaljenom kraju parkirališta kad je Marynu pažnju privukao zvuk razbijanja boce o pločnik.

Četiri ili pet tipova pojavilo se iza ugla i zaustavilo na mjestu kao da su se iznenadili što su uopće nekoga tu sreli, baš kao i Mary što je njezin savršeni obiteljski trenutak prekinut.

»Koji vrag«, jedan od njih je promrmljao.

»Što ima, kučko?«

Mary je prekrizila ruke preko prsa i zagledala se ravno u njih, smirena i bez riječi. Bili su tipična skupina budalaša od petnaest-šesnaest godina koja se pretvara da su nekakvi gangsteri s tim svojim spuštenim hlačama i nakrivljenim kapama, a zapravo su vjerojatno lutali trgovačkim centrom od robne kuće do dućana s naočalama. Problem je bio u tome što su u skupini bili kao kojoti, opasni čak i onako žgoljavi.

»Kako je?« otezao je treći.

Tko si ti, Tony Soprano, mali smrade, pomislila je kad su joj se približili. Međutim, ukočila se kad je primijetila da jedan od njih drži nož na boku.

Još gore? Klinac koji je držao nož tresao se kao da je na nečemu.

U tom su se trenutku Rhage i Bitty već okrenuli i pošli natrag, a Mary je u glavi bilo samo, *molim vas, samo produžite dalje. Vodi Bitty odavde*.

Ali, ne. Automobil se zaustavio pet metara od nje, a prednja su svjetla osvijetlila Mary i čopor životinja.

»Uuuu, sranje, gle onu mašinu«, rekao je jedan od njih.

»Nosim to doma...«

Rapsodija zvižduka i psovki se stišala kad je Rhage otvorio suvozačeva vrata i uspravio se u punoj visini. »Mary. Dođi ovamo.«

Mary je krenula prema njemu, ali nije daleko dospjela. Trenutak poslije, onaj s nožem ju je zgrabio i povukao prema sebi, naslonivši joj oštricu na grlo.

»Što ćeš napraviti?« dečko se hvalisao. »Ha? Što ćeš sad?«

Mary je drhtala, ali ne zato što se bojala za vlastiti život. Što bi joj uostalom mogli napraviti? Umjesto

toga, sve što joj je bilo na pameti bilo je – ne, ne, ne ispred Bitty...

»Otiđite!« viknula je Rhageu. »Samo se odvezite...«

»Prerezat ću te«, čula je glas na uhu.

»Dobro, radi što hoćeš«, promrsila je. »Ali ne pred njima. Pusti njih, a mene reži koliko hoćeš.«

»Što?« mrmljao je klinac.

»Odlazi odavde, Rhage.«

Da, baš.

Nema šanse.

Odjednom je svjetlost koja joj je zabljesnula oči, kao i sve oko nje, postala jača za otprilike sto pedeset tisuća kilovata. Mary je opsovala.

Sranje. Znala je što to znači.

»Nije daleko odavde.«

To rekavši, Assail je podignuo nogu s papučice gasa Range Rovera i skrenuo udesno u uličicu koja je nastavljala prema poluotoku na kojem je živio. Pored njega, na suvozačevom mjestu, Marcus je bio prilično tih, pogled mu je bio prilijepljen za prozore ispred i pored njega.

Mladi je mužjak bio hipnotiziran okolišem, ali i naizgled zbunjen.

»Most je bio drugačiji«, promuklo je rekao. »Onaj koji smo upravo prešli. Drugačiji nego kad sam...«

»Mnogo se toga promijenilo, pretpostavljam.«

»Ima daleko više visokih zgrada u centru grada. Više automobila. Više... svega.«

»Čekaj dok vidiš internet, prijatelju. Onda ćeš otkriti što znači dvojbena napredak.«

Nedugo zatim stigli su do kuće, a Marcus je uzdahnuo. »Tako je... lijepa.«

»Ima mnogo stakla. I mnogo ironije u tome.«

Assail se primaknuo vratima garaže, otvorio ona koja su mu trebala, a zatim nastavio unutra i sklonio se. Kad je Marcus krenuo otvoriti svoja vrata, Assail ga je uhvatio za podlakticu i zaustavio.

»Ne dok se vrata opet ne zatvore. Moramo paziti na mjere opreza.«

»Ispričavam se.«

Kad su se vrata zatvorila kako treba, izašli su svaki sa svoje strane, a Assail je pričekao da mužjak zaobiđe automobil. Marcus se kretao polako i oslanjao na Range Rover, ali mu je jasno dao do znanja da ne želi nikakvu pomoć, kao ni nikakve štapove ili hodalice.

Assail se primaknuo ulazu u kuću i otvorio debela čelična vrata. Miris koji je dopirao iz predsoblja bio je božanstven, sve što je bilo iole dobro oko Prvog obroka. Slanina s jajima, kava, palačinke... ili peciva?

Marcus se saplitaо ulazeći u kuću. »Oh... to je...«

»Doista. Tko bi rekao da gadovi znaju kuhati.«

Assail je polako hodao prema kuhinji, nastojeći ostaviti dojam kao da uvijek tako hoda.

U samoj je kuhinji postalo očito da su Ehric i Evale dali sve od sebe kako bi se njihov gost osjećao dobrodošlim: postavili su stol, doduše nepravilno i s vilicama na pogrešnoj strani tanjura, skuhalo su hrpu jela, što su odradili daleko bolje, skuhalo kavu, zapravo, instant kavu, koja se svejedno doimala okrepljujućom sudeći po mirisu.

»Sjedni«, Ehric je rekao Marcusu nakon što su se upoznali. »Sad ćemo te poslužiti. Ne, nema rasprave, sjedni.«

Marcus se provukao pored njih, stenjući od olakšanja kad je mršave noge rasteretio vlastite ništavne težine. Zabacio je dugu kosu unatrag i pokazao lice, a anomalija zbog koje mu nije rasla brada razotkrila je njegove upale obraze, vilicu, bradu i grlo pred znatizeljnim pogledima Assailovih rođaka.

Doista, pomislio je Assail za sebe, mužjak je bio prizor i pol.

»Onda ću ja vama pripremiti Posljednji obrok«, rekao je Marcus.

»Vidjet ćemo još za to, stari«, odgovorio je Ehric stavljajući vruću porciju hrane pred svog gosta.

Assail je iz navike posegnuo u džep jakne i dohvatio bočicu, no prije nego ju je izvadio, zaustavio se i

pogledao na sat na mikrovalnoj pećnici. Zatim je još jednom provjerio vrijeme na pećnici i satu na ruci.

»Pridruži nam se, rođače«, rekao je Ehrlic kad su on i Evale uzeli tanjure i sjeli.

Evale je dohvatio vilicu i njome pokazao na Marcusov tanjur. »Raspali, ha?«

»Kaže se >navali<«, Assail ga je odsutno ispravio.

»Ti nećeš jesti, rođače?« upitao je Ehrlic.

Assail se okrenuo prema sudoperu. Koracima sporim kao što su bili Marcusovi, otišao je do sudopera, skinuo čep s bočice i prosuo kokain u odvod.

»Dolje«, rekao je hrapavim glasom dok je puštao vodu iz slavine. »Znate gdje držim svoje zalihe.«
Kokaina, jasno.

»Jest«, šapnuo je Ehrlic. »Znamo.«

»Iznijet ćete ih iz kuće.« Kad su njegovi bratići poskočili, dao im je znak da se vrate na svoja mjesta. »Može i nakon što pojedete. Morate ostati tu i paziti da se on najede. Zatim ga odvedite dolje do praznog apartmana pored vašeg.«

»Ne tražim luksuz«, rekao je Marcus. »Samo mjesto gdje mogu prileći tijekom dana.«

»Itekako si zaslužio odmor, dragi mužjače.«

Na vratima se začulo kucanje pa je Assail pogledao u trojac za stolom. »Primijetit ćete da ću biti, kako da se izrazim, nedostupan nekoliko večeri. Ne znam koliko dugo. Pobrinite se za njega, hoćete li? Neću biti nimalo zadovoljan ako Marcus ne bude deblji i čvršći kad se vratim.«

Kad je podignuo ruke, primijetio je da se tresu.

Ovo će biti, da se izrazi laički, zajebano.

Odlazeći do stražnjih vrata, širom ih je rastvorio i osjetio apsurdan poriv da se nakloni. Koji je smjesta i poslušao.

Kao odgovor na to, dr. Manello pokazao je prema crnom Mercedesu sa zatamnjenim prozorima koji je upaljen čekao na parkiralištu. »Spreman?«

»Da.«

»Kakva je situacija? Drhtiš.«

»Bojim se da će biti još gore.«

Posljednje što je napravio prije nego je napustio svoju staklenu kuću bilo je da još jednom pogleda Markcusa. Mužjak je polako jeo, njegove mršave, koščate ruke nespretno su pridržavale srebrni pribor za jelo kao da se već dugo nije njime služio.

Čekalo ga je dugačko putovanje natrag.

No ako nakon svega što je prošao i dalje ima hrabrosti zgrabiti uže života... onda to može i Assail.

Assail?

U mislima je opet čuo Marisolin glas kad se javila na mobitel dok je stajao usred ognja koji je sam stvorio. Detoksikacija će biti umnogome nalik tom plamenu, strahovao je.

»Assail?«

»Uistinu«, rekao je ljubaznom liječniku. »Pođimo.«

Sedamdeseto poglavlje

Čim je blještava svjetlost zaslijepila njezinog napadača, našto je popustio stisak, Mary se otrgnula i laktom ga udarila u trbuh.

Kad se previo od boli i ispustio nož, otrčala je kao munja prema autu.

»Vodi je odavde!« rekao je Rhage. »Brzo!«

Bile su to posljednje riječi koje je izgovorio.

Zvijer se već izvlačila iz njega dok je ona trčala prema autu, njegovo krupno tijelo palo je na koljena, pognuo je glavu oslanjajući se na pločnik kao da joj pokušava dati vremena da nagazi na gas prije nego se zmaj pojavi.

Naglo se zaustavivši pored vozačevih vrata, Mary ih je rastvorila upravo dok se Bitty prebacivala na suvozačko mjesto.

»Rhage!« vrištala je djevojčica. »Rhage! Što se zbiva, što ne valja?!«

Rhage je još bio dovoljno priseban da ispruži ruku i zatvori vrata za sobom, a ni Mary nije tratila ni sekunde. »Pojas! Stavi pojas!«

»Ne možemo ga ostaviti!«

»Pojas! Bit će on dobro, ali mi moramo ići!«

Mary je nagazila na spojku i na gas, ubacivši u prvu brzinu prije nego je podignula lijevo stopalo. Gume su zaškripale kao da su svi konji pod haubom tražili uporište na asfaltu, a ona se pripremala za trenutak kad će jurnuti naprijed.

U međuvremenu, natrag u zemlji kretena, skupina idiota odlučila je potrčati za automobilom.

Da, kao da će im to upaliti.

A onda je uslijedio usporeni snimak.

U trenutku kad je GTO glasno pojurio naprijed, Bitty vrištala, a Mary nastojala ostati sabrana, strašan urlik prolomio se kroz noć, toliko blizu njih da je praktički izbacio auto iz kolosijeka.

I premda se nalazila tek u perifernom vidu, Mary je sasvim jasno vidjela trenutak kad je Bitty ugledala zvijer kako izranja iz Rhageova tijela.

Djevojčica se skamenila, zabezeknutost je zamijenila prijašnji strah.

»Što je... to?«

»Neće nas ozlijediti, u redu?« rekla je Mary.

Vruuuuum, nestale su kao da ih je netko ispalio iz topa, jurnule prema naprijed, hitna evakuacija.

Nažalost, ljudi – odnosno čunjevi s karakterom – stajali su ravno ispred auta. I tako se Maryna želja da ne završi u prometnoj nesreći broj tri izjalovila. Okrenuvši volan udesno, uspjela je ne ubiti jednog ili dvojicu – što nijedan od njih nije zaslužio – no loša vijest je bila ta da je udarila u kontejner, zaletjela se u njega i u tren oka profučkala zalet koji je ranije postigla.

Kad ju je volan udario u prsa, a ispod zgužvane haube oglašene loše vijesti, panično se okrenula prema Bitty.

Djevojčica je uspjela staviti pojas prije udarca.

Hvala Ti, Bože...

Novi se urlik prolomio kroz noć kad je kroz stražnji prozor ugledala zvijer koja ne samo da je izražavala svoje negodovanje, već je bila i potpuno prisutna. Osim toga, ljudi su se predomislili oko svog malog napada i zapinjali jedan preko drugog nastojeći pobjeći u suprotnom smjeru.

Kao da im je bilo itekako jasno, ma koliko nevjerojatno zvučalo da će se neki zmaj iznenada pojaviti na stražnjem parkiralištu trgovačkog centra, da nema smisla raspravljati o tome što se doista događa...

Prije nego ju je uspjela zaustaviti, Bitty je izašla iz automobila.

»Prokletstvo! Bitty!«

I Mary je izletjela van, i nastavila psovati. Zvijer se sagnula prema naprijed na svojim snažnim nogama, baš kao u filmu *Jurassic Park* kad se neman pojavila na retrovizoru, čučnula u napadački položaj ispuhujući sav zrak iz pluća.

Ne, ne, ne ručak. Ne, to se ne može dogoditi...

»Vraćaj se u auto!« viknula je Mary kad je stala na put zvijeri, ispriječivši se između idiota koji su bježali i svog mračnog muža.

»Što je to?!« vikala je Bitty. »Što mu se dogodilo?!«

»Hej! Bok! «Mašući rukama, Mary je privukla pažnju zvijeri. »Tu si. Hej, ti gore.«

Zvijer je puhнула i iskrivila vilicu u osmijeh, pokazujući goleme zube. Zatim je ispustila oštar zvuk, dijelom upit, dijelom protest.

»Ne. Ne možeš. Ne smiješ pojesti te ljude.«

Da, okej, i dalje nije mogla vjerovati samoj sebi kad god bi joj te riječi sišle s usana. Što vam se sve neće dogoditi u životu...

No zvijer je pognula glavu. Kao da se duri.

»Znam. Znam, ali ti više voliš slatko. Voliš koljače...«

Iznenada, zvijer je okrenula gigantsku glavu ulijevo. A Mary je sklopila oči, pomislivši, *sranje*. Znala je zašto.

»Bitty«, promrsila je ne skidajući pogled sa zmaja. »Rekla sam ti da se vratiš u vražji auto.«

Zvijer je širom raširila nosnice. Zatim je ispuhнула zrak kad je nanjušila djevojčicu.

»Bitty! Ozbiljno ti kažem! Vrati se...«

Puhanje se pojačalo kad se zvijer rastegnula na tlu i spustila glavu na asfalt, u Bittynom smjeru. Mary je spustila ruke. Pogledala je u djevojčicu.

Bitty je stajala na mjestu, posve nepomična, kao da joj mozak jednostavno nije mogao sve to procesuirati. Zatim je istupila naprijed, polako se krećući, spuštenu ruku i visoko podignutih obrva. Izraz na njezinom licu odavao je da je oprezna i nervozna, no doimala se odlučnom u namjeri da sazna što se to događa s tim zmajem.

Još puhanja, kao da je zvijer pokušavala reći da je sve u redu. Neće biti zločesta. Samo se želi javiti.

Najveća pudlica na vražjem planetu, pomislila je Mary. Samo nek' tako ostane.

»Budi oprezna«, rekla je Mary. »Bez naglih pokreta...«

»Mislim da mu se sviđam. Nisam sigurna... ali mislim da mu se sviđam.«

Minutu poslije, Bitty se zaustavila tik pored zmajevе glave, točno pored njegovih škrgutavih ralja, pored reptilskih očiju koje su treptale vertikalno umjesto horizontalno.

»Smijem li te podragati?« upitala je.

Zvijer je ispustila neki upitan zvuk, kao da pokušava oponašati njezin ton.

»Je li to >da<?«

Kad je zvijer napola zarezala, napola izdahnula, Bitty je pružila drhtavu ruku i položila je ravno na njezin obraz.

»Ooo, gladak si. Mnogo si gladi nego sam mislila...«

Zvijer se naglo počela kretati pa je Mary pojurila naprijed i zgrabila djevojčicu, odmičući je dalje od njezinog dosega. Ah nije se trebala brinuti.

Zvijer se okrenula na leđa, svoje prilično malene ruke skupila je na prsima, ispruživši stražnje noge veličine kuće. Da bi je počeskala po truhu, Bitty su trebale ljestve od dva metra... a Mary dvije tablete za smirenje i boca vina, hvala na pitanju. No Bitty je napravila što je mogla, prišla joj je i podigla se na prste kad je zvijer nakrivila glavu i nježno je pogledala.

»Baš je sladak«, rekla je Bitty. »Zar nisi sladak? Tko je prava slatkica?«

»Tako bi mi sjelo piće«, Mary je promrsila za sebe. »Baš bi mi vraški sjelo.«

No, barem smo taj dio raščistili, pomislila je.

Kad se Rhage vratio u svoje tijelo, nastupila je prava panika. »Mary! Bitty! Mary!«

No onda je shvatio da ga dva para ruku drže za dlanove i da ga dva predivna glasa tješe – okej, jedan

ga je tješio. Drugog je samo bilo utješno čuti.

»U redu je, dobro smo...«

»Rhage! Imaš zmaja! Za kućnog ljubimca! Pomazila sam ga po trbuhu!«

Što si rekla, pomislio je u mraku sljepoće.

»Kad će se vratiti? Želim ga opet vidjeti! Mogu li se igrati s njim?«

Groznicu srećom nisu popratili bolovi u trbuhu što je značilo da nije prigrizao nijednog od onih budala koje su zaprijetile njegovoj Mary. Ah, da, dobro, dekica mu je prekrivala donji dio tijela tako da nije bio sasvim gol.

No ipak je mahao glavom premda nije znao kamo je djevojčica gledala. »To nije igračka, Bits. Opasan je...«

»Sviđam mu se! Bilo je super!«

»... i ne mogu ga samo tako pozvati da izađe iz mene, znaš? Ali kad dođeš živjeti k nama, vidjet ću što se da učiniti.«

Potpuna. Tišina.

Zatim je Bitty tiho rekla: »Živjeti k vama?«

»O... sranje«, promrmljao je. Iako mu je Kralj rekao da više ne smije psovati. »Mislim, brek. Mislim, *drek*.«

»Živjeti k vama?« djevojčica je ponovila.

Kad se Mary nakašljala, Rhage je pokušao ustati iako mu je nedostajalo snage da učini mnogo po pitanju vertikalnog položaja.

»Bitty«, rekla je njegova šelan. »Pokušala sam pronaći tvog ujaka. Zapravo, mnogo nas ga je pokušalo locirati i ništa nismo saznali. Ne znam što mu se dogodilo ni gdje je, ne znam ni što nagađati. No u slučaju da nije... dostupan... Rhage i ja smo razgovarali i, znaš, ne želimo zamijeniti tvoju *mamen*. Uopće. Samo što... stvarno bi nam bilo drago kad bi razmislila o tome da dođeš živjeti s nama. Možeš najprije za probu, a ako ti se ne sviđa, uvijek možeš...«

Čuo se prigušeni udarac, a Mary je prestala pričati. Tad je nanjušio suze.

»Što se zbiva?« mahao je rukama. »Što ne valja? Što radi...?«

Iznenada su se malene ruke omotale oko njegovog vrata, a Bittyn glas našao mu se u uhu. »To znači da ćeš mi ti biti tata?«

Rhageu je dah zastao u grlu. Zatim je pažljivo uzvratio djevojčici zagrljaj, pazeći da je ne zgnječi. »Ako me želiš...« Okej, nije mogao ni pričati. »Da, da, hoću.«

Osjetio je kako mu Mary kružnim pokretima mazi leđa, osjetio kako njezina sreća raste tik do njega, no to nije bilo dovoljno. Privukao ju je bliže k sebi tako da su mu se obje ženke nalazile na grudima.

Dakle ovo... Ovo je njegova obitelj, pomislio je osjetivši iznenadni nalet ponosa. Ovo su... njegove dvije cure.

Osmijeh koji mu se pojavio na licu rastegnuo mu je obraze toliko da je znao da nikad više neće biti isti.

Naročito kad se sjetio trenutka u kojem je držao Malenog Wratha dolje u kuhinji, odsutno zurio preko prostorije koju nije mogao vidjeti, a srce mu bolno čeznulo za onim što nikad neće imati.

Pa ipak, eto ga tu, sa svime što je ikada želio ne samo nadomak ruke, već u naručju.

»Mogu li se večeras useliti?« pitala je Bitty. »I kad ću upoznati ostale?«

Sedamdeset prvo poglavlje

Dječja je otpornost nevjerojatna, pomislila je Mary kasnije dok su se ona, Bitty i Rhage parkirali ispred palače Bratstva.

Usprkos svemu što je prošla, djevojčica je otvorenih očiju i otvorenog srca promatrala mogućnost potpuno drugačijeg života, spremna na sve, uzbuđena, sretna. S druge strane, bila je s osobama koje su je voljele, iako se činilo prerano da bi se o tome pričalo.

Što nije značilo da nije bilo i malo tuge. Naročito kad su se ona i Bitty našle u tavanskoj sobi u Sigurnom mjestu i uzimale sa sobom dva kovčega. Kad je djevojčica upitala smije li ponijeti i majčine stvari, Mary se rasplakala. A bila je tu i urna.

No sve u svemu, situacija je bila radosna. I Mary se nastojala usredotočiti na to.

Zaustavljajući automobil točno u dnu kamenih stepenica, vjerojatno je i malo pretjerala s obzirom na to da malena djevojčica nije sa sobom imala ništa osim dva komada prtljage i urnu.

Toliko je htjela dovesti Bitty u kuću da se svaka udaljenost doimala prevelikom. Nakon što je Rhage nazvao Wratha, a Mary nazvala Marissu, odlučeno je da, sve dok se radi o skrbištvu, nema razloga da se Bitty ne useli. Osim toga, to će značiti da je doktorica Jane i Manny lakše mogu pregledati, a ništa naročito nije ju vezalo za Sigurno mjesto.

Činjenica da još nisu ispunili nikakve papire donekle je brinula Mary, no Rhym je to preuzela na sebe. Ono što ju je doista brinulo?

Šestomjesečno razdoblje čekanja počinjalo je te večeri, a sve dok taj zajednički dogovoren termin ne istekne, posao nije bio sklopljen.

Da, Mary će nastaviti tražiti hipotetskog ujaka, iako bi dobila srčani udar svaki put kad bi pomislila da bi se mužjak mogao iznebuha pojaviti.

Svejedno, morala je biti poštena prema Bitty.

»Jesmo li stigli?« upitao je Rhage. »Mislim da smo stigli. Bitty, što vidiš?«

»Žive li tu Munstersi?« pitala je djevojčica. »Izgleda kao kuća čudovišta, samo što... Koliko je velika?«

»Stotinjak soba. Stisnuti smo, ali snalazimo se.«

Rhage je tapkao dlanom po vratima sve dok nije dotaknuo kvaku i otvorio ih. Kad je ustao, bolje je privezao pokrivač oko pasa i umalo se spotaknuo o rubnik.

Mary je ugasila motor i potegnula ručnu kočnicu. Kad je pogledala u Bitty, djevojčica je promatrala veliko kameno zdanje. Ušuškana u njezinu naručju, točno na grudima, nalazila se urna s majčinih pepelom.

Ovo nije ponovni početak, pomislila je Mary.

Ovo nije ni brisanje svega, poništavanje... nije mijenjanje svega onog što je bilo teško, brutalno i jadno, blistavim, novim stvarima. Ovo nije Božić. Nije rođendansko iznenađenje, novi kućni ljubimac, vesela proslava.

Ovo je novo poglavlje. Ono koje će biti mnogo stabilnije i emotivno uravnoteženije, ali će svejedno imati svoje uspone i padove, izazove i trijumfe, frustracije i trenutke sreće.

»Bitty?« rekla je. »Ne moraš ovo činiti.«

Djevojčica se okrenula i nasmijala. »Koja je moja soba?«

Mary se nasmijala i izašla. »Rhage, ja ću ponijeti kovčege.«

»Vraga hoćeš.« Zakolutao je slijepim očima. »Gdje su?«

»Dobro, daj da ih samo uzmem i donesem ti ih. I zategni malo tu dekiću, može? Ne želim da se svima pokazuješ dok ulazimo na velika vrata.«

Bitty je stala pored Rhagea, čvrsto zagrlivši urnu. »Opa. Još je veća nego što se čini.«

»Čekaj dok vidiš unutra.«

Otvarajući prtljažnik, Mary je najprije izvadila Annalyein kovčeg, i nije si pritom mogla pomoći. Pogledala je u nebo, pokušavajući zamisliti ženu kako ih odozgo promatra i, nadala se, odobrava.

Pazit ću na nju, zaklela se Mary. Kunem se.

»Idemo«, rekla je kad je Rhage zatvorio svoja vrata.

»Kovčezi?«

»Ovdje su, veliki dečko.« Kad ih je predala u njegove spretne ruke, poljubili su se. »Što kažeš na to da te uzmem za ruku i pomognem ti u orijentaciji?«

»I ja mogu pomoći«, rekla je Bitty uhvativši Rhagea za drugi lakat.

Mary je morala treptajima odagnati suze kad su se Rhageova prsa napuhnula i peterostruko narasla. Ponos koji je osjećao dok su ga njegove dvije ženke vodile u kraljevsku rezidenciju bio je legendaran. Premda je bio slijep i nesumnjivo trpio bol, bilo je očigledno da je u sedmom nebu.

Zatim su se našli u predsoblju pa je Mary stavila lice pred sigurnosnu kameru.

»Pripremi se«, Mary je šapnula Bitty. »Veliko je...«

Vrata su se širom rastvorila, a batler samo što se nije nasmijao, kad je ugledao Bitty i skamenio se.

»To je Fritz!« uzviknula je djevojčica. »To je Fritz! Bok! Ja sam Bitty!«

Okej, svi su se rastopili. Da je staroga batlera curica imalo više očarala, cijelo lice bi mu se otopilo s glave i palo na mramorni pod.

Baš kao u *Otimačima izgubljenog kovčega*.

Slugan se nisko naklonio. »Gospođo. Gospodine. I... gospođice.«

Bitty je provirila iza Rhagea. »Ja sam gospođica?«

Mary je kimnula i šapnula. »Naviknut ćeš se na to. Ja jesam.«

Trojac je ušetao u veliko predsoblje, a prvo što su ugledali bio je Lassiter koji je sjedio na kauču u sobi za biljar. Pritiskao je dugmad na daljinskom upravljaču i psovao na televizor.

»Briga me za nogomet! Sportska TV, možeš si misliti! Kako god... Gdje je dovraga *Who's the Boss?*«

»Lassiter!«

Kad je čuo svoje ime, anđeo je pogledao preko stolova za biljar prema mjestu gdje su svi stajali. O, kako se nasmijao, taj nježan, dražestan izraz na licu bio je više nalik anđeoskom od onog što je inače pokazivao. Ustajući, prišao im je, a Mary je bila izuzetno sretna što je bio odjeven u nešto normalno, u traperice i crnu majicu kratkih rukava, dok mu je crno-plava kosa padala preko ramena.

S njim nikad ne znaš.

Čučnuo je i pružio ruku. »Kako si znala tko sam, Bitty?«

Djevojčica je primila ruku koja joj je bila ponuđena i pokazala u Rhagea. »On mi je pričao o tebi. O svima, zapravo. Čekaj, kako si znao kako se ja zovem? Pričao ti je o meni?«

Lassiter je podignuo pogled prema njima i podragao je po obrazu. »Malena moja, vidio sam ovaj trenutak još onda kad sam prvi put sreo tvoju novu *mamen* i oca...«

»Ne«, ubacila se Mary. »Nemoj me zvati *mamen*. To je Annalye. Ja nisam *mamen*, ja sam samo Mary. Ne želim zauzeti ničije mjesto.«

»Imaš veoma čudne oči«, šapnula je Bitty. »Prekrasne su.«

»Hvala ti.« Anđeo je nakrivio glavu. »Uvijek sam tu, Bitty. Ako ti bilo što treba, potraži me i tvoje je. Mislim da ćeš vrlo brzo shvatiti da to vrijedi i za ostale ukućane.«

Djevojčica je kimnula kad je Lassiter ustao. Zatim je Rhage spustio jedan kovčeg pa su se potapšali po ramenima, Lassiter je bio malo koordiniraniji jer je mogao vidjeti.

»Slušaj, Bitty«, rekla je Mary kad se anđeo vratio daljinskom upravljaču, »imam ideju po pitanju naših soba, ali nismo znali da ćeš doći već večeras. Stoga, ako se slažeš, spavat ćeš u gostinskoj sobi odmah pored naše? Ako nas zatrebaš, bit ćemo...«

A onda je započeo vodeni rat.

Gore na balkonu drugog kata, iza pozlaćenog rukohvata, John Matthew i Quinn dotrčali su iz hodnika s kipovima, Quinn je bio na čelu, a John Matthew je za njim puštao vodene mlazove. Bez upozorenja, Quinn je skočio s balkona, s visine od šest do devet metara, dematerijalizirajući se u pravom trenutku kako se ne bi pretvorio u palačinku na mozaiku u prizemlju.

John je bio odmah iza njega, kliznuo je na stražnjici niz rukohvat, smijući se bez glasa.

Obojica su stala čim su ugledali Bitty.

»Qhuinn!« viknula je. »Onaj s plavim i zelenim očima!«

Brat je zabezeknuto gledao u djevojčicu, čak i kad joj je prišao i nadvio se nad njom. »Da, tako se zovem, tko... O, Bože! Rhage i Mary! Vaša curica! Upalilo je!«

Mary je dobila medvjedi zagrljaj. Golemi medvjedi zagrljaj. Gigantski, snažni, medvjedi zagrljaj od novopečenog tate. A zatim je i John Matthew rekao nešto na znakovnom jeziku.

»Ti si John Matthew!« Bitty je promatrala njegove prste. »Što govori... čekaj, što?« Zatim je pogledala u velikog ratnika i rekla: »Moraš me to naučiti. Ako ću ovdje živjeti, moraš me to naučiti.«

To je do kraja raspekmezilo Johna Matthewa. Da. Toliko da su mu prsti zablokirali, što je bila neka verzija mucanja u znakovnom jeziku.

Isuse, Bitty je bila divna, tako otvorena i druželjubiva, a i hrabra s obzirom na sve što je pretrpjela.

Mary je trljala središte grudi. Da, pomislila je, bit će da je to prava doza majčinskog ponosa, što je bilo bolje od milijun čaša vina. A nije bilo ni mamurluka.

»Opet si slijep?« Qhuinn je pitao Brata.

»Da, pokušao sam pojesti neke ljude.«

»Pokušao? Zvijer ti je na dijeti?«

Svi su se smijali kad se netko pojavio iza stubišta. Istog je trena brbljanje prestalo, kao da su se svi preplašili onoga koji je stigao.

Zsadist je bio odjeven u ratničku uniformu, crna tkanina prekrila mu je čitavo tijelo poput druge kože, prsa su mu bila opasana oružjem, bedra, pazusi...

Usprkos njegovom izgledu, Bitty se odvojila od ostalih i prišla ravno mužjaku s ožiljcima, njezina isprana, ručno krojena haljina gužvala se pod ružnim crnim kaputom.

Z. se ukopao na mjestu baš kao i svi ostali, kao da je ugledao duha. Zatim se osvrnuo oko sebe, naizgled zbuđen.

»Ti si Zsadist«, rekla je Bitty. »Imaš mlado, mogu li je upoznati? Jako bih je voljela upoznati, molim te.«

Na to se Zsadist jedva primjetno pomaknuo i spustio na njezinu razinu. Potom ju je neko vrijeme samo promatrao, kao da je neko divlje stvorenje koje se neočekivano pokazalo kao pitomo.

»Zove se Nalla«, rekao je grubim glasom. »Moja je kćer mnogo mlađa od tebe. Želi imati stariju sestru, ako si spremna učiti je o svemu.«

»O, da. Jesam.«

»Što ti je to u rukama, malena?«

Bitty je spustila pogled, a Mary je zadržala dah. »Ovo je moja *mamen*. Umrla je. Zato su Mary i Rhage postali moji skrbnici. Ali ja se nadam da ću ovdje ostati. Jako mi se sviđaju.«

Samo tako. Objašnjenje je bilo jednostavno, i lomilo je srca... Svi odrasli jedva su suzdržavali suze.

Zsadist je nakrivio glavu, a žute oči su mu blistale. »Moja sućut zbog tvog gubitka. I dobrodošla u naš dom, koji odsad možeš zvati svojim.«

Bitty je nakrivila glavu u stranu i pogledala u Brata. »Sviđaš mi se. Drag si.«

Nekoliko sati poslije, kad su smjestili Bitty u sobu pored njihove, Rhage i Mary uputili su se u svoje odaje.

Rhage je i dalje bio slijep, ali nije mario za to koliko je puta udario prst na nozi ili uštipnuo prst na dovratniku. Bitty je bila pod istim krovom kao on i Mary, tako da je sve u njegovom svijetu bilo sasvim u redu. Čovječe, sve ih je oborila s nogu.

Iako je bila tek maleno stvorenje u toj golemoj, grandioznoj palači sa svim tim licima koje nikad prije nije sreća? Svima je prišla i obratila im se po imenu, predstavljajući im se, osmjehujući se i smijući. Cijelo je vrijeme držala majčinu urnu uza se, što se na neki način čak doimalo i prikladno, nimalo neugodno ili morbidno.

Njezina je *mamen* bila velik dio njezinog života i uvijek će to biti, a njegova je Mary to strašno

poštovala.

Je li ga mogla uopće navesti da je još više zavoli? Isuse.

»Ne mogu vjerovati da imamo dijete«, govorio je dok ga je njegova šelan vodila u kupaonicu i stavljala mu zubnu pastu na četkicu za zube. »Roditelji smo. Imamo... dijete.«

»Žao mi je, možda sam već pristrana, ali zar nije fantastična? Jesi li vidio Wratha? Mislim da je zaljubljen u nju. Mislim da bi najradije da je Maleni Wrath uzme za ženu.«

»Pa, snažna je. Pametna je. Tko ne bi htio...«

Sasvim neočekivano, gornja usna mu se ljutito podignula, a iz grudi mu se začulo režanje – dok se istovremeno zvijer pojavljivala otraga tražeći put van.

Sve se dodatno pogoršalo kad je zamislio nepoznatog mužjaka kako stoji pored njegove Bitty s raznim mudrim idejama na pameti...

»Rhage. Prestani. U jednom će trenutku vjerojatno poželjeti izaći na spoj...«

»Samo će preko njegova mrtvog tijela itko taknuti moju kćer...«

»Rhage, u redu, tri joga udaha.« Pomazila ga je po ramenu kao da smiruje lava. »Savršeno je normalno da malene curice odrastu i požele se združiti s...«

»Ne. Nema spojeva. *Nikad.*«

Mary se počela smijati. »Znaš, ovo bi bilo stvarno smiješno da nisam malo zabrinuta da misliš ozbiljno.«

»Potpuno sam ozbiljan.«

»Evo ga.« Mary je uzdahnula. »Kunem ti se, Bella i ja ćemo morati upisati tebe i Zsadista na neku grupnu terapiju.«

»Da!« uzviknuo je. »Brat će potpuno razumjeti kako je to. Očinska solidarnost...«

Mary je prekinula njegovo blebetanje gurnuvši mu namazanu četkicu u usta. »Šuti i četkaj, dragi. Razgovarat ćemo o ovome nakon njezinog prijelaza. Za otprilike dvanaest do petnaest godina.«

»Nššštse néprmjniti.«

»Što si rekao?«

»Ništa se neće promijeniti.«

No, bio je dobar i oprao je zube. Zatim su se on i Mary bacili pod tuš... gdje se svašta dogodilo...

ŠTO GA JE SAMO PODSJETILO ZAŠTO MALA APSOLUTNO NIKAD NEĆE IĆI NA SPOJ.

Kad su napokon zajedno legli u svoj veliki ukrašeni krevet, ušuškao je dragu uza se i izdahnuo toliko duboko da se činilo da je izdah trajao stoljeće i pol.

»Jesu li svjetla ugašena?« pitao je trenutak poslije.

»A-haa.«

Poljubio joj je glavu. »Zašto se sve najbolje stvari događaju dok sam slijep? Tebe sam sreo dok sam bio slijep. Sad... ona je tu, a ja sam slijep.«

»Sigurno je to neka tvoja verzija srećonoše.«

Rhage se zagledao u ništavilo nad njihovim glavama kad je Mary zijevnula toliko jako da joj je čeljust škljocnula.

Netom prije nego je zaspao, opet je rastvorio kapke.

»Mary?«

»Mm-hmm?«

»Hvala ti«, šapnuo je.

»Na čemu?«

»Što si me učinila ocem.«

Mary je podignula glavu iz pregiba njegova ramena. »Što... Nisam to ja učinila.«

»Ti si ta koja nam je podarila obitelj.« Prokletstvo, da ju je barem mogao vidjeti. Umjesto toga, morao se zadovoljiti sjećanjem na njezino prekrasno lice. Dobro da je proveo mnogo vremena promatrajući svoju šelan.

»Definitivno si me učinila ocem. Umirao sam na onom ratištu, a ti si me spasila. Da nisi to učinila, nikad ne bismo dobili Bitty, jer bismo bili gore u Sjenosvijetu, a ona bi bila ovdje, sama. Ti si ovo omogućila. I ne radi se samo o tome da sam zamalo umro. Bila si uz Bitty od trenutka kad je izgubila svog oca, kad je izgubila brata, a zatim i majku. Radila si s njom nakon svega toga, pomogla si joj da se izvuče iz svoje ljuštore. A onda, kad smo odlučili pokušati s ovim, organizirala si cijeli postupak i pobrinula se da to odradimo dobro. Pripremila si me za intervju. Usredotočila si se na Bitty. Ti... ti si ovo omogućila, moja Mary. Ti si rodila moju kćer, možda ne iz maternice, ali sigurno iz okolnosti – ti si me učinila ocem. A to je najveći dar koji ženka može dati svom mužjaku. Dakle... Hvala ti. Na našoj obitelji.«

Slatki miris suza njegove šelan ispunio je zrak, a on je pronašao njezino lice u tami i prinio njezine usne svojim. Poljubac koji joj je dao bio je nevin i pun poštovanja, iskaz njegove zahvalnosti.

»Baš znaš sročiti govor, znaš«, rekla je promuklim glasom.

»Samo sam iskren. To je sve.«

Kad se Mary opet smjestila na njegove grudi, Rhage je sklopio oči. »Volim te, moja Mary Madonna.«

»A ti ćeš uvijek biti moj princ s blistavim očnjacima.«

»Stvarno?«

»Mm-hmm. Ti si najbolje što mi se ikad dogodilo. Ti i Bitty.«

»Baš slatko.« Opet je uzdahnuo. »Isuse, baš mi je žao radi Bits.« Mary je opet podignula glavu.
»Zašto?«

»JER NIKAD NEĆE IĆI NA SPOJ...«

»Rhage, ozbiljno. Prestani s tim...«

Sedamdeset drugo poglavlje

Sjedeći u stražnjem dijelu kafića Ive Bean, Jo je podignula glavu kad je Bili prišao stolu. »Moramo se prestati ovako sastajati.«

Novinar se nasmijao kad je sjeo s kavom u ruci. »Uglavnom, dobre vijesti.«

»Pronašao si restoran u centru o kojem je Julio pričao?«

»Ne, dobila si mjesto urednice virtualnog izdanja novina. Nazvat će te za otprilike sat vremena i službeno ti ga ponuditi. Nisu mi htjeli reći kolika će biti plaća, ali bit će u skladu s tvojim godinama.«

Jo je stisnula šaku. »To. To. To je super, mogu početi čim odradim otkazni rok kod Bryanta.«

»Znaš da me nazvao?«

»Što?«

Bili je odmotao još jedan od svojih šalova i prebacio ga preko naslona stolice. »Da. Mislim da je opsjednut tobom. Želio je znati izlazimo li ili ne.«

»Ti si oženjen.«

»Podsjetio sam ga na to. Usput rečeno, Lydia te poziva kod nas na večeru u subotu navečer. Dolazi moj bratić. Troy, sjećaš se njega?«

»Reci joj da ću rado doći. Što da donesem?«

»Samo sebe, bez Dougieja.«

»Dogovoreno.«

Nastala je kratka pauza, nešto što nikako nije povezivala s tipom koji joj je postao poput starijeg brata u proteklih tjedan dana, manje-više.

»Što je?« rekla je.

Bili se osvrtao po krcatom kafiću kao da u gomili traži poznato lice. Zapravo je bilo vjerojatnije da traži riječi u glavi.

»Super za posao«, rekla je. »Super za večeru. Ondaaaa...«

»Ne bih volio da se naljutiš na mene, ali bacio sam oko na tvoje papire o posvajanju.«

Jo je stalo srce. A onda počelo lupati. »Što si... Što si otkrio? I nisi imao pravo to učiniti, bla, bla, bla.«

Da ju je pitao, rekla bi ne. No budući da je očigledno nešto saznao?

Bili je posegnuo u džep baršunastog kaputa i izvadio list papira preklapljenog po dužini. »Tvoja rođena majka bila je medicinska sestra. Gore u Bostonu. Napustila je tamošnju bolnicu kad je otkrila da je trudna. U ono vrijeme, sedamdesetih, na samohrane majke nije se gledalo kao sad, a ona je imala i sina kojeg je dala na posvajanje. Ostala je tamo, nastavila raditi po raznim mjestima. Petnaest godina poslije, opet je zatrudnjela, s istim tipom. Ali nikad se nije za njega vjenčala. Barem ne koliko sam ja vidio. No definitivno se radilo o istom muškarcu, sudeći prema dnevničkim zapisima koji su kopirani i priloženi u dosje. Tog puta, s tobom, odselila se, došla je ovamo i smjestila se u Caldwellu. Tvoj porod, nažalost, nije preživjela. Radilo se o visokorizičnoj trudnoći jer je u to vrijeme već bila starija. Međutim, nikad nije otkrila tko je tvoj otac, a nije bilo ni rodbine koja bi došla po tebe.«

Jo se naslonila na naslon stolice i osjetila kako sva buka i svi ljudi oko nje nestaju. Brat? A majka joj je umrla...

»Pitam se bi li me zadržala«, rekla je tiho.

»Tvoj otac, to jest onaj koji te posvojio, rekao je svom odvjetniku da prati eventualna rođenja u bolnici St. Francis tu u gradu. Čim je tvoja prava majka umrla, platio je da bi te dobio i stvar je bila riješena.«

»I to je to.«

»Ne baš.« Bili je duboko udahnuo. »Pronašao sam tvog brata. Donekle.«

Novinar je stavio crno-bijelu fotografiju na stol. Prikazivala je tamnokosog muškarca kojeg nije prepoznala. I kojem je bilo oko četrdeset godina.

»Zove se doktor Manuel Manello. Bio je šef kirurgije u bolnici St. Francis. No prije malo više od godinu dana je nestao i nitko ga više nije vidio.«

Drhtavom rukom, Jo je dohvatila fotografiju, proučavajući njegove crte lica i primjećujući da su neke doista nalikovale njezinima. »Oboje smo završili na istom mjestu...«

»Caldwell zna kako spojiti ljude.«

»Oči su nam istog oblika.«

»Da, jesu.«

»Njegove su boje lješnjaka, zar ne? A možda su i smeđe.«

»Ne znam.«

»Mogu li ovo zadržati?«

»Molim te. I žao mi je što sam gurao nos gdje mu očito nije mjesto, ali jednostavno sam počeo kopati i nisam se mogao zaustaviti. Nisam bio siguran što ću pronaći pa ništa nisam govorio.«

»U redu je«, rekla je ne podižući pogled. »I hvala ti. Ja... Uvijek sam se pitala kako izgleda netko tko mi je u rodu.«

»Možemo ga pokušati pronaći, znaš?«

Sad je već podignula pogled. »Misliš?«

»Naravno. Mi smo istraživački novinari, zar ne? Sve i da je napustio Caldwell, mora postojati neki način da ga lociramo. Strašno je teško u ovo moderno vrijeme sasvim nestati. Previše elektronskih tragova, znaš.«

»Bili, jesi li ti neka vrsta dobre vile?«

Kimnuo je i nazdravio kavom. »Vama na usluzi.«

Brat, pomislila je Jo promatrajući fotografiju nesumnjivo naočitog lica.

»Samo jedan brat?« promrsila je, premda je to bilo pohlepno, pretpostavljala je, željeti još više.

»Tko zna. Čini se da je vaša majka rodila samo vas. Ali možda s očeve strane? Uostalom, možda postoji način da ga pronađemo. Trag je možda već i zastario, ali moguće da nam se posreći.«

»Znaš, cijela ova potraga za vampirima zapravo samo skreće pažnju.« Žalosno se nasmijala. »Itekako sam svjesna da oni ne postoje, barem ne u Caldwellu. Mislim da bi bilo bolje početi tražiti moju pravu obitelj nego neku fantaziju, slažeš li se?«

»Možda si zato i poludjela za svim tim. Doduše, priznajem, ni ja nisam bio daleko.«

»Obitelj«, promrmljala je i dalje zureći u fotografiju. »Prava obitelj. To želim pronaći.«

Sedamdeset treće poglavlje

Da obučem odijelo?»

Kad je Rhage izašao iz kupaonice, bio je svježije obrijan, uglavnom suhe kose, s ručnikom oko pasa. »Mary...«

»Stižem«, čuo je glas s hodnika. »Pomažem Bitty.«

»Bez žurbe.«

Smiješio se dok je prelazio preko tepiha na putu do garderobe. Obred je trebao početi za pola sata pa je još imao vremena da razmisli koju će crnu svilenu košulju obući...

»Majku mu!« zaurlao je iz sveg glasa. »Ti to mene *zajebavaš!*«

Čim je ispalio psovke, dvanaest različitih vrsta smijeha nahrupilo je u sobu, Braća, njegova šelan i njegova Bitty ušli su unutra, cerekajući se kao da je vandalizirana garderoba bio straanašno urnebesno prizor.

Kao da mu je *Baywatch* zauzeo ormar.

»Daska za surfanje! Mreže! Je li ovo... harpun?« Provirio je iza dovratnika. »Kako ste vi hrpa luđaka uopće pronašli harpun u Caldwellu?«

»Preko interneta«, netko je rekao.

»Amazon«, netko drugi se ubacio.

Zakolutao je očima i pokazao na Bitty. »I ti si u ovome? I ti, Bitty Brute?«

Kad se djevojčica još glasnije nasmijala, vratio se u ormar i dohvatio veliku bijelu psinu na napuhavanje. »Koliko je sati netko od vas izgubio da ovo napuše?«

Kad je Rhage izbacio cijelu tu noćnu moru iz ormara, Vishous je podignuo ruku. »To sam bio ja. Ali koristio sam se pumpom, zapravo, prvi mi je eksplodirao.«

»Dobro da smo imali rezervu«, istaknuo je Butch.

»Uvijek je smiješno«, rekao je Wrath. »Uvijek. Premda ne vidim, to sra... ta spačka je uvijek smiješna. Ta šala. To jest.«

»Ha!« Rhage je odvratio Kralju. »Smiješno ti je? Nije lako, jel' da, gospodaru?«

»Tehnički, mogao bih ti odrubiti glavu zbog takvog neposluha.«

»Obećanja, obećanja.«

Rhage je zakolutao očima kad se rulja počela razilaziti, a on se pokušao dokopati svoje odjeće, mičući s puta... O, Isuse, je li to preparirani tarpon, za ime Boga?

»Imate previše slobodnog vremena«, viknuo je nikom naročito.

Pet minuta poslije, izašao je odjeven u istu verziju po mjeri krojene crne odjeće koju je obukao za intervju s Rhym.

Njegove dvije ženke sjedile su na rubu kreveta, Mary u crnoj haljini, a Bitty u svijetlo plavoj koju je ponosno i žurno napravio kućni *slugan*. Obje su imale srebrne vrpce oko pasa, a između njih, na pokrivaču na krevetu, nalazila su se dva dugačka niza satenskih vrpca plave, crne i srebrne boje.

»O, cure moje.« Morao se zaustaviti i dobro ih promotriti. »Moje prekrasne ženke.«

Obje su porumenjele, a Mary je prva to ignorirala ustajući i pružajući ruku Bitty.

»Evo tvojih vrpca«, rekla je njegova ženka kad su mu prišle s ukrasima.

»Naših vrpca«, ispravio ju je.

Kad su zajedno napustili sobu, pridružili su se rijeci ostalih, svi su se spuštali niz veliko stubište, skretali, nastavljali dalje kroz skrivena vrata prema podzemnom tunelu.

»Baš je dug«, rekla je Bitty hodajući između njih. »Tunel je baš dug.«

»Ovo je velika kuća«, promrsio je Rhage.

»Je li se itko ikad izgubio?«

Sjetio se Lassitera. »Ne«, promrsio je. »Svi uvijek pronađu put natrag. Naročito pali anđeli s lošim TV-navikama.«

»Ne sviđa mi se taj komentar«, oglasio se Lassiter s kraja reda.

Kroz ormar sa zalihama. Kroz ured. U sportsku dvoranu koju su za tu priliku ukrasili stotinama svijeća.

S unutrašnje strane dvostrukih vrata, Layla, Qhuinn i Blay nalazili su se pored inkubatora koje su preselili u dvoranu i ukrasili bijelom tkaninom u skladu s tim svetim obredom, i koje će vratiti u Laylinu sobu čim sve završi. Pored njih, u kolicima, u odijelu i kravati, Luchas je također bio dio obitelji, premda je šutio.

Prema vampirskoj tradiciji, ovaj je obred bio ključan i nije mogao čekati, budući da je medicinsko osoblje smatralo da je novorođenčad dovoljno stabilna.

Pa ipak, sve je i dalje bilo u polumraku i nitko ništa nije govorio kako ne bi uznemirili mladunčad.

Kad se cijelo domaćinstvo, uključujući Treza, iAma i iAmovu družicu, Odabranice, njihovu *Diratrix* i Blaylockove roditelje, okupilo, Wrath i Kraljica su ušli, George između njih, Maleni Wrath u Wrathovom naručju.

U uobičajenim okolnostima, održali bi dugačak govor na Starom jeziku, no iz obzira prema novorođenčadi, Wrath ga je skratio.

»Okupili smo se večeras ovdje kako bismo iskazali dobrodošlicu u našu zajednicu krvnom sinu i krvnoj kćeri Qhuinna, člana Bratstva Crnog Bodeža, sina Lohstrongovog, i Odabranice Layle, potomkinje Primužjaka i Odabranice Helhene, posvojenog sina i posvojene kćerke Blaylocka, krvnog sina Rockea i Lyric. Neka ova mladunčad bude zdrava i snažna i poživi dugo, kao dokaz ljubavi svojih očeva i svoje majke. A sad, kao Kralj, dajem ovoj ženki...« Wrath je ispružio ruku, a Beth ju je prinijela mjestu gdje je ležala sićušna curica, »ime Lyric, u čast njezine bake, sa strane oca Blaylocka.«

Kad je Blayeva *mamen* zašmrcala, a Qhuinn i Blay je zagrlili, Wrath je položio dlan na drugi inkubator.

Sa svih strana, svi su osjetili iznenađan nalet energije, Rhage je odmahivao glavom, zapanjen što ima priliku posvjedočiti nečemu takvom.

Sa svojom kraljevskom rukom kojom je rukovao bodežom naslonjenom na inkubator malenog mužjaka, Wrath je obznanio: »U čast statusa oca ovog djeteta kao člana Bratstva Crnog Bodeža, zamoljen sam da mu, kao Kralj, nadjenem ime iz Bratstva. Razmislio sam o toj molbi i smatram je primjerenom. Stoga ovim putem odabirem časno ime Rbampage.«

Uzvici odobravanja prolomili su se iz Bratstva, Rhage je bio tamo skupa s ostalima, znao je da upravo primaju tog malenog mužjaka kao sebi ravnog.

Ovo smo dobro napravili, pomislio je. Poštujući drevnu tradiciju. Na pravi način. Način koji čuva naslijeđe.

Rhampage.

Bilo je to jako dobro, jako staro ime.

Sa svojim sinom u naručju i sa svojom šelan uza se, Wrath je zatim položio presvete crvene i crne vrpce Prve obitelji među ukrase na oba inkubatora.

Zatim su, jedan po jedan, svi učinili isto, svaka obitelj prišla je zajedno, Phury i Cormia, pa Z., Bella i Nalla iza Wratha i Beth, potom i svi ostali, V., Jane, Payne i Manny, Rehv i Ehlena, John Matthew i Xhex.

Kad je došao red na njih, Rhage se osmjehnuo svojim ženkama pa su zajedno pristupili inkubatorima. Bilo je teško ne raznježiti se kad su tri ruke pružile vrpce njegove loze, plave, crne i srebrne, najprije na rub inkubatora u kojem je ležala Lyric, a zatim i na Rhampageov. Nakon toga, prišli su članovima obitelji i zagrlili ih.

Toliko ljubavi.

Svuda oko njih.

Iduće su bile Odabranice, zatim Trez i iAm, iAmova Kraljica stavila je po rubin iz Teritorija na svaki od inkubatora u znak vlastitog sudjelovanja. Nakon toga su uslijedili *slugani*, njihove su vrpce bile tanje, ali ništa manje važne.

Rhage se držao otraga i promatrao, s jednom rukom preko Marynih ramena, a drugom preko Bittyh.

Bilo je nevjerojatno koliko su se stvari promijenile u odnosu na onu prvu noć kad je pokušavao navesti Mary da kaže nešto sladunjavo.

Tada mu je odvrćala samo s *ništa*, iznova i iznova.

Smiješno da je bila odabrala baš tu riječ. Naime, tijekom svih tih godina pružila mu je apsolutno, definitivno... *sve*.

Sedamdeset četrto poglavlje

Zabava je bila odlična.

Kad je Mary napokon sjela da predahne u dnu velikih stepenica palače, teško je disala, na lijevoj je peti imala žulj i znala je da će kasnije biti sva ukočena. Ali ples... *ples*.

V.-ova verzija *house* glazbe, koja je zapravo bila rap i hip-hop, inspirirala je razne aerobik vježbe, s ponosom je primijetila da njezin dragi pleše kao pravi profesionalac i drma svojom bogomdanom guzom skupa s ostalima. Bits je plesala tik do njega, učila pokrete, smijala se, jela i pila sok.

Smiješno kako vam je nekad najbolje ako samo sjedite podalje i gledate svoje dijete kako se zabavlja.

Preko gomile glava, Rhage joj je dao znak da im priđe dok se istovremeno okretao s Bitty. »Mary!«

»Dajte mi jednu minutu!« viknula je. Bio je to jedini način da je čuju.

»Bitty, jel' možeš pozvati svoju *mam*...« Rhage se ugrizao za jezik. »Možeš li pozvati svoju, mmm, Mary, da nam se pridruži?«

Maleni žalac boli koji je osjetila posred prsa nije bio velika stvar, naročito kad se sjetila koliko bi njezina prava *mamen* voljela sudjelovati u svemu tome. Zatim više nije o tome razmišljala kad je Bitty dotrčala do nje, zgrabila je za ruku i povukla na noge.

Nastavili su plesati.

Još hrane, još pića, još smijeha, još veselja... sve do dva popodne, zatim i tri...

U četiri sata čak je i Lassiter zaključio da je fajrunt, svi su se počeli razilaziti i odlaziti u krevete.

Naravno, to je značilo da su ona, Rhage i Bitty završili u kuhinji.

»Dakle, Bits, ovo je moj ponos i dika«, rekao je vodeći malenu curicu prema hodniku tik do smočnice. »Moj hladnjak sa sladoledom.«

Ostavljajući ih tamo, Mary je na brzinu izvadila tri zdjelice, tri žličice i tri ubrusa, zatim je opet sjela i nasmijala se svemu što je posložila na stol od hrastovine. Pjevušeći za sebe, pričekala je da vidi što će spasiti iz leda, tako reći, i bila zahvalna na činjenici da je upravo zbog Fritzova perfekcionizma i organiziranosti, sva hrana s obreda polaganja vrpca bila pospremljena već prije nekoliko sati...

»Okej, vau«, nasmiješila se. »To je hrpa i pol.«

Petnaest litara, ne, osamnaest.

»Pažljivo smo birali«, Rhage je rekao ozbiljno. »Ovog popodneva vam predstavljam...«

Odatle je Bit preuzela lažno dubokim glasom. »Čokolada, kava, menta s čokoladnim mrvicama, malina, i vaš omiljeni, čokolada s čokoladnim mrvicama.«

Kad su se njih dvojice naklonili u struku, Mary je pljesnula rukama. »Jako dobar odabir, jako, jako dobar odabir.«

»A sad«, Rhage je glumio Dartha Vadera, »počinjemo s dijeljenjem.«

Bitty se smjestila pored Mary pa su zajedno promatrale predstavu, Rhage je izvodio razne trikove, nespretno bacao kuglice u zrak i srećom ih lovio u zdjelice.

Kad su svi dobili ono što su naručili, navalili su na sladoled.

Točnije, Rhage i Mary su navalili.

Kad je primijetila da Bitty ne jede, Mary se namrštila. »Jesi li dobro? Previše si se najela kolača?«

Prošlo je nešto vremena prije nego je djevojčica odgovorila. »Kako ljudi zovu svoje *mamen*? Koja je njihova riječ za *mamen*?«

Mary je pogledala u Rhagea koji se skamenio. Zatim se nakašljala. »Ah... kažemo majka. Ili mama.«

»Majka.« Bitty se zagledala u sladoled. »Mama.«

»Mm-hmm.«

Trenutak potom, djevojčica je pogledala Mary ravno u oči. »Mogu li te zvati mama?«

Iznenada, Mary je osjetila da ne može disati, grlo joj se nepodnošljivo stisnulo. Nagnuvši se, uzela je

to lišće među svoje dlanove i pogledala u njegove obrise za koje je odjednom bila sigurna da će ih gledati kako rastu i sazrijevaju.

»Da«, promuklo je šapnula. »Voljela bih to. Voljela bih da me tako zoveš.«

Bitty se nasmijala. »Dobro, mama.«

I samo tako, djevojčica joj je dala jedan od onih svojih zagrljaja, omotala je svoje tanašne ali snažne ruke oko Mary i čvrsto je stisnula.

Mary je jedva treptala, suze su svejedno stigle, naročito kad je prislonila Bittyinu glavu na svoje grudi i pogledala u Rhageove jednako suzne oči.

Njezin joj je helren pokazao palac gore i bez glasa šapnuo: *bravo, mama*.

Kroz smijeh i suze, Mary je duboko udahнула i pomislila, *da, doista, čuda se događaju...*

Na tome je mogla zahvaliti Bogu, Čuvarđevi, kome god hoćete.

Postala je... mama.